

မောင်ညိုမြိုင် (အန်လျင်)

လင်မုန်းဘုရင်မပန်ဝတ္တာ

(ဒုတိယပိုင်း: အတ်သိမ်း)

BURMESE
CLASSIC

စီစဉ်သူ   ▣   ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်   ▣   ၂၀၁၄၊ ဇွန်လ
 အုပ်ချုပ်   ▣   ၅၀၀
 မျက်နှာပုံ   ▣   *Myat Min Han (New Idea)*
 ကွန်ပျူတာစာစီ   ▣   *Maw Maw (New Idea)*
 အတွင်းဖလင်   ▣   *Zin Oo & Brothers*

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (ပြီးဝေလျှံပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၆၅၉)
 ဆန်စက်အပိုပစ္စည်းစက်ရုံဝန်း၊ အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊ စက်ဆန်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ
 အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

၈၉၅ • ၈၃
 ညှိနှိုင်းမောင်(သန်လျင်)
 လင်မုန်းဘုရင်မ ပန်ထွာ (ဒုတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်း) /
 မောင်ညှိနှိုင်း(သန်လျင်)။-ရန်ကုန်။
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၄။
 ၂၄၆-စာ ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။
 (၁) လင်မုန်းဘုရင်မ ပန်ထွာ (ဒုတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်း)

[၂၈]

သီရိခေတ္တရာ ရာဇပလ္လင်ထက်မှာတော့ ဒေါသမီးတောင်တွေ
 အဖုန်းအုန်းနဲ့ ပေါက်ကွဲနေပါပြီ။
 ရာဇပလ္လင်ထက်ကနေ ချော်ရည်ချော်ခဲ မီးညွှန့်မီးခဲတွေဟာ ဒေါသ
 ကြီး ရွှေနန်းတော်ဗဟိုအလယ် လွင့်စင်ပေါက်မှန် အပူရှိန်လျှံလို့။
 ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ဒေါသအရှိန်ကြောင့်
 နှာမငြိမ်ဖြစ်နေတယ်။
 မင်းကြီးရဲ့ ရွှေမျက်နှာတော်ပေါ်မှာ နေဆယ်စင်းရဲ့ မီးညွှန့်မီးလျှံ
 နှာ နဂါးယိမ်းကနေတယ်။
 ရွှေနန်းရှင် ထီးဘုရားကိုယ်တိုင် အမျက်ဒေါသ ခြောင်းခြောင်း
 နှာနေတော့ ရှေ့တော်မှောက် ဝပ်ယျ ခစားနေကြတဲ့ မှူးကြီး၊ မတ်ကြီး၊
 နှာဟိုက်ကြီး၊ စစ်သေ့နာပတိ၊ ဗိုလ်မင်း၊ တပ်မင်းတို့ တုပ်တုပ်မျှ
 နှာပိုင်ကြဘူး။
 “မင်းကြီးတို့ ...”
 “ဘုရား”

၂။ ငှက်ပျံခြင်း(သန်လျင်)

ခုမှ ... ခေါင်းဖော်ရုံ၊ မော့ရုံကြတော့တယ်။ အချင်းချင်းလည်း ဘုရင်ထီးဘုရား စိတ်ချမ်းသာအောင် ဆင်ခြေဆင်လက်ပေးကြဖို့ ဆင်ခြင် တိုင်ပင်ပြီးသား။

“ဗိဿနိုးမြေပေါ် ခြေမချရသေးဘဲ တပ်လုံးပျက်ပြီး အမြန်ဆုတ် ခွာခဲ့ရတယ်တဲ့။ ဟုတ်လား ...”

“မှန်ပါတယ် ... အရှင်မင်းကြီး”

“ဗိဿနိုးက ဘုရင်မပန်ထွာထံမှာ စစ်သည်လက်နက်၊ ဆင်မြင် အနည်းငယ်မျှရှိတာ ငါတို့သိပြီးသား ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ငါတို့ သီရိခေတ္တရာတပ် သောင်းချီတပ်၊ ဆင်မြင်းရိက္ခာ လက်နက်အစုံအလင်နှင့် တိုက်တာတော်ပီ ဘာကြောင့် ငတို့ သီရိခေတ္တရာ အရှုံးနှင့် ပြန်ခဲ့ရတာလဲ။ ညံ့ဖျင်းလှတဲ့ ခေါင်းဆောင်အားလုံး အကြံအထံ အကုန်သေဒဏ်ပေးရမှာပဲ။ ကိုင်း ... ပြော ဘာကြောင့် ရှုံးခဲ့ရသတဲ့”

ဒီမှာ တပ်မင်းကြီး သူရကျော်စွာက ...

“မှန်ပါ ... အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့သည် အရှင်ရဲ့အ တော်ကို မဆုတ်မနစ် ထမ်းရွက်ခဲ့ပါသည် ... အရှင်မင်းကြီး။ ထူးဆန်း သည်မှာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ စစ်သည်ရဲမက်များ၊ မြင်းတပ်များ ရန်ပယ်ချော ကို ဖောင်ချင်းဆက်လို့ ဗိဿနိုးရုံရာကို ကူးနေချိန်မှာ ရုတ်တရက် ထေ ကြမ်းကြီးများ၊ မိုးကြိုးမှန်တိုင်းများနှင့်အတူ သည်းထန်သောမိုးကြီး တေ တန်းများရှိရာမှ စတင်အော်မြည်ရိုက်ခတ်ရွာသွန်းကာ တောင်ကျရေ အ ပြင်းစွာရန် ပယ်ချောင်းကို စီးဝင်လာခဲ့ပါတယ် ... အရှင်မင်းကြီး။ ဒါ အတူ တစ်ခါဖူးမျှမမြင်ဘူးတဲ့ အိမ်လုံးမက တောင်ငယ်တမျှ ကြီးမားသ လှိုင်းတံပိုးကြီးများ ရန်ပယ်ချောင်းထဲကို လူးလိုပုံဝင်ရာက်ပြီး ကျွန်တော် တို့ ချောင်းဖြတ်ကူးတပ်များကို တွန်းတိုက်သယ်ဆောင်သွားလို့ ရေပြင် မှာ များစွာ သေကြေပျက်စီးရပါတယ် ... ဘုရား။ ရန်ပယ်ဒီဘက်ကုန် မှာလည်း မိုးကြိုးလျှပ်စစ်များစွာ ပစ်ခတ်မြည်ဟီးပြီး လေမိုးကြီးကျ သ ဖြစ်ကောင်းများ အမြစ်ကလန်၊ ကျိုးကျလွင့်စင်လို့ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ် လန့်ပြီး ကိုယ့်တပ် ကိုယ်ပြန်နင်းသည့်အတွက် မည်းမှောင်နေသည့် နေ

ကြားမှာ ဆင်နင်း၊ ဆင်ဝေ၊ မြင်း နင်းကြလို့ ကြည်းတပ်ပါပျက်ပြီး မနည်း စုစည်းဆုတ်ခွာခဲ့ရကြောင်းပါ ... ဘုရား”

“ပုဏ္ဏားတော်ကြီး ...”

“ဘုရား ... အရှင်မင်းကြီး၊ မိန့်တော်မူပါဘုရား”

“အချိန်အခါမဟုတ် ခြေခင်းလက်ခင်း သာနေချိန်ဖြစ်ပါလျက် ဘာ ကြောင့် ရန်ပယ်ချောင်းမှာ မိုးကြိုးပစ်၊ မိုးကြိုးစွာ ရေလျှံသတဲ့ ... ပုဏ္ဏား တော်ကြီး”

“မှန်ပါ ... အချိန်အခါမဟုတ်မိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဘုရား။ မိုးရွာ ခြင်းအကြောင်း (၈)ပါ။ မိုးရွာရခြင်း အကြောင်း (၅)ပါး ရှိပါသည်ဘုရား။ မိုးရွာရခြင်း အကြောင်း(၈)ပါးမှာတော့ ...

- (၁) နဂါးတို့၏ အာနုဘော်ကြောင့် မိုးရွာခြင်း။
- (၂) ဂဠုန်တို့၏ အာနုဘော်ကြောင့် မိုးရွာခြင်း။
- (၃) နတ်တို့၏ အာနုဘော်ကြောင့် မိုးရွာခြင်း။
- (၄) သစ္စာစကားကြောင့် မိုးရွာခြင်း။
- (၅) ဥတုအစွမ်းကြောင့် မိုးရွာခြင်း။
- (၆) မာန်နတ်လှည့်ပတ်တာကြောင့် မိုးရွာခြင်း။
- (၇) တန်ခိုးရှိသူတို့ အာနုဘော်ကြောင့် မိုးရွာခြင်း။
- (၈) ကမ္ဘာပျက်လိုသောကြောင့် မိုးရွာခြင်း ...

... ရယ်လို့ (၈) မျိုးရှိကြောင်းပါ။ တစ်ခါ မိုးမရွာခြင်းမှာလည်း အကြောင်း (၅) ပါးရှိပါသည်ဘုရား။

- (၁) ကောင်းကင်၌ တေဇောဓာတ်ပျက်၍ မိုးမရွာခြင်း (တေဇောဓာတ်ကုပ္ပတိ) ခေါ်ပါသည်ဘုရား။
- (၂) (ဝါယောဓာတ်ကုပ္ပတိ) လေဓာတ်ခေါ် လေတိုက်ခြင်း နှုတ်၍ မိုးမရွာခြင်း။
- (၃) (ရာဟုအသုရိန္ဒော) ရာဟုခေါ် အသုရိန်နတ်ကြီး ထုတ်ဝါးဖြင့်ခံ၍ သမုဒ္ဒရာသို့ သွန်ပစ်သောကြောင့် မိုးမရွာခြင်း။
- (၄) (ဝဿဝလာဟတဒေဝါ) မိုးနတ်သားတို့ မေ့လျော့မှု ကြောင့် မိုးမရွာခြင်း။

www.burmeseclassic.com

၂ * ငါတို့ပိုင်း(သန်လျင်)

ခုမှ ... ခေါင်းဖော်ရဲ၊ မော့ရဲကြတော့တယ်။ အချင်းချင်းလည်း ဘုရင်ထီးဘုရား စိတ်ချမ်းသာအောင် ဆင်ခြေဆင်လက်ပေးကြဖို့ ဆင်ခြင် တိုင်ပင်ပြီးသား။

“ဗိဿနိုးမြေပေါ် ခြေမချရသေးဘဲ တပ်လုံးပျက်ပြီး အမြန်ဆုတ်ခွာခဲ့ရတယ်တဲ့။ ဟုတ်လား ...”

“မှန်ပါတယ် ... အရှင်မင်းကြီး”

“ဗိဿနိုးက ဘုရင်မပန်ထွာထံမှာ စစ်သည်လက်နက်၊ ဆင်မြင် အနည်းငယ်မျှရှိတာ ငါတို့သိပြီးသား ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ငါတို့ သီရိခေတ္တရာတပ် သောင်းချီတပ်၊ ဆင်မြင်းရိက္ခာ လက်နက်အစုံအလင်နှင့် တိုက်တာတော့ ဘာကြောင့် ငတို့ သီရိခေတ္တရာ အရှုံးနှင့် ပြန်ခဲ့ရတာလဲ။ ညံ့ဖျင်းလှတဲ့ ခေါင်းဆောင်အားလုံး အကြံအထိ အကုန်သေဒဏ်ပေးရမှာပဲ။ ကိုင်း ... ပြော၊ ဘာကြောင့် ရှုံးခဲ့ရသတဲ့”

ဒီမှာ တပ်မင်းကြီး သူရကျော်စွာက ...

“မှန်ပါ ... အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့သည် အရှင်ရဲအ တော်ကို မဆုတ်မနစ် ထမ်းရွက်ခဲ့ပါသည် ... အရှင်မင်းကြီး။ ထူးဆန်း သည်မှာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ စစ်သည်ရဲမက်များ၊ မြင်းတပ်များ ရန်ပယ်ချောင်း ကို ဖောင်ချင်းဆက်လို့ ဗိဿနိုးရိရာကို ကူးနေချိန်မှာ ရတ်တရက် လေ ကြမ်းကြီးများ၊ မိုးကြိုးမုန်တိုင်းများနှင့်အတူ သည်းထန်သောမိုးကြီး တော တန်းများရှိရာမှ စတင်အော်မြည်ရိုက်ခတ်ရွာသွန်းကာ တောင်ကျရေ အ မြင်းစွာရန် ပယ်ချောင်းကို စီးဝင်လာခဲ့ပါတယ် ... အရှင်မင်းကြီး။ ဒါ အတူ တစ်ခါဖူးမျှမမြင်ဘူးတဲ့ အိမ်လုံးမက တောင်ငယ်တမျှ ကြီးမားသူ လှိုင်းတံပိုးကြီးများ ရန်ပယ်ချောင်းထဲကို လူးလှိုမိုဝင်ရက်ပြီး ကျွန်တော် တို့ ချောင်းဖြတ်ကူးတပ်များကို တွန်းတိုက်သယ်ဆောင်သွားလို့ ရေပြင်နေ မှာ များစွာ သေကြေပျက်စီးရပါတယ် ... ဘုရား။ ရန်ပယ်ဒီဘက်ကုန်း မှာလည်း မိုးကြိုးလျှပ်စစ်များစွာ ပစ်ခတ်မြည်ဟီးပြီး လေမိုးကြီးကျ သစ် သစ်ကိုင်းများ အမြစ်ကလန်၊ ကျိုးကျလွင့်စင်လို့ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ လန်ပြီး ကိုယ့်တပ် ကိုယ်ပြန်နင်းသည့်အတွက် မည်းမှောင်နေသည့် မိုးသွ

ကြားမှာ ဆင်နင်း၊ ဆင်ဝေ့၊ မြင်း နင်းကြလို့ ကြည်းတပ်ပါပျက်ပြီး မနည်း စုစည်းဆုတ်ခွာခဲ့ရကြောင်းပါ ... ဘုရား”

“ပုဏ္ဏားတော်ကြီး ...”

“ဘုရား ... အရှင်မင်းကြီး၊ မိန့်တော်မူပါဘုရား”

“အချိန်အခါမဟုတ် ခြေခင်းလက်ခင်း သာနေချိန်ဖြစ်ပါလျက် ဘာ ကြောင့် ရန်ပယ်ချောင်းမှာ မိုးကြိုးပစ်၊ မိုးကြိုးစွာ ရေလျှံသတုံး ... ပုဏ္ဏား တော်ကြီး”

“မှန်ပါ ... အချိန်အခါမဟုတ်မိုး ဖြစ်ပါလို့မိမည်ဘုရား။ မိုးရွာ ခြင်းအကြောင်း (၈)ပါး၊ မိုးရွာခြင်း အကြောင်း (၅)ပါး ရှိပါသည်ဘုရား။ မိုးရွာခြင်း အကြောင်း(၈)ပါးမှာတော့ ...

- (၁) နဂါးတို့၏ အာနုဘော်ကြောင့် မိုးရွာခြင်း။
- (၂) ဂဠုန်တို့၏ အာနုဘော်ကြောင့် မိုးရွာခြင်း။
- (၃) နတ်တို့၏ အာနုဘော်ကြောင့် မိုးရွာခြင်း။
- (၄) သစ္စာစကားကြောင့် မိုးရွာခြင်း။
- (၅) ဥတုအစွမ်းကြောင့် မိုးရွာခြင်း။
- (၆) မာန်နတ်လှည့်ပတ်တာကြောင့် မိုးရွာခြင်း။
- (၇) တန်ခိုးရှိသူတို့ အာနုဘော်ကြောင့် မိုးရွာခြင်း။
- (၈) ကမ္ဘာပျက်လိုသောကြောင့် မိုးရွာခြင်း ...

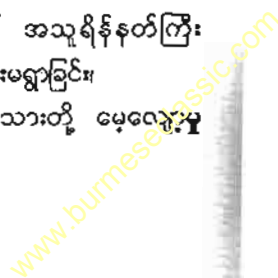
... ရယ်လို့ (၈) မျိုးရှိကြောင်းပါ။ တစ်ခါ မိုးမရွာခြင်းမှာလည်း အကြောင်း (၅) ပါးရှိပါသည်ဘုရား။

(၁) ကောင်းကင်၌ တေဇောဓာတ်ပျက်၍ မိုးမရွာခြင်း (တေဇောဓာတ်ကုပ္ပတိ) ခေါ်ပါသည်ဘုရား။

(၂) (ဝါယောဓာတ်ကုပ္ပတိ) လေဓာတ်ခေါ် လေတိုက်ခြင်း ပျက်၍ မိုးမရွာခြင်း။

(၃) (ရာဟုအသူရိန္ဒော) ရာဟုခေါ် အသူရိန်နတ်ကြီး လက်ပါးဖြင့်ခံ၍ သမုဒ္ဒရာသို့ သွန်ပစ်သောကြောင့် မိုးမရွာခြင်း။

(၄) (ဝဿဝလာဟတဒေဝါ) မိုးနတ်သားတို့ မေ့လေ့မှု ကြောင့် မိုးမရွာခြင်း။

၄ * လောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

(၅) (မနုဿအဓမ္မိကာ) လူတို့ တရားမစောင့် ကောက် ကျစ်ယုတ်မာမှုကြောင့်လည်း မိုးမရွာပါဘူးရယ်လို့ အဆိုရှိကြောင်းပါ .. အရှင်မင်းကြီး”

ပုဏ္ဏားတော်ပညာရှိ ဒေဝိန္ဒက.က မိုးရွာခြင်း၊ မရွာခြင်းကို အကျိုး အကြောင်းနှင့် တင်ပြလျှောက်တင်တော့ ...

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ အခုအချိန်အခါမဟုတ် မိုးကြီးလေကြီး ကျရတာ တုံး”

“မှန်ပါ ... မျှော်ချင့်ပြီး လျှောက်တင်ရလျှင်ဖြင့် ယခု မိုးရွာခြင်း သည် သစ္စာစကားကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ တန်ခိုးရှိသူ အာနုဘော် ကြောင့်သော်လည်း၊ နတ်တို့၏ အာနုဘော်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း တစ်ခုခုကြောင့် မိုးကြီးရွာ၍ ရေကြီးရခြင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်းပါဘုရား”

“ငတို့ တပ်ပျက်ဆုတ်ခွာလာရတာဟာ ဗိဿနိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက် ပွဲကြောင့် တပ်ပျက်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ မိုးကြောင့်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“မှန်ပါ ... ဘုရား”

“ဝါဆို ပန်ထွာဘုရင်မက ဘုန်းကြီးသတဲ့လား”

“ဗိဿနိုးမြို့နန်းကိုတော့ ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးက တည်ပေးသည် ဟုတော့ ကြားသိရခြင်းပါ ... အရှင်မင်းကြီး”

“ကောင်းပြီလေ ... ပန်ထွာဘုရင်မနဲ့ငါ မည်သူဘုန်းတန်ခိုးကြီး သည်ကို သိရအောင် ငါ့ကို ဂဠုန်မင်းပေးခဲ့တဲ့ သံလေး၊ သံမြား စွမ်းရည် ပြပြီး ငါဘယ်လိုဘုန်းကြီးတယ်ဆိုတာကို ပြရသေးတာပေါ့”

ဒုတိအကြိမ် ဗိဿနိုးကို စစ်ချီဖို့ မင်းကြီးတို့၊ စစ်သူကြီးတို့၊ ဗိုလ် ချုပ်တို့ အသင့်ပြင်ကြ။ ငါ့ကိုယ်တော်တိုင် လူနဲ့ ရာဇသံမစေဘူး၊ သံလေး နဲ့ပစ်ပြီး ရာဇသံစေလိုက်မယ်။ စောင့်ကြည့်ကြ”

တစ်နေ့သောအခါ သီရိခေတ္တရာပြည်ရှင် ဒုတ္တဘောင်မင်းကြီး သည် ဂဠုန်မင်းဆက်သတော်မူသည့် သံလေးနှင့်သံမြားကို ကိုင်စွဲပြီး တောင်ကုန်း မြင့်တစ်ခုပေါ်သို့ မှူးကြီး၊ မတ်ကြီး၊ ပုရောဟိတ်ကြီး၊ စစ်သူကြီးတို့နှင့် ကြွချီခဲ့တယ်။

လင်ပန်းဘုရင်မယ့်ထွာ * ၅

ဒုတ္တဘောင်မင်းကြီးမှာ သံလေးသံမြားအပြင် သိကြားမင်းက ပေး ခဲ့တဲ့ အရိန္ဒမာတုံပျံ သီလဝံစားပါရှိတယ်။ ဂဠုန်မင်းဆက်တဲ့ သံလေးသံမြား ကို မည်သို့သောသူမှ လိုရာခရီးရောက်အောင် မပစ်နိုင်ဘူး။

အားကောင်းမောင်းသန်ပင် လေးညှို့ကို ဆွဲမနိုင်ဘူး။ ဗိုလ်ခြေ တစ်ထောင်တင်လေးမျိုး။

ဒီဂဠုန်လေးကို ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမြတ်တော်မူလှသည့် မဟာဒုတ္တဘောင် မင်းကြီးသာလျှင် လိုရာအရပ်ကို ပစ်လိုရတယ်။

ဒုတ္တဘောင်မင်းကြီးက သံမြားရဲ့အလယ်မှာ သီရိခေတ္တရာရဲ့ ရာဇ သံပေစာကို လိပ်ပတ်ချည်နှောင်ပြီး မြင့်မြတ်လှတဲ့ ဥတ္တရတောင်မြင့်ပေါ်မှာ ရပ်လိုက်တယ်။

သည်နေောက် မြားနှင့်လေးကိုကိုင်ပြီး နှုတ်က သစ္စာဆိုလိုက် တယ်။

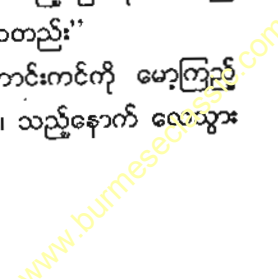
“ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးသောဘုရင်ဟု နတ်သိကြားတို့ အသိ အမှတ်ပြုသော မင်းဖြစ်ပေသည်။ နတ်သိကြားတို့လည်း ကျွန်ုပ်ကို စောင့် မကြည့်ရှုပါပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်အောက်ခံ မြို့တား၊ နယ်စား၊ ရွာစား၊ ပျူ၊ ကမ်းယံ၊ သက်၊ ကရင် တို့သည် ကျွန်ုပ်ဘုန်းရိပ်သို့ ခိုလှုံပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဩဇာကို အစဉ်နာခံလျက်ရှိပါ၏။

ဗိဿနိုးဘုရင်မ ပန်ထွာသည် ကျွန်ုပ်၏အမိန့်ဩဇာကို ဆန့်ကျင် ဝီလာပြု၍ ကျွန်ုပ်တို့ သီရိခေတ္တရာတပ်တော်ကြီးကို ပျက်စီးအောင်ပြုခဲ့ ၏။

ပန်ထွာဘုရင်မထံသို့ ဘုန်းကြီးတော်မူသော ကျွန်ုပ်သည် ဂဠုန် မင်းဆက်သသည့် ဤသံလေးမြားပစ်ကာ ယခုပင် ရာဇသံစေရပါမည်။

အကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကံကြီးမားသော မှဲ့ရှင်တော်မြတ် အရှင်မဟာ ဒုတ္တဘောင် စစ်မှန်ပါက ကျွန်ုပ်စေလိုက် ပစ်လိုက်သည့် မြားရာဇသံသည် ဗိဿနိုးမြို့နန်းတော်သို့ ကေနဆိုက်ရောက်ပါစေသတည်း”

သို့ကလျှင် အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးနောက် မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့် လိုက်တယ်။ ကောင်းကင်ဟာ တိမ်မြူကင်းစင်လို့။ သည့်နေောက် လေသွား လေလာလေရဲ့ ဦးတည်ရာကို ကြည့်ပြီး ...

၆ ❁ ထောင်ညှိပိုင်း(သန်လျင်)

ဗိဿနိုးရှိရာအရပ်ကို သံလေးနှင့်ချိန်ရွယ် သံမြားကိုတင်လို့ လေးညှို့ကို ဆွဲလိုက်တယ်။

မဟာဒုတ္တဘောင်မင်းကြီးရဲ့ ဘုန်းရှိန်သမ္ဘာကြောင့် မင်းညီမင်းသား ဗိုလ်ခြေများပင် တင်ရခက်၊ ဆွဲရခက်သော သံလေးကြီးရဲ့ လေးကြိုးဟာ အားထည့်လို့ ဆွဲလိုက်ရော ...

သားရေကြိုးကဲ့သို့ မင်းကြီးရဲ့ ညာလက်ဆွဲအားရှိရာ နာယောင် ထိ လိုက်ပါလာခဲ့တယ်။ သည့်နောက် မဟာဒုတ္တဘောင်မင်းကြီးဟာ အသက် ကို တစ်ဝရူပြီး ခေတ္တအောင်လိုက်ပြီးနောက် လေးညှို့ကို လွှတ်လိုက် ရော ...

အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလိုက်ပါတီသနယ်။

ရာဝင်စဉ်အိုးကြီးကို သံချောင်း၊ တုတ်ချောင်းနဲ့ ခတ်လိုက်သည့် မြည်လိုက်သည့် အသံမျိုး အဆတစ်ရာမြည်သံကဲ့သို့သော လေးကြိုးခတ်သံ ကို အားလုံး ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဒေါင် ...”

ဒေါင်ခနဲမြည်သံဟာ တောင်ပေါ်မှာ တောရိပ်နဲ့ ပဲ့တင်မြည်သံ ရှည်သွားလိုက်တာရယ် ...

သံမြားဟာ ရာဇသံပေစာကိုသယ်ပြီး လေထုကို ရှဲရှဲရိုးရိုး မြည် သံပေးပြီး လေးပေါ်က အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးထွက်ပြီး တိမ်လွှာတွေကိုလည်း ကောင်း၊ တောအုပ်တွေလည်းကောင်း ဖြတ်ကျော်ပြီး မျက်စိရှေ့က ပျောက် ကွယ်သွားတော့တယ်။

မြားမြည်သံ၊ လေးကြိုးခတ်မြည်သံ လုံးဝတိတ်ပြီး နောက် မြားကို လုံးဝမမြင်ရတော့မှ ဒုတ္တဘောင်မင်းကြီးက သံလေးမြားကို ကိုယ်တော်တိုင် ကိုင်စွဲပြီး တောင်မြင့်ပေါ်ကနေ မျူးမတ်၊ စစ်သူကြီးတို့နှင့်အတူ ပြန်ဆင်း လာခဲ့လိုက်တယ်။

[၂၆]

“ဒုတ် ...”

“ဟယ် ...”

“ဘာသံလဲဟ ... မင်းချင်းတို့”

“မင်းချင်းတွေဟာ ဗိဿနိုးရွှေနန်းတော်ရဲ့ အဝင် နန်းတော် တိုင်မှာ ဒုတ်ခနဲ ကျယ်လွန်းလှတဲ့ မြည်သံနှင့်အတူ မြားတစ်ချောင်းစိုက် ငြီး မြားမြီးတုန်ခါနေတာကို အံ့ဖွယ်မြင်ရပြီး လွန်စွာ လန့်သွားကြတယ်။

“ဘာလဲဟေ့ ...”

“မြားတစ်ချောင်း နန်းတော်ဝင်တိုင်မှာ လာစိုက်တာဟေ့”

“အလို ... ဘယ်ကလာတဲ့ မြားတုံးဟ ... ဟေ့ ... ရာရာစေ တို့ ရွှေနန်းတော်တိုင်ကိုမှ လာထိမှန်ရတယ်လို့။ အဲဒီ ရာဇဝတ်သားကို အမြန်လိုက်ရှာကြဟေ့”

“ဟေ့ ... ရဲမက်”

“ပြောပါ ... သွေးသောက်ကြီး”

“တပ်မှူးသျှိုဝကို အမြန်သွားခေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗျို့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၀ ❁ ထောင်ညှိုင်း(သန်လျင်)

မကြာဘူး။ တပ်မှူးသျှိုဝ အပြေးရောက်ချလာပြီး နန်းတော် အဝင်ဝတိုင်မှာ စိုက်နေတဲ့ ထူးဆန်းသော မြားတစ်ချောင်းကို မြင်ရော ထပ်မံအံ့သြသွားလေရော .....

မြားက ဝါးမြားမဟုတ်ဘူး။

သံမြား။

တစ်ချောင်းလုံးကို သံနှင့် သွန်းလုပ်ထားတဲ့ သံမြား။

မြားလုံးက လက်သန်းလုံးခန့်ရှိတယ်။

ဂရုတစိုက်ကြည့်မှ သံမြားတံရဲ့ ကိုယ်လည်မှာ ပေတစ်ရွက်ကို လိပ်ပြီး ချည်ဖြူခင်နှင့် ချည်ထားတာကို မြင်လိုက်ရတော့တယ်။

ဟုတ်ပါပေါ့။

ဒါ ... တစ်စုံတစ်ဦးက စေလိုက်တဲ့ မြားစေစာ။

ဘယ်သူက သံမြားနဲ့ပစ်ပြီး စေရတာတဲ့။

ဘယ်လို အကြောင်းအရာတွေ ရေးထားတာလဲ။ မည်သူ့ကို ရည်ညွှန်းတာလဲ တပ်မှူးသျှိုဝ သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေတယ်။

နောက်တစ်ချက် ... သံမြား။

မိမိတို့ ဗိဿနိုးမှာ သံကိုယ်ထည်နှင့် တစ်ချောင်းလုံးလုပ်ထားတဲ့ သံမြားဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး။ ဒီလိုလေးလွန်းလှသည့် သံမြားနှင့်ပစ်ဖို့ အားကောင်းမောင်းသံလေးလည်း မရှိဘူး။

အများအားဖြင့် မိမိတို့ရဲ့လေးတွေက အဆိပ်လူး ဝါးမြားတွေပဲ ရှိကြတယ်။

ဘုရင်မကြီး ပန်ထွာကိုဝဲတဲ့ လေးမှာတော့ မြားတိပ်မှာ သံချွန်စူး အစွပ်တပ်ပြီး ပစ်တာမျိုးရှိပေမင့် ဒီမြားမျိုးက အန္တရာယ်ပြုတဲ့ ကျွဲရိုင်း၊ ဆင်ရိုင်း၊ ကျားဆိုးများကို ပစ်ရာမှာသာ ဘုရင်မ သုံးလေ့ရှိတတ်တာ။

အလွန်ကို ထူးခြားတာပဲ။

တပ်မှူးသျှိုဝ မြားကို နုတ်ကြည့်တယ်။ အလို ... မြားဝင်မြားစူး အား ပြင်းလှချေကလား။ သံမြားရဲ့အချွန် စူးမြားထစ်တစ်ခုလုံး နန်းတော် တိုင်ထဲ နစ်မြုပ်နေတာကလား။

သျှိုဝ သံမြားကို အပေါ်အောက်ဘယ်ညာ အတန်ကြာ နဲ့လိုက် တော့မှ မြားက တိုင်ကနေကျွတ်ပြီး လက်ထဲ ပါလာတော့တယ်။

ကြည့်စမ်း ... လေးလိုက်တဲ့မြားနယ်။

ဘယ်ကလို လူစွမ်းများက ပစ်လွှတ်လိုက်ပါလိမ့်။

သည့်နောက် မြားလည်မှာ ချည်ထားတဲ့ ချည်ဖြူကြိုးကို ဖြေပြီး လိပ်ပတ်ထားတဲ့ ပေစာကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်ရော ...

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါ ... ရာဇသံ”

“တပ်မှူး ဘယ်က မြားနဲ့စာလဲ ... တပ်မှူး”

“ရုံစမ်းရဦးမှာပေါ့ ... သွေးသောက်ကြီးရာ။ ဒီမှာ သွေးသောက် ကြီး ...”

“အမိန့်ရှိပါ ... တပ်မှူး”

“နန်းတော်ဝန်းကျင်ကို လှစိမ်းသူစိမ်း မဝင်စေနဲ့”

“မှန်ပါ ... တပ်မှူး”

“မြို့ရိုးအပြင်ကို အထူးဂရုစိုက် ရှာဖွေကြစမ်းပေး”

“မှန်ပါ ... တပ်မှူး”

တပ်မှူးသျှိုဝ သံမြားနှင့် ရာဇသံပေစာကို ကိုင်ပြီး ရွှေနန်းတော် ထဲကို အမြန် ဝင်ခွင့်တောင်းလိုက်တယ်။

တပ်မှူးသျှိုဝလို့သိတော့ ဘုရင်မကြီးပန်ထွာက ဝင်ခွင့်ပြုလိုက် တယ်။ သျှိုဝ ဘုရင်မရှေ့မှောက်မှာ ရိုသေစွာ ဒူးထောက်ဦးညွှတ်ခစားရင်း ငိုလင့်နေတုန်းမှာ ...

“တပ်မှူးသျှိုဝ ... အကြောင်းထူးရှိသလား”

“မှန်ပါ ... ရန်သူတို့က ရာဇသံစာကို သံမြားနှင့် ခွင်းစေပြီး ရွှေ နန်းတော်အဝင်တိုင်မှာ စူးနစ်စေပါတယ် ... ဘုရင်မကြီး”

“ဘာ ...”

“အလို ...”

“ဟုတ်ရဲ့လား ... သျှိုဝငယ်”

အနီးမှာစားနေတဲ့ မျိုးမတ်များဟာ ကြားရချက်ကြောင့် အလွန်ကို အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြတယ်။

“ဟောဒီသံမြားကို ကျွန်တော်မျိုး သျှိုဝ နန်းအဝင်ဝတိုင်မှာ စိုက်နေလို့ နတ်လာတာပါ ... ဘုရင်မ။ ဒါကတော့ သံမြားခါးလည်မှာ ချည်ပြုနှင့် ချည်တုပ်ထားတဲ့ ရာဇသံပေစာပါ ... ဘုရင်မကြီး ဘုရား”

“အမြန်ဆက်ပါ ... တပ်မျိုး”

တပ်မျိုးသျှိုဝ ရန်သူရဲ့ရာဇသံပေစာကို ပန်ထွာဘုရင်မထံ ရိုသေစွာ ဆက်သလိုက်တယ်။

ဘုရင်မက သွယ်လျလက်ချောင်းတို့ဖြင့် ရာဇသံပေစာကို ကိုင်ပြီး အလျင်လိုစွာ ဖတ်လိုက်တယ်။

ပန်ထွာဘုရင်မ သိစေရန် ကျွန်ုပ်ရာဇသံ စေလိုက်သည်။

သင်သည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော ဘုန်းကြီးတော်မူသည့် သီရိခေတ္တရာမင်း အမိန့်တော်ကို နာခံခြင်းမရှိ၊ ဆန့်ကျင်ခြားနားခဲ့သည်။ သင့်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ သီရိခေတ္တရာ ရဲမက်ဗိုလ်မိဆင်မြင်းများစွာ ရန်ပယ်ချောင်းမှာ သေကြေပျက်စီးခဲ့ရသည်။ သင်ပန်ထွာဘုရင်မ ကျွန်ုပ်ထံ မနားမမြန် အညံ့ခံမည်လော၊ ဒုတိယအကြိမ် စစ်တိုးမည်လော ...

(၇) ရက်အတွင်း အကြောင်းပြန်ရမည်။ အကြောင်းမပြန်ခဲ့သော် ဗိဿနိုးမြို့နှင့် ပန်ထွာပြည်ကြီး အလုံးစုံ ပျက်သုဉ်းရမည်ကို သင် မျက်မြင်ဒိဋ္ဌကြုံရမည်။

ဘုန်းတော်ရှင် မဟာဒွတ္တဘောင် သီရိခေတ္တရာ ရတနာပူရ ပြည်ရှင်မင်းကြီး

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

မျိုးကြီးမတ်ကြီးများနှင့် တပ်မျိုးသျှိုဝတို့ပါ ရာဇသံစာဖတ်ပြီး ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ ရုတ်တရက် အားရပါးရ ရယ်လိုက်သံကြောင့် အံ့အားကြီး သင့်ကုန်ကြလေရဲ့။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီး ရာဇပလ္လင်ထက်မှာ သို့ကလို တစ်ခါမျှ မရယ်ဖူးဘူးလေ။ မဟာက္ခန္ဓာရှင် ဘုရင်မကြီးစွဲစွဲကလား။

“ရယ်ရတယ် ... ဒွတ္တဘောင်ရယ်၊ သင်လား သီရိခေတ္တရာ ရတနာပူရပြည်ရှင်မင်း ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ပန်ထွာတို့ နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ဦးမယ်တဲ့ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းကြီးတို့”

“ဘုရား ...”

“ဒီပေလွှာက သီရိခေတ္တရာမင်း ဒွတ္တဘောင်ရဲ့ ရာဇသံပဲ ...။ သခင်မတို့ပန်ထွာက သူ့ထံမှာ ဒူးထောက်အညံ့ခံရမယ်တဲ့။ ဟား ... ဟား ... အဲလိုမှ အညံ့မခံရင် (၇)ရက်စေ့တာနဲ့ အလုံးအရင်းနဲ့ ဒုတိယအကြိမ် လာတိုက်မယ်လို့ ရာဇသံစေတဲ့ စာလွှာပဲ”

“နောက်တစ်ကြိမ် စစ်ဖြစ်ဖို့ ကြုံရဦးမှာပေါ့ ... ဘုရင်မကြီး”

“ဟုတ်တယ် ... သင်းက ငါ့နန်းတော်တိုင်ကို သံမြားစေပြီး ရာဇသံဆင့်တယ်။ အေးလေ ... သင်ကလည်း ဒွတ္တဘောင်ဘုရင်ပဲ။ ငါက ထည်း ပန်ထွာဘုရင်မပဲ။ သင့်ရဲ့ သံလေးသံမြား၊ သီလဝန်စားကပဲ အစွမ်းထက်မှာလား၊ ငါ့ရဲ့ မဟာအတုလ ရန်ပယ်စည်တော်ကြီးကပဲ အစွမ်းထက်မှာလား၊ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ... ဒွတ္တဘောင်ရယ်”

“မင်းကြီးတို့ ...”

“ဘုရား ...”

“ဗိုလ်မင်းတို့”

“အမိန့်ရှိပါ ... ဘုရင်မကြီးဘုရား”

“မလွဲမသွေ ကျွန်ုပ်တို့ ရန်သူသီရိခေတ္တရာရဲ့တိုက်စစ်ကို ရင်ဆိုင်ဦးမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် တန်ခိုးကြီးဖြတ်လှတဲ့ မဟာအတုလစည်တော်ကြီးရဲ့ ဂန္ဓိရအစွမ်းကို အားကိုးအားထား ပြုကြရသလို၊ ပန်ထွာရဲမက်တို့ရဲ့ ဘုရားသတ္တိအစွမ်းနဲ့ အတုလစည်တော်ကြီးအစွမ်း ပူးပေါင်းပြီး ပြန်တိုက်ရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် အားလုံး မျိုးရိက္ခာ၊ စစ်သည်လက်နက်၊ သတင်းလမ်းကြောင်း၊ နေညောင်ခလုတ် အသင့်ရှိပစေ။ အမိန့် ...”

တစ်ဝိုက်မှာရော၊ ရှေ့ကွက်လပ် ဆင်တစ်ကျော်မှာပါ ဆင်ခလုတ်ကျင်းတွေကို ဆင်ထားလိုက်ကြတယ်။

“တပ်မှူး ...”

“အမိန့်ရှိပါ ... ဗိုလ်မင်းကြီး”

“ပြင်းခလုတ်တွေရော နေရာချထားပြီးပြီ ... နော် တပ်မှူး”

“လိုက်ကြည့်ပါ ... ဗိုလ်မင်းကြီး”

တပ်မှူးသျှိုဝနှင့် ဗိုလ်မင်းယောဘတို့ မြင်းကိုယ်စီစီးပြီး လမ်းမကြီးတစ်ခုရှိရာကို နှင်လာလိုက်တယ်။

“ရပ် ...”

“အလို ... ဒါ ... ဘယ်သူတွေလဲဟဲ့ ... တပ်မှူး။ ငါတို့ကို အမိန့်ပေးပုံက မိုးခြိမ်းသံအလား ပါလားဟဲ့”

“မှန်ပါ ... ဘေးဘီဝဲယာကိုသာ လှည့်လို့ကြည့်ပါ ဗိုလ်မင်း”

တပ်မှူးသျှိုဝပြောသလို ဗိုလ်မင်းယောဘ ကြည့်လိုက်ရော ချုံဖုတ်တွေကြားကနေ မားကိုင်၊ လုံကိုင် စစ်သည်တွေ ဘယ်ရောညာရော အသင့်အနေအထားနဲ့ တိုက်ဖို့ ပြင်ထားတာကို မြင်လိုက်ရပြီး ...

“သျှိုဝ ... ဒါ ... မောင်မင်း ရဲမက်တွေလား”

“ဟုတ်ပါ ... ဗိုလ်မင်း ... ဗိုလ်မင်း ... ဟိုတောင်စောင်းကို ကြည့်လိုက်ပါ ... ဗိုလ်မင်း”

“ကူ ... ကူ ... ကူ ...”

“ကူ ... ကူ ... ကူ ... ကူ ... ကူ ... ကူ ...”

ဗိုလ်မင်းယောဘ ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့် အကွာအဝေးမှာရှိတဲ့ ကုန်းစောင်း၊ တောင်စောင်းများကို လှမ်းမော့ပြီး ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ...

ချိုးကူသံတွေ မလှမ်းမဝေးက ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပေါ်လာသံကြားလိုက်တယ်။

ဒါနှင့်အတူပါပဲ။

သင်းတို့ သီရိခေတ္တရာ တပ်မကြီးကလည်း သေမှာမကြောက်တဲ့ အာဂတပ်တော်ကြီးပါပေပဲ။

သီရိခေတ္တရာ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ခြေလျင်တပ်တို့ ဒီတစ်ခါ ချီလာပုံက အရင်တစ်ခါထက် အင်အားများတယ်လို့ အထောက်တော် သတင်းအရ သိရတယ်။

ဒုတ္တဘောင်မင်းကြီးရဲ့ယောက်ဖတော် မြို့စားအမတ်များက အကြီးအမှူးပြုပြီး ချီတက်လာနေတာတဲ့။

ရန်သူတပ်မည့် လမ်းကြောင်းမှာ အရှည်တစ်ထွာခွဲမျှရှိပြီး လက်မလုံး၊ ဂက်ညှိုးလုံးခန့် သံချွန်ခလုတ်တို့ကို မြေကြီးနေရာအနှံ့မှာ စိုက်ထူထားလိုက်တယ်။

သံချွန်ဆင်ခလုတ်တစ်ခု ထောင်ပြီးရင် ဆင်ထွက်ပြေးဖို့ ကွက်လပ်နေရာ ထားပေးလိုက်တယ်လေ။ ရန်သူတိုက်ဆင်ဟာ ဆင်ခလုတ်သံချွန်ကို နင်းမိပြီး ဘေးလွတ်ရာသို့ လှည့်ပြေးပါက ပြေးသည့် ဘယ်ညာမြေသား

၁၄ ❀ ဖောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

ဖြုန်းဆို တောင်စောင်းတောင်စွယ်၊ တောင်ကုန်းကမ်းပါးယံပေါ်ကနေ လေးသည်တော်များစွာတို့ရဲ့ လေးမြား များစွာနှင့် ထရပ် ချိန်ရွယ်ထားခြင်းကို ဝိုင်းမင်းကြီးယောဘာ မြင်လိုက်ရချော။

“သျှိုဝ ... မောင်မင်းစီစဉ်ပုံ ဗျူဟာ ကျသားပဲကွယ်”

“နောက်ထပ် ရှိပါသေးတယ် ... ဝိုင်းမင်း၊ ဟောဟိုတောင်ကြား လမ်းထဲကို ရန်သူ့ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်နဲ့ ဝင်လာရင် ကြည့်ပါ ... ဝိုင်းမင်း”

တပ်မှူးသျှိုဝက ပြောရင်းကနေ အချက်ပြလိုက်ရော ...

“ရွှီ ...”

“ရွှီ ... မြန်း ...”

“ရွှမ်း ... မြန်း ...”

“အို ... တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့ ... ဟေ့ ...”

လေရွှန်သံ ရွှီခနဲအဆုံးမှာ မြေကြီးနဲ့ ပုံးထားတဲ့လမ်းပေါ်ကနေ သံဆူးတွေပါတဲ့ လက်ဖျံလုံးခနဲ မြင်းခလုတ်ကြီးတွေ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ပြောင်းပြောင်းရွှမ်းနဲ့ အသံမြည်ပြီး မြေစာဖွားဖွားနဲ့ တန်းပေါ်လာပုံများရယ် ...

ဟုတ်ပေ့ဟေ့ ...

အရှိန်နဲ့ဝင်လာတဲ့ မြင်းရော၊ လူရောဟာ ဒီမြင်းခလုတ် တားကြီးများနဲ့ တိုးတိုက်တာနဲ့ ကျွမ်းပြန်ကျမှာ ငကန်ပဲ။

မြင်းရော၊ လူရော၊ ကျွမ်းပြန်ကျသည်နှင့် စောစောကကဲ့သို့ သစ်ပင်ကြား၊ ချုံကြားက လျှို့ဝှက်ပုန်းနေတဲ့ ရဲမက်များက ဓားလှံတွေနဲ့ ဝိုင်းခတ် ...

ကစဉ်ကလျား ပြေးနေတဲ့ ရန်သူ့ကို ကုန်းမြင့်ပေါ်က လေးသည်တော်များက လေးမြားနှင့်ပစ်၊ ကျောက်မောင်းတွေဖြုတ်ချ ...

ရှေ့ဆက်လိုက်ကြည့်တော့ ...

ဖြိုလဲလုနီးပါး ဖြတ်တာ၊ သစ်ပင်ကြီးတွေကို မြင်ရတယ်။ ဒါလည်း ကိုယ့်အချင်းချင်းဖို့ သိရတာ။ ဒီပြင် လူစိမ်း မသိရဘူး။

လင်မုန်းဘုရင်မပန်ထွာ ❀ ၁၅

“အဲဒီသစ်ပင်တွေက တွန်းလိုက်ရင်၊ ကြိုးနဲ့ ဆွဲချလိုက်ရင် လမ်းပေါ်ကိုလဲကျပြီး လမ်းပိတ်သွားရော ... ဝိုင်းမင်း၊ လမ်းပိတ်သွားလို့ ရန်သူ နောက်ပြန်အဆုတ်မှာ ဝင်တိုက်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ရှေ့ကို ဖွတ်တိုးပြေးရင်တော့ ဟောဒီမှာကြည့်ပါ ... ဝိုင်းမင်း၊ မြေမနင်းလိုက်ပါနဲ့နော် ... ဝိုင်းမင်း။ အဲဒါ လူနစ်ရပ်နက်တဲ့ ကျင်းကြီးတွေစင်ဗျ။ အပေါ်ယံကို ဝါးထရပ်ပါးပါးအုပ်ပြီး မြေသားပါးပါး ခင်းထားတာပါ။ မြင်းရော၊ လူရော ကျင်းဖုံးကို နင်းပြီး ကျမယ်ဆို လူတစ်ဆယ် မြင်းတစ်ဆယ် ကျနိုင်ပြီး ကျင်းအောက်မြေခင်းမှာတော့ မီးသင်းအဆိပ်ပြင်း ဝါး၊ ညှောင့်၊ သံညှောင့်များက ကျလာတဲ့ ရန်သူ့ကို ဒုက္ခကြီးစွာပေးဖို့ အသင့်ပါ ... ဝိုင်းမင်းကြီး”

“မင်းတော်တယ် ... တပ်မှူး၊ မင်းကို ငါတို့ ယုံကြည်အားကိုးရသလို ဘုရင်မကြီးကလည်း မင်းကို စိတ်ချယုံမှတ်တော်မူတယ်။ ဘုရင်မကြီးအပေါ်မှာတော့ မင်းတို့ငါတို့အားလုံး သစ္စာစောင့်သိကြဖို့ အရေးကြီးတယ် ... တပ်မှူးရေ”

“ဘုရင်မကြီးရဲ့အကျိုး၊ ပန်ထွာနေပြည်တော်ကြီးနဲ့ ဗိဿနိုးအကျိုးကို အသက်နှင့်ရင်း၍ စောင့်သိပါမည် ... ဝိုင်းမင်း”

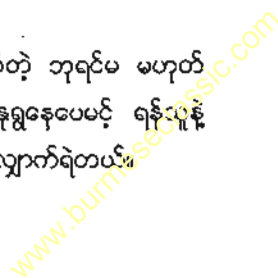
“ကောင်းပေစွ ... ကောင်းပေစွ ... တပ်မှူး”

သည့်နောက် သစ်ခလုတ်၊ မြင်းခလုတ်၊ ဆင်ခလုတ်၊ ကျင်းခလုတ်၊ ကြိုးခလုတ် အမျိုးမျိုးဆင်ထားတဲ့ ရန်သူဝင်လာနိုင်မည့် လမ်းကြောင်းတွေကို ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေး လိုအပ်ရာအကြံပြုပြီး ဖြိုရိုးဝန်းကျင်တို့ စစ်ဆေးရန် မြင်းနှင့် ပြန်ခဲ့လိုက်တယ်။

မိမိတို့ ရန်သူလာမည့်အချိန်ကို နေ့ရောညပါ လုံ့လ စီရိယကြီးစွာ စောင့်မျှော်နေကြတယ်။

ရာဇသံ (၇) ရက်စေ့ပြီးသွားပြီလေ။

ပန်ထွာဘုရင်မဆိုတာ အလွယ်နှင့် အညံ့ခံတဲ့ ဘုရင်မ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရင်မရဲ့ မြေပခါးဟာ မုန့်ညက်လို့ ဖြူဖွေးနုရွှေနေပေမယ့် ရန်သူ့နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုရင် မြေကြမ်းပေါ်မှာ ဖိနှပ်မပါဘဲ လျှောက်ရတယ်။

၁၆ ❀ ထောင်ညှိပိုင်(သန်လှိုင်)

ဘုရင်မရဲ့ ကျောပေါ်က မြားကျည်တောက်ထဲမှာ အဆိပ်လူးမြား အချောင်းတစ်ရာရှိရင် ရန်သူတစ်ရာ ကျက်ကျဆုံးရမယ်။

ဒီလို ယုံကြည်မှုရှိတဲ့ ပန်ထွာပါ။

သျှိုဝတို့ ရန်ပယ်ကမ်းခြေမှာ ရန်သူကို မျှော်နေတုန်း လှေငယ် တစ်စင်း ဝင်လာတယ်။ လှေပေါ်က အဘိုးကြီးတစ်ဦးဆင်းလာပြီး တပ်မှူး သျှိုဝရှေ့မှာ အရှိသေပြုတယ်။

အဘိုးကြီးဟာ ခေါင်းပေါင်းကို ဖြုတ်ပြီး ဆေးတံကို ပါးစပ်က ချွတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးအတုကို ခွာလိုက်ပြီး ...

“အထောက်တော် ဗျာဠာပါ ... တပ်မှူး”

“မင်းကြည့်ပြီး ဘယ်ကအဘိုးကြီးလဲလို့ကွယ်။ ရုပ်ဖျက်တော်လှ ချေကလာ။ ကိုင်း ... အကြောင်းထူးပြီလား ဗျာဠာငယ်”

“ရန်သူတပ်ကြီး အလျင်တစ်ခါလိုပဲ အပြင်းနှင်လာပါပြီ ... တပ်မှူး။ မွန်းမတည့်မီ ရန်ပယ်ချောင်းကို ရောက်ပါလိမ့်မယ် .. တပ်မှူး”

“အိမ်၊ ... လာရင်လည်း အသေအကြေ တိုက်ကြတာပေါ့။ ဟေ့ ... အလံကိုင်တို့ ...”

“အမိန့်ရှိပါ ... တပ်မှူး”

“ဘုရင်မကြီး ... အရေးပေါ်အချက်ပြ အလံတော်ကို နန်းပြင် ပေါ်ကနေ ဂရုတစိုက် ကြည့်နေနော်။ ရန်သူ ရန်ပယ်ချောင်းကို ဖြတ်တာ နဲ့ အလံတိုင်ပေါ်အရောက် အလံသုံးခုကို လွှင့်တင်ဖို့ မမေ့နဲ့”

“စိတ်ချပါ ... တပ်မှူး။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အသင့်ရှိနေပါတယ်” မကြာပါဘူး ... ကင်းစင်ပေါ်က ဟစ်သံကြားရရောလား။

“ရန်သူတွေ ရန်ပယ်ချောင်းစပ်ကို ရောက်လာနေပါပြီ တပ်မှူး” ဟိုး ကင်းစင်ပေါ်ကနေ ဟစ်လိုက်တဲ့အသံကို တပ်မှူးသျှိုဝ ကြား

လိုက်ရရော ကျောက်ကုန်းမြင့်ပေါ်ကနေ ပြေးတက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟုတ်ပါရောလား။

အလို ... နည်းတဲ့ တပ်ကြီးလားဟဲ့။ ရဲလံအောင်လံတွေကို ရန်

လင်ပုန်းဘုရင်မပန်ထွာ ❀ ၁၇

ပယ်ကမ်းခြေမှာ တန်းစီစိုက်ထားပုံနယ် ... ဗိသုန်းကို နိုင်လို့ မင်းကြီး များကို အလံတော်ရဲလံများ တန်းစီကြိုနေသည့်အလား။

သီရိခေတ္တရာရဲ့ ရဲလံတွေနဲ့အတူ တိုက်စည်ရွမ်းသံတွေ၊ စစ်မောင်း သံတွေပါ ကြားနေ မြင်နေရတယ်။

အံ့မယ် ... ကြည့်စမ်း ... ဟရို၊ ရေကူးကျွမ်းသူ ရန်သူတစ် ယောက် ကြီးခွေကြီးလွယ်ပြီး ရန်ပယ်ရဲ့ ဒီမှာဘက်ကမ်းရှိရာကို ကူးလာ နေပါလား။

ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ရေကူးကျွမ်းသူတွေက တစ်ယောက် နှစ်ယောက် သုံးယောက် ... လေးယောက် ... ငါးယောက်တောင်ဗျာ။

ကြည့်ရတာ ရေကူးလာပြီး ဒီဘက်ကမ်းမှာ ဝတ်ရိုက်ကြိုးတန်း ပစ်ပြီး အားလုံး ကူးကြမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ်လေ။

ကြည့်စမ်း ... ဝါးဖောင်ရှည်တွေပါ တစ်ခါတည်း သယ်လာကြ သကဲ့။ ဖောင်တွေကို တန်းစီချ၊ စစ်သည်ရဲမက်တွေတက်၊ ထိုးဝါးနဲ့ကူး၊ အလို ... ဖောင်တံတားကြီးတွေ တန်းစီရင်ပေါင်တန်း ရေပေါ်ဆင်ကြတာ ကိုးဗျာ။

အင်းလေ ... ရေကျချိန် ရေစစ်ချိန် ရွေးလာကြသကဲ့။

နပ်သားပဲဟေ့။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အံ့မယ် ... ရေအကျမှာ ဖောင် တွေ ရေစီးနဲ့ ပါပါနေသလား။ အလို ... အလို ... မြင်းတပ်က ရေတိမ်က နေ ကူးနေပါကလား။

“လေးတပ်ဖွဲ့ ပစ်”

“ရွှီး ... ရွှီး ... ရွှီး ...”

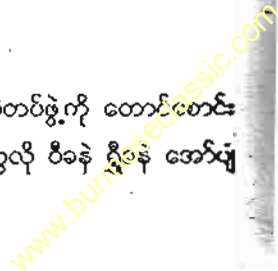
“ဖောက် ... ဖောက် ... ဖောက် ...”

“အား ... အား ...”

“ဝုန်း ... ဝုန်း ... အား ...”

“အား ... ငါ့ကို ထိပဟေ့”

ပန်ထွာရဲ့လေးတပ်ဖွဲ့က မြင်းနဲ့ကူးနေတဲ့တပ်ဖွဲ့ကို တောင်စောင်း ကုန်းပေါ်ကနေ မြားနဲ့ဝိုင်းပစ်လိုက်တာ ပိတုန်းတွေလို ဝီခနဲ ရှိနေ အော်ချ်

၁၈ * ဘင်ညိုင်း(သန်လျင်)

ပြေးလာတဲ့ မြားတွေက မြင်းစီးရန်သူတွေရဲ့ ရင်ညွန့်၊ လည်ပင်းပေါ်ကို မှန်ပြီး ရေထဲကို တဝုန်းဝုန်း ပြုတ်ကျအော်ဟစ်။

နောက်က မြင်းတပ်ကြီးက ခါးမျှရေကို ဩတ်ပြီး အလုံးအရင်းနဲ့ ကူးလာချိန် ...

ဖောင်တံတားပေါ်မှာ ရန်သူတွေ စားလုံကိုင် ပြေးလာနေချိန် ..

သျှိုဝ ခါးမှာချိတ်ထားတဲ့ ကျွဲချိုကိုမူတ်ပြီး တောင်ကုန်းပေါ်ကို အချက်ပေးလိုက်တယ်။

“တူ ... တူ ... တူ ...”

“တူ ... တူ ... တူ ...”

“တူ ... တူ ... တူ ...”

ကျွဲချိုမူတ်သံအဆုံး ...

ပန်ထွာရဲ့ အနီရောင် ရဲလံသုံးခု အလံတိုင်ကနေ ဟိုးတိုင်ဖျားကို ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ထိုးတက်သွားတယ်။

တိုက်ပွဲဝင် အနီရောင်ရဲအလံသုံးခုဟာ တိုင်ထိပ်မှာ လေနှင့်လွင့်ပြီး တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန်နေချိန်။

“ထီ ... ထီ ... ထီ ...”

“မဟာအတုလစည်တော်ကြီး မြည်ပြီဟေ့”

“ဝေ ... ဝေ ... ဟေး ... ဟေး ...”

“ထီ ... ထီ ... ထီ ...”

“ထီ ... ထီ ... ထီ ...”

မဟာအတုလစည်တော်ရဲ့ မြည်သံက မိုးလုံးဟိန်းပြီး ဗိဿနိုး နန်းမြင့် စည်တော်တိုင်ကနေ ရန်ပယ်တိုင်အောင် လေနှင့် စီးမျောလာခဲ့တယ်။ ရန်သူတွေဟာ စည်သံကိုနားစွင့်ပြီး မော့ကြည့်ကြလို့။

သျှိုဝရော၊ ဗိဿနိုးရဲမက်တွေရော၊ မျှော်လင့်ကြီးစွာ ရင်ဖိုစွာနဲ့ အသံတိတ် ငဲ့လင့်နေချိန်မှာပဲ ကြည်လင်နေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီး ချက်ချင်း တိမ်ညိုမည်းတွေ ဖုံးလွှမ်းလို့ လျှပ်စစ် မိုးခြိမ်းသံများနှင့်အတူ ...

“ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ ...”

“ဝူး ... ဝူး ... ဝူး ...”

“ဂျိမ်း ... ဒလိန်း ... ဒလိန်း ... ဂျိမ်း”

“ဝေါ ... ဝေါ ...”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ကောင်းကင်ကြီး မည်းမှောင်လာပြီ၊ မိုးတွေ ရွာလာပြီ။ မိုးကြိုးတွေ ပစ်နေတယ်။ မြေပြင်မှာ ဝပ်နေကြဟေ့”

“ရဲမက်တို့ ... ဝပ်နေကြ၊ ဝပ်နေကြ။ မရပ်နဲ့ မရပ်ကြနဲ့”

“ဂျိုင်း ...”

“အား ...”

“ဂျိုင်း ... ဂျိုင်း ... ဂျိန်း ...”

လျှပ်စီးလက်သံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံ၊ လေပြင်းကျသံနှင့်အတူ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများ တဖြောင်းဖြောင်းကျိုးကျွဲပြီး မိုးကြီးလေကြီးတို့ဟာ ဟိုးတောင်ညိုတောင်တန်း၊ တောင်မြင့်များရှိရာကနေ မြားပြေးသလို ပြေးလာပြီး ရန်ပယ်ချောင်းရဲ့ အပေါ်ကို သွန်ချလိုက်တယ်။

မိုးမှောင်ကြီးနှင့်အတူ ပိုင်းခိုင်းကြနေတဲ့ မိုးသီးမိုးပေါက်များဟာ ရန်သူတို့ရဲ့ မျက်နှာများကို မြားတွေထိမှန်သလို ဂူးရှကုန်ရော။

“ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ ...”

“ဘာသံတွေတုံးဟေ့”

“တောင်ကျရေ ... တောင်ကျရေ ... ရန်ပယ်ကို ဝင်လာပြီ”

“မြင်းတပ်သားတွေ ... ပြန်ဆုတ်၊ ပြန်ဆုတ်”

“ဝေါ ... ဝေါ ...”

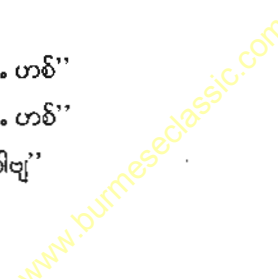
“ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ ...”

“ဝရောင်း ... ဝရောင်း ...”

“ဟီး ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ်”

“ဟီး ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ်”

“အား ... အား ... ကယ်တော်မူကြပါဗျ”

၂၀ * ထောင်ညိုပိုင်(သန်းကျင်)

အံ့မခန်းကြီး အံ့ဖွယ်ကြီးပါပဲ။ တောင်ပေါ်ကနေ ရေလုံးကြီးတွေ ရန်ပယ်ချောင်းကို တကြမ်းဝင်လာပြီး ရန်သူရဲ့ ချောင်းကူးမြင်းတပ်များနဲ့ မြန်ဝင်လာတဲ့ ဖောင်တပ်ကို ဟိုးအရင်တစ်ခါလိုပဲ ရိုက်ချိုးတွန်းလှန် ဆွဲ တိုက်ယူသွားလိုက်တာ ...

ရန်ပယ်ချောင်းဟာ ရန်သူ သီရိခေတ္တရာတပ်ကူးတုန်းက ရေ တိမ်လေး။

ကြည့်စမ်း ... အတုလစည်တော်ကြီးမြည်သံ ကြားပြီးရော ရန် ပယ်ချောင်းမှာ မိုးရေ၊ တောင်ကျရေယူပြီး ရေပြင်ကျယ် ပင်လယ်လိုဖြစ်ပြီး အိမ်လုံးမက လှိုင်းလုံး လှိုင်းတံပိုးတွေဟာ နဂါးရိုင်းတွေ အကောင်ထောင် သောင်း ခေါင်းယမ်းပါးပြင်းထ ခေါင်းချင်းရိုက်နေသလို တံပိုးကြီးတွေ ဆက် ပြီး ...

ရန်သူ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်ရှိရာ ကမ်းစပ် မြေပြင်ကိုပါ ရေလှိုင်း တွေ ရိုက်ခတ်သွားခဲ့တယ်။

ရန်သူတို့ရဲ့ စောစောက တန်းစီစိုက်ထားတဲ့ ကမ်းခြေက ရဲအလံ ပေါင်းများစွာတို့ဟာ ရေလှိုင်းနဲ့ ကြိုးပြတ်ပျောပါသွားကုန်ပြီ။

“ဂျိုင်း ...”

“ဂျိုင်း ... ဂျိုင်း ... ဂျိုင်း ...”

“ကျည် ... ကျည် ... ကျည် ...”

“အီး ... ကျစ် ... ကျစ် ... ကျစ် ... ဝူး ... ဝူး”

“ဟီး ... ဟစ် ဟစ် ဟစ်”

ရန်သူ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်ထဲကို မိုးကြိုးထိမှန်ပြီး ဆင်တွေ၊ မြင်း တွေလန်ပြေးလို့ တွေ့ရာနင်းသတ်ကုန်ပြီ။ သစ်ပင်ကြီးတွေလည်း သူတို့ အပေါ် ကျိုးကျကုန်ပြီ။

“သွေးသောက်ကြီးတို့ ...”

“ဆင်ထိန်းတွေ ... ကိုယ့်ဆင်ကိုယ် ထိန်းကြ”

“ကိုယ့်အစု ကိုယ်ထိန်းကြ”

“ဝေါ ... ဝေါ ...”

“ရုန်း ...”

“အမလေးဗျ ...”

သစ်ပင်ကြီးတွေ လေတိုက်လို့ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်ပေါ် လဲကျပြီး ဖိတုန်တယ်။ ရန်သူတွေဟာ မိုးသီးမိုးပေါက်နဲ့ လေပြင်းပုန်တိုင်းကြားမှာ အချင်းချင်းပင် မမြင်တော့ဘဲ ခြေဦးတည်ရာ ပြေးကုန်ကြပြီ။

ဒီမှာ ဗိဿနိုးကမ်းခြေကို ကူးလာနိုင်တဲ့ သီရိခေတ္တရာ ရဲမက် အချို့နှင့် မြင်းစီးရဲမက်အချို့ကို သျှိုဝတို့ မြင်လိုက်တယ်။

“တိုက် ...”

“ကျား ... ပန်ထွာကွ”

“ကျား ... ဗိဿနိုးတဲ့ဟေ့ ... သေဟ”

“ရွမ်း ...”

“ချွင် ... ချွင် ... ထန်”

“ဝှစ် ...”

“အာ ... အ ... အ ...”

ဗိဿနိုးတပ်သားတို့ရဲ့ ဓားချက်၊ လှံချက်အောက်မှာ မသေဘဲ နုန်းပေါ်တက်လာတဲ့ သီရိခေတ္တရာရဲမက်တွေ မြားထိပြီး သေဆုံးသွား တဲ့တယ်။

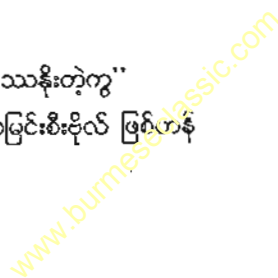
ဒီမှာ ရန်သူ မြင်းစီးခိုလ်တစ်ဦးက မြင်းတရကြမ်း စီးဝင်လာပြီး ဗိဿနိုးတပ်သားတွေကို ဓားနဲ့ခုတ်လို့ မြင်းနှင်ပြေးတယ်။

သင်း ဓားချက်ကြောင့် ဗိဿနိုးရဲမက်နှစ်ဦး မိုးပေါက်ကြားမှာ ထိတုန်သွားတယ်။ သွေးတွေ ရဲခနဲ။

“တပ်မှူး ... ရန်သူ မြင်းသမား ပြေးပြီ”

“သင်း ပြေးလို့ လွတ်ရိုးဟရို့။ ကျား ... ဗိဿနိုးတဲ့ကွ”

မိုးသီးမိုးပေါက်ကြားမှာ ရှေ့က သီရိခေတ္တရာမြင်းစီးခိုလ် ဖြစ်ဟန် ကြောက် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းပြီး ပြေးနေတယ်။

၂၂ ❀ ထင်ပိုင်(သန်လှိုင်)

ဒါ သီရိခေတ္တရာမြေမဟုတ်ဘူး။

သင်း... လူရော၊ မြင်းရော ခြေချတာ မှားနေပြီ။

သို့သော် မှားလို့မှားမှန်း မသိဘူး။ ဒါပါပဲလေ။ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ပဲ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်တဲ့ လူတွေ ရှိကြသေးဥစ္စာ။

“ဟေ့... ရပ်လိုက်”

“ရပ်လိုက်နော်”

ရန်သူက လုံးဝ မရပ်ဘူး။ မိုးပေါက်မိုးသီးကြားမှာ ဒုန်းစိုင်းဖြေ နေရာက ဖျတ်ခနဲ မြင်းဇက်ကိုဆွဲပြီး တစ်ပတ်လှည့်လိုက်တယ်။

တပ်မှူးသျှိုဝ ရန်သူ့မြင်းနောက်ကနေ ကျွဲဝင်သွားခိုက်မှာ ရန်သူခိုလ်ဟာ မြင်းချင်းကပ်ပြီး စလွယ်စားခုတ်ချလိုက်တယ်။

“ထန်...”

“ဝိုး...”

“သင် လက်နက်ချပါ။ ဒါ ငါတို့ ဗိဿနိုးမြေ”

“ငါလည်းရဲလို့ နင်တို့မြေပေါ် ခြေချတာဟေ့... ကိုင်း...”

“ရွမ်း...”

“ထန်... ထန်... ထန်...”

မြင်းချင်းယှဉ်ပြီး စားချင်းခုတ်တာ မိုးရေထဲမှာ စားမီးပွင့်သွား တယ်။

“ကျား... ဗိဿနိုးတဲ့ဟေ့”

“သီရိခေတ္တရာကွ”

“ရွမ်း... ရွမ်း...”

“ရွမ်း...”

“ထန်...”

“ကျား... ဟေ့...”

သျှိုဝ မြင်းချင်းကပ်ပြီး မိုးစားကို ခံစားနဲ့ခံရာက အားနဲ့လှန်ပြီး မြင်းနဲ့ပါ ဝင်တိုက်လိုက်တာ သီရိခေတ္တရာရခိုလ် မြင်းပေါ်ကနေ မြေကြီးထဲ ပြုတ်ကျသွားတယ်။

သျှိုဝက သင်းကို မြင်းနဲ့လိုက်နင်းတော့...

သင်းက မြင်းခြေကို စားနဲ့ လှမ်းခုတ်လိုက်တာ မြင်း ရှေ့လက် အမြောက်မြန်လို့ နို့မို့ လက်အပြတ်ပဲ။

သျှိုဝ မြင်းပေါ်ကနေ လွှားခနဲခုန်ဆင်းပြီး ရန်သူကို မျက်နှာချင်း ခင်ဆိုင်လိုက်တယ်။ ရန်သူ့ရဲ့ အရပ်အမောင်းနဲ့ ခွန်အားက သူနှင့် အလုံး အဝန်တူမျှ ရှိနေတာကိုး။

တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ခြေဆံလက်ဆံကြီးထဲက။

မြန်လိုက်တာနယ်... သျှိုဝ မြင်းပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်ချိန်မှာပဲ ရန်သူခိုလ်ဖြစ်ဟန်တူသူက တပ်မှူးသျှိုဝရဲ့ ခူးနေရာကို ခုတ်လိုက်တာ မြင် ထိုက်လို့သာပေါ့။ မမြင်လိုက်ရင် မမှန်းမိရင် ရန်သူ့ရဲ့ စားချက်နှင့် ခူးက နေ ပြတ်ထွက်သွားမှာ။ ငှက်ပျောပင် ပြတ်သလိုမျိုး ဖြစ်သွားမှာ။

သျှိုဝ ရန်သူ့စားအဝင်မှာ လွှားခနဲ အပေါ်ကို ကိုယ်ဖော့ခုန်လိုက် တို့ ရန်သူ့စားချက် မြေဖဝါးအောက်ကနေ ‘ဝိုး’ ခနဲ အသံမြည်ပြီး ဖြတ် သွားတာ။

ရန်သူ့ရဲ့စားချက်က ဒီမှာတင်မပြီးဘူး။

ခါးသိမ်း၊ ခူးသိမ်း၊ ဝိုက်စားလည်း လွတ်သွားရော မြန်လိုက်တာ သူ့လက်ပြန်တွက်စား လှစ်ခနဲ ဝင်လာလိုက်တာ။

“ထန်...”

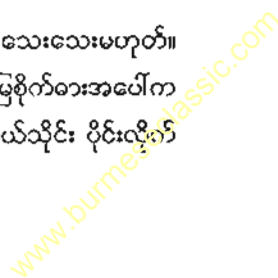
“ထန်...”

သျှိုဝက ဝင်လာတဲ့ ရန်သူ့လက်ပြန်တွက်စားကို မိုးစားနဲ့ ခုတ်ချ ခြင်းတား ထန်ခနဲမြည် မီးပွင့်သွားပြီး ရန်သူ့စား မြေစိုက်ကျသွားတယ်။

“ဝိုး...”

“ဟယ်...”

အလို... သင်း သီရိခေတ္တရာရခိုလ်က ပေါ့သေးသေးမဟုတ်။ ကြည့်ရ မဟုတ်ထဲကကိုး။ ကြည့်စမ်း... သင်း မြေစိုက်စားအပေါ်က အားတဲ သျှိုဝရဲ့စားကို လှန်ပယ်လိုက်ပြီး လက်ပြန်စလွယ်သိုင်း ဝိုင်းလိုက်

၂၄ * စောင်ညိုဦး(သန်ကျင်)

တာ။ သျှိဝပခုံးကို ရန်သူ့ဓားချက် ရှုပ်ထီသွားပါရော။ စူးခနဲ ပူခနဲ ခံစားလိုက်ရတယ်။

သျှိဝကလည်း မြန်တယ်။ ဒဏ်ရာကို ဂရုမစိုက်ဘူး။

ကျောကို ရန်သူ့ရင်ခွင်ထဲလှည့်ပြီး ရန်သူ့ဓားကျ လက်ရင်းကို ဘယ်လက်နဲ့ ဖမ်းထားလို့ ညာတံတောင်နဲ့ ရန်သူ့ညာဘက် နံရိုးကို နောက်ပြန် ဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်တာ ...

“အား ...”

ရန်သူဟာ နံရိုးနုကို လက်နဲ့အုပ်ပြီး တပ်မှူးသျှိဝကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ဓားချက်ပေါင်းများစွာ ခုတ်ရင်း နင်းတိုးဝင်လာတာ။ ဓားချက်က ဘယ်ညာ ကြက်ခြေခတ်ဓားချက်မို့ ကပ်လို့မရဘူး။

ဆန့်ဓားနှင့် တားကာရင်း နောက်ကို အဆုတ် ...

ဒီမှာ သျှိဝ ခဲလုံးတစ်လုံးကို နင်းမိပြီး ခြေအယိုင် ...

“ကျား ... သီရိခေတ္တရာကွ”

“ကျား ...”

“ကျား ...”

“ရွမ်း ... ထန် ...”

“ဗိဿနီးဟေ့ ... ကျား”

“စွပ် ...”

“အား ... အ ... အ ... အ ... အ ...”

“အား ... အ ... အ ...”

ရန်သူက သျှိဝအယိုင်မှာ ရင်ဝကို ဓားဦးနဲ့ ပြေးထိုးလိုက်တာရယ်။ သျှိဝ ရန်သူထိုးဓားကို ဘယ်ခြေတစ်ကွက် ထန်းရွှေပြီး ဓားဦးစိုက်ကာ ဓားနဲ့ ပယ်ထားရင်းက ကိုယ်ကို လှစ်ခနဲ လျှိုဝင်ပြီး ရန်သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို ပိုက်ထိုးပြီး ပိုင်းပြီး ပြန်တွက်လိုက်တာ။

ရန်သူ့ဝမ်းဗိုက် ပြတ်ပြီး အူပြတ်တွေနဲ့ သွေးတွေ တရဟော ကျလာတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ရန်သူဟာ အူမတွေကို လက်နဲ့ပွေ့

“ဘုန်း”ခနဲ ဝမ်းလျားမှောက်လဲကျကာ အော်ဟစ်လူးလွန်လို့ အသက်ပျောက်သွားတော့တယ်။ ရန်သူ့ဝမ်းဗိုက်က သွေးတွေဟာ မိုးရေထဲမှာ စီးပျောသွားပြီ။

“တပ်မှူး ... တပ်မှူး ...”

“တို့တပ်မှူးကွ”

ပန်ထွာရဲ့ ရဲမက်များက မိုးပျောက်ဖွားဖွားကနေ အားရပါးရအော်ဟစ်ပြီး ပြေးလာကြတယ်။

“တပ်မှူးကို ထိသွားသေးလား ဟင်”

“လက်မောင်းကို နည်းနည်းထိသွားတယ်။ ရန်ပယ်ရဲ့ အခြေအနေအသိလိုရှိတုံး ... သွေးသောက်”

သွေးတွေက လက်မောင်းကနေ လက်ဖျံပေါ်ကို စီးကျနေမင်းပူစိုက်။

“တောင်ကျရေလုံးကြားမှာ ရန်သူတွေပျောက်လို့ အမြောက်အများ ကျန်ပါပြီ ... တပ်မှူး”

“ဟိုဘက်ကမ်းမှာရော သွေးသောက်ကြီး ... ငရန်”

“အရင်တစ်ခါလိုပဲ ... တပ်မှူး။ ဆင်း မြင်းတွေ လန့်ပြီး သူ့အသံပြန်နင်းလို့ တပ်ကြီးပျက်ပြီး ဆုတ်ခွာသွားပါပြီ ... တပ်မှူး”

“အေးကွယ် ... အလွန်ကို အံ့ဩစရာပါပဲ”

“တပ်မှူး ... ဒါ ... ဒါ ... မဟာအတုလ ရန်ပယ်စည်တော်ကြီးနဲ့ တန်ခိုးအစွမ်း နေမှာပဲဗျ”

“ဟုတ်ပဲ၊ ... ဟုတ်ပဲ၊ ... ငါတို့ဘုရင်မကြီး အမှန်တကယ်ကို ချီးမြှင့်ပြီးပါပေကွယ်။ ဒီပုံဆို ငါတို့ပန်ထွာတိုင်းပြည်နဲ့ ဗိဿနီးနန်းမြို့ကို ချစ်ခင်ရန်သူမျိုးမှ ဝင်တိုက်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

သဖြင့် ရန်ပယ်ကိုဖြတ်တိုင်း မိုးကြိုးမှန်တိုင်း ရေလုံးလှိုင်းကြီး ဖြစ်ရတာ သည် အကြောင်းထူးရှိရလိမ့်မယ် ... ပုရောဟိတ်ကြီး”

“မှန်ပါသည် ... မင်းကြီး”

“သို့ကလို ဘာကြောင့် အံ့ဖွယ်ထူးခြား မိုးကြီးလေကြီး အဖျက် အမှောင့်ကြီးရသည်ကို ပညာရှိ ပုရောဟိတ်ကြီး တွက်ချက်ဖတ်ဆိုပါဦး”

“မှန်ပါ ... မင်းကြီး၊ ဘုရားကျွန်တော်မျိုးတို့ သီရိခေတ္တရာ တပ်ကြီးချီတိုင်း ရန်ပယ်ချောင်းကိုဖြတ်တိုင်း အချိန်အခါမဟုတ် မိုးကြီး လေကြီး လှိုင်းကြီး ရေကြီး ရခြင်းသည် ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး မှော်ပညာအတတ်များကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ယုံကြည်မိကြောင်းပါ ... အရှင်မင်းကြီး”

“ကဲ ... ကျွန်တို့ မင်းကြီးတို့ကရော ဝေဖန်သုံးသပ်ကြပါဦး”

“မှန်ပါ ... မင်းကြီး၊ ပညာရှိ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်တော်ကြီး တင် လျှောက်သလို ပန်ထွာဘုရင်မသည် တန်ခိုးအစွမ်းရှိသည့် မှော်ပညာများ တတ်မြောက်လို့သာလျှင် အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ ရန်ပယ်ချောင်းမှာ မိုးလေ ရေကြီး လှိုင်းကြီးပြီး ကျွန်တော်မျိုးတို့ တပ်လုံးပျက်ခြင်းဖြစ်နိုင်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“ဟုတ်ပေရဲ့ ... ဒါ အလေးအနက်စဉ်းစားရမည့် အချက်ပေပဲ။ နှိမ့်လေကြီးရခြင်းအကြောင်းမှာ တန်ခိုးရှိသူတို့၏ အာနုဘော်ကြောင့်လည်း နှိမ့်ခွာနိုင်သည်လို့ ရှိသလို၊ သစ္စာစကားကြောင့် မိုးရွာခြင်းလည်း ရှိသည် ဆိုတော့ ဒီဖြစ်ရပ်ဆိုးမှာ လျှို့ဝှက်သည်အကြောင်း ရှိကိုရှိရမယ်။ အမိန့် တော်ချမှတ်မည် ... နားထောင်။

နက်ဖြန်မိုးသောက်ကစလို့ ... ပန်ထွာဘုရင်မ ရှိရာအရပ်ကို သီရိခေတ္တရာက သူလျှိုများ လျှို့ဝှက်စေလွှတ်ပြီး အကြောင်းရင်းမှန်ကို စုံ ဖော်ထုတ် အမြန်အစိရင်ခံရမည် ... အမိန့်တော်”

ဘုရင်ဒုတ္တဘောင်ရဲ့ မင်းမိန့်ကြောင့် မျိုးကြီးမတ်ကြီးများနှင့် မှော် ပညာကြီးများ အရေးပေါ် အားချင်းတိုင်ပင်ပြီး ...

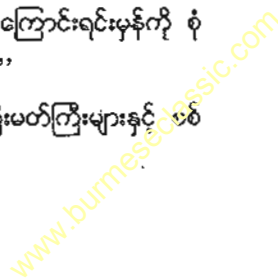
“သယ် ... ဘာကြောင့် ရန်ပယ်ကိုကူးတိုင်း မိုးကြီးလေကြီး ကျနေရတာတုံး။ ပန်ထွာဘုရင်မက အဲသလောက် ဘုန်းကြီးနေလားဟဲ့ ဟင်”

သီရိခေတ္တရာ မင်းဒုတ္တဘောင် ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာ ဒေါသရိပ်ကြောင့် အသံတွေ မာပြင်းနေတယ်။

“ပုရောဟိတ်ကြီး ...”

“ဘုရား ...”

“ငါတို့ သီရိခေတ္တရာ စစ်သည်ရဲမက်များဟာ မည်မျှ အင်အား ကြီးမားသည့် မြို့ရွာနယ်ပယ်ဖြစ်ပစေ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ရင် သီရိခေတ္တရာကဲ့သို့ နိုင်လေ့ရှိတယ်။ ငါ့ရဲ့အာဏာစက်ဟာ ပျူရှိသမျှ နေရာတိုင်းမှာ ပျံ့နှံ့ကြွေ သက်ရောက်လေ့ရှိတယ်။ ငါတို့ သီရိခေတ္တရာဟာ အင်အားအကြီးဆုံး ယဉ်ကျေးမှု အထွန်းကားဆုံး၊ စပါးဆန်ရေ ပေါများကြွယ်ဝ အင်အားတောင့် တင်းသည့် မဟာအင်အားကြီးဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ပန်ထွာဘုရင်မ ရဲ့ နိုင်ငံနယ်ပယ်သေးသေးလေးကို စစ်ချီတိုက်တိုင်း ရှုံးနေရတာ။ အထူး

၂၀ * ငါတို့ပြိုင်(သန်လှိုင်)

အဘိုးအိုတစ်ဦးကို အိုးလှုပ်သမားအသွင်နဲ့ ပန်ထွာပြည်ရှိရာကို စေလွှတ်လိုက်တယ်။

အဘိုးအို ဖိုးဝနေဟာ သီရိခေတ္တရာဖြစ် လွန်စွာ လှပသပ်ရပ်တဲ့ အိုးအမျိုးမျိုးကို လှည်းတစ်စီးနှင့် သယ်ယူပြီး ရန်ပယ်ချောင်းကို ဖြတ်လို့ အိုးရောင်းရန် ကူးလာခဲ့တယ်။

ရေဆိပ်ကိုရောက်တော့ အကောက်ဆိပ်က စစ်ဆေးတော့တာပဲ။

“အဘိုး ... သင့်အမည် အသို့ခေါ်သလဲ”

“ဖိုးဝနေလို့ ခေါ်ပါတယ် ... သားတို့”

“အဘိုးရဲ့ နေရပ်ဇာတိကရော”

“အဘိုးက သားပိုးဆိုတဲ့ရွာမှာနေပြီး အိုးမျိုးစုံ အရောင်းအဝယ် လုပ်ပါတယ် ... သားတို့”

“အိုးက ဝယ်ရောင်းလား ... အဘိုး”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... ကိုယ်တိုင် အိုးလုပ်တဲ့ အတတ်ပညာ ကို တတ်မြောက်ပါတယ်။ ပြီး အိုးလုပ်တဲ့ အတတ်ပညာကို အလိုရှိပါက လည်း သင်ကြားပေးပါတယ် သားရယ်”

“အခု အဘိုး ပန်ထွာမှာ အိုးရောင်းမှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သား။ ပန်ထွာသူ ပန်ထွာသားတို့ အိုးကောင်း အိုးသန့် ကြိုက်မှန်းကြားလို့ အိုးကောင်းအိုးသန့် လက်ရာများ လာရောင်း တာပျာ”

“အဘိုး ... အိုးတွေကို တာဝန်အရ စစ်မယ်နော်”

“စစ်ပါဗျာ ... ကြိုက်သလို စစ်ဆေးပါ။ စစ်ဆေးပါ”

“ရေဆိပ်အကောက်အဖွဲ့က ရေစပ်မှာပုံထားတဲ့ အိုးဖြူ၊ အိုးမည်း၊ ရောင်စုံအိုး လက်ရာဆန်းကြယ်စွာ လုပ်ထားတဲ့ လည်ရှည်၊ လည်တို အိုး များကို တစ်လုံးမကျန် စစ်ဆေးပြီးမှ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါ့ ... သားတို့ရယ်”

သည့်နောက် အိုးမျိုးစုံကို လှေတစ်စီးပေါ်တင်ပြီး ရန်ပယ်ချောင်း ကို ကူးခဲ့လိုက်တယ်။ ရန်ပယ်ရေဆိပ်ရောက်တော့ အိုးတွေကို စိုက်တောင်း

ပြန်နှစ်ခုမှာ အမျှထပ်တင်ထည့်ပြီး ပန်ထွာပြည် ဗိဿနိုးမြို့ရှိရာဘက်ကို အိုးရောင်းထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။

တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် ဝင်ပြီး အိုးရောင်းလာခဲ့တာ။ သို့သော် အိုးသေးလေးတွေကိုပဲ ဈေးသက်သာလို့ ဝယ်ကြတယ်။

လက်ရာမြောက် အိုးကြီးတွေကိုတော့ ဈေးနည်းနည်း တင်ထား တော့ ဝယ်နိုင်သူ မရှိဘူး။

“ဗျို ... အိုးသည်ကြီး”

“ဗျာ ... ဗျာ ...”

“အိုးသည်ကြီးရဲ့ အိုးတွေက တယ်ဈေးများသကိုးဗျာ”

“ဈေးကြီးဆို ... မောင်တို့ရယ်၊ အိုးလက်ရာရော အိုးသားရော ကြည့်ပါဗျာ”

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

“ဒေါင် ... ဒေါင်မြည်မှ အိုးဆိုကြသကိုး ... မောင်တို့ရဲ့။ ဟော ဟို အဖြူထည်ကတော့ ဈေးသက်သာတာပေါ့ဗျာ”

“အိုးသည်ကြီးဗျ ... ခင်ဗျားရဲ့အိုးကို ဗိဿနိုးမြို့ထဲသွားရောင်း ရင် အမြန်ရောင်းရမှာဗျ။ မြို့ထဲက ကြေးရတက်များက ငွေစရိုကြတော့ အိုးကောင်း၊ လက်ရာကောင်းမြင်ရင် ကျိန်းသေဝယ်မှာပဲ”

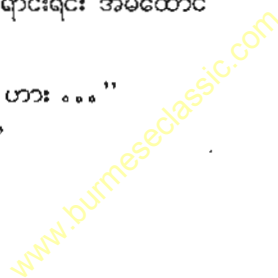
“ရောင်းချင်ပါပေါ့ ... မောင်တို့ရဲ့။ ဗိဿနိုးမြို့ထဲ ဝင်ရောင်းလို့ ရော လွယ်ပါ့မလား”

“ခင်ဗျားက အိုးရောင်းတာဥစ္စာ၊ မိန်းမတောင်းဖို့ လာတာမှမဟုတ် ဘဲ။ သွားသာရောင်းပါဗျ”

“ကိုရင်ငမုည့်ရဲ့ ... အိုးရောင်းပြီးရတဲ့ငွေစနဲ့ အမယ်ကြီးတစ် ယောက် တင်တောင်းရင်လည်း ကံကောင်းရင် အိုးရောင်းရင်း အိမ်ထောင် တွှားမှာပေါ့ဗျ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အိုးသည်ကြီး အိုးရော လုပ်တတ်လားဗျ”

၃၀ * ထောင်ပြိုင်(သန်လှိုင်)

“ကိုယ်တိုင်လုပ်တာပေါ့ကွယ်”

“အိုးလုပ်တာတောင် လက်ရာမြောက်ရင် ... လူ ... ဆို ... အဲ ... အဲ ... ငါ ဘာပြောရမလဲ ... ငမူနီရ ... ဟင် ... ဟင် ...”

“သယ် ... ဒီ ငါးမြေ့ထိုးသားနယ် ... ကိုယ့်စကားကိုယ် အဆုံး မသတ်နိုင်ဘူး။ လူမိန်းမကိုသာ အိုးဆရာကြီး ... အဲ ... အဲ ... ငါ လည်း ဘာပြောရ ... အဲ ... အဲ ... အိုးဆရာကြီး ကိုင်လိုက်ရရင် သူ့ အိုးလို မာပြီ၊ လှပြီပေါ့ကွာ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အိုးလိုလှရင် ကိစ္စမရှိဘူးဟ ... အိုးအကိုင်ကြမ်းလို့ ကွဲရင် နာမည်ကြီးရောဟ ... အဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ...”

“အိုးသည်ကြီး ...”

“ဗျာ ... ဗျာ ...”

“ချော့ကိုင်ဗျ ... သိလား။ ဒါမှ ကြာရှည်သုံးလို့ရမှာဗျို့”

“အေး ... အေး ... ချော့ကိုင်ရမှာပေါ့လဟ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ...”

ဒီလိုနဲ့ အိုးသည်ကြီး အစစ်ဆေးခံပြီး ဗိဿနိုးမြို့ထဲကို ဝင်ခွင့်ရ သွားပြီးနောက် မြို့လယ်ဈေးမှာ ချခင်းရောင်းလိုက်ရော အိုးလက်ရာ ဆေး ရေးကအစ ဗိဿနိုးအိုးကုန်းထွက် အိုးတွေထက် သာလွန်လို့ မကြာပါ ဘူး ကုန်သွားပါရော။

ငွေစကိုင်နိုင်သူကလည်း ဗိဿနိုးမှာ များတာကို။

ဒီမှာပဲ အရပ်မြင်မြင်၊ လုံနဲငယ်တိုတို ဆီးထားတဲ့လူတစ်ဦး ရောက် လာတယ်။

“အိုးသည်ကြီးဗျာ ...”

“အမိန့်ရှိပါ ... နောင်ငယ်ဗျာ”

“အိုးသည်ကြီးရဲ့ ရောင်းအိုးများက ကိုယ်တိုင်လုပ်အိုးဆိုဗျ”

“ဟုတ်ပ ... နောင်ငယ်ရယ်၊ မိရိုးဖလာ ကိုယ်တိုင်လုပ်ပါပဲ

ဗျာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လင်ပုန်းဘုရင်မ ဝန်ထွာ * ၃၁

“လက်ရာ တယ်ကောင်းပဲဗျာ ... မီးသားအိုးသားလည်း ကောင်း ပဲ။ ကျုပ်ကလည်း အိုးလုပ်တယ်ဗျ။ အိုးလုပ်ပြီး ဒီနောင်ကြီး အိုးလက်ရာတော့ မမိသေးဘူး။

“ဒါဆို နောင်ငယ်ကို ဘာများ ကူညီပေးရမတုံး ပြောပါဗျ”

“အိုးသည်ကြီးထံက အိုးလုပ်တဲ့ပညာ လိုချင်ပါဗျာ”

“အင်း ... အင်း ... ခဏတာမျှတော့ သင်ပေးနိုင်ပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုလည်း ပြန်ရင် စားဖို့သောက်ဖို့လေး ပြန်ကူညီမယ်ဆို အိုးပညာများ သင်ပေးနိုင်ပါ့ ... နောင်ငယ်ရယ်”

“အို ... တကယ်လားဟင် ... နောင်ကြီးအိုးသည် ... ဟင်”

“တကယ်ပေါ့ ... နောင်ငယ်ရယ်”

ဒီလိုနဲ့ ဗိဿနိုးမြို့ထဲက အိုးလုပ်ငန်းအရပ်မှာ သီရိခေတ္တရာက လျှို့ဝှက်သူလျှို့ အိုးဆရာကြီး ဦဝနေ ဆရာတစ်ဆူအနေနဲ့ အိုးပညာများကို သင်ကြားပေးနေတာ တပည့်တပန်းတွေ များလာခဲ့တယ်။

ဗိဿနိုး သားတပည့်များကလည်း အလွန် ဉာဏ်ထက်ကြတယ်။ ဆရာကြီးကိုလည်း ရိုသေလေးစားကြပြီး အိမ်ဦးခန်းမှာ တလေးတစား နေရာပေး ကျွေးမွေးပြုစုကြတယ်လေ။

အိုးပညာသည် ဆရာကြီးကလည်း အိုးလုပ်ဖို့ မြေ့ရွေးနည်း၊ မြေ့ စပ်နည်း၊ မြေ့စရနယ်နည်း၊ အိုးလှည့်အိုးပွတ်၊ အိုးလည်တိုင်ဖော်နည်း၊ အိုးပေါ်မှာ အမှတ်အသား ရုပ်တည်ပုံကနေ ...

အိုးလှောင်နည်း၊ မီးပေးနည်း၊ အိုးပေါ်မှာ အလှတန်ဆာ ဆေး ငှေးနည်းတို့ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လက်တွေ့ သင်ပြပေးတော့ ဗိဿနိုး သားတပည့်များနဲ့ သူနဲ့ဟာ ဆွေမျိုးသားချင်းလို ဖြစ်လာခဲ့ကြတယ်။

ည လသာသာ မြေတလင်း ကွပ်မျစ်ဝိုင်းမှာ ရေနှေးအိုးနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ ငြိ ဗျူလူမျိုးတို့ ဘုန်းကြီးပုံ၊ ဗျူ အတီးအမှုတ် အကများအကြောင်း၊ ဗျူ လူမျိုးတို့ရဲ့ သတ္တိဗျတ္တိများအကြောင်းကို အိုးဆရာကြီးက ပြောပြတယ်။

“ဆရာကြီးခင်ဗျ ... ဗျူဒေသဏ အလွန်ကျယ်ဆိုခင်ဗျ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၃၂ * ဖောင်ညှိုင်း(သန်လျင်)

“အိမ်... ပျူဟာ လက်ညှိုးထိုး မလွဲဘူးပကွယ်”

“တရုတ်နဲ့ သီရိခေတ္တရာ ပျူတို့ အဆက်အသွယ်များသကွပဲ။ ပျူအကအဖွဲ့ဝင် (၃၅) ဦးတို့ဟာ တရုတ်နိုင်ငံ ထန်မြို့တော်အထိ သွားရောက်ဖော်ဖြေကြတယ်လို့ ကြားရဖူးသကွပဲ။ တရုတ်ထန်မင်းဆက် ပြောပုံရေးပုံအရ ပျူ (သီရိခေတ္တရာ) ရဲ့ လက်အောက်ခံနိုင်ငံများဟာ (၁၈) နိုင်ငံရှိဆိုပဲ။

[ဗဟုသုတအဖြစ် သီရိခေတ္တရာ (ပျူ) လက်အောက်ခံနိုင်ငံများ စာရင်းကို ဖော်ပြရလျှင်]

- (၁) ကျာလော်ဖော်ထီ၊ ကလသာပူရ၊ တွံတေး
- (၂) မော်လီ၊ မလ္လာ၊ အိန္ဒိယ
- (၃) ဝူတာ၊ သြရိသာ၊ အိန္ဒိယ
- (၄) ကျာလီတျာ ... ကာလိတ် စရိစား၊ အိန္ဒိယ
- (၅) ဆင်ပင်လယ်၊ တိုက်ကုလား၊ မွန်ပြည်နယ်
- (၆) ဝူမတြကျွန်းမြောက်ပိုင်း၊ အင်ဒိုနီးရှား
- (၇) ခု (နီ) လန် (င်) သံလွင်မြစ်ဝ
- (၈) ကျဲနု၊ တြင်လူ၊ သံလွင်မြစ်ဝ
- (၉) လောယု၊ လုအက်၊ မလေးရှား
- (၁၀) လော်တိုက်၊ သီရိပိဇယ၊ အင်ဒိုနီးရှား
- (၁၁) ချူလု(နီ) ပေနီဒကျွန်း၊ အင်ဒိုနီးရှား
- (၁၂) ဖော်လီ၊ ဗာလီကျွန်း၊ အင်ဒိုနီးရှား
- (၁၃) ကျဲထော်၊ မလေးရှား
- (၁၄) တော်ကျွေ၊ တက္ကောပါ
- (၁၅) မော်လီ၊ မာအစ်၊ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းစု
- (၁၆) ရှဲဇေ၊ သာဝတ္ထိ၊ အိန္ဒိယ
- (၁၇) ကျန်ဖော်၊ စမ္မ၊ အင်ဒိုနီးရှား
- (၁၈) ရှဲဖော်၊ ဂျဗား၊ အင်ဒိုနီးရှားတို့ ဖြစ်ကြတယ်။

[သီရိခေတ္တရာနိုင်ငံတော်ဟာ အလွန်ကို ကြီးမားသည့်အတိုင်း ရှေးအခါက အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ပျူနိုင်ငံနှင့် တရုတ်နိုင်ငံ ဟူ၍ သုံးနိုင်မျှပဲ ရှိသလားဟု ထင်မှတ်ရပါသည်ဟု ...

စာရေးဆရာကြီး ဆရာချစ်စံဝင်း၏ မြန်မာ့ဘူမိဖြစ်စဉ်နှင့် ရှေးဦးပျူမြို့ပြနိုင်ငံ အခင်းအကျင်းစာအုပ်မှာ ရေးသားထားပါသည်]

သီရိခေတ္တရာဟာ ဘယ်လိုပဲ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပါစေ ... ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးနဲ့ကျတော့ သီရိခေတ္တရာ တပ်ထုံးပျက်ပြီး ပြေးရတာ နှစ်ကြိမ်ရှိသွားပြီဗျ”

အိုးလုပ်သူတပည့်တစ်ဦးက ငါးခြောက်မီးဖုတ်အမြည်းကို လှမ်းညှိုး ဝင့်ကြွားစွာ ပြောလိုက်တယ်။

“အေး ... ဟုတ်သကွ ... မောင်တို့ရ။ ငတို့ရွာ ရှေ့လမ်းမကြီးထနေ သီရိခေတ္တရာတပ်က ဆင်တွေ၊ မြင်းတွေရော၊ စစ်သည်ရဲမက်တွေရော သေးပြေးရှင်ပြေး ပြေးကြတာ။ ငါ မြင်ရဖူးသဟ။ နေပါဦး ... ငါ့လူတို့ရော ... ငါ ပန်ထွာဘုရင်ကြီး ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမှန်းကို ကြားနေရသကဲ့။ ငါတို့ဒေသက ရွာတွေမှာဆို ပန်ထွာဘုရင်မကြီး ဘုန်းတော်ကြီးပုံကို ညစဉ်ဖြတ်လို ဖွဲ့နွဲ့ပြောကြပြီးမှ အိပ်ရာဝင်သကဲ့”

“ဆရာကြီး ... သီရိခေတ္တရာကို ရောက်ဖူးသလားခင်ဗျ”

“မရောက်ဖူးပါဘူးကွယ် ... သင်းတို့ သီရိခေတ္တရာအကြောင်း သိရတာကလည်း ခရီးသွား ရှင်ရဟန်းများက ပြန်ပြောပြလို့ပါကွယ်”

“ကျုပ်တို့ ဗိဿနိုးမြို့ကြီးနဲ့ ပန်ထွာပြည်ကြီးကို သီရိခေတ္တရာ နှင့် ဒွတ္တဘောင် ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်အခါ လာတိုက်တိုက် လုံးဝ တိုက်မိခဲ့ဘူးတဲ့ဗျာ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား ... ပန်ထွာသူရဲကောင်းတွေကလည်း ဓားပြားကောင်းသကိုးကွ”

“မားရေး၊ မြားရေး၊ တိုက်ရေးခိုက်ရေး တော်တာလည်း တစ်ခုတည်းပေါ့ဗျာ။ အဓိကက ကျုပ်တို့ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးထံမှာ မဟာအတူလက်ထပ်တော်ကြီးတစ်လုံး ရှိနေလို့ပဲ ... အဘဆရာကြီးရေး”

“ဟေ ... မဟာအတုလ ရန်ပယ်စည်တော် ... နေပါဦး။ မော့တို့ရယ် ... အဲဒီစည်တော်ကြီးက ဘယ်ကလိုများ ထူးဆန်းလို့တဲ့ဟာ”

ဒီမှာ ကြားချင်တဲ့ ဗိဿနိုးသားတို့က သီသမ္မု ကြားသမ္မု ပြောပြကြပါရော။

“ကျုပ်တို့ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးကို သိကြားမင်းက ဘုရင်မဖြစ်ချိန်မှာ ပေးတဲ့ စည်တော်ကြီးတဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်လား ... ”

“ဘုရင်မကြီးက ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးနဲ့ မောင်နှမလည်း ဟေတယ်လေ။ ဟောဒီ ဗိဿနိုးမြို့တော်ကြီးရယ်၊ နန်းတော်ကြီးရယ်ကို ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးက အခန်းခန်း၊ အဆောင်ဆောင် လမ်းမြို့ရိုး ဥယျာဉ်ရေကန်၊ မကျန် သူ့ပညာသည်တွေနဲ့ ဦးဆောင်စီရင် ဆောက်လုပ်ပေးတာ”

“အိမ် ... ဆန်းပျိုကွယ်။ ဆက်ပြောပါဦး ... ငါ့လူရ”

“မြို့နဲ့ နန်းတော်ကြီးပြီးစီးတော့ သိကြားမင်းက ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးကတစ်ဆင့် မဟာအတုလ ရန်ပယ်စည်တော်ကြီးကို ကျောက်ကြီးဟဲက ယူပေးခဲ့တာတဲ့ဗျ”

“အံ့ဩရောကောင်းပါကော .. ငါ့လူရ၊ ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်တဲ့လက”

“ဒီ အတုလစည်တော်ကြီးကို ဘုရင်မလက်နဲ့ တီးခတ်လိုက်ရအချိန်အခါမဟုတ် မိုးကြီးရွာပြီး ရန်ပယ်ချောင်းဟာ မုန်တိုင်းထန်လို့ ရေကြီးလှိုင်းကြီး ဖြစ်ရော။ ဒါကြောင့် ရန်သူ သီရိခေတ္တရာတပ်ကြီး ရန်ပယ်လှိုင်းဖြတ်လို့ မရတာဘဲ။ ဖြတ်တာနဲ့ ဘုရင်မက အတုလစည်ကြီးကို တီးချက်ချင်း မိုးကြီးလေကြီးကျ တောင်ကျရေအဟုန်ပြင်းစင်ပြီး ရန်ပယ်ချောင်းဟာ ပင်လယ်လို လှိုင်းကြီးလာတော့ ရန်ပယ်ကူးသမ္မု ရန်သူလှေဖောင်ဖြင့် တွေ့ လှိုင်းရိုက်ပြီး အားလုံး ဝေတာပေါ့ ... ဆရာကြီးရ”

“အို ... အံ့စရာကြီး ... အံ့ဖွယ်ကြီးပါကလား ... မောင်တို့ရင်တို့က သီရိခေတ္တရာ ဒုက္ခဘောင်မင်းကြီးသာလျှင် ဘုန်းကြီးသောမင်း မှာတော့။ ခုလိုကြားရတော့ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးက ပိုပြီး ဘုန်းကြီးသကိုးကွ”

“ဒါကို သီရိခေတ္တရာက မသိနားမလည်ဘဲ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဘာလာ တိုက်နေတော့ သင်းတို့မယားတွေ မုဆိုးမဖြစ်ကုန်တာပေါ့ဗျာ”

“မောင်မဲကြီးရ ... ”

“ဘာတုံးဟ ... အိုးပုတ်ကြီးရ”

“သီရိခေတ္တရာက မုဆိုးမတွေနဲ့ ငါတို့ ဗိဿနိုးက မုဆိုးဖို၊ ဆစ်ခလတ်တွေများ။ တွေ့ကြည့် ညားကြရင် မီးကို ပွင့်နေမှာပဲဟေ့။ အဟတ်အဟတ် ... ”

“ဟိုကလည်း ဓားထက်တဲ့ မိန်းမတွေတဲ့ဟ ... ငါ့လူ ညားပြီး မှည့်လို့ခံရပြီး ဗိဿနိုးရွာပြင်သင်္ချိုင်းမှာ အရိုးကျနေမယ်ဟ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

“ငါတို့လည်း စဉ်းစားမယ် မထင်ပေါင်ကွာ”

သူတို့ အချင်းချင်း ကြားလိုက်မြှောက်လိုက် ပြောလိုက်ပေါ့လေ။

“မောင်ကြီးရဲ့”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး ... ဘာလဲခင်ဗျ”

“အဲဒီစည်တော်ကြီးကို သွားကြည့်လို့ ရလားဟ ... ဟေ”

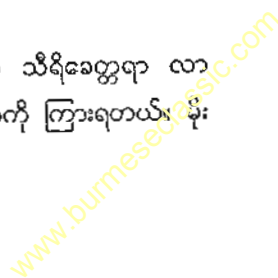
“အမယ်လေးလေး ... ဆရာကြီး ... ခင်ဗျား စည်တော်ကြီးကို

ကြည့်ဖို့ နေနေသာသာ စည်တော်ကြီးထားတဲ့ ဗဟိုစည်တော်ဆောင်နားကို ရောက်တာနဲ့ ခင်ဗျား ရာဇဝတ်သင့်ပြီး အကျဉ်းထောင်ထဲကို ချစ်ချင်ရောက်၊ ဒီလိုမှမဟုတ် ... ခင်ဗျားကို ကျုံးရေထဲမှာ ငါးစာ၊ ဆွားစားစာကျွေး။ အဲဒါမှမဟုတ်သေးရင် ကျုံးချောက်အောက် ပစ်ချပြီး ပြေးကင်းစာ ကျွေးလိုက်ရင် အရိုးတောင် ကျန်ပါမလား မသိဘူး”

“ဟုတ်လား ... မသိလို့ပါ ... မောင်တို့ရော၊ ဒါနဲ့ မောင်တို့

... အဲဒါကြီးကို မြင်ဖူးလားကွယ် ... ဟင်”

“ကျုပ်တို့လည်း မမြင်ဖူးဘူးဗျ။ သို့သော် သီရိခေတ္တရာ လာအိမ်နဲ့ အတုလစည်တော်ကြီး တီးသံ၊ မြည်သံကို ကြားရတယ်။ မိုးအောက်အနံ့ မြေပြင်အနံ့ကို ဟိန်းနေတာပဲဗျာ”

၃၆ ❀ ဇာတ်ညွှန်း(သန်လျင်)

“အိမ်... အိမ်... အိမ်... ဒါကြောင့် ပန်ထွာဘုရင်မကြီး ဘုန်းတန်ခိုးကြီးပေကိုးကွယ်။ သာဓု... သာဓု... သာဓု... ငတို့ မင်းတို့ ဘုရင်မကြီး... အရှင်သခင်မကြီး... ပန်ထွာဘုရင်မကြီး... သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေဗျား”

သည်နောက် စကားဝိုင်းကို သိမ်းလိုက်ပြီး အသီးသီး အိမ်ပြန် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြတယ်။

အိပ်ရာပေါ်ရောက်တော့ အိုးလုပ်ဆရာကြီး ဦးဝနေ လက်ဝါး နှစ်ခုကို ပွတ်ရင်း ဝမ်းသာနေတယ်။

“လက်စသတ်တော့ ... ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က သိကြားမင်းပေးတဲ့ မဟာအတုလ ရန်ပယ်စည်တော်ကြီးပဲကိုး”

နောက်သုံးရက်ခန့်နေတော့ ဆရာကြီး ဌာနေကို ပြန်ခဲ့တယ်။ ဝိဿနိုး အိုးကုန်းသားတွေလည်း အိုးလုပ်နည်း အဆင့်မြင့်အတတ်ကို တတ်ကုန်ကြပြီလေ။

ဆရာကြီးပြန်တော့ တပည့်တပန်းတွေက လမ်းမှာစားဖို့ ထမင်းထုပ်၊ ဘူးခါးခြောက်သောက်ရေဘူး ရွာထွက်ယာထွက် ပိန်းဥ၊ မျောက်ဥ၊ ကျွေးဥ၊ ငှက်ပျော၊ ပျားရည်၊ တောဆေးပင်များ၊ အသားခြောက်များ တနင့်တဖိုး လက်ဆောင်ပေးလိုက်ကြတယ်။

ရေဆိပ်မှ လှေထွက်တော့ ကမ်းပေါ်ကနေ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သံများဟာ ကြည်နူးဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းစရာပေါ့။

အကယ်၍ မိမိသည် သီရိခေတ္တရာအမတ်ချုပ်ကြီးရဲ့ တာဝန်ပေးစေခိုင်းလိုက်သည့် သူ့သျှိုအထောက်တော်သာ မဟုတ်ခဲ့ရင် ဟောဒီဝိဿနိုး မြို့တော်မြေမှာ အိုးလုပ်ငန်း အတတ်ပညာနှင့် အသက်ထက်ဆုံး နေထိုင်ပြီး ခေါင်းချလိုက်ချင်စမ်းပါဘိ။

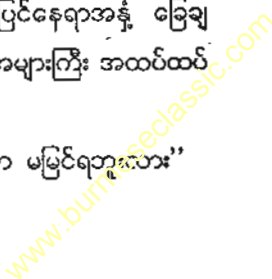
“မောင်မင်းပြောတာ သေချာရဲ့လား ... ဝနေ”

“သေချာပါတယ် ... အမတ်ချုပ်ကြီးဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုးသည် နှစ်လုပ်ပညာရှင်အဖြစ်နဲ့ ဝိဿနိုး မြို့ပြင်မြို့တွင်း သွားလို့ရသည့် နေရာမှ အများရဲ့ ပြောစကားကလည်း ပန်ထွာဘုရင်မကြီးမှာ သိကြားမင်းပေးတဲ့ မဟာအတုလ ရန်ပယ်စည်တော်ကြီးရှိတယ်။ ဒီစည်ကြီးကို ရန်သူတွေ နှိပ်စက်ချောင်းကို ဖြတ်ကူးတာနဲ့ တီးလို့ ရေကြီး၊ လှိုင်းကြီး မုန်တိုင်းဝင်တာ မှန်ပါကြောင်း တစ်နယ်တစ်မြို့လုံး ပြောကြပါတယ် ... အမတ်ချုပ်ကြီးဘုရား”

“မောင်မင်း ... မဟာအတုလစည်တော်ကြီးကို မြင်ခဲ့ရလား”

“မြင်ဖို့ မပြောပါနဲ့ဘုရား၊ နန်းတွင်းနန်းပြင်နေရာအနှံ့ ခြေချ နေရာအောင် အစောင့်အရံတွေ လက်နက်ကိုင်တွေ အများကြီး အထပ်ထပ် အစောင့်နေကြပါတယ် ... အမတ်ချုပ်ကြီး”

“နန်းမြင့်စည်တော်ဆောင်ကိုရော အဝေးက မမြင်ရဘူးလား”

၃၈ * မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

“မှန်ပါ ... လုံခြုံတဲ့ အကာအရံများ တင်းတိမ်များနှင့် ကာထား ပုံ ရပါသည်ဘုရား။ နန်းမြင့်ဆိုသည်သဘောပဲ အဝေးကနေ မြင်ခဲ့ကြောင်း ဝါ ဘုရား”

“ကောင်းပြီ ... မောင်မင်း တာဝန်ကျေပါတယ်။ ယေ့ ... မောင်မင်းအတွက် ဆုတော်ငွေ ရွှေဒင်္ဂါးများပ”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါဘိ ... အမတ်ချုပ်ကြီး ဘုရား”

“ဒီအကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့”

“မှန်ပါ ... လိုအပ်ရင် ခိုင်းပါဘုရား”

“အေး ... အေး ... ငါ မင်းကြီးကို တင်လျှောက်ရဦးမယ်။ မောင်မင်း ... ပြန်တော့”

အိုးလုပ်ပညာရှင် မိုးဝနေကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် အမတ် ချုပ်ကြီးက ဒုတ္တဘောင်မင်းကြီးထံ သီးသန့်ဝင်ရောက် တွေ့ဆုံခစားပြီး..

မိမိလျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းခိုင်းလိုက်တဲ့ အိုးဆရာမိုးဝနေရဲ့ စုံစမ်း သိရှိချက်ကို လျှောက်တင်လိုက်ရော ...

“အင်း ... ငါတို့ တွေးဆထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒီ အတိုင်းသာဆိုလျှင် ပန်ထွာဘုရင်မမှာ အလွန်အစွမ်းထက်တဲ့ ဂန္ထိရ စည် တော်ကြီးရှိနေဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ရခက်ချေပေါ့ ... မင်းကြီး”

“မှန်ပါ ... ဒီကိစ္စကို ကြံဆရမှာပါ ... မင်းကြီး”

“အမတ်ကြီး ... အယ်လိုများ စဉ်းစားထားတုံး”

“ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအင်ကြီးလှတဲ့ မဟာအတုလစည် တော်ကြီးကို မရအရဖျက်ဆီးဖို့ မဖြစ်မနေ လုပ်ရမှာပါပဲ ... မင်းကြီး”

“ဟုတ်ပေပေါ့ ... အမတ်ကြီး၊ ဆက်ပါဦး”

“ဘုရားကျွန်တော်မျိုးတို့ သင်းတို့ နန်းတော်ကို ဖောက်ဝင်နိုင် မည့် နည်းတစ်နည်းတော့ ရှိပါတယ် ... မင်းကြီး။ ဘုရားကျွန်တော်မျိုး စုံစမ်းထောက်လှမ်းသူများရဲ့ အစီရင်ခံချက်အရ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ ဖခင်

လင်ဖုန်းဘုရင်ပန်ထွာ * ၃၉

နန်းဦးရသေ့အိုကြီးထံကို သိရိခေတ္တရာကနေ ရဟန်းတုတစ်ပါး လွှတ်ပြီး ရသေ့ကြီးကို အယုံသွင်းပြီး နန်းတွင်ဝင်လို့ရအောင် ကြိုးစားပါမယ်။ ဘုရင်မ ကိုလည်း ပေါင်းသင်းချဉ်းကပ်ပြီး ပိုင်လောက်တော့မှ စည်တော်ကြီးကို ပရိယာယ်ဆင်လို့ ဖျက်ဆီးရမှာပဲ ... မင်းကြီး။ ဒီအတုလရန်ပယ်စည်တော် ကြီး အသံမမြည်ရင် မိုးကြီးလေကြီးများ မကျနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါမှသာ သိရိခေတ္တရာတပ်က အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်နိုင်မှာပါ ဘုရား”

“ဖြစ်နိုင်ဖို့ ယေချာရဲ့လား ... အမတ်ကြီး”

“ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှ ပန်ထွာပြည်ကို ရမှာပါဘုရား”

“အိမ်း ... ကြိုးစားကြကွယ်ရဲ့။ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ သိရိ ခေတ္တရာကို အခြားပျူတို့ကပါ မလေးမခန့်ဖြစ်ကုန်မယ် ... အမတ်ကြီး”

“စိတ်ချတော်မူပါ ... မင်းကြီး”

အမတ်ချုပ်ကြီးဟာ ဒုတ္တဘောင်မင်းကြီးရဲ့ နန်းတော်က ပြန်လာ ဦးစွာ လက်မရွံ့ထောင်မှူးကြီးကို ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်”

ထောင်မှူးကြီးက အမတ်ချုပ်ကြီးရှေ့မှာ ဒူးထောက်ခစားရင်း..

“အမိန့်ရှိတော်မူပါ ... ဘိုးဘိုး”

“မင်းအကျဉ်းထောင်မှာ အလိမ်အညာ ပညာပိုင်းမှာ ကျွမ်းကျင် ချ ရှိသလား ... မောင်မှူးကြီး”

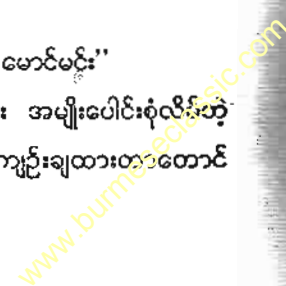
“မှန်ပါ ... ရှိကြောင်းပါ ဘုရား”

“နောက်တစ်ချက် သူ့ခိုးအတတ် ကျွမ်းကျင်သူများရော ရှိသလား ဟဲ့”

“ရှိကြောင်းပါ ဘုရား”

“မင်းကောင်တွေ မည်မျှစွမ်းသတုံး ... မောင်မင်း”

“လူလိမ်ငဆွယ်ဆိုတာ အပြင်မှာလည်း အမျိုးပေါင်းစုံလိမ်တဲ့ အမှုများလှပါ ... ဘိုးဘိုး။ ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားတာတောင်

၄၀ * မောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

ထောင်ကျအချင်းချင်း ပြန်လိမ်နေလို့ မကြာခဏခေါ်ပြီး ရိုက်နှက်ဆုံးမရတာ သင်းကျောမှာ အလျှိုးထပ်နေပါတယ် ဘုရား”

“ဟုတ်ပြီ ... သူ့ခိုးကရောဟဲ့”

“သူ့ခိုး ... ငလံနဲ့ ငတ်နဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ရွာထဲရော၊ မြို့ထဲရော အမျိုးမျိုး ကျွဲနွားကြက်ငှက်ဥစ္စာပါ မကျန် ခိုးရာမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူ့ခိုးတွေပါဘုရား။ အိမ်မြင့်ရင်ဖြစ်စေ၊ လုံအောင် ကာရံထားသည်ဖြစ်စေ၊ ကြောင်ဆေးတိုးထားဘိအလား ပေါ့ပါးစွာ တက်ရောက်ခိုးယူ ပြန်ဆင်းလုပ် နိုင်သလို လက်လှည့်၊ မျက်လှည့်အတတ်နှင့် လိမ်ရာမှာလည်းကောင်း၊ ကျွဲနွားများကို ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ပြန်မမှတ်မိအောင် နွားရုပ်ဖျက်၍ လိမ်ခိုး သည်နေရာမှာ သူ့မတူအောင် ကျွမ်းကျင်သူပါ ... ဘိုးဘိုး။ သို့သော် ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်တော့ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချလို့ အလုပ်ကြမ်းများ ခိုင်းထားရပါသည်”

“ကောင်းပြီ ... ထောင်မှူးကြီး။ အဲဒီသူ့ခိုးနှစ်ယောက်ရယ်၊ လူ လိမ်ကစ်ယောက်ရယ်ကို အခုအချိန်ကစပြီး ကောင်းမွန်စွာ ရေမိုးသန့်စင် ဝတ်ကောင်းဝတ်သန့်များ ဝတ်ဆင်စေပြီး ငါ့ထံကို နက်ဖြန်နံနက် အရောက် ပို့”

“ရာဇဝတ်သားများပါ ... ဘိုးဘိုး။ သင်းတို့ ပြစ်ဒဏ်မစေသေး ပါဘူး ... ဘိုးဘိုး”

“ငါ သိတယ်။ ငါ ဒီလိုလုပ်တာကို ငါတာဝန်ယူတယ်။ ငါ့ရှေ့ကို သာ မနက်ဖြန်နံနက် အရောက်ပို့ဖို့ စီစဉ်။ ဒါ အမိန့်ပဲ”

“မှန်ပါ ... အမြန်စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပါမည် ... ဘိုးဘိုးဘုရား”

ထောင်မှူးကြီး ပြန်သွားချိန်မှာ မြို့စားတစ်ဦးက လူရွယ်လူသန့်၊ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ဟန်ရှိသူတစ်ဦးကို ခေါ်ပြီး အမတ်ချုပ်ကြီးထံ ပို့ ရောက်လာတယ်။

“အမတ်ချုပ်ကြီး ...”

“မြို့စား ... ဒီသူငယ်က ဘယ်သူတုံးဟဲ့”

“မှန်ပါ ... အမတ်ချုပ်ကြီး ရှာခိုင်းထားတဲ့ ဝဠုနခြောက်ပါး

ပရိယာယ်ဝဠုန၌ လိမ္မာရေးခြားရှိသော လူရွယ်ပါ ... အမတ်ချုပ်ကြီး”

“ဟုတ်လား ... မောင့်နာမည် ပသို့ခေါ်တုံး”

“ငသျှန်စလို့ ခေါ်ပါ ... ဘိုးဘိုး”

“ငသျှန်စ ...”

“မှန်ပဲ ဘိုးဘိုး”

ငသျှန်စဆိုသူ အသားဖြူဖြူ ရုပ်ရည်သန့်သန့် လူရွယ်က လက် အုပ်ချီပြီး ပြန်ပြောတယ်။

“မောင်ငသျှန် ဝဠုနခြောက်ပါးဆိုတာ သိသလားဟဲ့”

“သိကြောင်းပါ ... ဘိုးဘိုး”

“သိရင် ပြောစမ်း ... မောင်ငသျှန်”

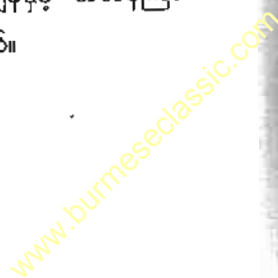
“ဝဠုန ... (ဝစန) ဆိုသည်မှာ စကားဆိုခြင်း၊ စကားဟောခြင်း၊ ပြောခြင်း၊ ပညာလို့ခေါ်ပါသည် ဘိုးဘိုး။ (ဝစန-ကရ) စကားကို နား ထောင်ခြင်း။ (ဝစန-ကုသလ) စကားအရာမှာ လိမ္မာခြင်း။ (ဝစနကြမ္မ) စကားကို အစဉ်လိုက်ဆိုနိုင်ခြင်း။ (ဝစနကွပ) သူတစ်ပါးကို ဆုံးမစကားဆို ချမှာ ခံတည်ခြင်း။ (ဝစနတ္ထ) စကား၏ အနက်သဒ္ဒါ၏အနက်၊ ပါဠိတော် ခံအနက်၊ ဝိဂ္ဂိုဟ်အနက် ... ကို ရှင်းပြဟောပြောနိုင်ခြင်း။ (ဝစနပစ္ဆေဒက) စကားကို လိုရာအရောက်မှာ အသုံးသပ်တတ်ခြင်း စသည်တို့ဖြစ်ကြောင်း ဝိ ... ဘိုးဘိုး”

“အိမ်း ... ဟုတ်ပေပေါ့ ... ဟုတ်ပေပေါ့”

အမတ်ချုပ်ကြီးဟာ လူရွယ်မောင်ငသျှန်နှင့် အတန်ကြာ မေး ဖြန်းစကားဆိုလို့ ပညာကို စမ်းသပ်နေလိုက်တယ်။

“မောင်ငသျှန်”

“ဘိုးဘိုး ဘုရား”

၄၂ * ဖောင်ညိုပိုင်(သန်းလျင်)

“ရဟန်းကျောင်း ဘယ်နှမျိုးရှိသလဲကွယ်”

“မှန်ပါ... ရဟန်းကျောင်း (၁၀) မျိုးရှိသည်ဟု သင်ကြားသိရှိ ရဖူးပါသည်... ဘိုးဘိုး။ အဲဒါတွေကတော့... ”

(၁) ဝိဝိတ္တသေနာသန... အမိုးအကာအခင်းတို့ဖြင့် ဆိတ် ငြိမ်ရာ၌ ဆောက်လုပ်သောကျောင်း

(၂) အရည - တောရကျောင်း... ရွာနီးချုပ်စပ် တောငယ် မျိုးကျောင်း

(၃) ရုက္ခမူလ... သစ်တစ်ပင် ဝါးတစ်ပင်အောက်ကျောင်း။

(၄) ပဗ္ဗတ-တောင်ပေါ်၊ တောင်စောင်း၊ တောင်သာယာရှိ ကျောင်း

(၅) ကန္တရ - ချောက်၊ ချောင် သာယာသောကမ်းပါးယံရှိ ကျောင်း

(၆) ဝိရိဂူဟ - တောခေါင်းဥမင်လှိုက်ဂူကျောင်း

(၇) သုသာန - သင်္ချိုင်းသုသာန်ရှိကျောင်း

(၈) ဝနပတ္တ - တောအုပ်တောနက်ရွာ ရွာဝေးရွာခေါင် တော ကြီးထဲရှိသောကျောင်း

(၉) အဇ္ဈကာသ - လွင်ပြင်လဟာပြင်ရှိနေကျောင်း

(၁၀) ပလာလ ပုဉ္ဇ - ကောက်ရိုးပုံ၊ မြက်ပုံ ၎င်းအုံသော ကျောင်းရယ်လို့ ကျောင်းအမှတ်ပြု အမျိုးအစား (၁၀) မျိုးရှိသည်ဟု သိရဖူးပါ... ဘိုးဘိုး”

“အိမ်... ဟုတ်ပေပေါ့... ဟုတ်ပေပေါ့။ ကဲကွယ်... ရဟန်း တို့ မမေ့အပ်သော အရပ် ဘယ်နှမျိုးရှိပါသလဲ သိလားဟဲ့”

“သိကြောင်းပါ... ဘိုးဘိုး”

ကိုယ့်လူက အမတ်ချုပ်ကြီး မေးသမျှကို ဖြေနိုင်နေလို့ မြို့စားကြီး လည်း ပြုံးပြုံးဖြုံးဖြုံး ဖြစ်လို့။

ကြည့်ရတာ အမတ်ငယ်အဖြစ်များ သူကောင်းပြုချင်လို့လား။ မဟာဒါနဝန်နောက်လိုက်များ ခန့်ချင်လို့များလား။

“သိရင်ပြောပါဦး... မောင်သူနဲ့”

“မှန်ပါ... ရဟန်းတို့ မမေ့အပ်သော အရပ် (၃) ပါးရှိပါသည် ဘိုးဘိုး။ ပထမ - ‘အဘိဓာတဌာန’ မွေးဖွားအရပ်ပါ ဘိုးဘိုး။ ဒုတိယ - ‘ပဗ္ဗန္တိတဌာန’ ရှင်ရဟန်းပြုရာအရပ်ပါ။ တတိယ - ‘အဓိကမဌာန’ တရား ထူးရရာအရပ်လို့ ဆိုပါတယ်... ဘိုးဘိုး”

“ဟုတ်ပေပေါ့ဗျာ... ဒါနဲ့ ရဟန်းဝတ်ခြောက်ပါးရော သိသလား ကွယ်”

“သိကြောင်းပါ... ဘုရား”

“ပြောပါဦး”

မောင်ငသူနဲ့က မေးသမျှကို ဖြေနိုင်တယ်။ ရဟန်းတို့ ဆွမ်းခံ ကြွေး မဝင်ရသည့်နေရာများ၊ ရဟန်းတော်များ မစားရသည့် အသာကြီး (၁၀) မျိုးမှသည် သီလတောင်း၊ ရေစက်ချ၊ (၅)ပါးသီလ၊ (၁၀) ပါးသီလမှ သည် ရဟန်းတို့သိအပ်သော ပညာရပ်တို့ကို အထူးမေးလေရာ မောင် ငသူနဲ့ကလည်း အကုန်ဖြေနိုင်တယ်။

“မောင်ငသူနဲ့... ”

“ဘုရား... ဘိုးဘိုး”

“မောင်... ရဟန်းဝတ်ဖူးသလား”

“မဝတ်ဖူးသေးပါ။ ဝတ်ခဲ့သည်ရှိသော် သိထားရအောင် လူပျံ တော်ပညာရှိများထံမှာ မေးမြန်းလေ့လာထားတာပါ... ဘိုးဘိုး”

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ။ မင်းကိုငါ နှစ်သက် သဘောကျသွားပါပြီ။ နှိုင်း... မြို့စားကြီး... ”

“အမိန့်ရှိပါ... အမတ်ချုပ်ကြီး”

“မောင်ငသူနဲ့ကို ကျုပ် သီးသန့်မွေးမြူ အထူးတာဝန်များ မေး နေတယ်။ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး မြို့စားကြီး ပြန်နိုင်ပါပြီ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၄ * မောင်ညိုပိုင်း(သန်လှိုင်)

“ကျေးဇူးပါ ... အမတ်ချုပ်ကြီး”

မြို့စားကြီး ပြန်တော့မှ အမတ်ချုပ်ကြီးက မောင်သျှန်ကို ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ ဖွင့်ဆိုတိုင်ပင် တာဝန်ပေးရန် ပြောခဲ့တယ်။

“မောင်သျှန် ...”

“ဘိုးဘိုးဘုရား”

“ငါတို့ သီရိခေတ္တရာမှာ ကြီးစွာသော ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းရတဲ့ အရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ခဲ့ရတယ်။ မောင်မင်း ကြားဖူးလား”

“အမိန့်ရှိပါ ဘိုးဘိုး”

“ငါတို့ သီရိခေတ္တရာ တပ်တော်ကြီးဟာ ဗိဿနိုးကို နှစ်ကြိမ် တိုင်တိုင် စစ်ချီတက် တိုက်ခိုက်ရာမှာ ...”

အမတ်ကြီးက ရန်ပယ်ချောင်းရဲ့ အဖြစ်ဆိုးမှသည် ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ ဂန္ဓိရ မဟာအတုလစည်တော်ကြီး စွမ်းအင်တန်ခိုး ကြီးထွားပုံအကြောင်း စုံကို ရှင်းပြတယ်။

“ငါတို့ ဗိဿနိုးကိုရော၊ ပန်ထွာကိုရော လက်ရသိမ်းနိုင်မှ မင်းကြီး ဒွတ္တဘောင်ရော၊ သီရိခေတ္တရာရော ဂုဏ်သိက္ခာရှိမယ်။ အရေးကြီးတာက ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ အတုလစည်တော်ကြီးပဲ။ အဲဒီစည်တော်ကြီးကို ဖျက်ဆီးဖို့အတွက် မောင်တို့ကို အထူးတာဝန်ပေးလိုတယ်”

“အမိန့်ရှိပါ ... ဘိုးဘိုး”

“ဒီလို .....

“ဖြစ်ပါ့မလား ... ဘိုးဘိုးဘုရား”

“ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပေါ့။ မင်းကို ကူညီဖို့ ငါ လူစွမ်းလူစရှိသူတွေ ကြိုရှာထားပြီးပြီ။ ပန်ထွာဘုရင်မက လုံးဝ အညံ့မခံဘူး။ ပန်ထွာဘုရင်မ အညံ့ခံအောင်လုပ်ဖို့က ဒီနည်းပဲရှိတယ်။ အောင်မြင်ခဲ့ရင် မောင့်ကို ကြီးစွာ သူကောင်းပြုမှာပါ။ ငါတို့ သီရိခေတ္တရာအတွက် မောင်မင်း စွန့်စားရဲမဟုတ်လား။ အကယ်၍ မောင်မင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရင်လည်း မောင်မင်းရဲ့ မိဘ၊ မောင်

လင်မုန်းဘုရင်မပန်ထွာ * ၄၅

သားများကို မဆင်းရဲရဲအောင် ငါတို့ အသက်ထက်ဆုံး စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ ... မောင်သျှန်”

နောက်ဆုံး မောင်သျှန်စ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ ... ကျွန်တော်မျိုး မလုပ်ချင်ဘူးလို့ ခုနေ ငြင်းဆန်

ပြည်ပါလား နိုင်ငံတော်ရဲ့ ဒီထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်အစီအစဉ်ကို သိသွားပြီး ခြေတံ့ သူ့ကို ရွှေနန်းတော်ထဲက အသက်ရှင်လျက် ပြန်လွှတ်မှာတဲ့လား။

ငြင်းဆန်ရင် သေဒဏ်။

ခေါင်းညိတ်ရင် ရွှေဒဂါး၊ ရာထူးဌာနရ။

နောက်နေ့များမှာတော့ ...

လူသူမနီးအရပ်ရှိ ...

လျှို့ဝှက်အပ်သော ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်းမှာ မောင်သျှန်စရယ်၊

မောင်ထွက်လူလိမ် သူခိုး (၃) ဦးရယ်၊ ပညာရှိ ပုဏ္ဏားကြီးတို့၊ အမတ်ကြီးကြီးတို့ရယ်ဟာ လျှို့ဝှက်အပ်သော အတတ်ပညာမျိုးစုံတို့ကို သင်ကြားပြောတယ်။

ဗေဒင်ပညာလည်း သင်ကြားကြရတယ်။

အင်းအတတ်၊ ဆေးအတတ်၊ မန္တန်အတတ်တို့ကိုလည်း သင်ကြား

တယ်။ ခံအင်း၊ တိုက်အင်း၊ ဖျက်အင်း၊ ပယောဂအစီအရင်၊ ကောင်းကင်ဘူတတ် ဂြိုဟ်နေဂြိုဟ်သွား အတတ်တို့ကို လေ့လာသင်ကြားခဲ့လိုက်ကြ

...

အချိန်အတန်ကြာတော့ လေးဦးသားတို့သည် သူလျှို့တို့တတ်

သော ဗျူဟာနည်းပညာများသာမက တကယ့်ကို သုံးစားလို့မရသည့် အလုံးစုံတတ်မြောက်ပြီးနောက် ဗိဿနိုးရှိရာအရပ်ကို ခရီးထွက် ခြင်းသင်ကြတော့တယ်။

တစ်နေ့ ...

နန္ဒင်းဆို၊ သင်္ကန်းဝတ်ထားတဲ့ ရုပ်ရည်သန့်စင်သည့် ရဟန်း တစ်ပါးရယ်၊ ကပ္ပိယ လူရွယ်နှစ်ဦးရယ်။ လက်ရာမြောက် တောင်းပလုံး ဆန်ကော၊ ဆန်ကာများ ထမ်းရွက်လွယ်ပိုးလာတဲ့ လူတစ်ယောက်တို့ဟာ ရန်ပယ်ချောင်းကို ကူးပြီး ဗိဿနိုးမြေကို ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။

လူရွယ်နှစ်ဦးကလည်း သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဝတ်စားလို့၊ ခေါင်းပေါ် မှာလည်း ပျူသျှောင်ကို အကျအနာ ထုံးချည်ထားတယ်။

သူတို့နှစ်ဦးလက်ထဲမှာ ဝင်းဝင်းတင်းတင်း ငှက်ပျောခိုင်ကြီးက တစ်ခိုင်၊ အရည်ရွမ်းသည့် သစ်သီးက တစ်ခြင်၊ နို့ခဲနှင့်လုပ်ထားသည့် မုန့်သရေစာများ၊ ခဲီ ထောပတ်အိုးများလည်း ပါကြလေရဲ့။

ရေကင်းရေဆိပ်က သူတို့ကို ထုံးစံအရ အဝင်မှာ မေးတာပေါ့။

“ကိုယ်တော် ... ဘယ်အရပ်ဒေသက ကြွလာပါသလဲ ဘုရား”

“တကောင်းပြည်က ကြွခဲ့ပါသည် ဒကာ”

“ကိုယ်တော်နှင့် မည်သူများ ပါပါသေးဘုရား”

“ဟောဟိုနှစ်ဦးက ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကပ္ပိယနှစ်ဦးပါ ... ဒကာ”

“ဘယ်ကိုသွားရန် ဖြစ်ပါသလဲ ... ကိုယ်တော်”

“ဗိဿနိုးမြို့ရှိ နန်းဦးကျောင်း ရှင်ရသေ့ကြီးထံ ဖူးမြော်ရန် သွား နှာဖြစ်ပြီး ကြည်ညိုလေးစားဖွယ်ကောင်းသည့် ဗိဿနိုးဆရာအရှင်ကို ဝတ္ထု ဝတ္ထုများဖြင့် ပူဇော်မှာလည်းတစ်ကြောင်း၊ နန်းဦးဆရာအရှင်ရဲ့အဆုံးအမ ဆို ခံယူလိုသည်လည်းတစ်ကြောင်းနဲ့ ခရီးသွားလာခြင်းပါ ... ဒကာကြီး”

“ကောင်းပါပြီ ... ကိုယ်တော်။ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းများကိုတော့ ဆော့မှ စစ်ဆေးခွင့်ပြုပါ ... ကိုယ်တော်”

“စစ်ဆေးပါ ... ဒကာကြီး”

ရေဆိပ်အကောက်ဌာနက ကပ္ပိယလူရွယ်နှစ်ဦးနှင့် ပါလာသည့် ဝတ္ထုတို့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးပြီး သွားရန် ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ သည့် နောက် တောင်းပလုံး၊ ဆန်ကော၊ ဆန်ကာနှင့် လူရွယ်ကို ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဆေးမေးမြန်းတယ်။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်တုံး”

“ညွှပ်လို့ခေါ်ပါ ... သဗျ”

“ဒီပစ္စည်းများက ရောင်းဖို့လား”

“ဟုတ်ပါသဗျ”

“မင်းက ဘယ်အရပ်သားတုံး”

“ပရပ်ကြယ် ကပါဗျ”

“အရင် ဗိဿနိုးကို လာဖူးလား”

“အဖေနှင့် ဈေးရောင်းရင်း ငယ်တုန်းက ရောက်ဖူးပါဗျ”

“ဒီဝါးထည်က မောင်မင်းပစ္စည်းများလား”

“ဟုတ်ပဗျာ ... ကိုယ်တိုင် ယက်လုပ်ရောင်းတာဗျ”

“ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာမတုံး”

ဇာနည် (သန်လျင်)

“ရောင်းကုန်ပစ္စည်းကုန်ရင် ဗိဿနိုးက ကုန်များ မွေးရပ်မှာ လှည့်ရောင်းဖို့ ဝယ်ဖို့ ဖြစ်သမျှ”

“မင်း ပစ္စည်းတွေ ပြစမ်း”

ရေဆိပ်အကောက်က ကင်းလွတ်ပစ္စည်း ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးကြတယ်။ ကျေနပ်အောင် စစ်ဆေးပြီးမှ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

“ညှပ် ...”

“ဗျာ ...”

“မောင်မင်းပြန်ရင် ငါတို့ရေဆိပ်ကို ပြောပြီးပြန်”

“မှန်ပါဗျာ”

ရှေ့က ရဟန်းနှင့် ကပ္ပိယနှစ်ယောက်က သုတ်သုတ်သုတ်သုတ် သွားကြတယ်။ နောက်က ဆန်ကော၊ ဆန်ကာသည်က တံဖိုးထမ်းကြီးနှင့် လိုက်လာတယ်။

ဒီမှာ လှည်းကြမ်းကြီးတစ်စီး ဟဲ့မောင်းနှင့်သံနှင့် မြင်လို့ ကပ္ပိယ နှစ်ဦးက လက်ပြတားလိုက်တယ်။

“နောင်ကြီး ... ဗိဿနိုးများ သွားမယ်ထင်ပါဗျာ”

“ဟုတ်ပေါ့ဗျာ ... မြို့ထဲတော့ မဟုတ်ဗျာ၊ မလှမ်းမကမ်းပါ”

“နေပူလွန်းလို့ပါ ... နောင်ကြီးရယ်။ ငတို့ကိုယ်တော် ခရီးပန်း လို့ ငတို့ လှည်းကြိုလိုက်ပါရစေလား။ အဘိုးအခလည်း ပေးမပေါ့နော်”

“မလိုဗျာ ... ကိုယ်တော်အရှင်ပါနေမှတော့ .. ကြွပါကိုယ်တော် လှည်းပေါ်ကို ကြွပါဘုရား”

“ဝမ်းသာရပါ ... ဒကာ ... ဝမ်းသာရပါ”

ကိုယ်တော်ရော ကပ္ပိယပါ လှည်းပေါ်တက်တုန်းမှာပဲ ...

“ဗျို ... လှည်းဆရာကြီး၊ လှည်းဆရာကြီး ... ရပ်ပါဦးဗျ”

ဆန်ကော၊ ဆန်ကာရောင်းသမားက အထမ်းကြီးနဲ့ အပြေးလိုက်လာပြီး ...

လင်ပုန်းဘုရင်ပန်ထွာ * ၄၉

“ကျုပ်လည်း လှည်းကြိုလိုက်ပါရစေလားဗျာ ... ဟူး ... နတ် ပူပြင်း၊ မောကမောပေါ့ဗျာ ... နော်”

“နှင့်ပစ္စည်းက အများကြီး။ ဒီမှာ ရှင်ငယ်ပါတယ်။ ခြေလျင် ခြေခွံတော့”

“ဆုံဥစ္စာ လိုက်ပါစေလား ... လှည်းဒကာ”

“မဖြစ်ဘူး ... ကိုယ်တော်၊ ဒီဈေးသည်တွေက အပေါက်အစပ် နှုတ်ထယ်ဘုရား။ အမေးအမြန်းလည်း ထူထယ်ဘုရား။ သင်းတို့ဈေးသည် တွေ လှည်းပေါ်ပါရင် ကိုယ့်နွားကိုယ် မမောင်းရဘူး။ သင်းတို့မေးသမျှ ပြန် ပြောတာနဲ့ ပါးစပ်က အမြှုပ်ထွက်ရောဘုရား”

“လျှာရှည်မသားတွေနေမှာပေါ့ ... နောင်ကြီးရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... နောင်ငယ်ရေ၊ ပြီး လှည်းကြိုသာလိုက်သာ ခြေတို့ပစ္စည်းများကျ တစ်ပြားတစ်ချပ် မလျော့ဘူးဗျ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဈေးသည် တွေ အမြတ်ပဲတွက်တာကိုးဗျာ။ နောင်ကြီးထံက ရေတောင်းမသောက် ခြင်းတောင် သူတို့က အရှုံးပေါ်တယ်လို့ ထင်မှာဗျ”

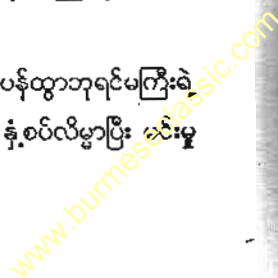
“ဟုတ်ပဗျာ ... ဈေးသည်မှန် လူညာလူစေးပဲဗျို။ ဟဲ ... သားတို့ ... ဟဲ့ ... ပြေးလဟဲ့”

လှည်းကြမ်းကြီးဟာ မြေလမ်းမပေါ်မှာ အသော့ပြေးနေတယ်။ မြို့နယ်အချို့က နောက်ကနေ မမိတမိ ပြေးလိုက်လို့။

ကပ္ပိယနှစ်ဦးက ခေါင်းအုပ်ပိုင်းနှင့် ခေါင်းကို အုပ်ထားကြတယ်။

“ဒကာ ... ဗိဿနိုးက နန်းဦးကျောင်းရှင်ရသေ့ကြီးများ သိပါ ကွယ်”

“ဗိဿနိုးနန်းဦးကျောင်း ရှင်ရသေ့ကြီးက ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ နန်းဦးဘုရား။ ပန်ထွာမှာတော့ အသိပညာဗဟုသုတ နဲ့စပ်လိမ္မာပြီး မင်းမူ ကျွေးကွယ်တဲ့ ရှင်ရသေ့ကြီးပါဘုရား”

“ဘုရင်မကြီးရဲ့ ဖခင်လား”

“မှန်ပါတယ် ဘုရား။ ဘုရင်မကြီး ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသလို၊ နန်းရှင်ရသေ့ကြီးကလည်း ဩဇာကြီးပါတယ်ဘုရား။ သဘောသကာယလည်း ကောင်းပါဘုရား။ ကိုယ်တော်တို့က ဘယ်ကြံမှာတုံး”

“နန်းဦးရှင်ရသေ့ကြီးကို ဖူးမြော်ချင်လို့ပါ”

“ကောင်းတာပေါ့ဘုရား။ နန်းဦးရှင်ရသေ့ကြီးက ရဟန်းသံဃာများဆို တယ်နေရာပေးပဲ။ ဆွမ်းရေး၊ ကွမ်းရေး၊ နေရေးထိုင်ရေး ပူဇော်မလိုပါဘဲ ဘုရား။ ရွာသူရွာသား၊ မြို့သူမြို့သားများလည်း အမြဲဆုံးမ ဩဝါဒပေးတာမျိုး”

“ဒါနဲ့ ပန်ထွာဘုရင်မကြီး ဘုန်းကြီးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြံတာတုံး။ ဦးစင်းတို့က အဝေးမှာနေတော့ သဲ့သဲ့ပဲ ကြားဖူးလို့ပါ”

“အို ... ကိုယ်တော်နယ် ... ပန်ထွာဘုရင်မကြီးမှာ သိကြားမင်းပေးတဲ့ မဟာအတုလစည်တော်ကြီးဆိုတာ ရှိတယ်။ တစ်ခါမှာ သီရိခေတ္တရာမင်းနေပြည်တော်က တပ်သားတွေ ပန်ထွာကို အလုံးအရင်းနဲ့ လာတိုက်ချ”

“ဟုတ်လား ...”

“သင်းတို့ ရန်ပယ်ချောင်းတောင် ကျော်လို့မရဘူး ဘုရား”

“ဘဇာကြောင့်တုံး ... လှည်းဒကာရဲ့ ပြောပါဦး”

“ပန်ထွာဘုရင်မက ရန်သူတွေ ရန်ပယ်ချောင်းကို ကူးနေတာကြားလည်းကြားရော သိကြားမင်းပေးတဲ့ မဟာအတုလစည်တော်ကြီးကို တီးခတ်လိုက်တာ ဘယ်နှယ်ဗျာ ... အံ့စရာကောင်းလိုက်တာ။ မိုးတွေလေတွေ ချက်ချင်းကျ၊ မိုးကြိုးတွေပစ်၊ တောင်ပေါ်က ရေလုံးကြီးတွေ တဝေါဝေါ တဝုန်းဝုန်းနဲ့ ရန်ပယ်ချောင်းထဲဝင် အိမ်လုံးမက လှိုင်းလုံးတွေ ဖြစ်ပြီး ရန်သူ သီရိခေတ္တရာရဲ့တပ်တွေကို ဖုံးလွှမ်းသွားတာလေဗျာ။ ဟောဟို ရန်ပယ်ချောင်းရေစပ်မှာရော၊ သစ်ပင်ချိုကြားမှာပါ အလောင်းတွေရော

မြင်းသေတွေရော ဖွေးနေတာပဲ။ လင်းတရော၊ တောခွေးတွေရော မစားမြင်လောက်အောင်ပါပဲ ဘုရား။

နောက်တစ်ကြိမ် လာတိုက်သေးတယ်။ ဘယ်ရမှာတုံးလေ ... ပန်ထွာဘုရင်မကြီး အတုလစည်တော်ကြီး တီးလိုက်ရော ပထမတစ်ခါလို ခဲ ရန်ပယ်ချောင်းဟာ ပင်လယ်လိုဖြစ်၊ လှိုင်းကြီး၊ မိုးလေကြီးပြီး သင်းတို့တို့ သုတ်သင်ပစ်လိုက်တာပဲဗျာ”

“အံ့စရာပဲနော် ... လှည်းဆရာ”

“ဒါပေါ့ ... နောင်ငယ်တို့ရော၊ ပန်ထွာကို ဘယ်လိုရန်သူမျိုးမှ ခင်လိုက်လို့ မရဘူးလေ။ ဘုရင်မက ဘုန်းအလွန်ကြီးသကိုး။ ကိုယ်တော်တို့ ဟိုးရှေ့ကမြင်ရတာ ဗိဿနိုးမြို့တော်ကြီးပဲ။ နန်းဦးရှင်ရသေ့ကြီးက မြို့ရဲ့အစွန် တိုက်ကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်ပါသည်ဘုရား။ ဒီကနေသာ သွားပါဘုရား”

“ရော ... လှည်းဆရာ၊ လှည်းစီးခပေါ့ဗျာ”

“နေပါစေ ... နောင်ငယ်ရော၊ မယူပါဘူးဗျာ”

“ယူပါဗျာ ... နောင် ခရီးသွားလိုရင်လည်း နောင်ကြီးရဲ့လှည်းဆရာပေါ့။ ဒါနဲ့ နောင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သတုံး”

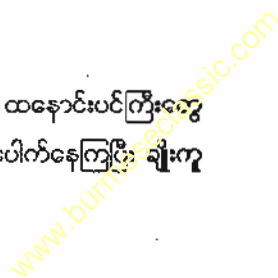
“ငမြိုက်လို့ ပြောရင် သိကြပဗျာ။ လိုရင်သာ ပြောပါ”

“ဒီငွေတစ်ပြားတော့ ယူသွားပါ။ ရှင်ငယ်က စွန့်တဲ့သဘောပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ယူရပေါ့ဗျာ”

သူတို့ (၃)ဦး လှည်းပေါ်ကဆင်း၊ မြို့ဝင်တံခါးကြီးကနေ အစစ်အစုံပြီး ဗိဿနိုးမြို့ထဲကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။

ဗိဿနိုးမြို့ကြီးဟာ တယ်သာယာပဲကိုး။ ပေပင်တွေဟာ နေရာအနှံ့မှာ မြင်ရတယ်။ ထနောင်းပင်ကြီးတွေကလည်း လမ်းတွေလမ်းတွေရဲ့ ဘယ်ညာမှာ တန်းစီပေါက်နေကြပြီး ချိုးကူး

၅၂ * ထောင်မှူးကြီး(သန့်လှိုင်)

သံသာသာနဲ့ လှလိုက်ပါတီသနယ်။ အင်ကြင်းပင်မမြင်ရဘဲ အင်ကြင်းပန်းရှင်တွေက မွေးကြိုင်လို့။ လူတွေကလည်း ပျူတွေပီပီ အရပ်ကြီးတွေကလည်း မြင့်မြင့်မားမား ကျားကျားထွားထွား ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးတွေနဲ့။

ခန့်ခန့် သန့်သန့်ကြီးတွေ။

မိန်းမသားတွေလည်း ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ တောင့်တောင့်တင်းတင်း သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်တွေ။ ပြောင်လက်တဲ့ ကျောက်ပုတီးတွေ၊ ရောင်ရံပုတီးတွေတွေကို သီပြီး လည်မှာရေး၊ လက်မှာရေး ဆင်ထားကြတာ လှမှလှပဲ။

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တွေ့ရင် လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး ဦးညွတ်လို့ နှုတ်ဆက်ကြတာ တယ်ယဉ်ကျေးပဲ။

ဈေးကြီးကလည်း အရောင်းအဝယ် အသွားအလာများနှင့် စည်ကားလိုက်တာနယ်။

အသီးအနှံ၊ သားငါးကလည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ ပေါမူပေါပဲ။ ဒီလိုနှင့် သူတို့ မြို့စွန့်ဖျားက ပေပင်တွေ၊ ရှားပင်၊ ထနောင်းပင်တွေပိုင်းနေတဲ့ ကုန်းကြောပေါ်ရှိ နန်းဦးရှင်ရေသေကြီးရဲ့ အုတ်ကျောင်းပိုင်းကျယ်ထဲကို ဝင်လာလိုက်တော့ သစ်ခေါက်ဆိုးဝတ် ရေသေအိုကြီးတစ်ပါး တံမြက်လှည်းနေတာကို မြင်ရလို့ ရဟန်းပျိုအပါအဝင် (၃)ဦးသား မြေပြင်မှာ ဒူးတုတ်ရှိခိုး ကန်တော့ကြတယ်။

ရဟန်းပျိုရဲ့သွင်ပြင်က နန္ဒင်းဆိုးသက်နန်းနဲ့ ဦးပြည်ပြောင်ပြောင်နဲ့ ဆာဒူး၊ ဗြဟ္မဏ၊ သစ်ခေါက်ဆိုးရေသေတို့နှင့် အသွင်မတူဘူး။ ခန့်ခန့် သန့်သန့် သဏ္ဍာန်လေ။

“မောင်ရဟန်းတို့က ဘယ်က ကြွလာကြတုံး”

“တကောင်းအရပ်က ကြွလာပါသည် ... ဆရာအရှင်ရေသေ”

“ပသိုကိစ္စ ရှိလို့တုံးကွယ်”

“နာမည်ကျော် ဗိဿနိုးရွှေမြို့တော်ကြီးကိုလည်း ရောက်ဖူးချင်တာကတစ်ကြောင်း၊ ဗိဿနိုးနန်းဦး ရေသေအရှင်သူမြတ်ကြီးရဲ့ မညာဂုဏ်

လင်ဖုန်းဘုရင်မဝန်ထွာ * ၅၅

သတင်းကလည်း တကောင်း၊ ပျူနယ်များတိုင် ဖျံ့ကျော်ပါသဖြင့် အရှင်ရေသေသူတော်စင်ကြီးအားလည်း ဖူးမြော်ရင်း လောကနီတိ လောကီလောကုတ္တရာပညာအသိများ ကြားနာမှတ်သား နာယူလိုပါ၍ လာရောက်ရခြင်းပါဘုရား”

“မောင်ရဟန်း ဘွဲ့အမည်ကရော ဘယ်လိုခေါ်သတုံး”

“ရှင်ပုညလို့ ခေါ်ပါဘုရား”

“ဗိဿနိုးရှင်ရေသေကြီးရော မြင်ဖူးလား”

“မမြင်ဘူးသေးကြောင်းပါ ဘုရား”

“ကျုပ်ပဲ မောင်ရဟန်း”

“အို... ဝမ်းသာလိုက်ပါတီ အရှင်ရေသေကြီးဘုရား၊ ဝမ်းသာလိုက်ပါတီဘုရား။ အရှင်ရေသေကြီးရဲ့ ဗိဿနိုးမြို့တည်သတင်း ပညာဂုဏ်သတင်းတို့ကတော့ မိုးမြေအနှံ့ ကျော်ဖောပါပေတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်ငယ်ရွယ်သူတို့အား သားတပည့်အရင်း မှတ်ယူ၍ ဆုံးမသွန်သင်ပါဘုရား။ ရှင်ရေသေထံက ဗိဿနိုး ကျမ်း၊ ဗြဟ္မဏကျမ်းတို့ရဲ့ နက်နဲသောပညာတို့အားလည်း ဝေငှသင်ပေးတော်မူပါဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော် တကောင်းပြည်ကို ပြန်ရောက်ပါက နီတိစရဏ တရားကောင်း တရားမြတ်တို့ကို မြန်ပွားရန်အလို့ငှာ သွန်သင်ဆုံးမ လမ်းညွှန်တော်မူပါဘုရား”

“အရှင်ရေသေမြတ်ကြီး... အရှင်ရေသေမြတ်ကြီးအတွက်တကောင်းပြည်ထွက် စားဖွယ်၊ ခဲဖွယ်၊ ဘောဇဉ်များကိုလည်း လှူဒါန်းပါသည် လက်ခံတော်မူပါဘုရား”

“သာဓု သာဓု သာဓု ... ကျောင်းပေါ်ကြွကြွစို့”

ကျောင်းပေါ်ရောက်တော့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်အား ရှိခိုးဆန်တော့ပြီး ပါလာသည့် ပစ္စည်းများကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြတယ်။

“ကျောင်းသား ... ကျောင်းသား ...”

“ဘုန်းဘုန်းကြီးဘုရား ... ရှိပါဘုရား”

၅၄ ❀ ဟောင်ညိုပိုင်(သန်လျှင်)

“ဟောဒီလှူဖွယ်တွေကို နေရာတကျထား။ ဒီမှာ အာဂန္တုတွေ လာတယ်။ ဟောဒီ ရှင်ပုညကို တစ်ပါးကျောင်းမှာ နေရာချ။ သူ့ကပ္ပိယ တွေကိုလည်း နေရာထိုင်ခင်းတွေ အသီးသီးချပေး”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“နောက်နေ့များမှာ အရုဏ်ဆွမ်း ပိုထားကြ”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ကိုင်း ... ရှင်ပုညတို့ ရေမိုးသန့်စင်ပြီး အနားယူကြဦး။ နောက် နေ့များမှ ဆွမ်းခံလိုက်ကွယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ကျုပ်တို့ ဗိဿနိမြို့သူမြို့သားများဟာ သဒ္ဓါသီလ ကောင်းကြ ပါသကွယ်။ ဆွမ်း၊ ကွမ်းကိစ္စ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံကြပေါ့”

“မှန်ပါ ဆရာအရှင်”

“မြို့ထဲကို ဆွမ်းခံကြတော့မှ မြို့သူမြို့သားရဲ့ ဒါနကို မောင် တို့ သိရမှာပေါ့ကွယ်”

“မှန်ပါ ဆရာအရှင်”

“မောင်ရဟန်း သိချင်တာရှိတာကိုတော့ ဆွမ်းစားပြီးရင် မေး လကွယ်။ ညဘက်နဲ့ အရုဏ်ဝတ်တက်တာတော့ ကျောင်းကြီးပေါ်က ဘုရား ခန်းမှာ အုန်းမောင်းခေါက်ရင် ဝတ်တက်”

“မှန်ပါ ဆရာအရှင်”

“ကိုင်း ... ကိုင်း ... နားချေဦးကွယ်။ သက်သက်သာသာ နား ကြဦး”

“ဦးတော်တင်ပါသည် ဘုရား”

“အိမ်း ... အိမ်း ... သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

ရှင်ပုညကို ကျောင်းကြီးရဲ့လက်ဝဲဘက်ရှိ တစ်ပါးအုတ်ကျောင်း မှာနေရာချပေးတယ်။ အထဲမှာ အိပ်စက်ဖို့ သစ်သားကွပ်ပျစ်တစ်ခုရှိပြီး

သောက်ရေအိုး၊ ဘုရားရေချမ်းအိုးနဲ့ ကျောက်ဆင်းတု ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူကိုလည်း အသင့်ရှိထားတယ်။

ခြေရင်းမှာ သင်္ကန်းလွှားရန် ကြိုးတန်း။

အနောက်ဘက်မှာ ကုဋီတစ်ခု။

ကျောင်းရှေ့မှာ ကျောက်စည်နှင့် ကြည်လင်သည့် သုံးရေချိုးရေ အိုး၊ ရေချိုးခွက်တင် စင်။

ကပ္ပိယနှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မောင်ကြေးနဲ့ မောင်မေးတို့ကိုလည်း ရေမိုး ချိုး သန့်စင်ပြီး ခဟန်းရှင်ပုည တစ်ပါးကျောင်းရှိရာကို လာခဲ့လိုက်ကြ တယ်။

တစ်ပါးကျောင်းထဲရောက်လို့ သုံးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည် နှင့် ...

“ရှင်သူနိဝံ ...”

“ရှူး ... တိုးတိုးပြော။ ငါ့ကို ငါ့နာမည်ရင်းမခေါ်နဲ့၊ ကိုယ်တော် လို့ခေါ်။ ကြားလား ... နားလည်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“ကိုယ်တော် ... ကျုပ်တို့ အဝင်တော့ လှနေတာပဲ”

“ဟိုကောင် ... ဆန်ကောဥညှပ်ကော ဘယ်လိုရှိတဲ့ မသိဘူး”

“ရောက်လာမှာပါ။ ဥညှပ်ကလည်း လူညံ့မဟုတ်ဘူး”

“ဒီမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဆရာတော် ယုံကြည်မှုရှိ အောင် ရေ၊ မီး၊ ထင်းကအစ ဝတ်မပျက် လုပ်ပေးကြနော်။

“နောက်နေ့တွေမှာ မြို့တံခါး အနေအထား၊ ကျုံး၊ မြို့ရိုးတံခါ ငြိအိုး အနေအထားများကို မယောင်မလည် လေ့လာကြ”

“စိတ်ချ ...”

“သွား ... ငါ တရားထိုင်လိုက်ဦးမယ်။ ဒါမှ ယုံမှာဟ”

“အေးပါ ... အေးပါ ... အောင်မြင်မှာပါကွာ”

ရှင် နှစ် ဖောင်ညှိပိုင်း(သန်လျင်)

ကပ္ပိယဝကြေးနဲ့ ငမေးတို့က ရှင်ယောင်ပုညရဲ့ အပါးကထွက်လာပြီး တွေ့တဲ့တံမြက်ရှည်နဲ့ ကျောင်းဝင်းတစ်ပိုက်က အမှိုက်တွေကို လှည်းစုတယ်။

ပြီး အမှိုက်ပုံမှာ သွားပုံတယ်။

သူတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို နန်းဦးရှင်ရသေ့အိုကြီးက ပုတီးစိပ်ရင်းက ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်လို့။

တစ်ခါ စကြာလျှောက်ရင်းက ရှင်ပုညရဲ့တစ်ပါးကျောင်းကို မသိမသာ လှမ်းစွေကြည့်တော့ အာဂန္တုရှင်ပုည တည်ငြိမ်စွာ တရားမှတ်နေတာကို မြင်ရပြီး ကျေနပ်အားရတော်မူတယ်။

ဒီလို ယုံကြည်သက်ဝင်လိုက်တာကိုက မိမိရဲ့အမှားမှန်း နောင်အခါမှ သိခဲ့ရတယ်လေ။ သိလာသည့်အချိန်ရောက်တော့ နှောင်းခဲ့ပြီ။

ဗိဿနိုးမြို့ ပျက်စီးရလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ ထင်မထားဘူး။

ပန်ထွာပြည်ကြီး အလုံးစုံ ပျက်စီးရမည့်ဘဝ၊ ပန်ထွာ ပြည်သူ့ပြည်သားတွေ သွေးချောင်းစီး၊ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျ သူ့ကျွန်ဘဝ ရောက်ရမည်လို့ လုံးဝ တွေးမထားမိဘူး။

သူတို့ အာဂန္တုတွေကို လူကောင်းသူကောင်းအဖြစ် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခဲ့လိုက်တယ်။

လိမ်နိုင်ရင် ပညာရှိ။

ညာနိုင်ရင် သမာဓိတဲ့။

အသိနောက်ကျရတဲ့ဒဏ် ...

ဟုတ်ပါလေဗျာ ...

ရှင်ပုညဆိုတာ ရှင်ရဟန်းအစစ်မှ မဟုတ်တာ။ ငမေးနဲ့ ငကြေးဆိုတာကလည်း ရှင်ပုညရဲ့ ကပ္ပိယအစစ်တွေမှ မဟုတ်တာ။

သင်းတို့က သီရိခေတ္တရာ လျှို့ဝှက်သူလျှို့တွေ။

လင်ပုန်းဘုရင်မ ပန်ထွာ နှစ် ၅၅

ဗိဿနိုးမြို့တော်ကြီး အလုံးစုံပျက်စီးဖို့အတွက် လျှို့ဝှက်စွာ ရောက်ထားတဲ့ ရှင်ယောင်၊ သူယောင်တွေ။

ပန်ထွာတိုင်းပြည်ကြီး လုံးဝပျက်စီးသွားရတာ သင်းတို့ ရှင်ယောင်သူယောင်တွေကြောင့်လေ။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီး မုန်းရတဲ့သူစာရင်းမှာ သင်းတို့ ရှင်ယောင်ထည်း ပါတာပေါ့။

သင်းတို့ကြောင့် ပန်ထွာဘုရင်မကြီး၏ အမုန်းဟာ အဆုံးစွန်ကို ရောက်ခဲ့ပြီ။ နာကြည်းမှုတွေ အခေါင်ရောက်သွားခဲ့တယ်။

ရန်သူဆိုတာ လျှို့ဝှက်တဲ့နည်းစနစ်နဲ့ အတွင်းစည်းကနေ ဝင်ဖိုက်တာကို သိရတော့ နောက်ဆုံး ပန်ထွာဘုရင်မကြီးကလည်း ရန်သူ့အတွင်းစည်းကနေ ပြန်တုံ့ပြန်ခဲ့တယ်။ ဂန္တီရဖြစ်စဉ် ဆန်းကြယ်မှုနဲ့ အမုန်းတရားတွေဟာ ပန်ထွာဗိဿနိုးနဲ့ သီရိခေတ္တရာစစ်ပွဲကို အခြေခံပြီး ရင့်မာကြမ်းတမ်း ရှင်သန်ခဲ့လိုက်ကြတာ ...

အမုန်းမြို့ကြီးသူဘဝကို ရောက်ချင်းမလှ ရောက်ခဲ့ပေါ့ ... အရှင်မရယ်။ အမုန်းတွေကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါတော့။

အမုန်းပင်း အငြိုးပင်တွေကို အမြစ်ကနေ တူးပစ် မြေမြှုပ်ပြာချ လိုက်ကြပါတော့။

“နည်းနည်းတော့ လျှော့ပါ ... ဈေးသည်ကြီးရယ် နော်”

“ကိုင်း ... ကိုင်း ... ကျုပ်နှမကြီးက ဈေးဆစ်လွန်းမှတော့

နည်းနည်းလျှော့မယ်ဗျာ။ ဘယ်နှလုံး ယူမှာမို့လဲ”

“ကျွန်မက တစ်ခုယူမယ်ပ နော်”

“ကျွန်မလည်း တစ်ခုယူမယ်တော်”

“ကျွန်မလည်း ကြိုတုန်း တစ်ခုဝယ်ချင်တယ်ရှင့်”

“ကိုင်း ... ကိုင်း ... ကျုပ်နှမများ ကိုယ့်ဆွေ ကိုယ့်မျိုးလို

သဘောမှတ်ပြီး ရောင်းရမှာပေါ့။ ယူပါဗျ ... ယူပါ”

“ဒီမောင်ကြီးက သဘောကောင်းတော့”

“သဘောကောင်းရင် ထမင်းခေါ်ကျွေးလိုက်ပါလားအေ”

“ဟင်းကောင်းချက်တဲ့နွေကျ ခေါ်ကျွေးမှာပနော်”

“အားနာစရာပ ... နှမရယ်”

“ရောင်းကောင်းပါစေတော်။ ဟိုဟာလေး ပေးပါတော်”

“ဈေးသည်ကြီးက ကိုယ်တိုင်လုပ်တာလားဟင်”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ... နှမကြီးတို့ရေ။ ဈေးဝယ်ပါးရင် ဟောဒီ

ဆင်ထားတဲ့ ကြိမ်း၊ ဝါးနှင့် ဟောဒီနေရာမှာပဲ ကိုယ်တိုင်လုပ်ပါသဗျာ”

ဈေးဝယ်သူ ယူမိန်းမလှ အိမ်ရှင်မတို့က ဆွဲခြင်း၊ ဆန်ကော၊

ဆန်ကော၊ ဖာ၊ တောင်း စသည်တို့ကို ဈေးဆစ်ဆစ်ပြီး မြှောက်ပင့်ပြီး ဝယ်

ထိုက်ကြတာ ပစ္စည်း အတော်ကုန်သွားတယ်။

ဈေးဝယ်သူမရှိတော့ ဖြာထားတဲ့ ကြိမ်တွေနဲ့ ဆွဲခြင်းတစ်လုံးကို

ဗျာပသေသပ်စွာ လက်တွေ့လုပ်ပြတော့ လူငယ်လူရွယ်များ၊ သက်ကြီးများ

သူလုပ်နေတဲ့ လုပ်ပုံကိုပုံကို ကြည့်ပြီး ချီးကျူးကြတယ်။

“ဈေးသည်ကြီး ...”

“ခင်ဗျ ... ခင်ဗျ”

“နီးနဲ့ ငှက်ရုပ်၊ ကြက်ရုပ်လေးများ မလုပ်တတ်ဘူးလား”

ဗိဿနိုးမြို့ထဲမှာ ဝါးနဲ့ ကြိမ်နဲ့ လုပ်တဲ့ ဆန်ကော၊ ဆန်ကော
တောင်း၊ ပလုံ၊ ဆွဲခြင်းရောင်းတဲ့ အသားမည်းမည်း လူကြီးလည်း
အတော်ကို ရောင်းပန်းဝယ်ပန်း ကောင်းနေရဲ့ဗျာ။

“ဒီကြိမ်ဆွဲခြင်းလေးက ဘယ်လောက်လဲဟင်”

“ကြိမ်ခြင်းလား ..... ပါ ခင်ဗျ”

“လှလိုက်တာဟယ် ... ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဗိဿနိုးသူ မိန်းမချောတွေက ကြိမ်ကို ပြောင်နေအောင်လုပ်ပြီး
ရက်လုပ်ထားတဲ့ ကြိမ်ခြင်းတွေကို ကိုင်ကြည့်ပြီး အလွန် သဘောကျနေ
ကြတယ်။

“မလျှော့တော့ဘူးလား ... ဈေးသည်ကြီးရဲ့”

“ဝါးနဲ့လုပ်တာတော့ ဈေးပေါသပေါများ ကြိမ်နဲ့လုပ်တာက ကြာ
ရှည်ခံတယ်လေ ... နှမကြီးရဲ့။ ပြီး သမင်ဆီသုတ်ထားတာ ပြောင်စင်
နေတာပဲ။ အထိအခိုက်ခံတာကိုး။ ဈေးတော့ မလျှော့ပါရစေနဲ့ဗျာ”

“လုပ်တတ်တာပေါ့ဗျာ။ ကလေးတို့က လိုချင်လို့လားကွယ်”

“လိုချင်တာပေါ့ဗျာ။ လုပ်ပေးမလား ဟင်”

“ကိုင်း... လုပ်ပေးရတာပေါ့ဗျာ... ကြည့်ကြဟေ့”

ဈေးသည်ကြီးက သင်ထားတဲ့ ဝါးနီးပါးပါးလေးတွေနဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ ကလေး၊ လူကြီးများရှေ့မှာ ကြက်တူရွေး ငှက်ရုပ်လေးကို လက်ကိုင်တုတ်လေးတပ်ပြီး တစ်ခဏအတွင်း လုပ်ပြလိုက်ရော ကလေးလူရွယ်များရော၊ မိခင်များပါ လွန်စွာသဘောကျကြပါရောဗျာ။

“ဈေးသည်ကြီး... အနော့ကို ရောင်းမလားဟင်”

“မရောင်းပါဘူးကွာ... ရော့... ဒါက မင်းအတွက် လက်ဆောင်”

“တ... ကယ်...”

“တကယ်ပါ... လူကလေးရယ်၊ ရော့ဗျာ...”

“ဝေး... ငါ ကြက်တူရွေးအရုပ်လေး ရပြီဟေ့”

တုတ်ထိုးကြက်တူရွေး ရသူလေးက နီးကြက်တူရွေးရုပ်ကလေးကိုင်မြှောက်ပြီး ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား လိုက်ကြားရော။

“ဈေးသည်ကြီး... အနော့လည်း လုပ်ပေး”

“သားလည်း လက်ဆောင်ပေးပါဗျာ နော်... ဦးကြီး”

“ငါလည်း လိုချင်သယ်ကွ”

“ကဲ... ကဲ... ကလေးတို့၊ ဦးကြီး ဝါးအရုပ်လေးငါးခု လုပ်ပေးမယ်။ လူများတော့ မဲနှိုက်ယူကြ... ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် အရင်တောင်းတာလေဗျာ... အရင်ပေးပေါ့”

“ငါလည်း ပြောသာစွာ။ ငါ့ကို အရင်ပေး”

“ဟေ့... ဟေ့... လိုချင်တဲ့သူ များတယ်ကွာ။ မဲနှိုက်ပြီး ယူကြ။ ဦးကြီး ရောင်းဖို့လည်း လုပ်ရဦးမှာကွ”

“ဒါဆိုလည်း မဲပဲ နှိုက်တာပေါ့ဗျာ”

နီးကြိမ်ဈေးသည်ကြီးက လက်မှပညာ တယ်ကျွမ်းပဲ။ အများအပြားစီရေ့မှောက်မှာ နီးပြားပြား ပျော့ပျော့လေးများနှင့် ကြက်တူရွေးရုပ်၊ ခြေရုပ်၊ ကြက်ရုပ်လေးများကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ လုပ်ပြတော့ ဒါမျိုး မမြင်ဖူး မလုပ်ဖူးကြတဲ့ ဗိဿနီးမြို့သူမြို့သားများ အံ့ဩကြတာပေါ့။

“တော်လိုက်တာဟယ်”

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... ငါးရုပ်လေး... တကယ့် ငါးအတိုင်းပဲ”

ဈေးသည်ကြီးက ငါးရုပ်လေးကို ဆေးစုတ်တံနဲ့ မျက်စိလေးတပ်၊ အကြေးလေး ခြယ်ပေးလိုက်ရော...။

တကယ့်ငါး၊ တကယ့်ကြက်မ၊ ကြက်ဖအတိုင်း ဖြစ်သွားတော့ ကြည့်နေကြတဲ့ လူအုပ်ကြီးဟာ ရပ်သပ်ရှုမောဖြစ်လို့...။

“ကဲ... မဲနှိုက်မယ်၊ တန်းစီကြ”

ကလေးဆယ်ယောက်ခန့် တန်းစီလိုက်ကြတယ်။ အရေးထဲ နေရာယူနေလို့ လူအုပ်ထဲရောက်နေတဲ့ ကပ္ပိယ မောင်ကြေးနဲ့ မောင်မုေးကပါ

အပြီး ကလေးတွေကို လုပ်အားပေး နေရာချပေးရတယ်။ သည့်နောက် နီးတောင်းထဲမှာ မဲနှိုက်။ ကလေးများကိုယ်တိုင် မဲ

နှိုက်ကြတော့ ကလေးငါးယောက် မဲပေါက်ပြီး အရပ်ငါးရုပ် ရသွားကြ

မရတဲ့ကလေးများက ပွစိပွစိလုပ်။

ဒီမှာ ပျူမိန်းမရွယ်တစ်ဦးက...။

“ဈေးသည်ကြီးရှင်...”

“ဘာတုံး... နှမရဲ့၊ ပြောပါဗျာ”

“ဒီလိုလုပ်ပါလားတော်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုံးဗျာ”

“မနက်ဖြန် ဈေးသည်ကြီး လာရောင်းဦးမှာလားဟင်”

၆၂ * ဖောင်ညိုပိုင်(သန်းလှိုင်)

“ရောင်းရမှာပေါ့ ... နှမကြီးရယ်၊ ကျုပ်တို့ မရှိဆင်းရဲသားပါးလက်လှုပ်၊ ခြေထောက်လှုပ်မှ စားရတာပါဗျာ”

“အမယ် ... သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုလို့ ပြောပါတော်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ... အစ်မကြီးရယ်၊ ကျုပ်က လူပျိုကြီးပါဗျာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဈေးသည်ကြီးတကြော်ငြာနေသဟေ့။ လူပျိုကြီးတဲ့ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ရေတော့ နည်းနည်းရောမှာပေါ့တော်”

“ရေမရောရပါဘူးဗျာ။ ခုမှ လူပျိုဘော်ဝင်ခါစ ရှိပါသေးသဗျာ”

“ခပ် ... ခပ် ... ခပ် ... ခပ် ...”

“အသားမည်းသတော်”

“အသားမည်းတော့ ပတ္တမြားခဲ၊ အသားညိုတော့ ပတ္တမြားလို့ အသားဖြူတော့ အကြားထူသတဲ့ဗျာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“စာဆိုတဲ့ ဈေးသည်ပဲဟေ့”

“ဈေးသည်မလုပ်ဘဲ ဘုရင်မကြီးထံမှာ စာတော်ဖတ်ဆရာ၊ စာဟောဆရာ လုပ်ပါလားတော်”

“မမှန်းရဲပါဘူးဗျာ။ ဝါးတောထဲမှာ နေရသူပါ။ နီးအကြောင်း ကြိမ်အကြောင်းပဲ နားလည်ပါသဗျာ”

“မိန်းမရော မယူတော့ဘူးလား”

“ဘုန်းကြီး၊ ရဟန်း ဝတ်မလားလို့ စဉ်းစားနေတုံးဗျ”

“ခုလားဟင် ... ဈေးသည်ကြီး ဟင်”

“အသက် (၉၀) ကျော်မှပါ ... နှမတို့ရယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ခပ် ... ခပ် ... ခပ် ... ခပ် ... ဈေးသည်ကြီးထံမှာ ရှေး

ငယ်ရတာ ဟာသတွေပါ ကြားရပြီး ပျော်စရာကောင်းတယ်ဟေ့”

“ဈေးသည်ကြီးရယ် ... နက်ဖြန်ကျရင် ကလေးတွေကစားစို့ နီးအရပ်များများလုပ်ခဲ့ပါရှင်။ အလကား မပေးပါနဲ့။ ကျွန်မတို့ကလည်း ငွေစများနဲ့ ဝယ်ကြမှာပါ”

“ဟုတ်တယ်တော့ ... ရှင်မိမြေပြောသလို လုပ်ပါရှင် နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... နက်ဖြန်ကျရင် ဆင်ရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ နွားရုပ်၊ ချီးရုပ်ကလေးများပါ လုပ်ယူခဲ့ပါမယ်။ နှမကြီးတို့၊ နှမလေးတို့က တကယ် အားပေးကြပါနော်”

“စိတ်သာချ ... ဈေးသည်ကြီးရေ”

“ကျုပ် လူပျိုကြီးဆိုတာလည်း မမေ့ကြပါနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါနော် ... မုဆိုးမအဘွား မိဒွားကလည်း သွားမရှိပေမဲ့ ခါးချည်သော်လည်း မသေခင် လင် သန်သန်မာမာတစ်ယောက် လိုချင် သတဲ့တော့။ ကျွန်မတို့ စပ်ပေးရတာပေါ့ ... နော်”

“မနက်ဖြန်ပဲ ဘုန်းကြီးဝတ်တာ အသက်ရှည်မယ်နဲ့ တူပါဗျာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ... ခပ် ... ခပ် ... ခပ် ...”

ဒီလိုနဲ့ ရယ်ရင်း ပြောရင်း နေလေးမြင့်လာတော့ ဈေးဝယ်ကွဲ သွားတယ်။ ကျန်တာဆိုလို့ နီး၊ ဆန်ကော၊ ဆန်ကာများကို ကိုင်ကြည့်နေ တဲ့ ခေါင်းပေါင်းကြီးများပေါင်းထားတဲ့ နံငယ်တို့နဲ့ လူနှစ်ယောက်ပဲ ကျန် တော့တယ်။

“ဈေးသည် ... ငညှပ်”

“ဟင် ... ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတုံးဗျ”

“မမှတ်မိဘူးကိုး။ ငါက မောင်မေးလေ”

“ဟေ ...”

၆၄ ❀ မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

“ငါက ငကြေးလေကွာ ... ငညှပ်ရ”

“ဟာ ... မင်းတို့က ခေါင်းပေါင်းအုပ်ကြီးများနဲ့ ရုပ်ဖျက်ထားတော့ ငတို့က မမှတ်မိကိုးဟာ ... ကောင်ရ”

“မင်း စည်းရုံးရေး တယ်ကောင်းပါလား ... ငညှပ်ရ ဟင်”

“ငတို့ သီရိခေတ္တရာအတွက်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားလာအောင် ပြောရတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ... ငါ့လူရ”

“ငါတို့ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်မှ ငါတို့လည်း သီရိခေတ္တရာမှာ ချမ်းချမ်းသာသာ ဂုဏ်နဲ့ ခြပ်နဲ့ နေရမှာမဟုတ်လား ... ငကြေး”

“ငညှပ် ... ငတို့ အစီအစဉ် ပထမပိုင်းကို စကြစို့”

“လုပ်လေ ... ငါ့ဘက်က တာဝန်ကျေရစေမယ်။ စိတ်ချ ...”

“ဒါဆို ငတို့ သွားတော့မယ်”

“ဒါနဲ့ ငတို့ ရှင်ယောင်ကြီးရော ... ငမှူးရ”

“ရှင်ယောင်တော့ ဝိဿနိုးကတောင် မပြန်ချင်တော့ဘူး ဆိုသလိုပဲ။ ခံဆွမ်းလေးစားလိုက်၊ ရွှေနန်းတော်က ပို့ဆွမ်းလေး စားလိုက်နဲ့”

“ငရဲသွားနဲ့ ကျိန်းသေနေပြီပေါ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... အပီစီမှာ ချိုးကပ်မလား မသိပါဘူးကွာ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“နွားတစ်ကောင်ပျောက်လို့တဲ့ဟာ”

“ဟေ ... ဘယ်သူ့နွားတုံး ... ငအုံကြီးရ”

“ငတွန်တို့အိမ်က နွားပြာကြီးတဲ့ဟေ့။ ညတုန်းက နွားတဲက ချည်တိုင်မှာ အသေအချာ ချည်ထားတာ။ မိုးလင်းတော့ နွားမတစ်ကောင်ပဲ တွန်ရစ်ခဲ့သဟာ”

“ကြိုးလွတ်ပြီး ထွက်သွားတာနေမှာပေါ့ကွ ... ငအုံကြီးရ”

“အဲလိုထင်လို့ လိုက်ရှာပြီးပြီ။ မတွေ့ရဘူးတဲ့”

“အေးပေါ့ကွာ ... ငါတို့ရွာမှာ နွားခိုး မရှိပါဘူးကွာ။ ဘယ်နှယ် ...”

ဒီလိုနွားပျောက်တဲ့အကြောင်း ပြောနေတာကို ဆန်ကော၊ ဆန်ကောသည် ရှေးသည်ကြီးငညှပ် နားစွင့်ရင်း ကြားသွားတယ်။

“ဒီမှာ ကိုရင်တို့ငဲ့ ...”

“ဈေးသည်ကြီး ... ရောင်းကောင်းရဲ့လားဗျ”

၆၆ * ဖောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

“အသင့်အတင့်ပေါ့ဗျာ ... ဒါနဲ့ နားစွန်နားဖျား ကြားသလိုပဲ။ ရွာထဲမှာ နွားပျောက်ဆိုသလားလို့”

“ဟုတ်ပါ ... ဈေးသည်ကြီးရား၊ နွားပြာကြီးတစ်ကောင် ညက ပျောက်သွားလို့တဲ့။ လိုက်ရှာတာလည်း မတွေ့သေးဘူး။ သူခိုးများ ခိုးသွား ထင်ရဲ့ဗျာ”

“ရှာလည်း ရှာကြပေါ့ဗျား၊ လိုရမည်ရ ဗေဒင်လေး၊ နတ်လေး လည်း မေးကြည့်ဦးဗျ။ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ”

“အိမ် ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ ... ငမုကြီးရ နော်”

“မေးရအောင် ငတို့ ဗိဿနိုးမှာ နတ်ဆရာ၊ ဗေဒင်ဆရာကောင်း ကောင်း ဘယ်ရှိလို့တုံး ... ငတိန်ညင်”

ဒီမှာ ဈေးသည်ကြီးက ဈေးရောင်းရာကနေ ...

“နေဦးဗျ ... နေဦး ... ဘာတဲ့ ... အဲ ... အဲ ... ခင်ဗျားတို့ ဗိဿနိုးက နန်းဦးကျောင်းရှင်ရသေ့ သိမဟုတ်လား”

“သိတယ်လေ ... ပန်ထွာဘုရင်မကြီး ကိုးကွယ်တဲ့ အဖေဆရာ ရသေ့ကြီးဥစ္စာ”

“ဘာပြုလို့တုံး ... ဈေးသည်ကြီး”

“ဈေးရောင်းရင်း ပြောသံ ကြားလို့ပါဗျား၊ နန်းဦးကျောင်းမှာ တကောင်းအရပ်က ရဟန်းပျိုတစ်ပါး ဗေဒင်လက္ခဏာ အဟောကောင်းလို့ ကြားတယ်”

“အာရုံဆိုလား၊ မနောဆိုလား ကျုပ်တော့ မခေါ်တတ်ပါဗျား။ အတော်မှန်တယ်လို့ ပြောကြဗျား၊ အဲဒီသွားမေးကြည့်ပါလားဗျာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ... ဈေးသည်ကြီးရ”

“ငမုကြီးရ ... နန်းဦးကျောင်းမှာ အာဂန္တုတွေ ရောက်နေတာ တော့ ကြားသဟ။ ငတွန်ကြီးကို သွားပြောပြီး နန်းဦးကျောင်းသွားရင် ကောင်းမဟ ... ငါ့လူရ”

“သွားသာ သွားစမ်းပါဗျာ ... ကျုပ်တောင် ဈေးရောင်းဈေးဝယ် ကောင်းအောင် တစ်နေ့ အဆောင်လေး၊ ဘာလေး သွားတောင်းမလား လို့၊ တကောင်းမှာတော့ နာမည်ကြီးတဲ့၊ မြန်မြန်သွားမေး ...”

ဒါနဲ့ ငအံ့၊ ငမုကြီးနဲ့ ငတိန်ညင်ဆိုသူတို့မှာ နွားပျောက်ရာနေတဲ့ ငတွန်ကို နားလည်အောင်ပြောပြပြီး ငှက်ပျောတစ်ခိုင်နဲ့ နန်းဦးကျောင်းကို ရောက် လာခဲ့ကြတော့တယ်။

ဒီမှာ ရေအိုးတွေ ရေဖြည့်နေတဲ့ ကပ္ပိယ ငကြေးက ...

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ ... နောင်ကြီးတို့”

“ဒီ ... ဒီမှာ တကောင်းပြည်ကပြောင်းလာတဲ့ ရဟန်းပျိုတစ်ပါး ဆိုတာ ရှိပါသလား ... ကပ္ပိယလေးခင်ဗျာ”

“ရှင်ပုညကို ပြောတာလား။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ခိုင်းနွားတစ်ကောင် ညတုန်းက အိမ်၊ နွားခြံ တနေ ကြိုးဖြည့်ပျောက်သွားလို့ပါ ... ကပ္ပိယလေးရယ်။ အဲဒါ မြို့ထဲက ဆန်ကောသည်ကြီးက ဒီနန်းဦးကျောင်းရောက်နေတဲ့ တကောင်းရှင်ပျိုက ဗစ္စည်းပျောက် ဗေဒင်ဟောတာ မှန်တယ် တော်တယ်ကြားလို့ မေးချင် လို့ပါဗျာ”

“ခဏလေး ... ရှင်ပုည ဆရာတော်နဲ့ တရားဆွေးနွေးနေ တယ်”

သို့ကလိုပြောပြီး ကပ္ပိယငကြေးက တရားဆွေးနွေးနေရာကို နွား ပျောက်မေး လူလေးဦးနဲ့ ယိုယိုလေးဝင်ပြီး ဝတ်ဖြည့်လို့ စောင့်နေကြ တယ်။

“ရှင်ပုညက ဗဟုသုတစုံလို့ မေးရဦးမယ်ကွယ်”

“မေးပါ ... ဆရာရသေ့၊ သိသမျှ ဖြေပါမယ် ဘုရား။

မသိတာရှိရင်တော့ ဆရာရှင်ရသေ့က ဖြည့်စွက်ပေးပါအရှင်”

၆၈ * ဖောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

“ဒီလို ... မောင်ပုညရဲ့၊ မိုးကြိုးတွေပစ်လို့ လူသေတာမျိုး မကြာခဏ ကြားရသကွယ်။ မိုးကြိုးအကြောင်းများ ရှင်ပုညသိရင် ပြောပါဦးကွယ်”

“မှန်ပါဘုရား”

ရဟန်းနှစ်ပါး တရားဆွေးနွေးတာကို နားထောင်ရင်း သူတို့ရဲ့ စကားသံမှာ ကပ္ပိယနှင့် နွားပျောက်သူများ နှစ်ဝင်နေကြလို့ ...

“မိုးကြိုးကိုးလို့ ပြောကြရာမှာ ...

- (၁) အ,သညာမိုးကြိုး ... အသံမမြည်ဘဲ ကျသောမိုးကြိုး
- (၂) ဝိစက္ကာ ... တူးရွင်း၊ ပုဆိန်၊ ပဲကွပ်များကဲ့သို့ အသွားတစ်ဖက်သာရှိသော မိုးကြိုး။
- (၃) သတေရာ ... ရယ်သကဲ့သို့ ကျသောလျှပ်စစ်။
- (၄) ဂဂ္ဂရာ ... ဂျက်ဂျက်မြည်လျက် ကျသောမိုးကြိုး။
- (၅) ကဝိသီသာ ... မျောက်မျက်နှာမျှော်သကဲ့သို့ ကျသောမိုးကြိုး။
- (၆) မစ္ဆဝိလောဠိကာ ... ငါးဖြူးသကဲ့သို့ ကျသောမိုးကြိုး။
- (၇) ကုတ္တုဝကာ ... ကြက်တောင်ဖြန့်သကဲ့သို့ ကျသောမိုးကြိုး။
- (၈) ဒဏှမဏိကာ ... ထွန်တုံးကဲ့သို့ ကျသောမိုးကြိုး။
- (၉) သုက္ခောသနီ ... မိုးပင်ရွာသော်လည်း အလျှံနှင့်တကွ ဖြစ်၍ ရေမစွတ်သော လောင်မီးမိုးကြိုး

... လို့ မိုးကြိုးကိုးမျိုးရှိကြောင်း သင်္ဂဟအဋ္ဌကထာမှာ ဆိုကြောင်း ပါဘုရား”

“အိမ်း ... အိမ်း ... ရှင်ပုည၊ ဗဟုသုတ တယ်ရှိသကိုးကွယ်”

“မပြည့်စုံသေး၍ ဆရာအရှင်ကိုယ်တော်မှောက် ဦးခိုက်ရောက်ရှိ ရခြင်းပါဘုရား”

“ရှင်ပုညရေ ... ရဟန္တာကရာ ဘယ်နှမျိုးရှိသတုံး”

လင်မုန်းဘုရင်ဝန်ထွာ * ၆၉

“မှန်ပါ ... ရဟန္တာနှစ်မျိုးရှိတယ်လို့ ဖတ်ရူးပါသည်ဘုရား”

“ရှင်းပါဦးကွယ်”

“မှန်ပါ ... ‘သုက္ခဝိပဿက’ ရဟန္တာ - စွာန်၊ အဘိညာဉ် တန်ခိုးမရှိ ဟုကတိ သူလိုငါလိုနေသော ရဟန္တာကတစ်မျိုး၊ ‘ဈာနလာဘီရဟန္တာ’ - စွာန်၊ အဘိညာဉ် တန်ခိုးရှင် ရဟန္တာရယ်လို့ နှစ်ပါး နှစ်မျိုး ရှိကြောင်းပါ ဘုရား”

“ဟုတ်ပေပေါ့ ... ဟုတ်ပါပေါ့”

“ရဟန်းအမျိုးရော ဘယ်နှစ်ပါးရှိတုံး ... ရှင်ပုညရဲ့”

နန်းဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးကလည်း သူ့ကျောင်းရောက်လာမည့် ရဟန်းပျိုကို မည်မျှ အလေ့အလာ ဗဟုသုတရှိကြောင်း သိလိုလို့ အမျိုးမျိုးမေးမြန်းခဲ့သလို ...

ရှင်ပုညကလည်း မေးသမျှကို အရဖြေနိုင်ခဲ့တယ်။

“ရဟန်းအမျိုး အပြား (၈) ပါး ရှိကြောင်းပါ ဘုရား”

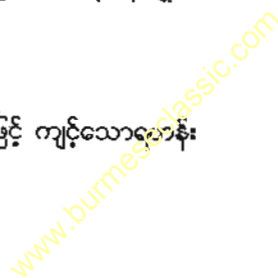
“ရှင်းပါဦး ... ရှင်ပုညရဲ့”

“ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်ကနေ ယနေ့အထိတိုင်အောင် ဖြစ်သတဲ့ ရဟန်းမျိုး အပါး (၈) ပါးကတော့ ...

(၁) ‘ဧဟိဘိက္ခုပဿမ္မဒါ’
ဘုရားရှင်က ရဟန်းလာလှည့်လို့ ခေါ်ချိန်မှာပဲ သူ့အလို အလျှောက်ပြီးသော ရဟန်းမျိုးပါဘုရား။

(၂) ‘သရဏ ဝဗုပဿမ္မဒါ’
သရဏံရုံ ခံယူဆောက်တည်ရုံနှင့် ပြီးသော ရဟန်းမျိုးပါ ဘုရား။

(၃) ‘ဩဝါဒ ပဋိနုဂ္ဂဟဿမ္မဒါ’
ဤပုံဤနည်းနှင့် ကျင့်ဟု ဆုံးမခြင်းဖြင့် ကျင့်သောရဟန်း မျိုးပါဘုရား။

၇၀ * မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

(၄) 'ပညာ ဗျာကရဏပသမ္ပဒါ'
သောပါကထေရ်ကဲ့သို့ ပြဿနာဖြေဆို၍ ဘုရားရှင်ခွင့်
သဖြင့် ပြီးသော ရဟန်းမျိုးပါဘုရား။

(၅) 'ဂရုမဗ္ဗ ပဋိဂ္ဂဟဏပသမ္ပဒါ'
ဂရုခံကို ဝန်ချက်ထားခြင်းဖြင့် ပြီးသော ရဟန်းမျိုး
ဘုရား။

(၆) 'ဒုတေနပသမ္ပဒါ'
ဒဗ္ဗကာသိကမည်သော ပြည့်တန်ဆာမကဲ့သို့ တမန်
လွှတ်ခြင်းဖြင့် ပြီးသောရဟန်းမျိုး။

(၇) 'အဋ္ဌဝါစိကူပသမ္ပဒါ'
ဘိက္ခုနီမများထံ (၄)ကြိမ်၊ ဘိက္ခုယောကျ်ားများထံ (၄)
ကြိမ်အားဖြင့် (၈) ကြိမ်သော ညှစ်ကမ္မဝါစာဖြင့် ပြီးသော
ရဟန်းမျိုးပါဘုရား။

(၈) 'ဥတ္တိစတုတ္ထကမ္မပသမ္ပဒါ'
ညှစ်နှင့်တကွ (၄) ကြိမ်မြောက်သော ကမ္မဝါစာဖြင့် ပြီး
သောရဟန်းရယ်လို့ (၈) မျိုး ရှိကြောင်းပါဘုရား”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ရှင်ပုည ... ငယ်ပင်ငယ်သော်
လည်း ပညာဗဟုသုတများ တယ်ပြည့်စုံပေအကို။ ဆရာကောင်း၊ သမား
ကောင်းများရဲ့ တပည့်ကောင်း ပီသပါပေကွယ်။ ဟဲ့ ... ကပ္ပိယတို့ ...
သူတို့က ဘယ်က ဘယ်သူတွေတုံးဟဲ့”

နန်းဦးကျောင်း ရှင်ရသေ့ကြီးက ကပ္ပိယငကြေးနှင့် လူစိမ်းများ
ကို တွေ့လို့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“မှန်ပါ ... ဆရာအရှင်ရသေ့ကြီးဘုရား၊ ဟောဒိရွာသားများက
နွားပျောက်လို့ ကျောင်းကို ရောက်လာကြကြောင်းပါဘုရား”

လင်ယုန်းဘုရင်ပယန်ထွာ * ၇၁

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ကပ္ပိယကြီးရဲ့၊ ငါတို့က နွားဦးတွေမှ မဟုတ်
ဘာ၊ ဘယ်နှာကြောင့် ငါ့ကျောင်း ရောက်ရတာတုံး။ နွားပျောက်ရင် ကိုယ်
ဘာသာ လိုက်ရှာပေါ့။ ငတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံးဟဲ့”

“ကိုင်း ... နောင်ကြီးတို့ပဲ ကိုယ်တိုင် လျှောက်ကြတော့ဗျာ”
ကပ္ပိယက နွားပျောက်များဘက် လှည့်ပြောတော့မှ အုပ်ပေါင်း
ပြီးနှင့်လူက ...

“မှန်လှပါ ... အရှင်ရသေ့ဘုရား၊ နွားပျောက်တာ အနှံ့လှည့်
ရှာပြီးပါပြီ ဘုရား။ ရှာလို့ မတွေ့ပါဘူးဘုရား။ ဒီမှာဈေးသည်ကြီးတစ်ဦးက
ကိုယ်တော့်ရဲ့ နန်းဦးကျောင်းမှာရောက်နေတဲ့ တကောင်းအရပ်ကရှင်ပျိုဟာ
ဆောင်နကွတ်၊ မနောအဟောအပြော သိပ်မှန်တယ်ပြောလို့ နွားပျောက်
ဆောင်မေးရန် လာရောက်အကူအညီတောင်းတာပါ ဘုရား”

“ဟေ ...”
“ရှင်ပုည ...”
“ဘုရား ...”

“ရှင်ပုညက ဒီပညာတွေလည်း တတ်တာပဲလားဟဲ့”
“မှန်ပါ ... လူဝတ်ဘဝတုန်းက အဘိုး၊ အဖတို့က သင်ကြား
ပေးတာကြောင့် အတော်အတန် သိရှိကြောင်းပါ ဘုရား”

“အလို ... ငါ့ရှင်က ဘက်စုံပါကလားကွယ် ဟင်”
“ကူညီပေးပါ ... အရှင်ရသေ့ကြီးဘုရား”

“ကိုင်း ... ရှင်ပုည၊ ငတို့ဆွမ်းဒကာတွေ အခက်အခဲကြုံနေမှ
တော့ ကူညီလိုက်ပါ ... ရှင်ပုညရယ်”

ဒါနဲ့ ရှင်ပုညက မီးသွေးတစ်ခဲတောင်းယူလိုက်ပြီး သစ်သားပြား
ပေါ်မှာ ရေးခြစ်ဖို့ လုပ်တယ်။

“ဘယ်နေ့ကပျောက်တာလဲ ... ဒကာကြီး”
“မနေ့ညကပါ ဘုရား”

၇၂ ❀ ဖောင်ညိုပိုင်(သန်းလွင်)

“ပိုင်ရှင်ဒကာကြီးက ဘာနေသေးတုံး”

“..... သားပါ ဘုရား”

“ခဏစောင့်”

သည့်နောက် သစ်ပြားပေါ်မှာ မီးသွေးနဲ့ အကွက်တွေချ၊ တိုင်တွေထူလိုက် ဖျက်လိုက်ရေးလိုက်၊ မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး အာရုံပြုလိုက်၊ နန်းဦးကျောင်း ရှင်ရသေ့ကြီးအပါအဝင် လူအားလုံးက ရဟန်းဖျိုရှင်ပုညကိုပဲ အာရုံစိုက် ငုံ့လင့်နေကြတယ်။

“ဒကာကြီး ...”

“ဘုရား... ”

“ဒကာကြီးရဲ့ နွားအရောင်က နွားပြာကြီးပဲ”

“မှန်ပါတယ် ဘုရား”

“ချိုကုတ်ကြီးပါ ... ဒကာကြီး”

“မှန်ပါရော ... ကိုယ်တော်”

“လမ်းသွားရင် ညာလက်နည်းနည်း ခလုတ်တိုက်တယ်”

“မှန်လိုက်တာ ... ကိုယ်တော်ရယ်”

“ဟုတ်ပါပေ ... အရှင်ဘုရားရယ်”

“ခိုးမသောက်ခင်မှာ ခိုးသွားကြတာ”

“ဖြစ်နိုင်ပါ ဘုရား”

“ဒကာကြီး ... နွားခိုးတွေကို ဖမ်းချင်သလား။ ကိုယ့်နွားကို ပြန်လိုချင်သလား။ အာရုံထဲမှာ နွားခိုးတွေ အဝေးကို သွားနေကြတယ်”

“ကိုယ့်နွားပြန်ရရင် တော်ပါပြီ ... ကိုယ်တော်”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... အင်း ...

အင်း”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

လင်ပန်းဘုရင်မ ဖန်ထွာ ❀ ၇၃

ရှင်ပုညက တကယ့်ပူရောဟိတ်ကြီးလိုပဲ သစ်သားသင်ပုန်းကို ထက်ဆစ်နဲ့ခေါက်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေရင်းက ...

“အလွန်ကြီးတဲ့ ရေကန်ကြီးတစ်ကန် မြင်ရတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘုရား၊ အင်းကြီးနဲ့တူသနဲ့ ... ကိုယ်တော်”

“အဲဒီကန်ကြီးရဲ့ အနောက်မှာ ဆူးချုံတွေရှိတယ်။ အကြီးကြီးပဲ။

အဆူးချုံရဲ့နံ့သေးက သစ်ငုတ်မှာ နွားကို ဝှက်ထားတယ်။ အမြန်သွားရှာကြ။

မွန်းမတည့်မိ တွေ့အောင်ရှာ။ မွန်းတိမ်းရင် နွား အသက်မရှိတော့ဘူး။

အမြန်သွားရှာကြ”

“ကိုယ်တော် ... ဦးတင်ခဲ့ပါတယ် ဘုရား”

“အေး ... အေး ... သွား ... သွား ... သတ္တဝါအသက်အား

အလွန်မှီ ရှကွစို။ တောစိုးတို့ ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ပါစေ။ သင်တို့အား

အလွန် မေတ္တာပို့ပါ၏။ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ”

တို့တို့ပြောကြပါစို့။

မွန်းမတည့်မိမှာ ဗိဿနိုးမြို့အနောက်က ‘ဖောင်တော်ပေါက်အင်း’

မြို့ရဲ့ ကန္တာရ ဆူးချုံကြီးတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ မြေကျစ်ကျစ်ထနောင်း

ပင်ပျိုမှာ နွားကို ကြီးချည်ထားတာ တွေ့ရတယ်။

နွားပြာကြီးရဲ့အနီးမှာ နီးစည်းက တစ်စီး။

ခြင်းတောင်းကြီးက နှစ်လုံးနဲ့ စားပြီး လွှင့်ပစ်ထားတဲ့ ငှက်ပျော

အိတ်တွေပါ တွေ့ရတယ်။

နွားပြာကြီးက သခင်ကိုတွေ့တော့ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့ ရုန်းပြီး

တော်ပါရော။ နွားရှင် ပျူငွေတန်တို့က ဝမ်းသာအားရ ကြိုးဖြေပြီး တုတ်တွေ

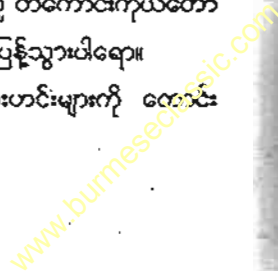
ထုံးထုံးနဲ့ သူခိုးရန်ကို ကြည့်ရင်း နွားကို ရွာထဲအရောက် မောင်းချလာကြ

တယ်။ ရွာထဲရောက်ရော နန်းဦးရှင်ရသေ့ကြီးရဲ့တပည့် တကောင်းကိုယ်တော်

အား ဖေဒင်ဟောတာ မှန်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး သတင်းပြန်သွားပါရော။

နွားရှင်မိသားစုက ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဆွမ်းဟင်းများကို တောင်း

ပူဇော်ခဲ့ကြပြီး ကျောင်းလာပို့တာ။

၇၄ * မောင်ညိုပိုင်(သန်လှိုင်)

“ဒုက္ခခံလို့ ... ဒကာကြီးတို့ရယ်၊ ကျောင်းမှာ ဘုရင်မကြီးက စို့ပေးတာရော၊ မြို့ထဲက ဆွမ်းဟင်းရော၊ လုံလောက်ပါတယ်ကွယ်။ ဒကာကြီးတို့သာ စားကြစမ်းပါ”

“ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ ဘုရား။ လက်ခံတော်မူပါ ဘုရား”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...”

နောင်အခါ ဟိုရွာဒီရွာက ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်၊ ဗိဿနိုးမြို့ထဲက ပစ္စည်းပျောက်မှုနိမ့်သမျှ နန်းဦးကျောင်းရောက် ရှင်ပျိုကိုယ်တော်လေးကိုပဲ ဗေဒင်လာလာ မေးကြတယ်။

ရှင်ပုညကလည်း ကြိုးစားပန်းစား ဟောပြောပေးတယ်။

အဲဒါက တောထဲမှာ ဝှက်ထားတယ်။

ရွာထိပ်က ညောင်ပင်ခွကြားမှာ ရောက်နေတယ်။

အိမ်နောက်က ကောက်ရိုးပုံထဲ သွားရှာကြ။

ရေတွင်းထဲမှာ ကျနေတာ။

ဘယ်အရပ်က သစ်ပင်အောက်မှာ မြုပ်ထားတယ်။

ဟောတဲ့အတိုင်း နေမကူးခင်သွားရှာရင် အမှန်တကယ်ကို ပြန်ရတယ်။ အချို့က မွန်းမတည့်မီ သွားရှာဆိုတာကို မွန်းလွဲမှ သွားရှာတော့ ..

ပစ္စည်းတော့ ပြန်ရပါရဲ့...

ကွဲပျက် ကျိုးပဲ့နေတယ်။

အချို့ ဘာမှ ပြန်မရဘူး။ မှန်လိုက်တာ။

“ကိုယ်တော်ပြောတဲ့ အချိန်အတိုင်း ရှာရင် ပြန်ရမှာကွာ။ ခုတော့ မွန်းလွဲသွားတော့ နွားသေပဲ ပြန်ရတယ်”

“သူပြောတဲ့ အချိန်အတိုင်း သွားရှာနော်။ အချိန်လွဲရင် ဘာမှ မရမှာမဟုတ်ဘူး”

လင်ရန်းဘုရင်မပန်ထွာ * ၇၅

“နန်းဦးရှင်ရသေ့တပည့် တကောင်းရှင်ပျိုလေး ဗေဒင်ဟောတာ နှုတ်မှန်ပဲဟေ့။ ပြိုင်စံရှား ပညာရှိပဲဟ”

“သူခိုးမမိတာ ဆိုးသကွ”

“အိုတော် ... ဘုန်းကြီးအလုပ်က သူခိုးဖမ်းဖို့မှမဟုတ်တာ။ အခိုးခံရတဲ့ပစ္စည်း ပြန်ရရင် တော်ရောပေါ့”

“ဟုတ်သဟ ... ငတို့ တကောင်းရှင်ပျိုလေးရောက်ပြီးမှ သူခိုးသူဝှက် သိပ်အတင့်မရဲတော့ဘူး”

တကောင်းပြည်က တကောင်းရှင်ပျိုလေးခေါ် နန်းဦးကျောင်းရှင် ရသေ့ရဲ့တပည့် ရှင်ပုညရဲ့ ဗေဒင်နက္ခတ်၊ မနောပညာရဲ့အစွမ်းဟာ ဗိဿနိုးမြို့ပေါ်မှာ ဟိုးဟိုးကျော်ပြီး ...

နန်းတွင်းက နန်းတော်သားများတောင်မှ ကျန်းမာရေးကိစ္စ၊ ခရီးသွားကိစ္စရှိရင် နန်းဦးကျောင်းက တကောင်းရှင်ပျိုလေးကို လာရောက်မေးမြန်းတိုင်ပင် အကြံဉာဏ်ယူကြတယ်။

ဒါကြောင့် နန်းဦးကျောင်းမှာ ညှိမပြတ်သလိုပဲ ...

လှူဖွယ် စားဖွယ်များကလည်း အလျှံအပယ်ပါပဲ။ ကောင်းပေညွှန်ပေလေးများကို ရှင်ပုညက မယူဘူး။ ကျေးဇူးရှင်၊ နန်းဦးကျောင်းဆရာ အရှင်ကိုပဲ ပြန်ကပ်လှူတယ်။

ကျန်လို့ ဝိုသမျှ စားစရာတွေကိုလည်း ဆင်းရဲသား ကလေးလူငယ်၊ လူအိုသူမများကို စွန့်ကျဲပေးပစ်တော့ ရှင်ပညာရဲ့ ပညာ၊ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ ဂုဏ်သတင်းဟာ ဗိဿနိုးမြို့တော်ကြီးမှာ ယုံနှံ့နေတာပေါ့။

“ကျော်မှာ တော်မှာပေါ့လေ။ နန်းဦးကျောင်း ရှင်ရသေ့ကြီးရဲ့ တပည့်ရင်းဥစ္စာ”

ရှင်ပျိုကြောင့် နန်းဦးရှင်ရသေ့ကြီးပါ အမည်ဂုဏ်သတင်းကောင်းထွက်ခဲ့ရပေါ့။

ဘုရင်မကြီးက မြင့်မြတ်သန့်ရှင်းတဲ့နေရာမှာ ဖခင်ရှင်ရသေ့ကို နေရာချပေးပြီး ရှိသေ့စွာ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်တယ်။

“ဘုရင်မကြီး ... ပဇာအကြောင်းထူးရှိလို့ အဖကို ပင့်ခေါ်ချေ သတုံး”

“မှန်ပါ ... အဖဘုရား၊ ဘရသေ့ရဲ့ကျောင်းမှာ အခြားအရပ်မှ အာဂန္တုရဟန်းငယ်တစ်ပါး ရောက်နေတယ် ကြားလို့ပါဘုရား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒကာမကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ”

“ဘယ်အရပ်က ကြွလာတာတဲ့တုံး အဖ”

“တကောင်းပြည်ကပါကွယ်”

“ရဟန်းပျိုရဲ့ ဂုဏ်သတင်းတွေက ဝိဿနိုးတစ်ဖြို့ တစ်နယ်လုံး တို့ ကျော်လှချေကလား အဖ”

“ကျော်ဆို စာပေကျမ်းဂန်ကလည်း နှံ့စပ်သကိုး ... ဒကာမ ကြီး။ နှံ့စပ်ရုံမျှမက ဗဟုသုတကလည်း ဘက်စုံတော်သကွယုံ။ ပြီး ... ဆေဒင်အတတ်၊ ဆေးဝါး၊ မန္တန်း၊ မန္တရားအတတ်လည်း အတော်ကလေး တတ်သိတယ်။ ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်၊ ပစ္စည်းပျောက် ဟောတာလည်း မှန်နေတာပဲ။ တစ္ဆေသရဲ ပူးတုံခွာတုံရှိရင်လည်း အင်း၊ မန္တန်များနှင့် ချက် ချင်းထွက်အောင် ကြောက်အောင်လုပ်တာလည်း ကျွမ်းကျင်တော့ သူ့ကို သမားအဖြစ်ရော၊ ဆရာအဖြစ်ရော အားကိုးကြတာ မနည်းပဲဆိုတော့ တစ် ယောက်စကား တစ်ယောက်နား ကျော်ပေပေါ့ကွယ်”

“အဖ ...”

“ပြော ... ဘုရင်မကြီး”

“တပည့်တော်မ အဲဒီရဟန်းကို မူးတွေ့ချင်ပါသည်ဘုရား”

“ဒါဆို ဘုရင်မကြီး ဘယ်လို စီစဉ်ချင်သတုံး ပြော”

“ဖရသေ့နှင့်အတူ ရွှေနန်းတော်ပင့်၍ နေ့ဆွမ်း ဆက်ကပ်ချင်ပါ သည် ဘုရား”

ဒီလို ရှင်ပျိုရဲ့ ပညာဂုဏ်သတင်း ကျော်စောသတင်းဟာ ဝိဿနိုး ဘုရင်မကြီးပန်ထွာရဲ့ ရွှေနားတော်ကို များမကြာခင် ပေါက်ရောက်သိရှိသွား ခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့် မင်းချင်းတို့ကို စေလွှတ်စုံစမ်းစေရော ...

“မောင်မင်း ... ရှင်ပုညရဲ့သတင်းကို သိရပြီလားဟဲ့”

“မှန်ပါ ... ဘုရင်မကြီးဘုရား၊ ရှင်ပုညဆိုသူ ရဟန်းပျိုဟာ တကောင်းအရပ်က ကြွလာပြီး ဘုရင်မကြီးရဲ့ဖခင် နန်းဦးသရာရသေ့ကြီး ကျောင်းမှာ တပည့်ခံလို့ ပညာရင်နို့ သောက်စို့နေသူပါ ဘုရား”

“အဖရသေ့ ကျောင်းမှာလား”

“မှန်ပါ ... ဘုရင်မကြီး ဘုရား”

“ဒါဆို ဘရသေ့ကို သွားပင့်ချေကွယ်”

မင်းချင်းက သွားပင့်လို့ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ဖခင် နန်းဦးကျောင်း ရှင်ရသေ့ ကြွရောက်လာတယ်။

www.burmeseclassic.com

၇၈ * မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

“ကောင်းတာပေါ့ ...။ ဘုရင်မကြီးလည်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့။

ဘုရင်မကြီး ... အဲဒီရှင်ပျိုဟာ ပညာအရာမှာ ထူးချွန်တော်လှပေတယ်။ သူ့ကို လူထွက်စေပြီး ရွှေနန်းတော်မှာ ရာထူးတစ်နေရာပေးလို့ ခန့်ထားရင် ပညာရှိတစ်ဦး ကောက်ရသကဲ့သို့ ရှိမှာပဲ ... ဘုရင်မ”

“အကဲခတ်ရသေးတာပေါ့ ... အဖ”

ဒီလိုနဲ့ မိုးလေဝသကောင်းတဲ့ တစ်နေ့မှာ အဖနန်းဦးကျောင်း ဘာရှင်ရသေ့နှင့်အတူ ရှင်ပျိုရှင်ပုညအပါအဝင် ကပ္ပိယနှစ်ဦးတို့ ပန်ထွာ ဘုရင်မကြီးရဲ့ ရွှေနန်းတော်ကို ကြွရောက်လို့လာတယ်။

ဘုရင်မကြီးအပါအဝင် သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီး၊ မှူးကြီးမတ်ကြီး၊ ဝန်ကြီးများနှင့် စစ်သူကြီး၊ တပ်မှူးသျှိုဝတို့က ရိုသေစွာ ခရီးဦးကြိုဆိုပြီး သီရိမင်္ဂလာခန်းမကြီးမှာ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် အရသာကောင်းတို့နှင့် နေ့ဆွမ်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းတယ်။

ကပ္ပိယနှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ငကြေးနဲ့ငမေးတို့က ရဟန်းနှစ်ပါးရဲ့ ထီး၊ ဖိနပ်တို့ကို သင့်ရာမှာ သိမ်းထားပေးပြီး တိုင်ထောင့်တစ်ခုမှာ ကုပ်ကုပ်လေးတိုင်လို့ ဘုရင်မကြီးရဲ့မျက်နှာကို ခိုးကြည့် အကဲခတ်နေကြတယ်။

ဘုရင်မကြီးက သက်တော်ရှည်မှူးကြီးမတ်ကြီး၊ ပုဏ္ဏားတော်ကြီးတို့နှင့် ရိုသေစွာ ဆွမ်းကပ်လှူတယ်။ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးကလည်း ရဟန်းပျိုလေးကို အသာအကဲခတ်နေတယ်။

ရဟန်းပျိုကလေးရဲ့ အသက်က သူမနှင့် မတိမ်းမယိမ်းမျှပဲ ရှိမယ်။ ရှိလှ (၃၅) နှစ် (၄၀) နှစ်။ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ မျက်လုံးနက်နက်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးမို့ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိတယ်။

ဟင်းခွက်တွေကိုလည်း အလျင်စလို မနှိုက်ဘူး။

ဘရသေ့ကြီး ခပ်ယူပြီးမှ သူက ခပ်ရုံမျှလေး ခပ်ယူဘုဉ်းပေးတယ်။ ဘုရင်မကြီးက ပျူနန်းတွင်း ဟင်းချက်စားတော်ကံကျော်တို့ရဲ့ ဟင်းမျိုးပေါင်းများစွာကို စားပွဲအပြည့် ခင်းကျင်းထားတာလေး။ သို့သော် ...

လင်ပုန်းဘုရင်ပန်ထွာ * ၇၉

ရဟန်းပျိုလေးက အသားငါးတွေကို လုံးဝခပ်မစားဘူး။

အသီးအနှံကြော်နှင့် ဟင်းရည်ဟင်းမျှပဲ သာသာဖွဖွ ခပ်ယူစားတယ်။

ကြည့်ရတာ သက်သတ်လွတ်သမား ထင်ပါရဲ့။

ဆွမ်းလုတ်ယူပုံကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း မယူဘူး။ ဆွမ်းလုတ်သေးသေးကို ဖွဖွလေးယူပြီး သွယ်ပြောင်းတဲ့ လက်ငါးချောင်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းငါးစပ်ပွင့်ရုံမျှ ဖွင့်ပြီး ဖြည်းညင်းစွာ သွင်းလို့ နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီး ကြေညက်အောင် ငါးပြီးမှ မျိုချတယ်။

အင်း ... မြို့ကြီးသား ရဟန်းပီသပေတယ်လို့ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရေး၊ မှူးကြီးမတ်ကြီးများရော မှတ်ယူကြတယ်။ စားရာမှာလည်း မျက်လွှာကိုချပြီး စားတယ်။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်၊ ဟိုပြောဒီပြော လုံးဝမလုပ်ဘူး။

သက်န်းရုံထားပုံ၊ လက်ကန်တော့ထိုးပုံကလည်း သေသပ်ကျနလှပလွန်းလို့ ဘုရင်မကြီး မြင်မြင်ချင်း ကြည်ညိုလေးစား မဆုံးဘူးပေါ့။

သည်ဇနောက် ဆွမ်းစားကိုရပ်ပြီး အချို့ပွဲကပ်လှူကြတယ်။ အချို့ပွဲဘုဉ်းပေးပြီးနောက် နန်းဦးဖရသေ့ကြီးက ဆွမ်းအလှူတရားစကားများကို ချီးမြှင့်တော်မူတယ်လေ။

ဒီမှာ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးက ရဟန်းပျိုလေးရဲ့ ပညာအစွမ်းကို သိလိုတာမို့ မေးခွန်းအချို့ကို မေးလျှောက်တော့တာပေါ့။

“ကိုယ်တော့်ကို တပည့်တော်မ သိချင်တာလေး မေးလျှောက်ခွင့် ပြုပါဘုရား”

“မေးပါ ... ဒကာမကြီး”

“ရဟန်းတို့ရဲ့ဒုက္ခ ဘယ်နှုပါး ရှိပါသလဲ ဘုရား”

“ဘုရင်မကြီး ... ဒုက္ခဆိုတာ ဆင်းရဲခြင်းကို ခေါ်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်တော်များ ခံစားသည့် ဆင်းရဲခြင်း (၅)ပါး ရှိပါသတဲ့။ အဲဒါတွေက ...

- (၁) 'စီဝရ အသန္တုဒ္ဓ'
- ရရှိနေသော သက်န်းဖြင့် မရောင့်ရဲနိုင်သောရဟန်း။
- (၂) 'ပိဏ္ဍပါတ အသန္တုဒ္ဓ'
- ရရှိနေသောဆွမ်းဖြင့် မရောင့်ရဲနိုင်သောရဟန်း။
- (၃) 'သေနာသန အသန္တုဒ္ဓ'
- ရရှိပြီးသော ကျောင်းအိမ်ရာဖြင့် မရောင့်ရဲနိုင်သော ရဟန်း။
- (၄) 'ဘေသဇ္ဇ အသန္တုဒ္ဓ'
- လက်ရှိဆေးဝါးဖြင့် မကျေနပ်နိုင်သေးသောရဟန်း။
- (၅) 'ဗြဟ္မာစရိယ အနဘိရတ'

ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ မပျော်ပိုက်၊ မကျင့်ကြံနိုင်ခြင်းရယ်လို့ ရဟန်း တို့ မရောင့်ရဲနိုင်တဲ့ အကြောင်းတရား ငါးပါးရှိတယ်။ အဲဒီတရားငါးပါးကိုက ရဟန်းတို့ ရနိုင်တဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲပဲ။ မကောင်းမှုလို့လည်း ခေါ်တာပေါ့ ... ဒကာမကြီး”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...”

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးနှင့်တကွ မင်း၊ ပရိသတ် အားလုံးတို့ပါ ရဟန်း ပျိုရဲ့ စကားအဆုံးမှာ သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်ကြတယ်။

“နောက်ထပ်တစ်ခု မေးလျှောက်ပါရစေ ဘုရား”

“လျှောက်ပါ ... ဒကာမကြီး”

“ရဟန်းတို့ နေထိုင် သတင်းသုံးလို့ရတဲ့ ကျောင်းရော ဘယ်နှမျိုး ရှိပါသလဲ ဘုရား”

“ရဟန်းတို့ နေထိုင်သတင်းသုံးလို့ရတဲ့ ကျောင်းသစ်မ်း (၁၀) မျိုး ရှိတယ်လို့ ကြားနာ မှတ်သားရဖူးပါတယ် ... ဒကာမကြီး။ အဲဒါတွေ က ...

- (၁) 'ဝိဝိတ္တ သေနာသန'
- အမိုးအကာ အခင်းတို့ဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ ဆောက်လုပ် သောကျောင်း။
- (၂) 'အရည'
- ရွာနီးချုပ်စပ် တောမျိုးစပ်ရှိသည့် တောရကျောင်း။
- (၃) 'ရုက္ခမူလ'
- သစ်တစ်ပင်ရင်း၊ ဝါးတစ်ပင်ရင်း။
- (၄) 'ပဗ္ဗတ'
- တောင်ပေါ်တောင်စောင်း တောင်သာယာမှာ ဆောက် တဲ့ကျောင်း။
- (၅) 'ကန္တရ'
- ချောက်၊ ချောင်း၊ သာယာသောကမ်းပါးယံ ရှိသည့် ကျောင်း။
- (၆) 'ဝိရိဂူဟ'
- တောင်ခေါင်း ဥမင်လိုဏ်ဂူကျောင်း။
- (၇) 'သုသာန'
- သင်္ချိုင်း၊ သုသာန်မှာ ဆောက်သည့်ကျောင်း။
- (၈) 'ဝနပတ္တ'
- တောနက်တောအုပ်၊ ရွာဝေးခေါင်ခေါင်မှာ ရှိနေသည့် ကျောင်း။
- (၉) 'အဗ္ဗောကသ'
- လွင်ပြင်၊ လဟာပြင်မှာ ...
- (၁၀) 'ပလာသမုစ္ဆ'

ကောက်ရိုးပုံ၊ မြက်ပုံ နေရာများကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကျောင်း သစ်မ်းများရှိကြတယ်လို့ ကြားသိ မှတ်သားရပါတယ် ... ဒကာမကြီး”

၈၂ * ဖောင်ညိုပိုင်း(သန်းလျှင်)

[၎င်း (၁၀)မျိုးကို သာမညဇလသုတ်၌ ဟောကြားထားသည်ဟု သုတေသနသရုပ်ပြမှာ ဆိုထားပါသည်။]

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ပါဘုရား”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ပါဘုရား”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ပါဘုရား”

“နောက်ထပ် သိချင်တာလေး မေးလျှောက်ပါရစေဘုရား”

“မေးပါ ... ဒကာမကြီး”

“ရဟန်းသာမဏေတို့ သုံးဆောင်ရန် သပိတ် ဘယ်နှစ်မျိုးရှိပါသနည်း ဘုရား”

“ရဟန်းသာမဏေတို့ သုံးဆောင်ရန် ဘုရားရှင် ခွင့်ပြုတော်မူသည့် သပိတ် (၃)မျိုးရှိသတဲ့ ... ဒကာမကြီး။ အဲဒါတွေက ...

(၁) 'ဥက္ကဋ္ဌသပိတ်'

မပျော့မသာ အလောတော်ချက်ပြီး ထမင်း သုံးပြည်၊ တစ်ခွက်ဝင်သော သပိတ်။

(၂) 'မဇ္ဈိသပိတ်'

၎င်းထမင်းမျိုး သုံးခွက်နှင့် တစ်စလယ် ဝင်သောသပိတ်။

(၃) 'ဩမကသပိတ်'

၎င်းထမင်းမျိုး သုံးခွက်နှင့် တစ်စလယ်ဝင်သော သပိတ်ရယ်လို့ (၃) မျိုးရှိတယ် ... ဒကာမကြီး။

ပြီး ... ဘုရားရှင်ခွင့်ပြုသည့် သပိတ် (၂) မျိုး သီးသန့်ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက ပထမ - မတ္တိကာပတ္တ ... မြေသပိတ်မျိုးနဲ့ ဒုတိယအယပတ္တ ... သံသပိတ်ပါတဲ့”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

“လောကီထဲက သိချင်တာလေး မေးလျှောက်ခွင့်ပြုပါဦး ... ဘုရား”

“လျှောက်ပါ ... ဒကာမကြီး၊ ကျွန်ုပ် သိသမျှတော့ ဖြေပါဇော်”

“စစ်သည်ရဲမက်တို့ရဲ့သစ္စာ ဘယ်နှပါး ရှိပါသနည်း ဘုရား”

“ဒကာဘုရင်မကြီး ... ဤကိစ္စက ရေမြေရှင်ဘုရင် ဒကာမကြီးတို့နှင့် လွန်စွာ အကျိုးဝင်ပေပေါ့။ စစ်သည်ရဲမက်တို့ရဲ့ သစ္စာတရားကား

(၁) 'ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် ပါဏာတိပါတကံကို ခံယူရခြင်း'၊ (၂) 'သူ့သားမယားအိမ်ရာ၊ သူ့ဥစ္စာကို မလွန်ကျူး၊ မလုယူရခြင်း'၊

(၃) 'ရန်သူမဟုတ်သူကို မသတ်ရခြင်း' ၊ (၄) 'ရန်သူနှင့်ကြုံက အသက်တို့စွန့်၍ တိုက်ရခြင်း' လို့ လောကဗျူဟာမှာ ဆိုထားပါတယ် ... ဒကာမကြီး”

“စစ်မက်ဖြစ်ပွားရခြင်း အကြောင်းကိုလည်း မိန့်တော်မူပါ ... အရှင်ဘုရား”

“စစ်မက်ဖြစ်ပွားရတာ အကြောင်း (၁၃) ပါး ရှိတယ်တဲ့ ... ဘုရင်မကြီး ...

(၁) နယ်ခြားသတ်မှတ်မှုကြောင့် အငြင်းပွား၍ စစ်မက်ဖြစ်ရခြင်း။

(၂) မြေပေါ်မြေအောက် ပစ္စည်းလိုချင်မှုကြောင့် စစ်မက်ဖြစ်ပွားရခြင်း။

(၃) ဆင်ကောင်းမြင်းကောင်း လိုချင်မှုကြောင့် စစ်မက်ဖြစ်ရခြင်း။

(၄) စစ်သုံးလက်နက် လိုချင်မှုကြောင့် စစ်မက်ဖြစ်ရခြင်း။

(၅) သမီးကညာလိုချင်မှုကြောင့် စစ်မက်ဖြစ်ရခြင်း။

(၆) ဝုံး (ကုန်း) ချောပစ်မှုကြောင့် စစ်မက်ဖြစ်ရခြင်း။

၈၇ ❀ စောင်ညိုဦး(ဆန်လျှင်)

လင်ပုန်ဘုရင်မယ့်ထွာ ❀ ၈၅

- (၇) သစ္စာဖောက်ပြန်မှုကြောင့် စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်း။
  - (၈) စေပါးသော ရာဇသံစကားကို အနိမ့်အကျမသိမှုကြောင့် စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်း။
  - (၉) လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေး ဖျက်ဆီးမှုကြောင့် စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်း။
  - (၁၀) မင်း အစိုးရတို့ တိုင်းပြည်ကို မစောင့်ရှောက်နိုင်မှုကြောင့် စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်း။
  - (၁၁) ရဲမက်မိုလ်ပါ၊ သူ့ရဲသူခက်တို့ မရှိ၊ အားနည်း လုပ်ရည် ကိုင်ရည်ညံ့ဖျင်းလို့ အခြားက အလစ်အပိုက် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လို့ စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်း။
  - (၁၂) ကုန်သည်ကြီးတွေ လောဘလွန်၍ ဖြစ်ပွားခြင်း။
  - (၁၃) ရန်ငြိုးဖွဲ့ အမုန်းများကြောင့် စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်း။
- ရယ်လို့ စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်း အကြောင်းတရားတွေ ရှိပါတယ် ... ဒကာမကြီး”

“မှန်လှပါ ... ကိုယ်တော်အရှင်နှင့် ဆုံတွေ့ခြင်း၊ ဖူးမြော်ခွင့် ရခြင်း။ လျှောက်တင်ခြင်းတို့သည် ဘုရားတပည့်တော်မအတွက် အလွန် မှပင် ဗဟုသုတ အသိအမြင်များ ရရှိပါသဖြင့် သာသနာခေါ်ရပါသည် ... အရှင်ဘုရား”

- “သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...”
- “သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...”
- “သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...”

သီရိမင်္ဂလာ ခန်းမဆောင်ကြီးဟာ သာသနာခေါ်သံများနှင့် လွန်စွာ ကျက်သရေရှိနေလို့ပေါ့။ အဖ နန်းဦးရှင်ရသေ့အိုကြီးကလည်း သူ့ကျောင်း ရောက် တပည့်ရဟန်းပျိုရဲ့ လောကီလောကုတ္တရာနှစ်ဖြာ အသိပညာရှိပုံကို သဘောကျပြီး ကျေနပ်အားရတော်မူလျက် ရှိနေတယ်။

“အခြား ဆုံးမဩဝါဒများ ချီးမြှင့်ပါဦး ဘုရား”

သို့ကလို့ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးက လက်အုပ်ချီပြီး လျှောက်လိုက်ရာ ရဟန်းပျိုဟာ တစ်နေရာအရပ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်လို့ နှစ်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

ရဟန်းပျိုရှင်ပုည အကြည့်ရုံရာကို ပန်ထွာဘုရင်မကြီး အပါအဝင် မကြီးမတ်ကြီး နန်းတွင်းအရာရှိများနှင့် တပ်မှူး သို့ဝတို့ပါ လှည့်ကြည့် ချက်သား ဖြစ်သွားကြတယ်။

ရဟန်းပျိုအကြည့် ရောက်နေသည့်နေရာက နန်းဗဟိုစည်(မဟာ ဘုရားစည်ကြီး) ရှိရာအရပ်ပဲ။

အားလုံး လိုက်ပါကြည့်ကြတော့လည်း ဘာမှ မတွေ့ရဘူး။ ရှင်ပုည ဘာကိုမြင်လို့ပါလိမ့်။ ရဟန်းပျိုရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်က အလွန်အံ့ဩ စေသည့်သဏ္ဍာန်။

- “ကိုယ်တော် ...”
- “အရှင် ...”

ရဟန်းပျိုက ဘုရင်မကြီးရဲ့ခေါ်သံကို မကြားသလိုရှိပြီး တစ်နေရာတိုင်း အာရုံကျလို့ နှုတ်ခမ်းချင်း ထိကပ်ပြီး ခေါင်းတည့်တည့် လုပ်နေတယ်။

- ဒီမှာ နန်းဦးရှင်ရသေ့ကြီးက ...
- “ရှင်ပုည ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”
- ဘုရင်မကြီးကလည်း သိချင်စိတ်နဲ့ ထပ်ပြီးမေးတယ်။
- “ကိုယ်တော် ... ဘာကိုမြင်လို့ပါလဲဘုရား”
- “ဘုရင်မကြီး ...”
- “အမိန့်ရှိပါ ... ကိုယ်တော်”
- “ဦးဇင်းတို့ ကျောင်းကို ပြန်ကြတော့မယ်”

၈၆ * ဟောပြောခြင်း(သန့်ကျင်)

“ကိုယ်တော် ... ဘာမြင်သွားလို့ပါလဲ ဘုရား။ မိန့်တော်မူပါ
ကိုယ်တော်”

“နောင်ခါမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောမယ်”

“ဆရာအရှင် ..... တပည့်တော်တို့ ကျောင်းကို ပြန်ကြွယ်
ဘုရား”

ကပ္ပိယများကလည်း ဖိနပ်များစီးရန် ချပေးကြပြီး လှူဖွယ်များ
ဆွဲကိုင်လို့ ဘုရင်မနှင့် မှူးမတ် သက်တော်ရှည်တို့က အရှင်နှစ်ပါးကို ဦး
ကန်တော့ပြီး နန်းရှေ့ပုစာအရောက် လိုက်ပို့ကြတယ်။ ပြီး မင်းချင်း
က မြင်ရထားနဲ့ ကျောင်းကို လိုက်ပို့ပေးကြတယ်။ နန်းတွင်းကျန်ရစ်သူများ
မှာတော့ ပဟေဠိဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြလို့။

“ဘိုးဘိုးတို့ ...”

“ဘုရား”

“တကောင်းမြို့သား ရှင်ငယ်ရဲ့အပေါ် ဘယ်လိုမြင်ကြပါလဲ”

“မှန်ပါ ... ဘုရင်မကြီးဘုရား။ ရှင်ငယ်သည် ငယ်ရွယ်ပျိုရ
သည့်အရွယ် ဖြစ်ပါသော်လည်း လောကီလောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော ပညာ
ဗဟုသုတနှင့် ပြည်စုံသူဟု ခန့်မှန်းရပါသည် ... ဘုရင်မကြီးဘုရား”

“သခင်မလည်း သို့ကလိုပဲ မြင်မိတာပဲ။ အကယ်၍များ သူ့
လူထွက်စေပြီး နန်းတွင်းမှာ ရာထူးတစ်နေရာပေးလို့ အသုံးပြုရင်တော
ပသို့ရှိနိုင်ပါသလဲ ... မင်းကြီးတို့”

“အနည်းငယ်စောင့်ပါဦး ... ဘုရင်မကြီးဘုရား။ ယခုကြား
သိရှိရသည်မှာ တကောင်းရှင်ငယ်ရဲ့ ပညာအများမျှသာရှိမည်ဟု ထင်
သည်။ အချိန်အနည်းငယ်ပေးပြီး ရှင်ငယ်ရဲ့ပညာအတိမ်အနက်ကိုကြည့်
ပြီးမှ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တော်မူပါလျှင် ပို၍အကျိုးရှိနိုင်ကြောင်းပါ ... ဘုရင်
ကြီးဘုရား”

လင်ပုန်းဘုရင်မဖန်ထွာ * ၈၇

“ဟုတ်ပေပေါ့လေ ... ပညာရှိအမတ်ကြီးများ တင်လျှောက်တာ
ဆျော်ကန်သင့်မြတ်ပါပေတယ်။ သခင်မတို့ ဆန္ဒမစောသေးဘဲ နောက်တစ်
ကြိမ် ပင့်ဖိတ်ပြီး အကဲခတ်ရသေးတာပေါ့”

“သက်တော်ရှည် ... ဘိုးဘိုး”

“အမိန့်ရှိပါ ... ဘုရင်မကြီးဘုရား”

“ရှင်ငယ် ဘာကြောင့် အဝေးတစ်နေရာကို ကြည့်ပြီး တအံ့တထြ
ဖြစ်သွားရတာလဲ ... ဘိုးဘိုး”

“ကြည့်ရတာ သူ တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်ပြီး အံ့သြပုံပါပဲ ဘုရား။
သို့သော် ဘာကိုမြင်လို့ဆိုတာတော့ ရှင်ငယ်ပဲ သိပါလိမ့်မည် ... ဘုရင်မ
ကြီးဘုရား”

“မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့ရော စဉ်းစားမိတာ မရှိကြဘူးလား”

“မှန်ပါ ... ဤရှင်ငယ်သည် အကြားအမြင်များလည်း ရသည်
ဆို ပြို့ထဲမှာ ကြားသိရပါသောကြောင့် ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ခုကိုတော့ မြင်
သွားပုံရပါသည် ... ဘုရင်မကြီးဘုရား”

“အေးလေ ... အဖ ရှင်ရသေ့ကတစ်ဆင့် မေးမြန်းကြည့်ရမှာ
ပေါ့။ ကိုင်း ... ဘုရင်မတို့ ရပ်နားကြပါစို့”

သည်နောက် အခမ်းအနားကို ရုပ်သိမ်းပြီး ကိုယ့်တာဝန်ရှိရာကို
သွားရောက်လိုက်ကြတယ်။

ဘုရင်မကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ရှင်ငယ်ရဲ့ ကြည့်ညှိစရာရုပ်သွင်
နှင့် တန်ဖိုးကြီးလှသည့် ပညာအသိတရားတို့ကို ကြားယောင်နေမိတယ်။
ဒါနှင့်အတူ ရှင်ငယ် ဘာကြောင့် အဝေးတစ်နေရာကို လှမ်းကြည့်ပြီး တအံ့
တထြ ဖြစ်သွားသည်လည်းဆိုတာကို စဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်နေမိတယ်။

မြင်းခြောက်ကောင်က ရထားဟာ ဗိဿနိုးမြို့ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်ရှိ ဖောင်တော်ပေါက်အင်းရှိရာကို ရှေးရှုသွားနေတယ်။

ရထားက အမိုးဖွင့်ရထားမို့ ခြေသွက်ခြေညီနှင့် ပြေးနေတဲ့ မြင်းရထားပေါ်က ထိုင်ဖုံပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်လာတဲ့ ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ နက်မှောင်ရှည်လျား ဆံနွယ်ခံပင်တို့ဟာ လေရှိန်နှင့် ပျံဝဲလွန်လွှားနေတယ်။

ပန်ထွာဘုရင်မက သာယာလှပတဲ့ တောရိပ်တောင်ရိပ်တွေကို ကြည့်ပြီး ရွှင်မြူးအားရ ကျေနပ်တော်မူလို့။

တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်ပြူးစနေရောင်ကြောင့် ဘုရင်မရဲ့ အဖိုးတန်နားတောင်းက ကျောက်ရဲ့အရောင်ဟာ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားနေတယ်။

တပ်မှူးသျှိုဝကတော့ ခုချိန်မှာ ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် အနီးကပ် လိုက်ပါနေရတယ်လေ။

စစ်ပွဲ တိုက်ပွဲရှိနေရင် သျှိုဝက ဗိုလ်မင်းကြီးများနှင့် စစ်ပွဲကို ကြီးကြပ်ရတဲ့ ဦးစီးတပ်မှူးပါ။ စစ်ပွဲတွေမရှိရင်တော့ ဘုရင်မရဲ့အသက်ကို ကာကွယ်ရတဲ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးပေါ့။

ခုလည်း ဘုရင်မက ဖောင်တော်ပေါက်အင်းမှာ ရေကစားလို ထယ်ဆိုလို့ မြင်းခြောက်ကောင်က ရထားနဲ့ အင်းကျယ်ကြီးရှိရာကို သွားနေတာ။ သျှိုဝက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေတဲ့ စီးတော်မြင်းနက်ကြီး 'အာကာဘိမ်ပျံ' ကို စီးပြီး ဘုရင်မရဲ့ ရထားနံဘေးကနေ ရံပြီးလိုက်နေတာ။

နောက်မှာတော့ ကိုယ်ရံတော်တပ်သား (၁၂) ယောက်တို့က လေးမြား ဓား လှံ ကိုင်စွဲလို့ မြင်းတပ်ဖွဲ့ပြီး စောင့်ရှောက်လိုက်လာနေတာရယ်။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးက လေနှင့်သယ်ယူလာတဲ့ အင်ကြင်းပန်းရနံ့ကို အားရပါးရ ရှိုက်ရှူရင်း မြင်းပေါ်က တပ်မှူးလေးသျှိုဝကို ပြုံးပြနေတယ်။

ဘုရင်မရဲ့အပြုံးကို မြင်လိုက်ရတာ သျှိုဝရင်ထဲ ဝေရာဝတီမြစ်ကြီး ဇီဝင်သွားသလိုပဲ။

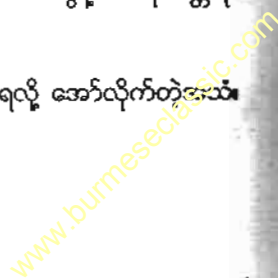
အေးမြငြိမ်းချမ်းလိုက်တာရယ်။

မှတ်မိပါသေးရဲ့လေ။

သူ စစ်ပွဲကြီးနှစ်ပွဲကို ကိုယ်တိုင် တိုက်ခဲ့ရပြီးပြီ။ ဒုတိယမြောက် တိုက်ပွဲမှာ သီရိခေတ္တရာရန်သူဗိုလ်မင်းနှင့် တစ်ဦးချင်းတိုက်ခဲ့ရတဲ့ စီးချင်းတိုက် ဓားပွဲ။

ရန်ပယ်ကုန်းတက်မှာလည်း ဗိဿနိုးရဲမက်တွေနဲ့ သီရိခေတ္တရာ အမ်းတက်ရဲမက်တွေ ရင်ဆိုင်တိုက်နေကြတယ်။

ကြိုးဝါးသံ၊ ဓားချင်းထိခတ်သံ၊ ဒဏ်ရာရလို့ အော်လိုက်တဲ့ အသံ၊ နှုတ်သံ ထစ်သံတွေ ကြားနေရတယ်။

၉၀ * ထောင်ညှိခြင်း(သန်လျင်) *

သျှိုဝ သီရိခေတ္တရာသား ရန်သူဗိုလ်မင်းကို ဓားစီးချင်းတိုက်ပြီး အနိုင်ရလိုက်ပေမည် ရန်သူရဲ့ ယယ်ဓားချက်ကြောင့် လက်မောင်းမှာ ဓားဦးချက်ထိပြီး လက်မောင်းအသား ကွဲသွားခဲ့တယ်။

သည်တုန်းက သွေးပူနေလို့ ဒဏ်ရာကို အမှုမထားခဲ့ဘူး။ ရန်သူ့ အလောင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ဗိဿနိုးရဲ့အောင်ပွဲကို ဝိတိဖြစ်နေတာကိုး။

တိုက်ပွဲကပြန်ပြီး မြို့တွင်းကို ဝင်တော့မှ ဘယ်လက်ဒဏ်ရာက ကိုက်ခဲစ ပြုလာတယ်။ သွေးတွေကလည်း လက်မောင်းတစ်ဖက်ကနေ တစ်ဖက်ကျလို့။

သို့သော် ရွှေနန်းတော် လာရာလမ်းတစ်လျှောက် မြို့တွင်းအဝင်စကနေ ပန်းသပြေ ရေချမ်းအိုးနှင့် ကြိုနေတဲ့ ဗိဿနိုးမြို့သူမြို့သားတို့ရဲ့ အားရဝမ်းသာ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သံများကို ကြားမြင်ပြီး ကျနေတဲ့ သွေးစက်တွေကို သတိမပြုမိဘူး။ စိတ်ရောက်ယိပါ တက်ကြွနေတယ်လေ။

ရွှေနန်းတော်ရှေ့ မုခ်ဦးအဝမှာ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးနဲ့ မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့ကလည်း အားရဝမ်းသာ ကြိုကြလို့လေ။

သျှိုဝ မုခ်ဦးအဝမှာပဲ မြင်းပေါ်ကောင်းပြီး တိုက်ပွဲဝင်ဓား လွယ်လို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

သူ့နောက်မှာ ချွေးသံရွှဲရွဲ ပေပေလူးလူးနဲ့ အကြပ်သွေးသောက် ဗိုလ်ရဲမက်တွေလည်း ဓားအိမ်တွေ ကျောပိုးပြီး လိုက်လာနေကြတာ။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ ရွှေမျက်နှာတော် ဝင်းဝင်းပပ၊ လင်းလင်းစိစိုကို မြင်လိုက်ရတော့ မူးဝေဝေ နောက်ကျီပင်ပန်းမှုတွေ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

ဘုရင်မကြီးရှေ့မှာ သူတို့ ဒူးထောက်ခစားလိုက်ပြီးနောက် ...

“ဘုရင်မကြီးဘုရား ... သီရိခေတ္တရာ ရန်သူအလောင်းပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ရန်ပယ်ချောင်းရဲ့ လှိုင်းတံပိုးအောက်မှာ နစ်မြုပ်ပျက်စီး

လင်ရန်းဘုရင်မဝန်ထွာ * ၉၁

သေကျလို့ ရန်သူများလည်း ပြန်ပြေးကြပါပြီ ဘုရား။ ဗိဿနိုးမြေပေါ် နင်းထိတဲ့ ရန်သူ ငါးဆယ်ကျော်တို့လည်း ဗိဿနိုးရဲမက်တို့ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သေကြေကုန်ပါပြီ ဘုရား”

“မောင်မင်းတို့ ... သူရဲကောင်း ဝိသပါပေရဲ့”

“ဗိဿနိုးမြို့သား၊ ပန်ထွာပြည်သား ဝိသကြပါပေရဲ့”

“အလို ... တပ်မှူးသျှိုဝ၊ မောင်မင်းလက်မောင်းက သွေးတွေ တျာလို့ပါလား”

“ဟယ် ... ဟုတ်တာပဲ။ တပ်မှူး ဒဏ်ရာရသနဲ့ တူပဲ”

ဘုရင်မကြီးက သျှိုဝရဲ့ လက်မောင်းက သွေးစက်စက်ကျနေတာတို့ မြင်ရော စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မျက်လုံးလေးဝိုင်းစက်လို့ ... စိုးရိမ်ပူပန်ရိပ်လှိုင်းတို့တစ်ခု မျက်နှာအပေါ်မှာ ဖြတ်သန်းသွားတယ်။

မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့လည်း သွေးစီးကျနေတာကို မြင်သွားကြပြီး ထွပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က မြန်လိုက်တာ။ သျှိုဝရဲ့အနီးကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပြီး ...

“အမတ်ကြီးတို့ ...”

“ဘုရား”

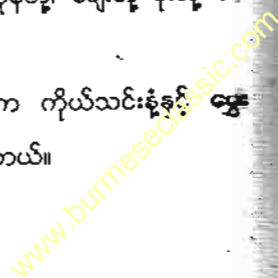
“သမားတော်များကို အသင့် ဆေးဝါးစီရင်ခိုင်းကြ။ တပ်မှူး ...

ထ ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ဘုရင်မကြီးဘုရား”

“အို ... မရဘူးလေ။ ဒဏ်ရာထဲကို ဖုန်တို့၊ ချေးတို့ ပိုးတို့ ဝင်သွားရင် ကြာမြင့်စွာ ကုသရမှာ ... ထ”

သျှိုဝ ထရပ်လိုက်တယ်။ ဘုရင်မထံက ကိုယ်သင်းနဲ့နဲ့ ဖွဲ့ကြိုင်နဲ့သာရနဲ့တို့က သျှိုဝရဲ့ရင်ထဲကို စီးဝင်လာတယ်။

၉၂ * ဟောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

သည့်နောက် သမားတော်များရောက်ရှိလာပြီး ဆေးကုသဆောင်မှာ ဒဏ်ရာကို ရေခန်းနဲ့ ဖန်ရည်ဆေး၊ အစွမ်းထက်ဆေးဝါးများ လိမ်းကျံအုံ့ပြီး ဖြူစင်တဲ့ပိတ်စနှင့် စည်းနှောင်ပေးကြတယ်။

“တပ်မှူး...”

“သမားတော်ကြီး”

“ဆေးကုသဆောင်မှာ နှစ်ရက် သုံးရက် အနားယူပါ ... တပ်မှူး”

“သမားတော်ကြီး ... ကျွန်ုပ် နေလို့ရပါတယ်။ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးလို့ ဒီမှာ မနားပါရစေနဲ့”

“ဘုရင်မကြီးက ဒီမှာနားခိုင်းဖို့ အမိန့်ပေးထားပါတယ် ... တပ်မှူး”

ဒီမှာပဲ ဘုရင်မကြီး ဆေးကုသဆောင်ကို ကြွလာလို့ အားလုံး အရှိအသေ ပြုကြတော့ ...

“တပ်မှူး... နေပါ ... နေပါ ... အနားယူလိုက်ပါ”

“မယူပါရစေနဲ့ ဘုရင်မကြီး”

“အို ... မင်း ပင်ပန်းနေတယ်လေ။ ဒဏ်ရာဆိုတာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်လို့ မသင့်ဘူး။ နားလိုက်”

“မဖြစ်ပါဘူး... ဘုရင်မ”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရတာတုံး။ မင်းမှာ နောက်ဆံတင်းစရာ ရှိနေလို့လား”

‘နောက်ဆံတင်းစရာ’

‘နောက်ဆံတင်းစရာ’

နောက်ဆံတင်းစရာဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ဟင်။ အမိကိုလား၊ နမကိုလား၊ အဖကိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် ...

ချစ်သူရည်းစားကို ညွှန်းလိုက်တာလား။

လင်စုန်းဘုရင်ပုထိုးထွာ * ၉၃

ပန်ထွာဘုရင်မက သျှိုဝရဲ့မျက်နှာကို မပြုံးတုံ့တုံ့ဟန်နဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်တာ။

သည် မပြုံးတုံ့တုံ့ ပြုံးတုံ့တုံ့ အပြုံးကြည့်ချက်က တပ်မှူးသျှိုဝရဲ့ နှုတ်ကို တနေ့ခွေး တနံ့နံ့ ဖြစ်သွားစေတာ။

“ပြောလေ ... သျှိုဝ”

“ဘုရင်မကြီးဘုရား ... ကျွန်တော်မျိုးမှာ နောက်ဆံတင်းစရာ ... အဖ၊ အစ်ကို၊ နှမ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးက စာစ်ယောက်တည်း ... ဘုရား”

“ဒါပဲလား ... ကျန်သေးလားကွယ် ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ...”

မင်းရဲ့ ရည်းစားသန်ကိုရော ...”

“ကျွန်တော်မျိုးမှာ ရည်းစားသန် မရှိပါ”

“ဟတ်လား ...”

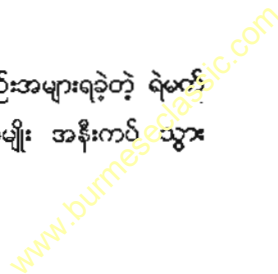
ကြည့်စမ်း ... ဟုတ်လားလို့ မပြောဘဲ ‘ဟတ်လား’ လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အာခေါင်သံလေးနှင့်အတူ ကျေနပ်ခြင်းရသ လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများဟာ ဘုရင်မရဲ့ ဝင်းမွတ်သန့်စင်မျက်နှာပေါ်မှာ လွန်သွားတာကို သျှိုဝ ခြင်နေရသည်။

“မင်း အနားယူရမယ် ... သျှိုဝ။ မင်းလို ရဲစွမ်းသတ္တိ လက်ရုံး ချည်ရော၊ နှလုံးရည် ဗျတ္တိရောရှိနေတဲ့ သူရဲကောင်းတပ်မှူးတစ်ယောက်ကို အကျိုးမဲ့စွာ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ မင်း ကုသဆောင်မှာ ဒဏ်ရာပျောက်ကင်း ... သည်ထိ နားလိုက်ပါ”

“ဟို ... ဟို ... ဘုရင်မကြီး ဘုရား”

“ပဇာကြောင့်ပါလိမ့် ... သျှိုဝ”

“ကျွန်တော်မျိုးလိုပဲ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ အနည်းအများရခဲ့တဲ့ ရဲမင်းတွေကိုရော၊ သူတို့ရဲ့ မိသားစုများကိုပါ ကျွန်တော်မျိုး အနီးကပ် သွား

၉၄ * တောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

ရောက် အားပေးစောင့်ရှောက်ရဦးမှာမို့ပါ ... ဘုရင်မကြီး။ ကျွန်တော်မို့ ဒီလိုနေရာမှာ အနားယူ အားမွေးနေဖို့ မသင့်ပါဘုရား”

ပန်ထွာ သူ့တပ်မှူးရဲ့ မြင့်မြတ်စိတ်ထားကို လေးစားသွားရတယ်။ သို့ဝက တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား မဟုတ်ပါကလား။

သူ့ရာထူးစည်းစိမ်အတွက် မယစ်မှူးပါကလား။

အခွင့်အရေး မယူတတ်သူပါကလား။

သူ့ရဲကောင်းစိတ်ဓာတ်ဆိုတာ ဒါနဲ့တူရဲ့။

ခေါင်းဆောင်တပ်မှူးကောင်းတို့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလ သစ္စာတရား တို့ဆိုတာ ကိုယ်ကျိုးမကြည့်တာကိုဘဲ ရည်ညွှန်းထင်လေရဲ့။

သို့သော် ဘုရင်မပန်ထွာ တပ်မှူးသို့ဝကို ဥပက္ခောမပြုရက်ဘူး။ ဒီတပ်မှူးသို့ဝကို သူမ ကြင်နာသနားနေတယ်။ ငယ်ရွယ်နုပျို သန်စွမ်း ဖျတ်လတ်တဲ့ သူ့ရဲကောင်းကလေး။

သူ့ရဲ့ရင်ထဲမှာ ပန်ထွာပြည်နဲ့ ဗိဿနိုးပဲ ရှိနေတယ်။ သူ့ဖာ သစ္စာသမာဓိရှိသူတပ်မှူး။

ဘဇာကြောင့်များ ဒီတပ်မှူးလေးကို မြင်ရတိုင်း သူမရင် တလှုပ် လှုပ် ဖြစ်နေရလဲမသိဘူး။

“တပ်မှူး ... သို့ဝ”

“ဘုရား ...”

“အမိန့်တော်မှတ်မယ် ... နာခံ”

“ဗျာ ...”

တပ်မှူးသို့ဝမှာ ငြင်းဆန်ခွင့် မရှိဘူးလေ။ သူ သစ်သားလူနာ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းပြီး ဒူးထောက်ခေါင်းငုံ့လို့ ဘုရင်မ ချမှတ်မည့်အမိန့်ကို နာခံဖို့ အသင့်ရှိနေလိုက်တယ်။

“ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့တပ်တော်က တပ်မှူးသို့ဝ၊ လက်ကဒဏ်ရ မပျောက်မချင်း ဆေးကုသဆောင်ကနေ ဗိဿနိုးမြို့ထဲ လည်ပတ်သွားလား ခြင်း မပြုရ ... အမိန့်”

“နာ ... ခံ ... လျက် ... ပါ ... ဘုရင်မ”

“သမားတော်ကြီး ... ဖိဝရ ...”

“အမိန့်ရှိပါ ... ဘုရင်မကြီးဘုရား”

“တပ်မှူးသို့ဝရဲ့ဒဏ်ရာ မပျောက်မချင်း ကုသ”

“မှန်ပါ ဘုရင်မကြီးဘုရား”

“နေ့စဉ် သခင်မ လာကြည့်ရှုစစ်ဆေးမယ်”

“မှန်ပါ ဘုရင်မကြီးဘုရား”

“ဆေးကုသဆောင်မှာ တပ်မှူးသို့ဝ သခင်မ လာချိန်မရှိခဲ့ရင် သမားတော်ကြီးရဲ့ တာဝန်”

“မှန် ... မှန် ... ပါ ... ဘုရား”

“သက်သာသလိုနေပါ ... တပ်မှူး”

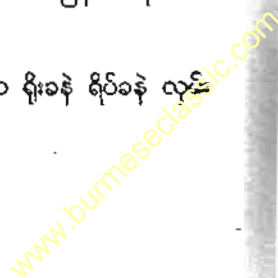
တပ်မှူးသို့ဝ ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ မော့လိုက်တယ်။ ပန်ထွာ ဘုရင်မကြီးက သူ့ရဲ့မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်နေဆဲပါပဲ။ နူးနူးညံ့ညံ့အပြုံး လေးနဲ့ ကြည့်နေတာပါ။

တပ်မှူးသို့ဝ ဦးခေါင်း ပြန်ညွတ်လိုက်တယ်။

ဘုရင်မရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ စေတနာဆိုတဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ခုကို မြင် ထိုက်ရလို့ပါ။

“မင်းအပေါ်မှာ ငါ ဘယ်မျှ မေတ္တာထားတယ်။ စေတနာထား ထယ်။ ကရုဏာသက်တယ်ဆိုတာကို မင်း နားလည်ခံစားကြည့်ပါ ... သို့ဝ။ အခု မင်းကို ပြောနေတာ အမိန့်လို့ မထင်ပါနဲ့။ စေတနာလို့ မှတ်ယူစမ်းပါ။ ငါ့ရင်ထဲက စေတနာကို မင်း နားလည်တန်ဖိုးထားခဲ့ရင် ငါ့ ခေါင်းပေါ်က သရဖူကို ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးထံ ငါ ပြန်အပ်ရဲတယ်။ အဲဒါ ...”

သည်စကားလုံးမျိုးတွေ ဘုရင်မမျက်ဝန်းမှာ ရိုးခနဲ ရိပ်ခနဲ လှင့် မြင်လိုက်ရတယ်။

၉၆ * မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

ဟုတ်ပါတယ်လေ ...

ဒါ ... ဒါ ... တစ်ချက်လွတ်အမိန့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။

ဒါ ... စေတနာပါ။ စစ်မှန်တဲ့ ဖြူစင်တဲ့ စေတနာပါ။

အပွန်းအပဲ့မရှိတဲ့ စေတနာတို့ရဲ့ အခြေတည်ရာ ရပ်ဝန်းဆိုတာ ကရာ ဘယ်ရပ်ဝန်းပါလိမ့်။ ဘယ်နယ်မြေပါလိမ့်၊ ဘယ်တောင်တန်းပါလိမ့်။

သခင်မရယ် ...

ဘုရားကျွန်တော်မျိုးက အရှင့်ရဲ့ကျွန်ပါ။

အဲဒီတောင်တန်းတွေ၊ ပင်လယ်တွေ၊ မြစ်ကြီးတွေ၊ သမုဒ္ဒယ မြေပြင်တွေဟာ မြင့်ရာအရပ်မှာပဲ စိမ်းစိုမြင့်မား အေးအေးမြမြ တသွင်သွင် စီးဆင်းလှိုင်းထပါစေတော့။

သျှိုဝ မောင်တော်ပေါက်အင်းရှိရာကို လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ရင်းထဲ လှည့်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပျော်ရွှင်ဖြူနေတဲ့ ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ အပြုံးတွေကို အလိုက်သင့် ခံယူရင်း ကုန်ဆုံးခဲ့တဲ့ စေတနာစေ့ရက်တွေကို ပြန်ဆေးခြယ် နေမိခဲ့တယ်။

ဒီလိုနှင့် မြင်းခြောက်ကောင်က ရထားဟာ မောင်တော်ပေါက် တူးမြောင်းအနီးမှာ ရပ်လိုက်တယ်။

နပျိုထွားကျိုင်းလှတဲ့ မြင်းကြီးခြောက်ကောင်ရဲ့ ဟစ်သံ၊ ဟိတ်ကြောင့် အင်းပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်မှာ ဖြူးတူးပျော်ပါးနေတဲ့ ငှက်အချို့ လန့်ပျံ့ဝဲအော်သွားကြတယ်။

သျှိုဝလည်း မြင်းနက်ကြီးပေါ်က လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလို့ ဘုရင်မ အနီးမှာ ရပ်လိုက်တယ်။ အထိန်းတော်ကြီး မယ်စိတြက မြင်းရထား အတွင်း တံခါးဖွင့်ဆင်းလာပြီး ဘုရင်မဆင်းဖို့ ကတ္တီပါစွပ် သုံးချောင် ထောက် ခွေးခြေကို ရထားအဆင်း လှေကားရှေ့မှာ ချပေးလိုက်တယ်။

လင်မှန်ဘုရင်မ ပန်ထွာ * ၉၇

ပြီး ရထားလက်တန်းကို ကိုင်လို့ ဖွေးဥနထွတ်နေတဲ့ ခြေတစ်ဖက်ကို ချတုန်းမှာ အထိန်းတော်ကြီး မယ်စိတြက ဘုရင်မလက်ကို ကိုင်ပေးထားတယ်။

ရထားမောင်းက မြင်းမခါရအောင် ရှေ့ကနေ မြင်းတွေရဲ့ဇက်ကြိုးတွေကို ထိန်းထားတယ်။

လေက တိုက်နေတော့ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ ဆံပင်နက်မှောင် နွယ်လျာတို့ လေထဲမှာ နောက်ပြန်လူးလွင့်နေပုံက လှိုင်းထဲနေသလိုပဲ။

လေတိုက်အားကြောင့် ရွှေခြည်ထိုးထဘီတော် အောက်နားဖာစတွေဟာ လွန်လွန်လွင့်လွင့် လန်လန်သွားတော့ ...

မွေးညှင်းနန စိမ်းစိမ်းတို့ စိုစိုစိပ်စိပ်လေး စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ခြေသလုံးတော် ဖွေးဖွေးလေးဟာ လှစ်ခနဲ လှုပ်ခနဲ ပေါ်ပေါ်သွားခဲ့တယ်။

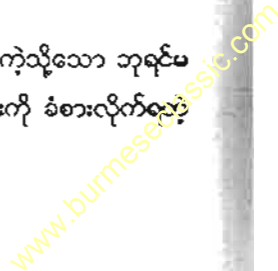
ဝင်းမွှံတ်နညက်တဲ့ ပိုးဖဲသားတို့နှင့် ယှဉ်ထားမယ်ဆိုလျှင်တောင် နေထွာဘုရင်မရဲ့ သလုံးသား ဝင်းဝင်းလေးက အိမ်စိုပြီး သွေးကြောလေးတွေ အတိုင်းသား မြင်ရလှလှ နအိနေတာ။

လေပြည့်လေညှင်းတွေက အင်ကြင်းပန်းရနံ့တွေကို သယ်ဆောင်ပြီး အင်းပြင်ကျယ်ကို ရင်ဘတ်နှင့် ဖွတ်လို့ ဘုရင်မရှိရာကို လာရောက် ဦးခိုက်သလို ရှိနေတယ်။

“သျှိုဝ ... ကူလှည့်ပါကွယ်”

ဘုရင်မခေါ်သံကြောင့် တပ်မှူးသျှိုဝ လေ၏အလျင်မျိုးနှင့် ဘုရင်မ အနီးကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ပန်ထွာဘုရင်မက သျှိုဝရဲ့လက်နဲ့ အထိန်းဆောင်ကြီးရဲ့လက်ကို ကိုင်ပြီး ရထားပေါ်ကနေ ခြေခုံပေါ် ခြေချလို့ မြေပြင်တို့ ဆင်းလိုက်တယ်။

အနညက်ဆုံး ပိုးသားတွေနဲ့ ရက်လုပ်ထားသကဲ့သို့သော ဘုရင်မကြီးရဲ့ သွယ်လျပျော့ပြောင်း လက်ဖဝါးရဲ့ ဆုပ်ကိုင်ခြင်းကို ခံစားလိုက်သည့် သျှိုဝရဲ့ ညှာလက်သွေးကြောတွေဟာ ...

၉၀ * ဖောင်ညိုပြိုင်(သန်လျင်)

သွယ်ပြောင်းချောမွတ် နုညက်ခြင်းတွေ စီးဝင်ခံရပြီး ဘယ်ဘက် ရင်ဘတ်တစ်ပိုက် ပူနွေးလို့က်ခါသွားခဲ့တယ်။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးကတော့ လေနအေးနှင့် သယ်ယူလာတဲ့ အင်းကြင်းပန်းရနံ့ တွေကို တစ်ဝကြီး ဆွတ်ယူခံစားပြီး ပိဘိကလေးငယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးနယ် ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေရဲ့။

လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ဆန့်တန်းပြီး ကောင်းကင် ဦးခေါင်း ထက်မှာပဲပျံနေတဲ့ ငွေရောင်မျိုင်းအုပ်ကြီးကို လက်ယပ်လှမ်းခေါ်လို့။

ကိုယ်ရံတော်ရဲမက်များကတော့ သင့်ရာသင့်ရာနေရာများမှာ လှ ခွဲပြီး လုံခြုံစောင့်ရှောက်ရေး တာဝန်ယူထားကြပေါ့။

“သျှိုဝ ...”

“ဘုရား ... ဘုရင်မ”

“သခင်မ ဖောင်တော်နဲ့ အင်းထဲမှာ ရေကစားမယ်”

“မှန်ပါဘုရား”

“ငေးကစားလို့ပြီးရင် ရွှေရောင်တော်ဘုရားကို ဖူးမယ်။ အင်ကြင်း ပန်းပွင့်တွေ အနည်းငယ် စုထားဖို့ လုပ်ကွယ်”

“မှန်ပါဘုရင်မ”

သည့်နောက် သျှိုဝ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့က အဖွဲ့မှူးကို အင်ကြင်း ပန်း လှလှပွင့်ပွင့် ပိုးကောင်မွှားကောင် မပါတာကို သန့်သန့်ရှေးရှေး ရေသစ် ဝင်ပေးရန် ပြောလိုက်ပြီး အင်းနှင့်ဆက်သွယ်ထားသည့် တူးမြောင်းရှိရာဝ ဦးဆောင်လာခဲ့လိုက်တယ်။

တူးမြောင်းရဲ့ နံဘေးဝဲယာမှာ အင်ကြင်းပန်းတွေက တန်းစီပေါ်နေပြီး အင်ကြင်းပန်းရနံ့တွေကလည်း လေယူတိုင်း မွှေးထုံလို့။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သဲဖြူနုနုကို မြေသားအောက်ခံပေါ်က ခင်းထားပြီး မစို့တစို့လေးရှိနေတော့ သဲလမ်းလေးက မာတင်းတင်းလေး လျှောက်လို့ကောင်းတာပေါ့။

လင်ပုန်ဘုရင်မပန်ထွာ * ၉၉

တူးမြောင်းထိပ်မှာ အင်းမှူး၊ အင်းစောင့်များက လှပစွာပြုလုပ် ထားတဲ့ ရွှေဟင်္သာဖောင်တော်ကြီးကို နေရာထိုင်ခင်း၊ သောက်တော်ရေသန့်၊ စားဖွယ်များနှင့် အသင့်စောင့်နေကြလို့။

ရွှေဟင်္သာဖောင်အမြင့်ဟာ ရေပြင်ပေါ်မှာ တစ်တောင်မျှမက ပေါ်နေတယ်။ ဖောင်တော်ဦးက ဟင်္သာငှက်ဦးခေါင်းက ရွှေရောင်လက်လက် ထလို့။ ဖောင်တော်ပြီးဟာလည်း သက်ရှိ ဟင်္သာငှက်ကဲ့သို့ ရှိတယ်။

ဖောင်ဦးမှာ ဗိဿနိုး ပန်ထွာအထိမ်းအမှတ် ( ) အလံက လေနှင့် တဖျပ်ဖျပ်မြည်လို့။

ဖောင်ပေါ်မှာ ရတနာကျောက်စီ သလွန်တစ်ခုကလည်း အသင့်၊ အနီးက နယားရုပ်စုံ စားပွဲခုံပေါ်မှာ ပျူလက်ရာ ရွှေပိန်းချ ရေတကောင်းနှင့် ဘုရင်မနှစ်သက်သည့် သစ်သီးစားဖွယ်တွေက ကလပ်ထဲမှာ အသင့်၊

ဘုရင်မကြီးက သစ်သီးဝလံ အစားအစာကို အလွန် နှစ်သက် တာကိုး။ ပွဲတော်တည်ပြီးတိုင်း အချိုအဆိမ့် ငှက်ပျောသီး၊ သစ်ကြားသီး စသည်တို့ကို စားသုံးလေ့ရှိတယ်လေ။

အဲဒီ သစ်သီးသစ်ဖုကြိုက်တဲ့ ရသာတဏှာကြောင့် သူ့ရဲ့ဘဝ တစ်နေ့မှာ ဇာတ်သိမ်းမလှတဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့ပြီး မျှော်လင့်ရည်မှန်းချက် တွေ နိဂုံးချုပ်ခဲ့ရပါတယ်။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးက ဖောင်တော်ပေါ်ရှိ ရတနာကျောက်စီသလွန် ပေါ်မှာ လှပတင့်တယ်စွာ ထိုင်လို့။ အနီးမှာ စားတော်ကဲကြီးနှင့် အထိန်း တော်ကြီးတို့က အသင့်ခစားလို့ နေကြတယ်။

ဖောင်တော်သားတွေက ရေကင်းသီချင်းတွေ စည်းချက်သံဖြင့်ဆို ပြီး ဖောင်တော်ကို တူးမြောင်းအတိုင်း လှေခွဲလှော်၊ ထိုးဝါးခွဲထိုးပြီး အင်း ရေပြင်ရှိရာကို တက်ကြွပျော်ရွှင်စွာ လှော်ခတ်ခဲ့ကြတယ်။

၁၀၀ * မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်)

အင်းရေပြင်မှာ အပြာရောင်ဖေဒါတွေက ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ရှိလို့။ ရေဝမ်းဘဲ၊ ဗျိုင်းဖြူ၊ ဗျိုင်းညို၊ စက္ကဝါနှင့် ကျီး စသည့် ငှက်အုပ်စု တို့ကလည်း ရေပေါ်မှာ ဝဲလိုက်ပျံလိုက်။

ရေထဲက ငါးလေးတွေ ထိုးသုတ်လိုက်။ ရေထဲ ငုပ်သွားလိုက်နဲ့ အဲဒီလှုပ်ရှားမှု ရှုခင်းတွေကိုကြည့်ပြီး ပန်ထွာဘုရင်မ ပျော်ရွှင်နေတာကို မြင်ရတော့ တပ်မှူးသျှိုဝလည်း အလိုလို ပျော်ခဲ့ရတယ်ပေါ့။

“သျှိုဝ ... ရေပေါ်မှာ ကူးခတ်နေတဲ့ ဟိုငှက်က ဘယ်လိုခေါ်တုံး ဟင်”

“ရေဝမ်းဘဲပါ ... ဘုရင်မကြီးဘုရား”

“ဟို ... လည်တံရှည်ရှည်ကြီး။ အရောင်မည်းမည်းနဲ့ ရေငုပ်ငုပ် သွားတဲ့ ငှက်ကရော ... သျှိုဝ”

“အဲဒါ တင်ကျီးငှက်လို့ခေါ်ပါ ... ဘုရင်မ။ သူက ရေငုပ်ပြီး အစာ ရှာလေ့ရှိပါတယ်ဘုရား”

“ဟိုး ... လည်တံရှည်၊ ခြေတံရှည်၊ အရောင်ဖြူဖြူနဲ့ အညို ရောင်လေး စပ်ထားတဲ့ ငှက်ကရောကွယ်”

“ဝေသာလီဗျိုင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား”

“ဝေသာလီ”

“မှန်ပါ ... ဘုရင်မကြီး”

“လှလိုက်တာကွယ် ... ကြည့်စမ်း ... ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ဝဲပျံ နေပုံက ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟို ... လေဟုန်စီးနေတာရော ဘာငှက်ခေါ် လဲ ... သျှိုဝရဲ့”

“သိမ်းငှက်ပါ ဘုရင်မ”

“သိမ်းငှက်က စွန်လိုပဲ ဝဲပြီး လေဟုန်စီးတယ်နော်”

“မှန်ပါ ... စွန်က အကောင်ကြီးပြီး နှုတ်သီး၊ ခြေသည်း ကြီး ပါတယ်။ သိမ်းငှက်က အကောင်သေးပေမယ့် မြန်ပါတယ် ... ဘုရင်မ။

လင်ပန်းဘုရင်မဝန်ထွာ * ၁၀၁

သိမ်းငှက်ကိုယှဉ်ပါးအောင် လေ့ကျင့်သင်ပြီးခိုင်းရင် စာပို့သူလျှို့ဝှက်အဖြစ် သုံးလို့ရပါသည် ... ဘုရင်မ”

ဒီလိုနဲ့ ရွှေဟင်္သာမောင်တော်ကြီးနဲ့ အင်းပြင်ထဲ လှည့်လည် ကြည့်ရှုကြတာ အချိန်အတော်ကြာသွားပြီမို့ ...

“မောင်တော်သားတို့ ... မောင်တော်ကို တူးမြောင်းရှိရာ ပြန်ဝင် ကြတော့ဟေ့”

“အမိန့်အတိုင်းပါ ... တပ်မှူး”

မောင်တော်သားတွေဟာ ဟင်္သာငှက်မောင်တော်ကြီးကို ယီးလေး သံဖြိုင်ဖြိုင် သီချင်းတွေ သီဆိုပြီး တူးမြောင်းရှိရာကို လှော်ခတ်ဝင်ခဲ့ကြ တယ်။

သည့်နောက် ...

ကြာဖြူကြာညို ပဒုမ္မာကြာများနှင့် အင်ကြင်းပန်းတို့ကို သယ် ဆောင်ပြီး ရွှေရောင်တော်ဘုရားပေါ်ကို တက်ခဲ့ကြတယ်။

ရွှေရောင်တော်ဘုရားကို မြို့ဦးဘုရားလို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ ရွှေ ရောင်တော်ဘုရားကို တည်းဖို့အတွက်မဟုတ်ဘဲနဲ့ တည်ဖို့အတွက် ဗိဿနိုး နတ်မင်းကြီးက ဟောဒီနေရာမှာ နေရာသန့်တစ်နေရာကို ညွှန်ပြခဲ့သတဲ့။ အဲဒီနေရာက ဘုရားအလောင်း ကျီးဖြူမင်းနေခဲ့ဖူးတဲ့ အရပ်ပဲ။ သံတောင် (၅၀)အတိုင်းအရှည်ရှိတဲ့ စေတီကို ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီး တည်ခဲ့တာရယ်။

ဌာပနာတော်ကဆိုရင် အဇာတသတ်မင်းကြီးလက်ထက်က သို့ ငှက်သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဘုရားရှင်ဓာတ်တော်များကို ယန္တရားစက်ခလုတ်၊ ဓားစက်၊ လှံစက်၊ မီးစက်များကြားကနေ လိုသမျှကိုယူ ပင့်ဆောင်ပြီး တည် ခဲ့တာ။

လပြည့်လို့ညမျိုးမှာ စေတီတော်ကနေ နီလ၊ ပီတ ရောင်ခြည် တော်ခြောက်သွယ်တို့က ကောင်းကင်ထက်မှာ ပြီးပြီးပြက်ပြက် ဘစ်ခဲနတ်

၁၂ * ထောင်မှိုင်း(သန်လှိုင်)

ထွန်းလင်းတောက်ပသည်ကို ဗိဿနိုးတစ်မြို့လုံး တစ်နယ်လုံးက ဖူးမြင်ကြရလို့။

ရွှေရောင်တော်ဘုရားလို့ အမည်တွင်ခဲ့တယ်။

[မှတ်ချက် ... ယနေ့တိုင် ဗိဿနိုးခေတ် အေဒီ (၁)ရာစုမှ (၅)ရာစုအတွင်း တည်ရှိခဲ့သည့် ရွှေရောင်တော်ဘုရားကို ကုက္ကိုရွှေရွာမှသွားသည့် ဗိဿနိုးနယ်မြေမှာ အထင်ကရ ဖူးမြင်နိုင်ပါသည်။]

ဘုရင်မက ရွှေရောင်တော်ဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေချမ်း ကပ်ပြီး (၃၁) ဘုံသားတို့ကို အမျှအတန်း ပေးဝေခဲ့တယ်။

ရွှေရောင်တော်ဘုရားရင်ပြင်ဟာ အင်ကြင်းပန်းရနံ့နှင့် သင်းထုံပြီး လေပြည်လေညင်း တသုန်သုန်နဲ့ အေးမြလို့ ရင်ကို လန်းဖြာစေတယ်။

သည့်နောက် ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ ပတ်လျှောက်ပြီး အဝေးက ရှုခင်းတွေကို ဘုရင်မက အရသာခံစားပြီး ပီတိဖြစ်ရှာလို့ပေါ့။

ဒီမှာ ဘုရင်မက တစ်မျိုးသျှိုဝကို မမျှော်လင့်ဘဲ မေးခွန်းမေးသကဲ့သို့သော စကားအချို့ကို ပြောခဲ့တယ်လေ။

“သျှိုဝ ...”

“ဘုရား ... ဘုရင်မကြီး”

“မောင်မင်းက ဘုရင်မကြီးလို့ပဲ အမြဲတမ်း ခေါ်နေမှာလား... သျှိုဝ”

“ဘုရင်မကြီးက ပန်ထွာရဲ့ ဦးသျှောင်ပါ။ ဗိဿနိုးရဲ့အရှင်သခင်ပါ။ ဘုရင်မကြီးကို ဘုရင်မကြီးလို့ ခေါ်ဖို့ကလွဲပြီး။ အခြားသင့်တော်တဲ့ စကားလုံး ပန်ထွာတိုင်းပြည်မှာ မရှိပါဘူး ဘုရား”

“မောင်မင်းက လက်ရုံးရည်၊ ဓားရေး၊ မြားရေးမျှသာမကဘူး စကားပြောတဲ့ နှုတ်ရေးမှာလည်း စကားလုံးကြွယ်သူပေကိုး။ သျှိုဝ ... မင်းကို ငါ ဒီတိုင်းပြည်အတွက် ယုံကြည်စွာ အားကိုးပါတယ်”

“မှန်ပါ ... ဘုရင်မ”

လင်မှန်းဘုရင်မ ပန်ထွာ * ၁၃၃

“မင်း ငါ့ကို ဘုရင်မလို့ မခေါ်ပါနဲ့”

“မခံပါဘုရား”

“ငါက ခွင့်ပြုရင် ဝံ့ရမှာပေါ့”

“မှန် ... ပါ”

“ငါ့ကို ဘုရင်မလို့ မခေါ်ပါနဲ့။ သခင်မလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဘုရင်မကြီး ... ဘုရား”

“ဘုရင်မကြီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့လို့ ပြောပြီးပြီပဲလေ”

“မှန်ပါ ... သ ... သခင် ... မ”

“ပြော ... သျှိုဝ”

“နန်းတွင်းမှာတော့ ဘုရင်မကြီးလို့ပဲ ခေါ်ပါရစေဘုရား”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဘုရားကျွန်တော်မျိုးက နန်းတွင်းမှာ သခင်မလို့ပြောရင် အခြားသူများကလည်း သခင်မလို့ လိုက်ပြောကုန်လျှင် ...”

“ဒီတော့ မောင်မင်းက ဘယ်လိုပြောချင်လို့လဲ”

“နန်းတွင်း နန်းရင်ပြင်မှလွဲ၍ အခြားသောနေရာဌာန လျှောက်ပတ်ရာမှာပဲ သခင်မလို့ ခေါ်ပါမယ်”

“အဲလိုလား ... ကောင်းပြီ ... ခေါ်ပါ။ မင်းကို လူယုံလူရင်းမို့ သခင်မ တိုင်ပင်စရာရှိတယ်”

“အမိန့်ရှိပါ ... သခင်မ”

အင်း ... သခင်မလို့ ခေါ်လိုက်ရတာ ရင်ထဲမှာ အရသာရှိလိုက်တာ။ လျှာထဲမှာ ချိုမြိန်လိုက်တာ။

ဘုရင်မရဲ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း သခင်မလို့ အခေါ်ခံရတာ ကြည်နူးနှစ်ခြိုက်နေပုံပါပဲ။

“မောင်မင်း ... တကောင်းရှင်မျိုးကို ဘယ်လိုမြင်တုံး ... သျှိုဝ”

၁၀၄ ❀ မောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

“တကောင်းရှင်ပျိုဟာ ပညာရည်ပြည့်ဝပုံတော့ ရှိပုံရပါသည် သခင်မ”

“သခင်မမှာ စဉ်းစားထားတာရှိတယ်”

“အမိန့်ရှိပါ သခင်မ”

“တကောင်းရှင်ပျိုရဲ့ အပြောအဆို နေပုံ၊ နေဟန်၊ ပညာအသိ တို့ကို သခင်မ သဘောကျတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်ပျိုကို လူထွက်ခိုင်းပြီး သခင်မတို့ နန်းတွင်းမှာ မင်းတိုင်ပင်အမတ်အနေနှင့် နေရာတစ်နေရာပေး ရင် သင့်မလားလို့ပါ။ မောင်မင်းက လူအလွှာပေါင်းစုံနှင့် တွေ့ဆုံဆက်ဆံ ဖူးတော့ တယ်လိုသဘောရတုံး”

“သခင်မ ...”

“ပြောပါ ... သျှိုဝ၊ ရဲရဲဝဲဝဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ”

“သခင်မအနေနှင့် တကောင်းရှင်ပျိုကို တွေ့မြင်၊ သိကျွမ်းရတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ရှိပါသေးတယ် ... သခင်မ။ သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ သိကျွမ်းခင်မင်ဖူးရုံမျှနှင့် တော်၏။ ကောင်း၏။ သင့်၏။ လိုအပ်၏လို့ တစ်ထစ်ချဆုံးဖြတ်ဖို့ မသင့်လျော်သေးပါဘူး ... သခင်မ။ သူတစ်ဦးကို မကြာခဏ တွေ့ဆုံအကဲခတ်ပြီးမှ၊ ပြီး သူ့ရဲ့ဝန်းကျင်ကို လေ့လာစုံစမ်း မေးမြန်းပြီးမှ အကဲဖြတ်ရတာ ပိုသင့်လျော်ပါတယ် ... သခင်မ”

“ဒါဆို သခင်မတို့ ရှင်ပျိုကို စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

“မှန်ပါတယ် ... သခင်မ။ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်လို့ သင့်မြတ် လျော်ကန်တယ်လို့ ယူဆဆုံးဖြတ်ပြီးမှ သခင်မလိုအပ်သလို နေရာချထား သင့်ပါတယ် သခင်မ”

“ကောင်းပြီလေ ... သခင်မတို့ စောင့်ကြည့်ကြဦးစို့”

အင်း ... ဘုရင်မပန်ထွာကတော့ တကောင်းရှင်ပျိုကို အလွန် သဘောကျနေပုံပဲ။

လင်ပုန်းဘုရင်မ ပန်ထွာ ❀ ၁၀၅

ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့များပါလိမ့်။

တကောင်းရှင်ပျိုကို နန်းတွင်း မင်းတိုင်ပင်အမတ်နေရာ ပေးချင်

တော့။ တကောင်းရှင်ပျိုက ...

စာပေကျမ်းဂန် တတ်ကျွမ်းနဲ့စပ်တယ်။

ဗေဒင်၊ လက္ခဏာ၊ နက္ခတ်၊ အင်းအိုင်၊ ဂန္ထီရလည်း နားလည်

တတ်ကျွမ်းတယ်။

အပြောအဆို လိမ္မာရေးခြားရှိတယ်။ ပြီး တကောင်းရှင်ပျိုက ငယ်

ရွယ်နုပျို ကျန်းမာသန်စွမ်း၊ ချောမောလှပတယ်။ နန္ဒင်းဆိုးသက်န်းဝတ်နှင့်

အင် အလွန်ကြည်ညိုစရာကောင်းနေတယ် မဟုတ်လား။

အကယ်လို့များ ...

လူထွက်ပြီး နန်းတွင်းအရာရှိတို့ရဲ့ အဝတ်အစားနှင့်သာ ဆင်ယင်

တတ်ရင် ...

တပ်မှူးသျှိုဝ ရင်ထဲကို လဲပွင့်တစ်ပွင့် ကြေကျသွားတယ်။ သေး

တော့ ရေလှိုင်းကယက်လေးတစ်ခု ခပ်ဝါးဝါး ထင်ဟပ်လှိုင်းထသွားတယ်။

ရင်ခုန်ချင်တာလား။

သူ့ရဲကောင်းတို့ နှလုံးသားက လေတိုးမခံချင်တာလား။ အိုး ..

ဒါ ဘာတွေတွေ့နေပါလိမ့်။ အတွေးစတွေ့ကို ခပ်မြန်မြန် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်

တယ်။ ဖယ်ရှားလိုက်ပါမှ သခင်မရဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့က သူ့အပါးမှာ ဝေ့ဝဲ

နေသလို ခံစားရပြီး ရင်တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားသလိုလို။

အောင်ပွဲခံစဉ်ညဉ့်တုန်းက နန်းမြင့်သလွန်ပေါ်က ဘုရင်မရဲ့ စေ့

စေ့ရေးရေး ငွေ့ငွေ့ငေးငေး အပြုံးကို ပြန်မြင်နေမိတယ်။

“ဟေ့လူ ... တပ်မှူး၊ မင်း ဘာတွေခံစားနေရတာလဲ ဟင်”

အလို့ အလိုမကျဖြစ်ပြီး ရှင်ငယ်ပြန်ကြွတယ် ထင်ပြီး အတွေးပဟောဦးဖြစ်နေ
တို့ မေးကြည့်တာပါကွယ်”

“အရှင်ရသေ့ကြီး ... တပည့်တော် ပန်ထွာဘုရင်မကြီး မေးမြန်း
လျှောက်ထားတဲ့ မေးခွန်းများနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး အလိုမကျစရာ မရှိပါဘူး ...
ဘုရား။ ဘုရင်မကြီးသည် ဗဟုသုတလိုလားသည့် မြင့်မြတ်သောဘုရင်မ
ကြီး ဖြစ်နေတာကို မြင်ရလို့ အလွန်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ သို့သော် အဲဒီ
နေ့က တပည့်တော်မျက်စိအာရုံထဲမှာ မမျှော်လင့်တဲ့ ပရသားတွေကို ရုတ်
တရက် မြင်လိုက်ရလို့ပါ ... ရှင်ရသေ့ကြီး”

“ဟင် ... ရှင်ငယ်က ပရသားတွေကို မြင်ရတယ်”

“ရှင်ရသေ့ ... ပန်ထွာရဲ့နန်းတွင်းမှာ မဟာအတုလစည်တော်
ကြီးရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်တယ် ... ရှင်ငယ်၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“သီရိခေတ္တရာတပ် လာတိုက်တုန်းက ဒီမဟာအတုလစည်တော်
ကြီးကို တီးခတ်လို့ ရန်ပယ်ချောင်း ရေကြီး လေကြီး မိုးကြီးကျပြီး ရန်သူ
တွေ စစ်ရှုံးထွက်ပြေးရတယ်လို့ ပြောသံတွေကြားဖူးတယ်။ ဟုတ်ပါသလား
အရှင်ရသေ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ရှင်ငယ်၊ ဒီအတုလစည်တော်ကြီးက သမီး
ဆော် ဘုရင်မကြီးကို သိကြားမင်း ချီးမြှင့်ပေးအပ်ခဲ့တာလေ။ အလွန်ကို
ဆန်ခိုးကြီးတယ်။ အံ့ဩလောက်အောင်လည်း စွမ်းတယ်”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်ချေပေါ့၊ ဟုတ်ချေပေါ့။ ဒါကြောင့်
ဆင်းတို့ကို တပည့်တော်ပညာအစွမ်းနဲ့ မြင်လိုက်ရတာကိုး”

ရှင်ပျိုက တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး ကြမ်း
မြင်ကို သူ့လက်ညှိုးနဲ့ တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်နေတယ်။ နန်းဦးရသေ့ကြီး
အမှာမှာလည်း ရှင်ပျိုရဲ့စကားတွေ နားထောင်ရင်းက အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်
ဘူးဖြစ်နေလေတော့ ...

[၃၈]

“ရှင်ပုည ...”

“အရှင်ရသေ့ကြီး ... ဘာပြောမလို့ပါလဲဘုရား”

“ရှင်ငယ်ကို ကျွပ် မေးစရာရှိနေတယ် ... ရှင်ပုညရဲ့”

“မေးပါ ... ဆရာအရှင်ရသေ့ကြီး”

“နန်းတွင်းမှာ ဆွမ်းစားရင်း လောကီ လောကုတ္တရာတရားများ
ဆွေးနွေးနေတုန်း ရှင်ငယ်ဘာကြောင့် တစ်နေရာကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩစိုးရိမ်
သလို ဖြစ်သွားရတာတုံး ဟင်”

နန်းဦးကျောင်း ရှင်ရသေ့ကြီးရဲ့မေးခွန်းကို ရှင်ပျို ဖြုန်းခနဲ မဖြေ
နိုင်သေးဘူး။ နှုတ်ခမ်းချင်း ဖိကပ်ပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်နေတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ... ဆရာအရှင်ရသေ့ကြီး”

“သမီးတော် ဘုရင်မကြီးက ရှင်ငယ်ကို ကြည့်ညိုလေးစားဖို့
တယ်။ အဲဒီနေ့က ရှင်ငယ် အံ့ဩသလိုဖြစ်ပြီး အလျင်စလို ကောက်ကျ
ငင်ကာ ပြန်ကြွတာကို သမီးတော်ဘုရင်မကြီးက သူ့ကိုများ မေးခွန်းတွေ

www.burmeseclassic.com

“ရှင်ငယ် ... သင့်ကိုကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ခုကို သိနေ မြင်နေ သလိုပဲ။ သင်သိတာ မြင်တာရှိရင် ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောစမ်းပါ။ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ အကျိုးစီးပွားအရေးနဲ့ စပ်လျဉ်းတာမျိုး မြင်ရလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါလား ... ရှင်ငယ်”

“ပြောရတော့မှာပေါ့ ... ကနဦးတုန်းက မပြောဘဲ နေမလို့ပါ။ ရှင်ရသေ့ကြီး မေးလာတော့ ထိန်ချန်မထားချင်ဘူး ဘုရား။ ရှင်ရသေ့ကြီး ကိုလည်း တပည့်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာရသေ့ကြီးအဖြစ် သတ်မှတ် လေးစားပြီး ဖြစ်တာကလည်းတစ်ကြောင်း၊ ပြီး ပန်ထွာဘုရင်မကြီးကို မြင် မြင်ချင်း ဒါ ဘဝဟောင်းက တော်စပ်ခဲ့ဖူးသော ငါ့ရဲ့ အစ်မ၊ နှမပါလားဆို ယုံထင်မှတ်ယူပြီး အစ်မတော် ဘုရင်မကြီးရဲ့အကျိုးကို ရှေးရှုလို့ ပြောပြရ တော့မှာပဲ .. အရှင် ဆရာရသေ့ကြီး”

“ပြောပါ ... ရှင်ငယ်၊ ပြောသာပြောပါ”

“တပည့်တော် မဟာအတုလစည်တော်ကြီး တည်ရာနန်းဝန်းကျန် မှာ မိစ္ဆာနတ်ဆိုး ပရသားတွေကို မြင်လိုက်ရလို့ အရမ်း အံ့ဩသွားတာ”

“ဟင် ... မိစ္ဆာနတ်ဆိုးပရသား ... ဟုတ် ... လားရှင်ငယ် ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ...။ သူတို့အင်အားက မသေးဘူးပဲ။ အမွှေးအမှင် ထူထူကြမ်းကြမ်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးကြီးထွားထွားကြီးတွေ။ အလွန်ကို အရမ်း ဆိုးပြီး ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တယ်။ အဲဒီ မိစ္ဆာနတ်ဆိုးတွေကို ညတုန်းက တပည့်တော်ရဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ ပြန်မြင်ရတယ်။ သူတို့က အတုလစည်တော် ကြီးက အင်းစောင့်တွေကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေတယ်လို့ တပည့်တော် မြင် မက်ရတယ်။ ဒီအကြောင်း ဘုရင်မကြီးကို ဆရာအရှင်ရသေ့ကိုယ်တော်တိုင် သွားရောက်ပြောပြပါ။ အတုလစည်တော်ကြီး ဘေးရန်မရှိအောင် ကာကွယ် ကြပါလို့ အမြန်ပြောပါ ... ဆရာရသေ့ကြီး။ ဒါ မကောင်းတဲ့ လက္ခဏာ

ဆွဲပဲ။ ဘုရင်မကြီးအတွက် တပည့်တော် များစွာလွန်စွာ ပူပန်လှပါတယ်။ ဘုရင်မကြီးကိုသာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောပြပါ ... ဆရာအရှင်”

“ရှင်ငယ် ...”

“ဆရာအရှင် ... ပြောပါ”

“အဲဒါ တကယ်ဖြစ်နိုင်လား”

“ဆရာအရှင် ... ယုံပါ့မလားမသိဘူး။ ဒါဟာ ပြိုင်ဘက်နိုင်ငံက ညွှာစက်နဲ့ လွှတ်ပြီး နာမ်နာမ်ချင်း၊ ဝိညာဉ်လောကချင်း နှိမ်နင်းတဲ့ အနေအထားပဲ။ ဆရာအရှင် ... တပည့်ရဲ့ အာရုံနိမိတ်ရော၊ အိပ်မက် အကြောင်းအရာ ပြောပြပြီးပါပြီ။ ယုံတာ မယုံတာ ဆရာအရှင်တို့၊ ဘုရင်မ ကြီးတို့ အပိုင်းပါ။ တပည့်တော် တရားရှုမှတ်ပါရစေ ... ဆရာအရှင်”

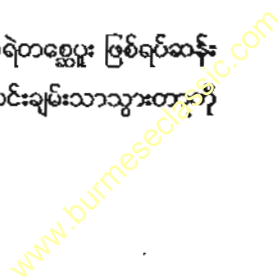
ရှင်ယျိုဟာ ဆရာအရှင်နန်းဦးရသေ့ကြီးကို အရိုအသေပြုပြီး တရား ရှုမှတ်ရန်အတွက် ခြေ၊ လက်၊ မျက်နှာတို့ကို ရေနှင့်သန့်စင်ပြီး တစ်ပါး ဆရာအရှင်ထံကို ဝင်သွားတယ်။

သည့်နောက် ကျောက်ဆင်းတု ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ရှေ့မှာ တင်ပျဉ် ခြေထိုင်ပြီး လက်ခြင်းယှက်လို့ ဝင်သက်ထွက်သက်တရားကို ရှုမှတ်နေ ဆော့တယ်။

ဒီ တကောင်းပြည်သား ရှင်ယျိုကလေးဟာ ငယ်ရွယ်ပေမယ့် ပညာ နှစ်ထပ်တယ်။ ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်၊ ပစ္စည်းပျောက်ရှာရာမှာလည်း နေရာ ထိကျစွာ ဟောပြောနိုင်လို့ မြို့ရော၊ ရွာများမှာပါ ကျော်စောနေတယ်။

အချို့ လူ၊ ကျွဲ၊ နွား တိရစ္ဆာန်တို့မှာဖြစ်တဲ့ အနာရောဂါများကို ဆည်း သူညွှန်တဲ့၊ ပေးတဲ့ ဆေးဝါးများနှင့် ကုသရာမှာ ရောဂါပျောက် ကင်းကြတာ မြင်ရတယ်။

လူအချို့မှာ ဖြစ်နေတဲ့ စုန်းပူ၊ နတ်ပူ၊ သရဲတစ္ဆေပူ ဖြစ်ရပ်ဆန်း ဆွဲကို အင်းတစ်ချပ် ရေစိမ်တိုက်တာနဲ့ ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွားတာကို မြင်ရသေ့ အံ့ဖွယ်မြင်ရတယ်။

၁၁၀ ❀ ဖောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

ဟိုတစ်နေ့က ဆွမ်းလာဖို့တဲ့ ဒကာတစ်ဦးကို ဗေဒင်လက္ခဏာ
ဟောပြောနေတာ ရှင်ရသေ့ ကြားမြင်ရတယ်။

အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

“ဒကာကြီး ... အိမ်ထောင်က ရွှေထည်ပစ္စည်း ကောက်ရယ်
မယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား ... ကိုယ်တော်”

“ဟုတ်တယ် ... မြင်နေရတယ်”

“ဘယ်လိုရွှေထည်ပစ္စည်းလဲ ... ကိုယ်တော်”

“လက်ဝတ်ရွှေထည်ပဲ”

“ဘယ်တော့ရမှာလဲ ဘုရား”

“(ရ) ရက်အတွင်းပဲ ... ဒကာကြီး”

“ရရင် ယူရမှာပေါ့ ... ကိုယ်တော်”

အဲဒီလို ဟောတာကို ရှင်ရသေ့ကြားရတာ။ အဟောခံရတဲ့ ဒကာ
ကြီးလည်း မယုံသလိုတော့ ရှိနေတာပဲ။ သို့သော် ဒကာကြီး တစ်နေ့
ထဲမှာ အမှိုက်လှဲတာ၊ ခြံ တောင်ဘယ်ဘက်ထောင့် အမှိုက်တွေအောက်
ကနေ ကွမ်းသီးလုံးခန့် အလွန်လှပတဲ့ ပျူမြေအိုးလေးတစ်လုံး တွေ့ရတဲ့
အဖုံးလေးလှည့်ဖွင့်လိုက်တာ ... ဘုရားရေ ...

ရွှေလက်စွပ် သုံးကွင်းရယ်၊

ပျူလက်ရာ စစ်စစ်တွေ့ချာ။

နန်းဆွဲမျှင်ကြားမှာ ရွံ့မြေကြီးတွေ ဝင်လို့။ အဲဒါ ရှင်ပျိုကို ဝမ်းသာ
အားရ လာပြောပါရောလား။ ရှင်ပျိုက ပြန်ပြောလိုက်တယ်လေ။ ကိုယ်
ထိုက်လို့ ကိုယ်ရတာ သုံးပါတဲ့။

ဒီလို ရှင်ပျို နန်းတွင်းမှာ ဆွမ်းစားရင်း မြင်လိုက်ရတဲ့ ပရမြင်
ရှင်ပျိုရဲ့ အိမ်မက်နိမိတ်ဆန်းအကြောင်းကို ဖခင်ရှင်ရသေ့ကြီးက
တော် ဘုရင်မကို နှစ်ကိုယ်တည်း ပြောပြတော့ ပန်ထွာဘုရင်မ အလွန်
အံ့ဩသွားတယ်။

ရှင်ရသေ့ကလည်း တကောင်းရှင်ပျိုလေးရဲ့ ဗေဒင်အစွမ်း၊ မနော
အစွမ်းတွေလည်း မြင်ရသိရသမျှ အကုန်ပြောပြတော့ ဘုရင်ခမျာ စဉ်းစား
အေးရောလေ။

ပန်ထွာနိုင်တော်ကြီး သီရိခေတ္တရာလက်အောက်ကို မကျရောက်
အိမ်ဟာအတုလစည်တော်ကြီးရဲ့ အံ့ဖွယ် ဂမ္ဘီရအစွမ်းတွေကြောင့်
အတတ်လား။

မဟုတ်မှလွဲရော ...

သီရိခေတ္တရာမင်း ဒုတ္တဘောင်မင်းကများ ဂမ္ဘီရအစီအရင်တွေနဲ့
မမြင်ရတဲ့ ပရသားတွေလွှတ်လို့ မဟာအတုစည်တော်ကြီးက အင်း
အင်းတွေကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးဖို့ မှော်၊ ဂမ္ဘီရပညာ သုံးရောသလား။

၁၂ ❀ မောင်ညိုပိုင်(သန်လှိုင်)

အဖရသေ့ကြီး ပြောပုံအရ သူ့တပည့်ရှင်ပျိုက ဂန္တိရလောကီဘဝ
မှာလည်း ထက်မြက်တယ်လို့ သိရတော့ ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်
လိုရမည်ရ ပညာပိုင်းနဲ့ စစ်ဆေးကြည့်ရင် သင့်မယ်နဲ့ တူရဲ့။

ဒါကြောင့် တကောင်းပြည်သားလို့ခေါ်တဲ့ ပညာရှင် ရှင်ပျိုကို ဖော်
ခေါ်လာခဲ့ဖို့ အဖရှင်ရသေ့ကို ပြောရတယ်။

တစ်နေ့ ...

နန်းဦးကျောင်း ရှင်ရသေ့ကြီးနဲ့ တကောင်းရှင်ပျိုတို့ နန်းတွင်း
ကြွလာခဲ့ကြတယ်။ အနီးမှာ မည်သူမျှ မရှိစေရ။

သုံးဦးသား တွေ့ဆုံတော့ ဘုရင်မ မေးမြန်းလျှောက်ထားရတာ
ပေါ့။

“အရှင်ရဲ့ အမြင်အကြားနဲ့ အိပ်မက်က ဆန်းနေတာကိုး”

“ဘုရင်မကြီး ... ကျွန်ုပ် မဟာအတုလ စည်တော်ကြီးကို ခဏ
မျှ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပါရစေ”

“စစ်ဆေးကြည့်ရှုပါ ... ကိုယ်တော်”

သူတို့ မဟာအတုစည်တော်ကြီးထားရာ နန်းမြင့်စည်တော်စင်
ပေါ်ကိုရောက်တော့ လှံရှည်နှင့် ဓားကိုင် စစ်သည်တော်များက သူ့
နန်းဦးရှင်ရသေ့တို့ကို အရိုအသေပေးကြတယ်။

သည့်နောက် သစ်သားတံခါးကြီးကို ဖွင့်ပေးကြတယ်။ သုံးဦးသား
ဝင်မလို့ လုပ်ခါနီးမှာ ...

“ဘုရင်မကြီး ... ခဏရပ်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ... ကိုယ်တော်”

“ဒင်းတို့ကို ကျွန်ုပ်တွေ့နေရတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ ... ကိုယ်တော်”

“ဘုရင်မကြီး မြင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုမှာ ပရဇိစ္ဆာသားတွေ။ ခါ
သီရိခေတ္တရာက လွှတ်တာနေမှာ။ အသာဖယ်နေ”

ပြုလို့ ...

“ဆရာရှင် ...”

“ပြော ... ရှင်ငယ်”

“ဆရာရှင် ... မြင်ရလား။ ဟိုမှာ ပရနတ်ဆိုးတွေ”

ရှင်ရသေ့ကြီးက အဝေးပတ်ပတ်လည်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“မမြင်ဘူး ... ရှင်ငယ်”

“ဆရာအရှင်က ဘီလူးမကိုတောင် မြင်ဖူး။ နှင်ဖူးရဲ့သားနဲ့ ဘာ
ကြောင့် မမြင်ရတာပါလဲ ... ဆရာအရှင်”

ဟုတ်တာပဲ။ စန္ဒမုခီဘီလူးမ ပန်ထွာဖြစ်လာမည့် ကလေးကို
မွေးဖွားပြီး နို့တိုက်မရဖြစ်တုန်းက သူ့ကိုယ်တိုင် မန္တန်မန်းမှုတ်ပြီး ဘီလူးမ
တို့ နှင်ခဲ့ပါလျက်နဲ့ ယခုဘာလို့ မမြင်ရတာပါလဲ။ အင်း ... အင်း ...

“ရှင်ငယ် ကျုပ်က အဲဒီတုန်းက ဘီလူးမ ကိုယ်ထင်ပြတာ၊ ဖီး
ဇွားဘုန်းနိမ့်ဖြစ်နေလို့ မြင်ရတာပါကွယ်။ ခု ကိုယ်ထင်မပြုကြတော့ မမြင်
ဘူးလေ”

“ကောင်းပါပြီ ... ဆရာရှင်ရသေ့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သင်းတို့ အဝေး
ဆို ပြေးသွားစေဖို့ ရသမျှမန္တန်များ ရွတ်ကြပါဖို့”

သည့်နောက် ဆရာရသေ့နှင့် ရှင်ပျိုတို့ဟာ ရှေ့ရူးစူးနဲ့ ဝဲယာကို
ဇွတ်နှာမူပြီး မန္တန်များကို အချိန်အတန်ကြာ ရွတ်လိုက်ကြတယ်။

အတန်ကြာတော့ ရှင်ပျိုက လက်ကာပြီး ရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

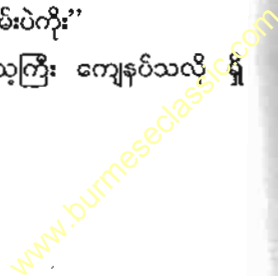
“ပြေးကုန်ပြီ ... အားလုံးပြေးကုန်ပြီ”

“ပြေးကုန်ပြီ ... ဆရာအရှင်”

“ပြောပါ ... ရှင်ငယ်”

“ဆရာအရှင်ရဲ့ မန္တန်ကလည်း တယ်စွမ်းပဲကိုး”

ရှင်ပျိုရဲ့ စကားကြောင့် ဆရာရှင်ရသေ့ကြီး ကျေနပ်သလို ရှိ
သွားတယ်။

၁၁၄ ❀ ဖောင်ညိုင်း(သန်လျင်)

“အချို့သော မိစ္ဆာနတ်ဆိုးတွေက ကိုယ်ထင်မပြုကြဘူး... ဆရာ အရှင်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်က အတ္တဘောကြီးတွေမို့ပဲ မစိုးရိမ်ပါနှင့်”

“ကိုယ်တော် ...”

“အမိန့်ရှိပါ ... ဘုရင်မကြီး”

“သူတို့က သီရိခေတ္တရာက လွတ်လိုက်တာလား”

“ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဘုရင်မ။ နောက်တစ်ချက်က ပရသား အချင်းချင်းမှာလည်း တစ်ဦးစားနေရတာ၊ ကောင်းစားတာကို မနာလိုတာ မျိုး ရှိပါတယ်။ ပြီး ကြီးနိုင်ငယ်ညှိုးဝါဒကလည်း ပရလောကမှာ ရှိတယ်။ သူတို့လိုချင်တဲ့အကျိုးကို မရလို့ လာရောက်နှောင့်ယှက်ကြတာပါ။ မစိုးရိမ် ပါလင့်။ ကိုင်း ... အပေါ်ကိုတက်ပြီး ကြည့်ရအောင်။ နောက်တစ်ခါ သူ တို့ မလာရအောင် ကျွန်ုပ် ရေစည်း၊ သဲစည်း ချပေးပါမယ်”

ဒီလိုနှင့် ဒုတိယမြောက်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး နောင် သူတို့သုံးဦး မဟာ အတုလစည်တော်ကြီးရှေ့မှောက်ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

အတုလစည်တော်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ရှင်ပျို အလွန်အံ့သြလို့ သွား ခဲ့ရပါပကော။

ကြည့်စမ်း ...

ပျူယောက်ျားကြီးနှစ်ဦး လက်လေးချောင်းဆက်အထိမျှ အလုံး အဝန်းရှိတဲ့ စည်တော်ကြီး။

မျက်နှာကတင် လက်နှစ်ဖက်ဆက်ထိမက ကျယ်ဝန်းလှပြီး စည် ကိုကျက်ထားတဲ့ သားရေသား ခါးပတ်ကြီးတွေကို ရွှေချထားတယ်။

စည်ဝ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အင်းကွက်တွေက အမျိုးမျိုးပဲ။ စက် ဝိုင်းသဏ္ဍာန်၊ လေးထောင့်သဏ္ဍာန်၊ တြိဂံသဏ္ဍာန် ခက်ခဲနက်နဲလှတဲ့ ရှေး စာတွေနဲ့ ရေးတိုးထားတာပါကလား။

လင်မှန်ဘုရင်မယ့်ထွာ ❀ ၁၁၅

ပြီး ... မန္တန်ကဲ့သို့သော စာသားတွေက စည်သားရေမျက်နှာဝ ဖတ်ပတ်လည်မှာ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်၊ စက်ဝိုင်းကြီး၊ စက်ဝိုင်းလတ်၊ စက် ဝိုင်းသေး သုံးကွင်းရေးထားတာကိုး။

အသေအချာကြည့်လိုက်တော့ စည်တော်ကြီးရဲ့ သစ်သားကိုယ် ဆည်ပေါ်မှာ နတ်ရုပ်တွေ၊ ဘီလူးရုပ်တွေ၊ နတ်စစ်သည်ပုံတွေကို ထွင်း ထိုးထားပြီး ရွှေချထားတာကို အံ့ဖွယ် မြင်တွေ့ရတယ်။

စည်ကြီးကို နယားဦးခေါင်းပါ ရွှေပိန်းချ ရုပ်လုံးကြွ သစ်သားတိုင် ကြီး နှစ်တိုင်ပေါ်မှာ သံချိတ်ကြီးနဲ့ ချိတ်ထားတယ်။

ခန့်ညားထည်ပါလိုက်တာ။

စည်မျက်နှာဝကို အုပ်ထားတဲ့ ပန်းကုံးစွပ်တွေကလည်း အင်းကွက် ဆွ အစီအရိနဲ့။

အလွန်ကို ထူးဆန်းတဲ့ စည်ကြီးပဲ။

“ကိုယ်တော် ... စစ်ဆေးကြည့်ပါ”

ရှင်ပျိုက အတုလစည်တော်ကြီးရှေ့မှာ ရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို စည်မျက်နှာရှိရာ ဆန့်တန်းလို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး အာရုံခံလိုက်တယ်။

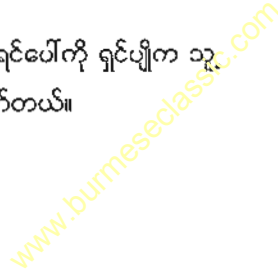
ပန်ထွာဘုရင်မကြီးနဲ့ ရှင်ရသေ့တို့ကလည်း ရှင်ပျိုရဲ့ အပြုအမူကို မျက်တောင်မခတ် အကဲခတ် စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

ရှင်ပျိုရဲ့နှုတ်ကနေ ဟိန္ဒူ၊ ဗြဟ္မဏဆရာကြီးများ ရွတ်တဲ့ မန္တန် ထိုးလို့။

ပုဏ္ဏားတော်ပုရောဟိတ်ကြီးများ၊ နတ်မင်းကြီးကို ပင့်ဖိတ်သည့် အခါရွတ်သည့် ပါဠိဂါထာလိုလို၊ မန္တန်လိုလိုများကို ဟိန်းနေတဲ့အသံနဲ့ ရွတ် ထိတယ်။

ပြီးနောက် ...

အတုလစည်တော်ကြီးရဲ့ မျက်နှာဝဖောင်းရင်ပေါ်ကို ရှင်ပျိုက သူ တွာလက်နဲ့ အသာ တရွေ့ရွေ့ ဖြည်းဖြည်းတင်လိုက်တယ်။

သစ် * ဟောင်ညိုင်း(သန်လျင်)

ဒီမှာ ရှင်ပျိုရဲ့ညာလက်က တဆတ်ဆတ်တုန်း၊ ဖျတ်ဖျတ်ခုန်သလို တုန်ခါနေတာ။ ရှင်ပျိုက မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး မန္တန်တွေပဲ အဆက်မပြတ် ရွတ်နေတယ်။ စည်ကြီးလည်း အနည်းငယ် ယိမ်းထိုးလာတယ်။

ရှင်ပျိုရဲ့လက်ဝါးဟာ ထိလိုက် ကြွလိုက်။

ရှင်ပျိုက လက်ဝါးကို ရှေ့တိုးနေကင်လင် လုပ်လိုက်။

မကြာခင် ယိမ်းထိုးတဲ့ စည်ကြီး ငြိမ်ကျရပ်သွားခဲ့တယ်။

ပြီး ... ရှင်ပျိုက စည်မျက်နှာပြင်ပေါ်က အင်းကွက်တွေကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ကွယ်လို့ လက်သည်းနဲ့ဖျက်အောင် ခြစ်လိုက်ပြီး ...

“ဘုရင်မကြီး ...”

“ကိုယ်တော် ... အရှင်”

“အတုလစည်တော်ကြီးရဲ့ အင်းစောင့်တွေက ပူးတုံရွာတုံ ဖြစ်နေကြတယ်”

“ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ပါလဲ ဘုရား”

“ဘုရင်မကြီး ... ဒီစည်ကြီးရဲ့ မျက်နှာဝကို နဲ့သာမျိုးတွေနဲ့ ပက်ထားမဟုတ်လား။ ဒီမှာ အင်းကွက်တွေ ဆေးပျက်နေတယ်”

“မှန်ပါ ... သပြေပန်းကို နဲ့သာမျိုးတွေစိမ်ပြီး စည်ပေါ်က အင်းစောင့်များကို ပက်နှိုးမိဖူးပါတယ် ဘုရား”

“အဲဒါ နည်းနည်းမှားသွားပြီကိုး”

“ရှင် ...”

“စည်မျက်နှာပြင်ပေါ်က အင်းတွေ၊ နဲ့သာရည်ထိပြီး ကွယ်ပျက်ကုန်တော့ အင်းဖျက်ပစ်သလို ရှိသွားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် အင်းစောင့်တွေကို ခေါ်ကြည့်တော့ ပူးတုံရွာတုံဖြစ်နေတယ်။ အင်းပျက်ရင် အင်းစောင့်မိပျက်ကရော ... ဘုရင်မကြီး။ အင်းဆိုတာ မပျက်ရဘူး။ မမှိန်ရဘူး။ မပေါက်ရဘူး။ မစောင်းရဘူး။ မကျိုးရဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အင်းစောင့်အချို့

လင်ပုန်းဘုရင်ပန်ထွာ * ၁၁၇

အင်းကို ပြန်ခွာသွားကြပြီ။ ကျန်တဲ့အင်းစောင့်က မနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ညီက အလစ်ချောင်းနေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး ပရသားတွေ ဒီဝန်းကျင်မှာ မိန့် နေရာယူဖို့ ချောင်းနေတာ”

“အဲဒါဆိုတော့ ဘယ်လိုဖြစ် ...”

“ခုနေမှာ ... ဘယ်နိုင်ငံက ရန်သူဖြစ်ဖြစ်၊ ဗိဿနိုးကို ချီတက်မိန့်လို ရနေပြီ”

“ဟင် ...”

“ဒီစည်တော်ကြီးမှာ အင်းစောင့် မစုံတော့ဘူး။ အင်းစောင့်တွေက လုံမှ။ မယုံရင် ဘုရင်မကြီး ဒီစည်တော်ကြီးကို တီးခတ်ကြည့်ပါ။ ရန်သူမကောင်းကင်မှာ မိုးကြီးလေကြီး လုံးဝမကျရဘူး။ ကျွန်ုပ်ပြောသလို နေ့တတ်ဘဲ မိုးကြီးလေကြီး ကျလာခဲ့ရင် ကျွန်ုပ်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်။ ကျွန်ုပ် ရဲရဲအာမခံတယ်”

ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ လွှမ်းမိုးသွား ပြီး နားလည်း ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

“ကိုယ်တော် ... ဒါ ... ဒါဆို ... အတုလစည်တော်ကြီး နဂိုကတည်းက ဂန္ဓိရတနာနိဗ္ဗိဒ္ဓိအောင် ပြန်ရှိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ဟင် ... အင်း ... လို့”

“ပြင်မှ ရမှာပဲ။ ပြင်ရမယ်ဆိုရာမှာ အင်းတွေ ပြန်အသစ်စီရင်ပြီး အင်း ချုပ်အင်း၊ တိုက်အင်း၊ ခံအင်းတွေနဲ့ အလုံလုပ်ရမှာပဲ။ နေဦး ... လင်းမကြီး၊ ကျွန်ုပ် စစ်ဆေးလိုက်ပါဦးမယ်”

ရှင်ပျိုက သို့ကလိုပြောပြီး မဟာအတုလစည်တော်ကြီးရဲ့ သားရေမျက်နှာပြင်ကို လက်သည်းနဲ့ ထပ်ခြစ်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဒီလိုခြစ်လိုက်တော့ ရှိပြီးသား အင်းကွက်တွေပေါ်မှာ လက်သည်းထိရာတွေ တင်ကုန်ရော။

အမှန်က ရှင်ပျိုက တမင်လုပ်နေတာ။

၁၁၈ ❀ မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီတကောင်းရှင်ပျိုက ရဟန်းအစစ် မဟုတ်ဘူး။ နန္ဒင်းသိုးသင်္ကန်းကို ဟန်ဆောင်ဝတ်ထားတဲ့ ရှင်ယောင်။

သီရိခေတ္တရာမင်း ဒွတ္တဘောင်ရဲ့ အစီအမံနဲ့ ရဟန်းရှင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့သူလျှီ။

အခု သူလျှီရှင်ယောင် ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ မဟာအတုလစည်တော်ကြီးရှေ့မှောက်ကို ရောက်ပြီး စည်တော်ကြီးပေါ်က နဂိုအင်းတွေထဲ လက်သည်းနဲ့ခြစ်ပြီး ပထမ ဖျက်နေတာ။

ဒါကို ပန်ထွာဘုရင်မကြီးလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ကြည့်လို့ မရိပ်မိဘူး။

နန်းဦးရှင်ရသေ့လည်း မျက်စိမှုန်လို့ မမြင်ရှာဘူး။

ရှင်ရသေ့ကြီး ထင်နေတာက ဒီတကောင်းကလာတဲ့ ရှင်ငယ်ဟာ ဂန္ထီရပညာရော၊ ဗေဒင်၊ လက္ခဏာ၊ အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့မှာပင် မိမိထက်ရော၊ သမီးတော် ဘုရင်မကြီးထက်ပါ ပိုမိုတတ်ကျွမ်းနားလည်သူပညာရှင်လို့ ထင်နေတာ။

အမှန်က ဒီရှင်ယောင်က တကောင်းပြည်သား မဟုတ်ဘူး။

သီရိခေတ္တရာက လူလိမ်သူလျှီ။

သို့သော် ရှင်ယောင် (ရှင်ပျို) က ဟိတ်ဟန်မင်မောင်း အလွန်ကောင်းတော့ ဗိဿနိုးမြို့သူမြို့သား ရွာသားရွာသူများသာမက ပန်ထွာဘုရင်မကြီးကပါ လေးစားယုံကြည်တာပေါ့။

အဲဒီ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကိုက ပန်ထွာပြည်ကြီး ပျက်ဖို့ အစပြုစေ ကိန်းပဲ။

“တွေ့လား . . . ဘုရင်မကြီး၊ အင်းဆေးတွေ မခိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါကို ‘အင်းကွာ’ တယ်၊ ‘အင်းခွာ’ တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဆိုလိုတာက အင်းစောင့်တွေ ဒီစည်ပေါ်မှာ မပျော်ပိုက်လို့ ခွာကုန်တာ။ နောက်ထပ်

ခွက် စည်သားရေပဲ။ မတီးဘဲနေရင် စည်ကြိုးလျှော့ပြီး သားရေရှုံ့တွန့်လေ့ရှိတယ်။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် အတုလစည်ကြီးရဲ့ စည်သားရေကို တင်းအောင် ခြစ်ကျက်ရမယ်။ ကြိုးတွေ တင်းရမယ်။ တန်ခိုးကြီး အင်းသစ်ပြန်ရေးပြီး အင်းစောင့်တွေ ပြန်ခေါ်အပ်ရမယ်။ စည်လုံးဝန်းကို သစ်စေးသုတ်ပြီး ရွှေပိန်းခပ် ပြန်ချရမယ်။ နံ့သာမျိုးကိုးပါးနဲ့ မပက်ဖျန်းဘဲ အငွေ့နဲ့ ပူဇော်ရမယ်။ အခု ရေရှည်ခံမှာ။

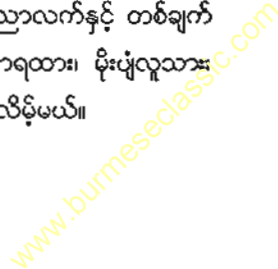
ပြီးတာနှင့် ဘုရင်မနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဆီမီး၊ ပန်းမန်၊ အမွှေးနံ့သာ (၉) ပါး၊ ပန်းကိုးမျိုး၊ သစ်သီးကိုးမျိုးနှင့် ကိုးရက်တိုင်တိုင် ပုတီးစိပ်၊ အိမ်ဌာန်ဝင်လို့ အင်းစောင့်များကို ပင့်ရမယ်။ အင်းစောင့်များကို အိမ်ဌာန်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာနားကြီးပေးပြီး အင်းစောင့်များ ပျော်အောင်ရွှင်အောင် ကိုးရက်ပြည့်၊ သယ်ရက်မြောက်သောနေ့မှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီးများ ကျင်းပပြုလုပ်ရမယ်။

ပြီး အမိ၊ အဘ၊ ဘိုးဘွား၊ ကျေးဇူးရှင်တို့အား နံ့သာရည်၊ စားဖွယ်များ အဝတ်တန်ဆာများ ပေးလှူရမယ်။ မြို့စောင့်နတ်များ၊ နယ်စောင့်နတ်များ၊ တောစောင့် တောင်စောင့် မြစ်စောင့် အင်းစောင့်နတ်များနှင့်တကွ ဘုရား၊ ရုက္ခစိုးတို့ပါမကျန် ဗလိနတ်စာ ကျွေးမွေးလှူဒါန်းရမယ်။ သို့ကလို ဘုရားကောင်းမှုအစုစုကို လုပ်ပြီးတာနှင့် ဤမဟာအတုလစည်တော်ကြီးကို ဘုရင်မကြီးတီးခတ်ပါက စည်တော်ကြီး၏မြည်သံကို အတိုင်းတိုင်း မြည်ပြည်ကပါ ကြားရပါလိမ့်မယ်။

စည်ကြီးကို ဘယ်လက်နှင့်တီးက မိုးသေးမိုးမွှား၊ လေစလေမွှား၊ ကောင်းမိုးသန့်တို့ ရွာပြီး ကောက်နှံစပါး၊ ပဲပြောင်း၊ သစ်ဥသစ်ဖုတို့ ထောက်ထမ်းပိုး တိုးလာလိမ့်မယ်။

ရွှေမိုးငွေမိုးများ ရွာပြီး တိုင်းပြည် သာယာဝပြောလိမ့်မယ်။

မဟာအတုလစည်တော်ကြီးကို ဘုရင်မ၏ညာလက်နှင့် တစ်ချက်တစ်လိုက်သော် ကောင်းကင်မှာပျံနေသည့် စကြာရထား၊ မိုးပျံလူသား၊ နေဇာန်ပျံတို့ မြေကြီးပေါ်ကို ပျံရင်းက ပြုတ်ကျပါလိမ့်မယ်။

စည်မျက်နှာပြင် အလယ်ဗဟိုစည်ချက်မကို သုံးချက် တီးခတ်
က လေကြီးမိုးကြီးများ ကျလာပါလိမ့်မယ်။ တောင်အရပ်ကို ရည်ညွှန်း
က တောင်အရပ်မှာ ကျပါလိမ့်မယ်။ မြောက်အရပ်ကို ရည်ညွှန်းပြီး တီးခတ်
မြောက်အရပ်မှာ လေကြီးမိုးကြီး ကျပါလိမ့်မယ်။

စည်တော်ကြီး၏ချက်မကို ဘုရင်မညာလက်သီးဆုပ်နှင့် လက်မ
ရစ် ကိုးကြိမ်ရစ်အုပ်ပြီး ရန်ပယ်အရပ်ကို ရည်ညွှန်းဆုတောင်း၍ တီးခတ်
က လေကြီးမိုးကြီး၊ မိုးကြီးကြီး၊ လျှပ်စစ်မီးကြီး ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ ကျ
လိမ့်မယ်။ မိုးကြီးကြီး (၉) ပါးသည် မီးလုံးမီးလျှံနှင့်တကွ မြေပြင်မှာရှိသူ
ကို လောင်ကျွမ်းပါလိမ့်မယ်။ လက်ဝါးနှင့် ငါးချက်တီးခတ်သော် အဟုန်ပြ
လှသော တောင်ကျရေနှင့် ပိန်းပိတ်မည်းမှောင်သော မိုးတို့သည် ဝါးလုံးထိ
ဝက်ခေါင်းထိုးရွာပြီး လှိုင်းတံပိုးကြီး သုံးပါးဖြစ်သည့် ...

- (၁) မဟိန္ဒာဝိစိ ... ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်တိုင် အောင်တက်
သည့် လှိုင်းတံပိုး။
- (၂) ဂင်္ဂါဝိစိ ... ယူဇနာ ငါးဆယ်တိုင်အောင်တက်သည့်
လှိုင်းတံပိုး။
- (၃) ရောဟနဝိစိ ... ယူဇနာလေးဆယ်တိုင်အောင် အထက်
အရပ်သို့ အလှိုင်းလှိုင်း တက်လွန်လူးသည့် လှိုင်းတံပိုး
ကြီးများ ကျရောက်ပြီး ရန်သူအားလုံး ချေမှုန်းပစ်ကာ
အတိုင်းတိုင်း အမင်းမင်းတို့ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့၍ ဘုရင်
ခြေဖဝါးအောက်သို့ ဝင်ရောက်ခိုလှုံခစားကာ ရွှေ
ရတနာ သမီးကညာ၊ သားကညာ၊ ဆင်းမြင်း၊ ကျွဲ၊ နွား
ရတနာမျိုးတို့အား မပြတ်မလပ် ဆက်သရောက် ရှိလာ
မည်မှာ ကေနမလွဲပါ ... ဘုရင်မကြီး။ အကယ်၍ အညွှန်
အယုတ်ဘက်ကို ရွှေလျားနေသည့် ဤအတုလစည်ကြီး
အား မပြုမပြင် မစီရင်သော် ...”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်နိုင်လဲ ... ကိုယ် ... တော် ... ဟင် ...

ဘုရင်မ အရမ်းစိုးရိမ်ကြီးနေတယ်။
အလွန်ကို သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေတယ်။

“မပြုမပြင် မစီရင်ဘဲ ယခုအတိုင်းသာ ထားရှိပါက တစ်လ
အတွင်း ဤစည်တော်ကြီး၏ သားရေမှာ စိုးဝါးနံ့ဟောင်သည့် အပုပ်နံ့များ
ဓာတ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟင် ...”

“တိုင်းပြည်မြို့ရွာအတွင်း မမြင်အပ်သော ပရသားများ၊ နတ်ဆိုး
အမျိုးမျိုး၊ ခြောက်လှန့်ပြုစားလို့ လူတိရစ္ဆာန်အများ ကြောက်လန့်ငို
ကြွေး၊ မီးဘေး၊ သူခိုးဘေး၊ ရောဂါဘယဘေးဆိုးများ ကြုံရပါလိမ့်မယ်။
ဤတွင်း ရွာတွင်း မီးကြီးလောင် အငတ်ဘေးကြီး ကြုံဖို့ စိုးခေါင်ပါလိမ့်
မယ်”

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

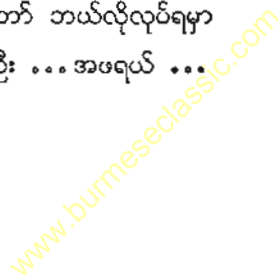
“သည့်ထက်ဆိုးသည်က အခြားတိုင်းတစ်ပါးက ရန်သူတို့ကို ဤ
စည်ကြီးက တန်ခိုးထူခွံပြု၍ မတွန်းလှန်နိုင်ဘဲ ရန်သူများ အလုံးအရင်းနှင့်
အဆောက်တိုက်ခိုက်သည့်အတွက် ပန်ထွာတိုင်းပြည်ကြီး အလုံးစုံပျက်စီးပြီး
အဆုန်းမြို့ကြီး သွေးချောင်းစီး၍ မြို့ကြီးရွာကြီးများ မှုန်မှုန်ညက်ညက်
ဖြစ်မည် ... ဘုရင်မကြီး”

“အို ... ဘုရား ... ဘုရား ... ကြောက်စရာ ကောင်းလှချေ
အထူး။ အဖ ... အဖ ... ဖ ရသေ့ ...”

“ဘုရင်မကြီး ...”

“ဘယ်လို ... လုပ်ရမလဲ ဟင်။ သမီးတော် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ
မလဲ ... အဖ ... ဟင် ... ဟင် ... အကြံပေးပါဦး ... အဖရယ် ...

မလဲ”

၁၂၂ * မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

နန်းဦးရသေ့အိုကြီးခမျာမှာလည်း ရှင်ယျို (ရှင်ယောင်) ရဲ့ သေချက် ပြောချက်များကို ကြားရပြီး ပန်ထွာရဲ့အနာဂတ်ကို တွေးလို့ အထူးစိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဟာ ဘုရင်မကြီး ပန်ထွာနည်းတူ ဖြစ်နေတယ်။

“ရှင်ငယ် ...”

“ဆရာအရှင် ...”

“ခုပြောတာတွေဟာ ကေနီအမှန်ဖြစ်မှာ သေချာသလား ... ရှင်ငယ်”

“ဆရာအရှင် ... တပည့်တော် ဤပန်ထွာမှာပင် ဦးခေါင်းညှစ်သေတပန် သက်ထက်ဆုံး တရားကျင့်ကြံနေထိုင်သွားဖို့ ရွှေရောင်တော်ဘုရားမှာ သစ္စာပြုပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်၊ ဆရာအရှင်နှင့်ရော၊ ကျေးဇူးရှင် ပန်ထွာဘုရင်မကြီး ရှေ့မှောက်မှာ ကောင်းတူဆိုးတူ နေထိုင်သွားမည်ဖြစ်ပါတယ်။ မဟုတ်မမှန်ကို လိမ်ညှာပြောဆိုသည်ဟု ကျွန်ုပ် ဟောပြောသည့်အတိုင်း ဝေကန်မဖြစ်ခဲ့ပါက ကျွန်ုပ်ကို ကျားစား၊ သစ်စာ ကျွေးလိုက် ကျွေးခွင့်အဆုံးစီရင်ပါ အရှင်”

“ဟူး ...”

“ဘယ်လိုလုပ်သင့်ပါသလဲ ... အဖရယ် ဟင်း၊ မြန်မြန်ပြောပါ အဖရဲ့။ သမီး ရန်သူတွေကို အနိုင်ရမှဖြစ်မှာလေ”

“သည်အတိုင်းဆို ပြန်လည်ပြုပြင် စီရင်မှ သင့်ပေမှာပေါ့ ... သမီးတော်”

“ကိုယ်တော် ...”

“ပြောပါ ... ဘုရင်မကြီး”

“ဒီ ဂန္တီရအစီအရင်သစ် အတတ်များကို ကိုယ်တော် စီရင်နိုင်စွမ်းရှိပါသလား ... ကိုယ်တော်”

“ဘုရင်မကြီး ... ကြိုက်ရာ အစောင့်အကြပ်များရဲ့ ရှေ့မှောက် ဘုရင်မကြီးရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ လက်တွေ့စီရင် လုပ်ပြပါမယ်။ ပြီးရင် ဘုရင်မ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လင်ပုန်းဘုရင်မပန်ထွာ * ၁၂၃

ကိုယ်တိုင် တီးခတ်၍ ကျွန်ုပ်ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် လက်တွေ့ စမ်းသပ် စစ်ဆေးတော်မူပါ။ ဘုရင်မကြီးလည်း ဂန္တီရအတတ်ကို နားလည်သိရှိသူပါ။ နှုတ်ယုံပါ”

“ကောင်းပါပြီ။ ဒါဆို ပြုပြင်စီရင်ရမှာပေါ့။ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်မှာ စီရင်သင့်ပါသလဲ ... ကိုယ်တော်”

“ကျွန်ုပ် ... ကောင်းကင်နက္ခတ်၊ အချိန်အခါ၊ စန်း၊ ကြင်း၊ နဝင်း၊ ချွန်း ... ‘အခါ’ ကောင်းတို့ကို သေချာစွာ တွက်ချက်ပြီးမှ စီရင်ပါမယ်။ နောက်တစ်ချက် မဟာအတုလစည်တော်ကြီး ပြန်လည်ပြုပြင်စီရင်သည်ကို ဘုရင်မကြီးတို့မှတစ်ပါး အခြားသူများ မသိပါစေလင့်”

“ဘာကြောင့်ပါလဲ ... ကိုယ်တော်”

“မတော်လို့ ... မဟာအတုလ ရန်ပယ်စည်တော်ကြီးကို ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ဦးစီး၍ ဂန္တီရအစီအရင်နှင့် ပြုပြင်နေသည့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို အခြားသူတို့သိသွားပါက ဘုရင်မရဲ့ရန်သူ တိုင်းပြည်ကို အမြန်သွားရောက် အကြောင်းကြားခဲ့သော် ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လိုမှ ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး ... ဘုရင်မ။

တစ်ခါ ကျွန်ုပ်၏ ပညာဂန္တီရအစွမ်းကို သိသူများက ရန်သူတို့ အတွက် ကျွန်ုပ်ကို မပြုပြင်နိုင်ရန် လုပ်ကြံခဲ့သော် ဘုရင်မကြီးရဲ့ အကျိုးဆော်ကို ကျွန်ုပ် မည်သို့ အဆုံးတိုင် ကာကွယ်ပေးနိုင်မှာလဲ .. ဘုရင်မ”

“ကောင်းပါပြီ ... ကိုယ်တော်၊ ကျွန်ုပ်ရယ်၊ အဖရယ်၊ လူရင်း လူသုံးကလွဲရင် မည်သူမျှ မသိစေရအောင် ကျွန်ုပ် လျှို့ဝှက်ထားပါ့မယ်”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ဘုရင်မကြီး သက်တော်ရာ ကျော် ရှည်ပါစေ။ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမြတ်စွာဖြင့် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်နိုင်ပါစေ”

အဲဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ တဘောင်တွေကို ဗိဿနိုးမြို့ထဲမှာရော၊
ကျေးလက်တွေမှာပါ ကလေးလူကြီးမကျန် ရွတ်ဆိုနေကြတယ်။

အချို့က သီချင်းလိုလုပ်ပြီး ဆိုကြလေရဲ့။

လယ်သမား၊ ယာသမား၊ နွားကျောင်းသား၊ ဈေးသည်ဈေးဝယ်
များဟာ အဲဒီတဘောင်တွေကို ရွတ်ဆိုပြီး အမျိုးမျိုး ပြောဆိုဝေဖန်ကြ။

ညအခါ လသာသာ ရေခွေးကြမ်းဝိုင်းမှာ တဘောင်တွေရဲ့
အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ဖော်ကြပေါ့။

“အတုလစည်ကို မပြင်ရင် ရန်မီးက မိုးထိတောင် တက်မယ်ဆို
ဒါလား ... ကိုရင်ဟရီရေ”

“ဟုတ်ပ ... ကိုရင်ရယ်၊ စည်ကြီးက ပသိုဖြစ်လို့တုံးတဲ့”

“စည်တော်ကြီးသားရေကို ကြွက်ကိုက်လို့တဲ့”

“သားရေပဲ ကြွက်က ကိုက်မှာပေါ့ ... ကိုရင်ဝဲ့”

ဒီမှာ တောင်းနိုး၊ ဆန်ကော ဈေးသည်ကြီးက ...

“ဒီလိုရှိတယ် မဟုတ်ရော ... ကိုရင်၊ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးက
ကြာသပတေးသမီးဆို ဟုတ်တည်း ... ကိုရင် ဟင်”

“ကြာသပတေးလို့ ပြောကပါ့ဗျာ”

“ကြာသပတေးဆို နေ့နံက ကြွက်ပေါ့ဗျ”

“ပဇာဖြစ်တုံး ဈေးသည်ကြီးရယ်”

“ဗိဿနိုးကရော ကြာသပတေး မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဖြစ်ရော ပသိုဖြစ်မယ်တဲ့တုံး ... မောင်ရင်ဆန်ကောရဲ့”

“ကြာသပတေးသုံးခု ဆက်နေတာ ကက်ကင်းဗျ”

“အံ့မယ် ... ကက်ကင်းဆိုရော ချက်ချင်း ဘာဖြစ်မှာတုံး ...
ဆန်ကောရ”

“ဗေဒင်သဘောမှာ ကက်ကင်းကျရင် ပျက်ကွင်း စရောတဲ့
ကောင်းဘူး”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဗိဿနိုးမြို့တွင်းမှာလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
တဘောင်အဆန်း သီချင်းလင်္ကာအဆန်းတွေ ပေါ်နေပါရော။

“အတုလစည်တော် ... မပြင်သော် ...

ရန်ပေါ်မီးတောက် မိုးထိမည် ...

“အတုလစည်ကြီး ပြင်လို့ပြီး ...

ရန်မီးငြိမ်းစေ၊ သက်တော်ရှည် ...

“အတုစည်သံ မြည်ဟီးသံ ...

ပန်ထွာဘုန်းကြီး ထီးဆောင်းမည် ...

“ဒွတ္တဘောင်ရန် ပန်ထွာနိုင် ...

စည်တော်မိုးသို့ ခြိမ်းလိမ့်မည် ...

“စည်တော်တီးသံ စပါးကောက်နံ့

ကျောက်သံပတ္တမြား ဖြူမောက်မည် ...

ရှင်ငယ် မ၊လို့ ဘုန်းတောက်မည် ...

ပန်ထွာ မိုးလောက်မြင့်လိမ့်မည် ...

၁၂၆ * ထောင်မှူးကြီး(သန်းလှိုင်)

“အလိုကွယ် ... ကိုရင်ဆန်ကောက ဗေဒင်ဆရာနဲ့ တူရဲ့ဟဲ့”

“လုပ်ပါဦး ... ကိုဗေဒင်ဆန်ကောရ ... ပြောပါ”

“ကက်ကင်းကျွန်ုပ်ရင် ရန်ကီနီ၊ တိုက်ကီနီ၊ ဖျက်ကီနီတို့။ သားရေကို ကိုက်တဲ့ကြွက်က ဒါ ကျူးကျော်စော်ကားတာ။ ပန်ထွာကိုလည်း ကြာသပတေးကြွက်လို့ ယူရင် ဗိဿနိုးကိုလည်း ကြာသပတေးကြွက်လို့ ယူရင် ကြွက်သုံးကောင် ရန်ကီနီဗျ”

“ဒါဆို ဘာလုပ်မတုံး ... ကိုရင်ဆန်ကော၊ အမြန်ပြောပါဦးဟ”

“အတုလစည်ကြီး ပြင်လို့ပြီး ...

ရန်မီးငြိမ်းစေ ... သက်တော်ရှည်ဆို မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပကော ... မြို့ထဲ ဆိုနေကြပလဲလေ”

“စည်ကြီးကို ပြင်သင့်တာပေါ့ဗျာ။ ပြင်ပြီးရင် အတွင်းရန် အပြင်ရန် ငြိမ်းပြီး ဘုရင်မကြီး သက်တော်ရှည်လို့ ဆိုသကဲ့”

“ဟုတ်ပဗျာ ... ကိုရင်ဆန်ကောပြောတာ သဘာဝတော့ ကျသားဗျ။ ရှိသေးတယ်ဗျ။ စည်တော်တီးသံ၊ စပါးကောက်နံ့၊ ကျောက်သံ၊ ပတ္တမြား ဖြိုးမောက်မည်တဲ့ ... မကောင်းဘူးလားဗျာ”

“နိမိတ်ကောင်းပဲပေါ့ ... ကိုရင် ဝိဇ္ဇာ”

“ရှိသေးတယ်ဗျာ ... ရှင်ငယ် မ,လို့ ဘုန်းတောက်မည်တဲ့။ အဲဒါ ဘာကိုပြောတာတုံး ... ကိုရင်ဆန်ကောရဲ့၊ သိရင် လင်းစမ်းပါ”

“ရှင်ငယ် ... အင်း ... ရှင်ငယ် မ,လို့ ဘုန်းတောက်မည်ဆိုတော့ အင်း ... အင်း ... ဟိုး ရှင်ပျိုများလား မသိဘူးဗျ”

“ပသူတုံး ... ကိုရင်”

“ဗေဒင်ဟောတာမှန်တဲ့ တကောင်းရှင်ပျိုလေးလေ”

“အေး ... ဟုတ်ပကောဟာ ... ဟုတ်သပေါ့ဟ။ ဒီ တကောင်းရှင်ပျိုကို ပြောသာနေမဟ။ ရှင်ပျိုကလည်း ပညာစုံလို့ဟ”

လင်မုန်ဘုရင်မယ်ထွာ * ၁၂၇

အဲဒီလို ရပ်ထဲ၊ ရွာထဲ၊ မြို့ထဲ၊ ဈေးထဲ၊ ရေဆိပ်၊ လှေဆိပ် ပြောဆိုဝေဖန်နေကြတဲ့ တဘောင်စကားသံတွေကို တပ်မှူး သျှိုဝ ကြားရဖန်များတော့ စုံစမ်းလေ့လာပြီး ဘုရင်မပန်ထွာထံ ဝင်ရောက်ခစား လျှောက်သားတင်ပြခဲ့တယ်။

“တဘောင်တွေ ပေါ်နေ ရွတ်ဆိုနေ ... ဟုတ်လား ... သျှိုဝ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သခင်မ၊ အတန်ကြာနေပါပြီ ဘုရား”

“ဘယ်လိုတဘောင်များလဲဆိုတာ လျှောက်တင်စမ်းပါဦး ... သျှိုဝရယ်”

“မှန်ပါ ဒီအရပ်ထဲ မြို့ထဲ ပေါ်နေတဲ့ ရွတ်ဆိုနေတဲ့ တဘောင်များကတော့ ...”

“အတုလစည်တော် မပြင်သော် ...

ရန်ပေါ်မီးတောက် မိုးထိမည်ပါတဲ့ သခင်မ”

“ဟေ ...”

“အတုလစည်ကြီး ပြင်လို့ပြီး

ရန်မီးငြိမ်းစေ ... သက်တော်ရှည်တဲ့ ...”

“အလို ... တယ် ... ထူးပါလား ... သျှိုဝရဲ့ ... ဆက်ပါဦးကွယ်”

“ဒွတ္တဘောင်ရန် ပန်ထွာနိုင် ...”

“စည်တော်မိုးသို့ ခြိမ်းလိမ့်မည်တဲ့”

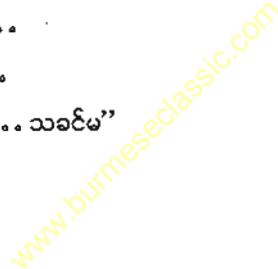
“နိမိတ်ကောင်းစကားပါကလား ... ဝမ်းသာစရာပါလား ... သျှိုဝရယ် ... ကျန်သေးရင် အမြန်လျှောက်စမ်း ... တပ်မှူးငယ်”

“စည်တော်တီးသံ ... စပါးကောက်နံ့ ...

ကျောက်သံပတ္တမြား ဖြိုးမောက်မည် ...

ရှင်ငယ် မ,လို့ ဘုန်းတောက်မည် ...

ပန်ထွာမိုးလောက် မြင့်လိမ့်မည်ပါတဲ့ ... သခင်မ”

၁၂၀ ❀ မောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

“မောင်မင်းရယ် ... ဒီလို ကောင်းမွန်တဲ့ နိမိတ်တဘောင်စကား ဘာလို့ နောက်ကျပြီးမှ လျှောက်တင်ရတာတုံးကွယ် ဟင်”

“လေ့လာတုန်းအခါမို့ပါ ... သခင်မ။ ဒါနဲ့ ... သခင်မ .. ကျွန်တော်မျိုး ... တဘောင်စကား မှန်၊ မမှန်တော့ မသိနားမလည်ပါဘူး ဘုရား။ အမှန်တကယ်လည်း မဟာအတုလစည်တော်ကြီးက ပြုပြင်ရန် လိုအပ်ပါသလား ... သခင်မ”

ပန်ထွာဘုရင်မ တပ်မှူးသျှိုဝရဲ့ အမေးစကားကို ဖြေရန် သင့် မသင့် စဉ်းစားတယ်။

မိမိလည်း တပ်မှူးသျှိုဝကို ယုံကြည်တယ်၊ အားကိုးတယ်၊ ပြီး သူ့ကို သဘောကျနှစ်မြို့က်မိနေတယ်။

ဘုရင်မဆိုတဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ထိန်းပြီး ရာဇဣန္ဒြေနဲ့ နေနေရ လို့သာ။ မိမိသာ အရပ်သူတစ်ဦး။ သာမန် ဗိဿနိုးမြို့သူတစ်ဦး ဖြစ်နေ ရင် ...

“သျှိုဝ ...”

“အမိန့်ရှိပါ ... သခင်မ”

“အခု သခင်မပြောသည့်စကား တပ်မှူးကလွဲရင် မည်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်ဘူး။ လျှို့ဝှက်စကားမို့ပါ”

“ယုံကြည်စိတ်ချတော်မူပါ ... သခင်မ။ အမိန့်သာရှိတော်မူပါ”

“မဟာအတုလစည်တော်ကြီးကို ပြန်လည်ပြုပြင် စီရင်ရတော့ မယ်”

“ဟင် ... မည်သို့သော အကြောင်းအရာကြောင့် ပြုပြင်စီရင်ရ မှာပါလဲ ... သခင်မ”

“မဟာအတုလစည်တော်ကြီးကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ အပြစ်အနာ အဆာများ သွားတွေ့ရတယ် ... တပ်မှူး။ ထိန်းကြိုးသားရေတွေ မှိုတက် ပြီး ကြိုးတွေလျှော့နေတယ်။ စည်ရဲ့ မျက်နှာပြင်အသားလည်း မတင်းတော့

လင်ပုန်းဘုရင်မပန်ထွာ ❀ ၁၂၉

သားရေနားတွေကို ကြွက်ကိုက်ထားတာတွေ့ရပြီး စည်မျက်နှာပြင်ပေါ် ကိုရအင်းတွေ ဆေးပျက် အင်းပေါက်၊ အင်းပျောက်၊ အင်းမှိုနံ၊ အင်းနွမ်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မဖြစ်မနေ ပြန်လည်ပြုပြင်ရမယ်”

“ကျွန်တော်မျိုး မေးလျှောက်ပါရစေ ... သခင်မ”

“မေးပါ ... သျှိုဝ၊ သခင်မ ခွင့်ပြုတယ် ... မေးပါ”

“ဒီမဟာအတုလစည်တော်ကြီးကို မည်သည့်ပညာရှင်များ ပြု ပြင်စီရင်မှာပါလဲ ... သခင်မဘုရား”

“သခင်မရယ်၊ အဖရှင်ရသေ့ရယ်၊ တကောင်းရှင်ပျိုရယ် ဝင်ရောက် ဆေးတော့မှ တကောင်းရှင်ရဲ့ ပညာအမြင်နဲ့ အပြစ်အနာအဆာတွေကို ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တာ။ ဒီအစီအရင်တွေကို ပညာရှင်တကောင်းပျိုဦးစီးပြီး ကိုရ အစီအရင်တွေနဲ့ ပြန်လည်ပြုပြင်မှာပါ”

“သခင်မ ...”

“ပြောပါ ... သျှိုဝ”

“တကောင်းရှင်ပျိုကရော ထက်ထက်မြက်မြက် စွမ်းဆောင်နိုင် ပြီးလား သခင်မ”

“ရှင်ငယ်က လုံးဝ အာမခံပါတယ်တဲ့။ ဒီအတုလစည်တော်ကြီး ပြုပြင်စီရင်ပြီးရင် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားပြီး ရန်အားလုံးကို အနိုင်ရလိမ့် မယ်။ ဆန်ရေစပါး၊ ကျောက်သံပတ္တမြား၊ ကောက်ပဲသီးနှံ ပေါကြွယ်ဝပြီး ပြည်မှာ ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာလို့ မင်းအပေါင်း ခစားကြလိမ့်မယ်တဲ့ ... သားနားသျှိုဝ။ ယခုရွတ်ပြတဲ့ တဘောင်နဲ့ အံ့ကိုက်မနေပေဘူးလား ... ကိုရငယ် ... ဟင်။ ကိုက်ညီမဟုတ်လား”

“စည်တော်ကြီးကို မပြုပြင်ခင် အရင်စမ်းသပ်တီးခတ်ဖို့ မလိုပေ ဘူး ... သခင်မ”

“တီးလို့စမ်းလို့ မရနိုင်ဘူး ... သျှိုဝငယ်”

“ပဇာကြောင့်ပါလဲ ... သခင်မ”

၁၃၀ ❀ တောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

“စည်မျက်နှာပြင် အိုက်ကျနေတော့ တီးကြည့်လျှင်လည်း အစိုလို အောင်မြင်ဟိန်းကျယ်တဲ့ အသံကို မရနိုင်ဘူး။ ပြင်ကိုပြင်ပြီး စနစ်တကျ စီရင်မှ ရမှာပဲ”

“ပညာရှိ အမတ်များရဲ့ သဘောထားကို တီးခေါက်မေးမြန်းပြီးပါပြီလား ... သခင်မဘုရား”

“အရေးပါသူများနဲ့ လျှို့ဝှက်မေးမြန်းတိုင်ပင် စစ်ဆေးပြီးပါပြီ ... သျှိုဝ။ အားလုံးကလည်း တိုင်းအရေး၊ ပြည်အရေးရဲ့ အဓိကအချက် ကြီးနေတော့ ဘုရင်မကြီး သဘောတော်အတိုင်းပါပဲတဲ့။ သည်တော့ အမြန်ပြင်စီရင်ရမယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ...”

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးက ပြောနေရင်းက စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ဝန်းကျင်မှာ တစ်စုံတစ်ဦး ရှိလေမလားလို့ ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်တယ်။

“ဘာကြောင့်ပါလဲ ... သခင်မ”

“တို့များ ပန်ထွာနိုင်ငံရဲ့အသက်ထဲမှာ မင်းတို့သူရဲကောင်းရဲ့မက်များလိုပဲ ရန်ပယ် အတုလစည်တော်ကြီးက အရေးပါတယ် ... သျှိုဝ။ သခင်မတို့ သီရိခေတ္တရာရဲ့ ကျူးကျော်ရန်ကို ဖြိုခွင်း တိုက်ဖျက်နိုင်တာထဲ မဟာအတုလ ရန်ပယ်စည်တော်ကြီးရဲ့ ဂန္တီရ တန်ခိုးစွမ်းအင်ကြောင့်ဆိုရင်လုံးဝ မမှားနိုင်ဘူး။ အခု အတုလစည်တော်ကြီး ချို့ယွင်းအားနည်းမှုရှိတဲ့ အကြောင်းကို ရန်သူ့ဘက်က သိသွားရင် ပန်ထွာရော၊ ဗိဿနိုးရော ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သခင်မတို့ ရန်ပယ်အတုလစည်ကြီးကို ဂန္တီရအစီအမံများနဲ့ ပြန်လည်ပြုပြင်နေကြောင်း ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ၊ မသိ၊ မပေါက်ကြားရအောင် တပ်မှူးသျှိုဝလည်း စောင့်ကြည့်နှောထောင်ပေးရလိမ့်မယ်”

“မှန်ပါ ... သခင်မ”

“သျှိုဝ ...”

“အမိန့်ရှိပါ ... သခင်မ”

လင်ပုန်ဘုရင်မပန်ထွာ ❀ ၁၃၁

“မောင်မင်း ... ခုတလော အလုပ်များနေလို့လား”

“မှန်ပါ ... သခင်မ”

“မင်းကို သိပ်မတွေ့ရလို့ပါ”

“တိုင်းပြည်ရဲ့ လုံခြုံရေးဆိုတာ အခါမလတ် အစဉ်သတိရှိနေရမှာမို့ ဗိုလ်မင်းများနဲ့ လုံခြုံရေး အစီအမံများကို တိုးချဲ့ဆောင်ရွက်နေရလို့ပါ ... သခင်မ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... သို့သော်လည်း မကြာခဏတော့ ဝင်ရောက်မေးပါ ... သျှိုဝလယ်”

“မှန်ပါ ... ခစားနိုင်ဖို့ အချိန်ယူပါမယ် ... သခင်မ။ ကျွန်တော်မျိုးကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဘုရား”

သျှိုဝ ဘုရင်မကြီးကို ဦးညွတ် အရိုအသေပြုပြီး နောက်ဆုတ်လို့ ကြည့်လိုက်တယ်။

သျှိုဝ လှည့်ပြန် မကြည့်လို့ပါ။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးက သျှိုဝရဲ့ နောက်ကျောပြင်ကျယ်ကြီးကို ငေးကြည့်ပြီး ပြုံးရိပ်၊ ကြည့်နူးရိပ်သန်းမနကာကို သျှိုဝ မြင်လိုက်ရရင် ... ရင်ခုန်သံစည်းချက်တွေ မြန်သွားနိုင်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း။

သို့သော် သျှိုဝ လှည့်မကြည့်ပါဘူး။

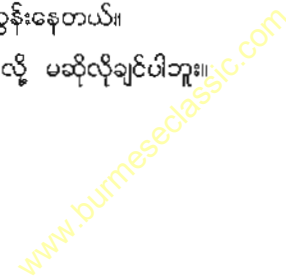
လှည့် မကြည့်သည့်ဘိုင်းလည်း တပ်မှူးသျှိုဝရဲ့ ရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ အနှိုင်းမဲ့ အလှုပ်ရိပ်ဟာ ဖျက်လို့မရအောင် စွဲထင်နေတာကိုလည်း သူကလွဲပြီး ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးတောင် မသိနိုင်ဘူးလေ။

အင်းပေါ့လေ ... ငတို့သခင်မ ပန်ထွာ ဘုရင်မကြီးကလည်း

ကောင်းရှင်ပျို ပညာရှင်လေးကို အရမ်းယုံကြည်လွန်းနေတယ်။

ရှင်ပျို ပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ မတော်ဘူးလို့ မဆိုလိုချင်ပါဘူး။

သို့သော် ရှင်ပျိုက ငယ်ရွယ်ပျိုဖျစ်သူ ဖြစ်နေတယ်။

၁၃၂ ❀ ဖောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

အတတ်ပညာ၊ အသိပညာတို့အနက် ...

ဂမ္ဘီရ၊ အင်းအိုင်၊ ခါးလှဲ့၊ ဗေဒင်၊ မန္တရား အတတ်အစွမ်းဆိုတာ
ငယ်ရွယ်သူတို့လက်ထဲမှာ အမှန်တကယ် ရှိနိုင်ရဲ့လား။

အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်တဲ့ သမားအို၊ ဆရာအိုကြီးတို့ထံမှာသာ
လျှင် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ အစွမ်းတို့နှင့် မယိမ်းမယိုင် ရှိမနေနိုင်ဘူး
လား။

မိမိက တိုင်းပြည်အရေးမှာ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သူ မဟုတ်ဘူး
ပန်ထွာဘုရင်မကြီးကသာလျှင် ဆုံးဖြတ်နိုင်တာ။

သူမက ပန်ထွာရဲ့ ရေမြေရှင်။

ဝိဿနိုးရဲ့ ဥသျှောင် ...

ပြီး ဘုရင်မကြီးက ရှင်ပျိုရဟန်းမှရဟန်း ဖြစ်နေတာ။

အဲဒီတကောင်းသားရဟန်း မကောင်းပြောရင် လုံးဝမကြိုက်ဘူး
ပြောတဲ့လူ၊ ဝေဖန်တဲ့လူကို ထောင်သွင်းအကျဉ်းချ အဆုံးစီရင်မယ်လို့
အမိန့်ထုတ်ထားသကဲ့။

မိမိက သူ့ရဲ့ လက်အောက်က တစ်မျိုး။

တစ်နည်း ... ဘုရင်မရဲ့ ကျေးကျွန်တော်မျိုး။

တကယ်လို့ ကိုယ်နှိုက်ကပါ အဲဒီ ဂမ္ဘီရရဟန်းကို မယုံပါဘူးလို့
ပြောမိရင် မိမိလည်း သေဒဏ်ခံရမှာပဲ။

ဆန်ကော၊ ဆန်ကာရောင်းသမား၊ ငညှပ်ရယ်၊ ရှင်ပျို (ရှင်ယောင်)
ကပ္ပိယလူရွယ်နှစ်ဦးတို့ဟာ နေဝင်ရီတရောအချိန် ...

ကုန်းကမ်းပါးကြီးတစ်ခုမှာ လျှို့ဝှက်စွာ တွေ့ဆုံကြတယ်။

အမှန်က သူတို့အားလုံးဟာ သီရိခေတ္တရာတိုင်းပြည်ရဲ့ သူလျှို

ရှင်ယောင်ရှင်ပျိုရဲ့ အမည်ရင်းက 'ငသျှန်စ'။

ဆန်ကော၊ ဆန်ကာ၊ ဝါးအရုပ်ရောင်းသူက 'ငကျံ့ဆွယ်'။

ငကျံ့ဆွယ်ကလည်း လူလိမ်ထောင်ကျ။ ကပ္ပိယနှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ 'ငဇံ

နဲ့ 'ငထိန်ခွက်'ဆိုတာက သီရိခေတ္တရာရဲ့ နာမည်ကျော် ဖောက်ထွင်း
သူခိုး။

သင်းတို့တာဝန်က ပန်ထွာတိုင်းပြည်ကို နာမည်အတုတွေနဲ့ဝင်
ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအင်ကြီးလှတဲ့ ဂမ္ဘီရ အတုလရန်ပယ်

တော်ကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့။

"ဟေ့ ... ငသျှန်စ"

“ဟေ့ကောင် ... ငကျဆွယ်၊ မင်းကို ငါပြောထားမဟုတ်ဘူး
ငါ့ကို နာမည်ရင်း ငသျှန်စလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ‘ရှင်ငယ်’ လို့ ခေါ်ပါဆိုနေတာ
မင်း မှတ်မထားဘူးလား”

“အေးပါ ... အေးပါ ...”

“ဘာ ...”

“အဲ ... အဲ ... မှန်ပါ ... ကိုယ်တော် ... မှန်ပါဘုရား ...
တောက် ... ဟင်း ...”

“ဆန်ကောကြီး ... မင်း ရေးလွှတ်ဖြန့်လိုက်တဲ့ တဘောင်
က တစ်နယ်လုံး ရွတ်ဆိုပြီး အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်နေပါလားဟေ့”

“ဆန်ကောကြီးပဲလေ။ အလကားမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဟို ... သူ
နှစ်ကောင်လည်း လက်သံပြောင်ပါကွာ။ ရွာလည် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျွဲ၊ နွား နဲ့
ဝှက်လိုက်၊ တို့ရှင်ငယ်က ဗေဒင်ဟောလိုက်နဲ့ ငါ ဆန်ကောဆန်ကာ ရေး
လို့ရတာလေးတောင် မနည်း ဝှက်ထားရတယ်”

“ဘာလို့လဲဟ ... ဆန်ကောကြီးရ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... ရှင်ငယ်၊ ဟို ... သူ့ခိုးနှစ်ကောင်
ငံစုံတစ်နဲ့ ငထိန်ခွက်တို့ ဝင်ခိုးမှာ စိုးလို့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဆန်ကောကြီး
ငါလူပစ္စည်း ငါတို့က ခိုးပါမလားကွ။ ငါလူသာ ရွာကလန်ကြီးသမီးနဲ့ ပေး
ပရိလုပ်ရင်း ရှိတာလေး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းမှာ ... ငါလူရေ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကလန်ကြီးသမီး
လည်း လုံးကြီးပေါက်လှဟ”

“ငါ့ကို ပြထားစမ်းဟဲ့”

“ငါ့ရှင်က ဘာလုပ်မလို့တုံး၊ သင်္ကန်းဝတ်ကြီးနဲ့၊ တော်ကြီး
အလိမ်ပေါ်ကုန်မှဖြင့်ကွာ”

“ဟ ... သူ့ခိုးတွေရ၊ ငါက ကြံစည်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး
ဆွမ်းခံဝင်ရင်း အကဲခတ်ချင်လို့ပါ။ ငတို့လူ ဗိဿနိုးသားဖြစ်ပြီး ကျန်ရက်
ကို ဝမ်းသာလို့ပါ”

“ငါ့ရှင် ... ဗေဒင်ဟောတာကရော”

“တော်စမ်းပါကွာ ... မင်းတို့ ခိုးဝှက်ပြီး လာပြောလို့ ငါလည်း
... ကောင်းကောင်းနဲ့ ဟောပြီး ကောင်းစားရတာပါ။ ဒီမှာ ငါ့ကို ပန်ထွာ
... မကြီးမကြီးက အရမ်းကို လေးစားယုံကြည်နေတယ်။ ဘုရင်မကြီး မကြာ
... ကြာဝတေးမင်းကဲ့သို့ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမယ်ဆိုပြီး သူ့ရဲ့ ပတ္တမြားလက်စွပ်
... သိဒ္ဓိတင်တာတို့၊ အန္တရာယ်ကင်း စည်းတားတာတို့ ခပ်တည်တည်
... ပေးတော့ အခု ငါ ဘုရင်မရဲ့နန်းတွင်းကို အစစ်အဆေးမရှိ ဝင်လို့
... လို့ရပြီ။ ရက်ပိုင်းအတွင်း တန်ခိုးကြီးလှတဲ့ မဟာအတုလစည်တော်
... ကို သားရေအသစ် ပြန်ကျက်ပြီး အင်းညှို့၊ အင်းယုတ်တွေနဲ့ အစားထိုး
... ညှို့တော်ကြီး သိဒ္ဓိပြယ်အောင် လုပ်မယ်။ ဒီမှာ ဆန်ကော ...”

“ပြော ... ငါ့ရှင်”

“နွားအိုမရဲ့ သားရေဟောင်းပဲရရ၊ ကျွဲအိုမရဲ့ သားရေဟောင်းပဲ
... ငါ့ထံ အမြန်ပို့”

“ရရစေ့မယ်”

“ဟိုကောင် ... သူ့ခိုး”

“ဒီနာမည် မခေါ်စမ်းပါနဲ့ ... ငါ့ရှင်ရ၊ ကပ္ပိယကြီး လုပ်စမ်းပါ
...”

“အေး ... အေး ... ကပ္ပိယ၊ မောင်ရှင် ... အိုးစည်တို့၊ စည်
... သားရေကျက်တာတတ်တယ်နော်”

“ကျုပ်အဖေဟာ သီရိခေတ္တရာမှာ စည်တို့စည်ရှည်၊ သားရေကျက်
... ရေဆွဲ လုပ်ရောင်းတဲ့သူပါဗျ။ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်။ အခြေအနေ
... သာ ကျုပ်က သူ့ခိုးဖြစ်နေတာပါ”

“ကောင်းပြီ ... လူစုခွဲကြစို့”

သူတို့လေးဦး လျှို့ဝှက်တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်စရာရှိရာကို စီစဉ်ကြလို့
... ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်လာခဲ့လိုက်ကြတယ်။

[၄၂]

ရှင်ယောင် (ရှင်ပျို) ဟာ သစ်လွင်တဲ့ နန္ဒင်းဆိုးသက်န်းကို ကျွန်ုပ်
နနရုံပြီး နောက်ပါကပ္ပိယ တပည့်နှစ်ဦးနဲ့ နန်းတွင်းကို ဝင်ခဲ့တယ်။

နောက်ပါကပ္ပိယနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက သားရေပြားလိပ်ကြီးထပ်
ချပ်၊ ရူး၊ ဆောက်၊ သားရေလှီးဝား၊ ဆောက်ပုတ် (တင်းပုတ်) စတာတွေ
ထည့်လွယ်လို့။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ရွှေပိန်းချထားသည့် သစ်သားသေတ္တာ
ငယ်ကို ကတ္တီပါအနီစနဲ့ ထုပ်ပြီး ရင်မှာပိုက်လို့ ဝတ်ကောင်းစားလှတော့
ဝင်လာကြတယ်။

ဘုရင်မကြီးဟာ ရှင်ပျိုကိုမြင်တာနဲ့ ပျာပျာသလဲ လက်အုပ်ချီပြီး
ကြိုဆိုတော့တယ်။

ဘုရင်မကြီးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်တဲ့ အမွှေးရနံ့တွေ
ဟာ ရှင်ပျိုတို့ရဲ့နှာခေါင်းကို တိုးဝှေ့နေလို့။

“လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ အသင့်ရှိပါပြီလား ... ဘုရင်မ”

“မှန်ပါ ... ကိုယ်တော်။ အထိန်းတော်ကြီး ဖယ်စိတြကိုယ်တိုင်
စည်တော်ခန်းတွင်းမှာ အသင့်ပြင်ပြီးပါပြီ ဘုရား”

“သွားစို့”

ဘုရင်မကြီးက လျှို့ဝှက်အစီအစဉ် ဖြစ်နေတာမို့ စည်တော်စောင့်
တွေကို ဖယ်ရှားထားတော့ စည်တော်ကြီးထားရှိရာ နန်းမွှော်စင်သည် ရဲမက်
နိုင်ပါအစောင့် တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။

ထူလှတဲ့ သစ်သားတံခါးကြီးကိုလည်း အသင့်ဖွင့်ထားတယ်။

ရှင်ယောင်ဟာ အနက်ရောင် ကတ္တီပါလိုက်ကာကိုဖယ်ပြီး ဘုရင်မ
နန်းအတူ စည်တော်ကြီးရှိရာရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တယ်။

မဟာအတုလစည်တော်ကြီးရှေ့မှာ သစ်သီးကိုမျိုးတို့က လှပစွာ
ဆေးရေးထားတဲ့ မြေပန်းကန်များထဲမှ အပြည့်အမောက်။

ပြီး ... အဝါ၊ အပြာ၊ အနီ၊ အဖြူ စသည့် ပန်းရောင်စုံတို့က
အညှင်း စည်တော်ကြီးရှေ့ ကျောက်စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းခင်း၊ ပန်းတောင်ကြီး

အလား။ ပန်းအိုးကြီးတွေ (၉) လုံးနဲ့ လှလိုက်၊ မွှေးလိုက်တာ။

မြေခွက်ငယ် (၉) ခွက်ထဲမှာတော့ ...

နံ့သာဖြူ၊ နံ့သာနီ၊ ကရမက်၊ အကျော်၊ စမ္မာ၊ ကုံကမ်၊ လေးညင်း၊
အညှင်း၊ တောင်လေပုံ၊ ကုံကော် စသည့် နံ့သာ (၁၀) မျိုးတို့ကို မီးသင်း

ထားတော့ မွှေးကြိုင်လှတဲ့အခိုးအငွေ့တွေဟာ စည်တော်ကြီးပေါ်ကို ဦးတိုက်
အညှင်းနေသလို ရှိနေတယ်။

ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲ၊ မီးဆိုင်များ၊

သာသနာပွဲများ၊ မြို့တော်ရှင်ပွဲများ၊

ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးပွဲ၊

ဗြဟ္မဏသူတော်စင်တို့အတွက် အုန်းပွဲများ၊

ရွာတော်ရှင်ပွဲများ၊

မဟာအတုလစည်တော်ကြီးရှိ အင်းစောင့်တို့အတွက် ငှက်ပျောပွဲ
စသည့်ဖြင့် အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲတွေကလည်း အခန်းတွင်းမှာ ပွဲပေါင်း

(၁၁) ခန့် ရှိနေတယ်။

“ဘုရင်မကြီး ... နက္ခတ်ကောင်း၊ အခါကောင်း ရောက်ပါပြီ။

သစ္စာ ထိုင်ပါ။ ဟုတ်ပြီ ... ပန်းမျိုး (၉)ခက်ကို ကိုင်ပါ”

www.burmeseclassic.com

၁၃၈ * မောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

ဘုရင်မကြီးက အထိန်းတော်ကြီးပေးတဲ့ ပန်းရောင်စုံ (၉)မျိုးကို လက်အုပ်ချီ၊ လက်ထဲမှာထည့်ပြီး ကန်တော့ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။

“လိုက်ဆို”

“ဘိုးတော်သိကြားမင်းအား ရှိခိုးပါ၏”

“ဘိုးတော်သိကြားမင်းအား ရှိခိုးပါ၏”

“မောင်ကြီး ဗိဿနိုးနတ်မင်းအား ရှိခိုးပါ၏”

“မောင်ကြီး ဗိဿနိုးနတ်မင်းအား ရှိခိုးပါ၏”

“မဟာဗြဟ္မဏ သူတော်စင်တို့အား ရှိခိုးပါ၏”

“မဟာဗြဟ္မဏ သူတော်စင်တို့အား ရှိခိုးပါ၏”

“မြို့တော်ရှင်၊ ရွာတော်ရှင်တို့အား ရှိခိုးပါ၏”

“မြို့တော်ရှင်၊ ရွာတော်ရှင်တို့အား ရှိခိုးပါ၏”

“ကမ္ဘာစောင့်နတ်မင်းကြီးကို ရှိခိုးပါ၏”

“ကမ္ဘာစောင့်နတ်မင်းကြီးကို ရှိခိုးပါ၏”

“မဟာအတုလစည်တော်ကြီးရှိ အင်းစောင့်တို့အား စားဖွယ်သစ် သီး၊ ရသာမုန့်များ အသားငါး ပန်းရောင်စုံ အမွှေးနံ့သာတို့ဖြင့် ပူဇော်ပါ၏”

“မဟာအတုလစည်တော်ကြီးရှိ အင်းစောင့်တို့အား စားဖွယ်သစ် သီး၊ ရသာမုန့်များ အသားငါး ပန်းရောင်စုံ အမွှေးနံ့သာတို့ဖြင့် ပူဇော်ပါ၏”

“အရှင်တို့အား ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် အစုံအလင်နှင့်လည်းကောင်း အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲနှင့် နံ့သာတို့အားလည်းကောင်း ပူဇော်ပါ၏”

“အရှင်တို့အား ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် အစုံအလင်နှင့်လည်းကောင်း အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲနှင့် နံ့သာတို့အားလည်းကောင်း ပူဇော်ပါ၏”

“အရှင်ကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းတို့ ... ယခုအချိန်မှစ၍ မဟာ အတုလ ရန်ပယ်စည်တော်ကြီးကို အသစ်ပြန်လည်မွမ်းမံမည် ဖြစ်ပါသည်။ စောင့်ရှောက်ခွင့်ပြုတော်မူကြပါကုန်လော့”

လင်ဖုန်းဘုရင်မ ဖန်ထွာ * ၁၃၉

“အရှင်ကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းတို့ ... ယခုအချိန်မှစ၍ မဟာ အတုလ ရန်ပယ်စည်တော်ကြီးကို အသစ်ပြန်လည်မွမ်းမံမည် ဖြစ်ပါသည်။ စောင့်ရှောက်ခွင့်ပြုတော်မူကြပါကုန်လော့”

“အတုလစည်တော်ကြီးမှ အင်းစောင့်များ သင့်ရာအရပ်မှာ ခေတ္တ နေပေးပါဟု တောင်းပန်ပါသည်”

“အတုလစည်တော်ကြီးမှ အင်းစောင့်များ သင့်ရာအရပ်မှာ ခေတ္တ နေပေးပါဟု တောင်းပန်ပါသည်”

“အင်းသစ်များနှင့် မွမ်းမံပြီး ပင့်ဖိတ်ပါက မဟာအတုလစည် တော်ကြီးမှာ ပြန်လည်စောင့်ရှောက်ကြပါကုန်လော့”

“အင်းသစ်များနှင့် မွမ်းမံပြီး ပင့်ဖိတ်ပါက မဟာအတုလစည် တော်ကြီးမှာ ပြန်လည်စောင့်ရှောက်ကြပါကုန်လော့”

“ကိုင်း ... ဘုရင်မကြီး၊ အမွှေးနံ့သာများနှင့် ဒေဝတာတို့ရော၊ ဗြဟ္မဏသူတော်စင်တို့ပါ ပူဇော်သမှုပြုပါတော့”

ဘုရင်မကြီးက သွယ်လျလျ၊ ဖြူညဖြူနု လက်ချောင်းများဖြင့် နံ့သာစုံအိုးကြီးကို မ၊ပြီး ဒေဝတာတို့ကိုလည်း အငွေရနံ့နံ့ ပူဇော်တယ်။

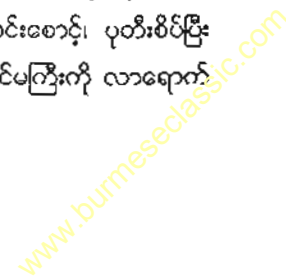
နတ်ကလည်း ဘုရင်မကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါရန် တာတွတ် တွတ် ရွတ်ဆိုတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ရှင်ယောင်ရှင်ပျိုက ဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားဟန် အတို ဂါထာမန္တန်တို့ကို အသံကျယ်ကျယ်နှင့် မန်းမှုတ်ပြီး ...

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက် ရိုက်လိုက်၊ ပင့်မြှောက်လိုက်၊ ဘက်ယပ်ခေါ်လိုက် ရွတ်ဖတ်ရင်း သရဇ္ဈာယ်လုပ်နေတယ်။

“ဘုရင်မ ...”

“အရှင် ...”

“ကျွန်ုပ် ထိုစည်တော်ကြီးကို ချပြီး ပြုပြင်မယ်။ နှစ်ရက်တိတိ ပြုမယ်။ ဘုရင်မကြီးက ဘုရားခန်းမှာ ဥပုသ်သီတင်းစောင့်၊ ပုတီးစိပ်ပြီး ဒေဝတာတို့ကို မေတ္တာပို့သပါ။ ကိစ္စပြီးသည်နှင့် ဘုရင်မကြီးကို လာရောက် အကြောင်းကြားပါမည် ဘုရင်မ”

၁၄၀ ❀ ဟော်ညိုဖိုင်း(သန်လျှင်)

“မှန်လှပါ... အရှင်၊ ကောင်းမွန်စွာ စီရင်တော်မူပါ။ အရှင်တို့ကို ဘုရားကျွန်မ ယုံကြည်အားကိုးပါသည်။ ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စတို့အား အထိန်း တော်ကြီးတို့အဖွဲ့မှ လိုလေးသေးမရှိ အချိန်မှန် ဆက်ကပ်ပါလိမ့်မည်အရှင် ဘုရားကျွန်မ ဦးတော်တင်ပါ၏”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ဘုရင်မကြီး သက်တော်ရှည် ၍ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ”

သည့်နောက် ဘုရင်မကြီးနှင့် အထိန်းတော်ကြီးတို့ စည်တော်ခန်းမ တွင်းကနေ ထွက်သွားကြရာ။ ကပ္ပိယတို့က အခန်းတံခါးကြီးနှစ်ချပ်ကို ဝှေ့ပြီး သစ်သားမင်းတုပ်ကြီးနဲ့ ကလနိပိတ်လိုက်တယ်။

“စလိုက်ကြစို့ ... မြန်မြန်လှုပ်”

ကပ္ပိယကြီးယောင်ဆောင် သူရိုးနှစ်ဦးနဲ့ ရှင်ယောင်တို့ဟာ စည် တော်ကြီးချိတ်ကြီးကို အရင်ဖြတ်ချကြပြီး စည်တော်ကြီးရဲ့ အနားကွပ်အင်း ပိတ်သားတွေကို ဓားနှင့် အမြန်လှီးပစ်ကြတယ်။

ပြီး ... ကိုယ်ထည်ပေါ်က သားရေကြိုးတွေကို ဓား၊ ဆောက် တို့နဲ့ ထိုးဖြတ်ပစ်ကြပြီးရော စည်မျက်နှာပြင် သားရေပြားကြီး ကွာကျ သွားတယ်။

အသေအချာ ကြည့်လိုက်မှ ...

သားရေရဲ့ အတွင်းဘက်မှာလည်း အတွင်းကာအင်း၊ အပြင်မှာက အပြင်ကာအင်းတွေ ရှိနေတာကို သိလိုက်ရပြီး အင်းတွေကို ဓားနဲ့ခြစ်၊ လှီးဖြတ် မသန့်သောရေထဲမှာ စိမ်လိုက်ကြတယ်။

အလို ... စည်ရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရွှေပိန်းချထားတာပဲ။

ရွှေပိန်းအောက်မှာ အင်းမျိုးစုံစီရင်ထားသလို၊ နတ်စစ်သည်များ ယက္ခဘီလူးရုပ်ကြွများ ဓေ့စေ့နီးပါး လက်ရာမြောက်စွာ ထုပတ်ထားတာ ကိုး။

ခု ဒီအစောင့်ရုပ်ကြွတွေကိုလည်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဖယ်ပြီး သစ်ရေ ပြန်သုတ်လို့ ရွှေပိန်းပြန်ချလိုက်ကြတယ်။

လင်မှန်းဘုရင်မဖန်ထွာ ❀ ၁၄၁

စည်သားရေကြိုးတိုင်းမှာလည်း ပါဠိလိုလို၊ သက္ကတလိုလို၊ ဟိန္ဒူ ညီလို စာသားစာတန်းတွေ ရေးထားပြန်တော့ အဲဒီကြိုးတွေကို ဓားနဲ့ အထစ်ထစ်ခုတ်ပိုင်းပြီး မသန့်သောရေအင်တုံထဲမှာ စိမ်ထားလိုက်တယ်။ ပြီး နိမ့်စားမန္တန်စာတွေ ရေးတင်ကြတယ်။

အတွင်းဆံအင်း၊ အပြင်တိုက်အင်းများပါတဲ့ မျက်နှာသားရေကို မီးရှို့ မျက်ဆီးပြီးနောက် ...

အသင့်ပါလာတဲ့ မသန့်ရေဖျန်းထားသည့် ကျွဲသားရေနဲ့ တိုင်းဖြတ် နဲ့ စည်မျက်နှာပြင်ကို သူ့နဂိုအတိုင်း အံကိုက်ပြန်ကျက်လိုက်ကြတယ်။

စည်သားကြိုးတွေပေါ်မှာ အောက်လမ်းဂါထာတွေကို စုတ်ဆေးနဲ့ ကြသလို ...

စည်မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာတော့ ဘယ်လိုအင်းစောင့်မျှ နေလို့မရတဲ့ အင်းညှပ်အင်းယုတ်၊ အင်းလိမ်အင်းပိန်များကို ပြည့်နေအောင် ရေးထိုးပြီး စည်မျက်နှာပြင်ကို အပ်ချွန်တွေနဲ့ အပေါက်လေး ငါးနေရာ ဖောက်ပစ် လိုက်ကြတယ်။

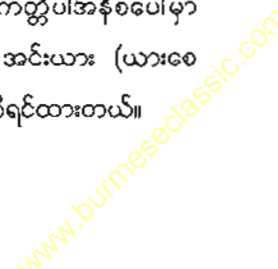
ဒါမှ စည်ကိုတီးရင် လေမလုံတော့ ဟိန်းနေတဲ့ အသံမထွက်ဘဲ အသံပဲ မြည်နေမှာကိုး။

အပေါက်နေရာတွေကို အင်းကွက်အညှပ်တွေနဲ့ ဆေးပါးပါးတင်ပြီး မြွှားများကို လှပစွာ တပ်ဆင်လိုက်လို့ စည်ချိတ်မှာ အခိုင်အခန့် ပြန် လိုက်တယ်။

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ ... ကပ္ပိယတို့”

“ခန့်လိုက်ပါတီ ... ငါ့ရှင်ရယ်”

စည်ပေါ်ကို ကတ္တီပါအနီစ အုပ်လိုက်၊ ကတ္တီပါအနီစပေါ်မှာ နိမ့်သော ရေကိုးမျိုးကို ဟင်္သာပြဒါးဆေးနဲ့စပ်ပြီး အင်းယား (ယားစေ အင်း) ကို အောက်လမ်းကမ္ဘီရနည်းယုတ်တွေနဲ့ စီရင်ထားတယ်။

၁၄၂ ❀ ဟောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

အဲဒီ ကတ္တီပါစကြီးကို စည်ကိုယ်ပေါ်မှာ အုပ်ပြီး စည်ရှေ့က ကြမ်းခင်းမှာ အင်းကွက်မျိုးစုံကို ခြေနင်းစရာမရှိအောင် ဟင်္သာပြဒါး ဆေးနီရောင်နဲ့ ရေးထိုးထားလိုက်တာ။

မြင်ရတာကိုက အံ့သြလေးစားစရာပဲ။ လက်ရာကလည်း မြောက်မမြောက်ပဲ။

“ဘာလိုသေးလဲ ... ငါ့ရှင်”

“အားလုံးပြည့်စုံပြီ”

“သေချာရဲ့လား ... ငါ့ရှင်”

“စိတ်ချစမ်းပါ ... ဒီနေ့ကစပြီး ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ဘဝ ပျက်စီးခဲ့ပြီ ငါ့လူတို့”

“ဒါဆို ငတို့ တာဝန်ကျေပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ငတို့ ချမ်းသာပြီပဲပေါ့”

“ငါ့ရှင် တော်လိုက်တာကွာ”

“မင်းတို့လည်း တော်ပါပေတယ်လေ”

“အေးလေ ... နောက်ဆုံးတော့ ငါတို့အားလုံး အလွန်ထော်တော် လူတွေပါပဲကွာ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ...”

“ငါ့ရှင် ...”

“ဘာတုံး”

“ကိစ္စပြီးရင် ငါတို့အားလုံး သူတို့ မရိပ်မသိခင် ဗိဿနိုးကလေး သီရိခေတ္တရာအရောက် အမြန်ပြေးရမယ်လေ”

“မပူပါနဲ့ ... ငါ အားလုံး စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ။ ဘုရင်မကြီး ဝိုင်းယံ့ကြည်ကိုးစားအောင် ပြုပြီးမှ ငါတို့ လစ်ကြတာပေါ့”

အုန်း၊ ငှက်ပျော် ကန်တော့ပွဲအသစ်တွေဟာ စည်တော်ကြီးတွေ ခုံတန်းပေါ်မှာ ပြည့်နေတာပဲ။ အမွှေးနံ့သာပေါင်းစုံတို့ရဲ့ အခိုးအငွေ့တွေကလည်း အခန်းတွင်းမှာ နဂါးငွေ့များလို လူးလွန်လို့။

ပန်းအသစ် အိုးတွေကလည်း ပန်းရောင်စုံတောကြီး ဖြစ်ထွန်းပေါက်ရောက် ပွင့်ဖူးနေသလို အလှရောင်စုံတွေနဲ့။

သစ်သီးပွဲမျိုးစုံ၊ အသားကောင်လုံးကင်မျိုးစုံ၊ ထမင်းဖြူပွဲများကလည်း အငွေ့ထောင်းထောင်းနဲ့ ကျောက်စင်ပေါ်မှာ တန်းစီလို့။

ရှေ့မှာတော့ ...

ရွှေရောင်အင်းကွက်ကြီးများ၊

အနီရောင် အင်းဝမကွက်ကြီးများ၊

ဘီလူးရုပ်၊ နတ်ရုပ်၊ မြွေနဂါးရုပ်တုများ။

၁၄၄ ❀ ထောင်ညှိပိုင်း(သန်လျင်)

လေးထောင့်ကွက်အင်း၊ သုံးမြောင့်ကွက်အင်း၊ ငါးမြောင့်ကွက်အင်း၊ အင်းစေတီ၊ အင်းလှေကား၊ အင်းမြင်းရုပ်၊ အင်းတိုက်ခွား၊ အင်းစက်ဝိုင်း အထပ်ထပ်တွေနဲ့။

ဒီလိုအင်းမျိုးစုံ စီရင်ထားတာကို ရုတ်ခြည်းမြင်လိုက်ရော ဇာလွှာပါးပါးကို အုပ်ဆောင်းပြီး ရပ်နေသည့် နတ်မိမယ်တို့ ငေးမောယူရအောင် လှပလွန်း သွယ်နွဲ့လွန်းလှသည့် ပန်ထွာဘုရင်မကြီး အလွန်ကို အံ့ဩသွားတယ်။

အရှင်ကို အတိုင်းမသိ လေးစားသွားခဲ့ရပါပြီလေ။

“ဘုရင်မကြီး ...”

“အရှင် ...”

“ဟောဒီ ဂန္တီရအင်းတွေပေါ်ကို လက်ဝါးနှင့် ပုတ်လိုက်တာနဲ့ အင်းစောင့်တွေ အသင့်စားဖို့ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား”

“သို့သော် တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံ စစ်ဖြစ်မှ ပြုလုပ်ပါ။ ဟောဟို စည်ကြီးမှာ ဂန္တီရအင်းသစ်တွေနဲ့ ကျွန်ုပ် နေ့ရောညပါ မန္တန်တစ်သောင်း ဝါထာတစ်သိန်းစုတ်ပြီး စီရင်လို့ အင်းစောင့်များကို အပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အရင်တုန်းက မြည်တဲ့ စည်သံထက် အခုစီရင်ထားလို့ မြည်တဲ့အသံကို သီရိခေတ္တရာ၊ တကောင်း၊ ဟန်လင်းမိ၊ ဖိန့်ဖိန့်တုန်ခမန်း ကြားရပြီး ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ကြလိမ့်မယ်။ ဤပြုပြင် စီရင်ထားသည့် အတုလစည်တော်ကို ဘုရင်မညာလက်နှင့် ကိုးကြိမ်တီးလိုက်ပါက ရန်ပယ်ချောင်းမှာ မိုးကြီးလေကြီး ရေကြီး လှိုင်းတံပိုးကြီးတို့သည် (၃)ရက်ဆက်တိုက် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်နေပြီး မြေကြီးပါ တုန်ဟည်းနေပါလိမ့်မယ် ... ဘုရင်မ”

“အံ့ဩစရာပါကလား ... အရှင်”

“ဘုရင်မကြီး မယုံပါလျှင် ယခုပင် နံ့သာ (၉)ပါးနှင့် ပူဇော်၍ ဤအင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စည်အင်းတို့ကိုလည်းကောင်း ဦးခိုက်ပူဇော်

လင်စန်းဘုရင်မပန်ထွာ ❀ ၁၄၅

ပြီး (၉)ကြိမ်တိတိ တီးခတ်ကြည့်ပါ။ ရန်ပယ်ချောင်းမှာ လေကြီးမိုးကြီး ရေလုံးရေလှိုင်းနှင့် မိုးကြိုးလက်နက်တို့ ဝရဇိန်စက်ကဲ့သို့ (၃) ရက်တိုင်တိုင် နားကွဲလှနီး ကြားရပါလိမ့်မည်။ မကြား၊ မဟုတ်ရှိသော် ကိုယ်တော်ကို ဘုရင်မကိုယ်တော်တိုင် ဗိဿနိုးမြို့သားများရှေ့မှာ ခေါင်းဖြတ်၊ လက်ဖြတ်၍ အဆုံးစီရင်ပါ ... ဘုရင်မ”

“အို ... အရှင်၊ မဝံ့ပါဘူး ... အရှင်။ စိတ်နှင့်မျှပင် အရှင်ကို မပြစ်မှားဝံ့ပါ။ အရှင်ဟာ အလွန်ကို အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် ဂန္တီရပညာရှင် နန်း တပည့်တော်မ သိပါသည်။ တပည့်တော်မသည် အင်းအိုင်၊ ဂန္တီရတို့မှာ အတန်အသင့် နှံ့စပ်သိရှိပါသော်လည်း အရှင်ကဲ့သို့ ပညာအသိ မတတ်ဖွမ်းပါ။ အရှင်ကို အလုံးစုံ ယုံကြည်ပါသည်။ ဘုရားကျွန်တော်မ မစမ်း၊ ဖော်ပါရစေနှင့် ... အရှင်”

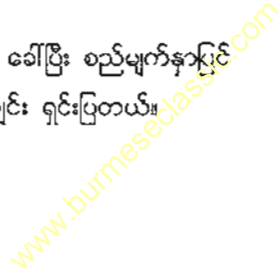
“ဘာလို့ မစမ်းချင်တာတုံး။ ကျွန်ုပ်တို့ဘုရင်မကြီးရဲ့ အဖရသေ နှင့် နန်းတွင်းအရာရှိများက မယုံမရှိ နေကြမှာပေါ့”

“အရှင် ... သူတို့ကို ဂရုစိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး။ အရှင်ကို မယုံဘူးဆို ပြောသည်နှင့် ပြောသည်သူကို သေဒဏ်အပြစ်ပေးလိုက်မှာပါ ... အရှင်။ ကျွန်တော်မျိုးမ စည်တော်ကြီးကို စမ်းသပ်မတီးလိုတာက ရန်သူဆို ကြားသိသွားမှာစိုးလို့ပါ ... အရှင်”

“ကောင်းပြီ ... ဘုရင်မကြီး၊ သင် ယူဆတာလည်း သင့်မြတ်ပေတယ်။ ကိုင်း ... ဘုရင်မကြီး၊ နတ်၊ ဒေဝတာများ၊ အင်းစောင့်များတို့ ပူဇော်ပေရော့”

သည့်နောက် ဘုရင်မကြီး စားဖွယ်များ၊ အမွှေးနံ့သာ အရည်များနှင့် ဒေဝတာ အင်းစောင့်များကို ပူဇော်ပြီး စည်တော်ကြီးကို ရှိခိုးကန်တော့ ထိုက်တယ်။

ပြီး ... ရှင်ပျိုက စည်တော်ကြီးအနီးကို ခေါ်ပြီး စည်မျက်နှာပြင်ထဲက အင်းတို့ရဲ့ တန်ခိုးသတ္တိထူးများကို တစ်ခုချင်း ရှင်းပြတယ်။

၁၄၆ ❀ မောင်ညိုမှိုင်း(သန့်လျှင်)

ဘုရင်မကြီးခမျာ အံ့သြဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်များ စီးကျကာ ရှင်ယောင်ရဲ့ခြေဖမိုးကို နဖူးနဲ့ထိပြီး ဦးတိုက်တော့တယ်။

“ဘုရင်မကြီး ...”

“ဘုရား ...”

“ကိုယ်တော် နေ့ရောညပါ စီရင်ရွတ်ဖတ်ရလို့ ပင်ပန်းသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တော်မြင်းမထိတောင်မှာ (၉)ရက် အဓိဋ္ဌာန်ပြန်ဝင်ပြီး အပြစ်တွေကို ဆေးကြောရမယ်”

“ဟင် ... အပြစ် ... အရှင်မှာ အပြစ်ရှိလို့လား အရှင်”

“ရှိတယ် ... ဘုရင်မ”

“ကျွန်တော်မျိုးမ နားမလည်တော့ဘူးဘုရား”

“ဘုရင်မ ...”

“ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်းဆိုတာ အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့၊ မန္တန် မစီရင်ရဘူး။ ငတ်တို့ဘုရားရှင်က မလုပ်ရဘူးလို့ ပညတ်ထားတယ်။ ဒီအမှုကို ဘုရားရှင် လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ရဟန်းတို့နှင့်လည်း မအပ်စပ်ဘူး။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မကြီးကို ဘဝဟောင်းက တော်စပ်ခဲ့သည့် နဖူး အစ်မကဲ့သို့ သက်ဝင်ယုံကြည် ခင်မင်၍သာ ငရဲအကျခံပြီး နဖူးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဘုရားမကြိုက်သည့် အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့မိတယ်။ အခု ကျွန်ုပ်အပြစ်များ ဝန်ချတောင်းပန်ပြီး အာပတ်ဖြေရမယ်။ ဒါကြောင့် မြင်းမထိတောင်မှာ (၉)ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး အပြစ်တွေ ဆေးကြောရမယ်။ အကြောင်းကြီးငယ် ရှိပါက ခြေမြန်လွှတ်၍ အကြောင်းကြားပါ ... ဘုရင်မ”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါဘိ ... မောင်ကြီးဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးမကို သံယောဇဉ်ရှိ၍ အရှင် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခဲ့ရသည်ကို ဘဝဆက်တိုင်း သတိရနေမှာပါ ... အရှင်။ အရှင် ချမ်းသာစွာ နေပါ”

“နမငယ် ... ဘုရင်မကြီးလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အပြိုင် ရွှေနန်းဦးမှာ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ (၉)ရက်တိုင်တိုင် ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်ပါ။ ဥပုသ်

လင်မုန့်ဘုရင်မပန်ထွာ ❀ ၁၄၇

ထွက်သည်နှင့် ဗိဿနိုးမြို့တွင်းမှာ ပွဲကြီး၊ ကနားကြီးပေးပြီး အလှူကြီး ထစ်ခု ပြုလုပ်ပါ။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၊ ပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပပေးပါ။ ပြီးမှ ရာပေလွှင်စာ စံမြန်းပါ။ သင် ရန်တိုင်းကို မုချမသွေ အောင်မြင်ပါပြီ”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... မောင်ကြီးဘုရား”

ရှင်ယောင်ပြန်ကြသွားပြီးတော့ ဘုရင်မကြီးက လွန်စွာ လှပ ခန့်ညားတဲ့ စည်တော်ကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ...

“အထိန်းတော်ကြီး ...”

“အမိန့်ရှိပါ ... သခင်မဘုရား”

“မဟာအတုလစည်တော်ကြီး ခန့်ညားလိုက်ပါဘိ ... အထိန်းတော် ကြီးရယ် နော်”

“သခင်မရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးကြောင့်သာ လူကောင်း၊ ရှင်ကောင်း၊ ဆတ်ပြဟွာကောင်းတို့နဲ့ သူတော်ကောင်း၊ စောင်မ၊တော်မူတာပေါ့ ... သခင်မ”

“ဟုတ်ပေပေါ့လေ ... အင်း ... အင်း ... တကောင်းသား နှစ်မျိုးလေးရဲ့ ကျေးဇူး အလွန်ကြီးမားပါပေတယ်။ ဥပုသ်တော်က ထွက်ပြီး နှစ် တကောင်းရှင်ပျိုအတွက် ခန့်ညားထည်ဝါတဲ့ ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းရမှာပဲ”

တပ်မှူးသို့ ခြံစား ရွာစားများနှင့် နယ်မြေလုံခြုံရေးကို အစဉ်
တိရိုရန် ...

ပြီး ... မြို့တော်ဝန်ကို ဆင့်ခေါ်လို့ တာဝန်ကြီးတစ်ခု ပေးလိုက်
မယ်။

“မြို့ဝန်မင်း ...”

“အမိန့်ရှိပါ ... အရှင်မ”

“ကျွန်ုပ်သည် (၉) ရက် ဥပုသ်အမိဋ္ဌာန်များ ဝင်မယ်။ (၁၀) ရက်
အောက်နေ့မှာ ဗိဿနိုးမြို့တွင်း ပွဲကြီးသဘင်ကို အဆိုကျော် ကချေသည်၊
သဘင်သည်တို့နှင့် ပြုလုပ်ရမယ်”

“မှန်ပါ ... ဘုရင်မ”

“မြို့ပြင်လေးရပ်မှာ ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးနှင့် မြို့တော်ရှင်၊ ရွာ
တော်ရှင် နတ်မင်းကြီးများကို ကနားကြီးပေးပြီး ဒေဝဗလီနတ်စာ လှူ
မည်”

“မှန်ပါ ... ဘုရင်မ”

“ပွဲကြီးလမ်းကြီးအားလုံး မြို့ဝန်မင်းက အချွတ်အချော်မရှိ စီရင်
မယ်။ ပွဲကြီးသဘင်နှင့် ဒေဝဗလီဒါနပွဲကြီးကို (၇)ရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပ
မည့် နန်းတွင်းနန်းပြင်၊ မြို့တွင်းမြို့ပြင် သေသပ်လှပတင့်တယ်အောင် စီ
မည်”

“မှန်ပါ ... ဘုရင်မ”

“မြို့စား၊ နယ်စား၊ ရွာစား၊ ကလန်သံပျင်များရဲ့ ပူဇော်ရိုသေသမှု
အထူးလည်း ပွဲဦးပထမနေ့မှာ ကျွန်ုပ် ခံယူမှာမို့ အားလုံးကို ဆင့်ဆိုစီရင်”

“မှန်ပါ ...”

“အဲဒီနေ့မှာ သင့်ရာသင့်ရာကို ဆုတော်၊ လာဘ်တော်များ ချီး
မြှင့်တော်မူမယ်”

“မှန်ပါ ... အရှင်မ”

ရှင်ယောင်လည်း မြင်းမဏိတောင်တော်က ကျောက်ဂူမှာ (၉)ရက်
အမိဋ္ဌာန်ဝင်မယ်လို့ သတင်းလွှင့်တယ်။ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးသည် တန်
သီဒွီများ တိုးပွားဖို့အတွက် နန်းတော်ကြီးရဲ့ ဘုရားခန်းမှာ (၉) ပါးသီး
ခံယူပြီး ရှင်ယျိုနဲ့ တစ်နေ့တည်း၊ တစ်ချိန်တည်း (၉)ရက် ဥပုသ်အမိဋ္ဌာ
တော် ဝင်ခဲ့တယ်။

ဥပုသ်တော် မဝင်ခင်မှာ စီမံမှုကိစ္စအဝဝကို ကြိုတင်ပြီး မှုတ်
မတ်ကြီးတို့ကို စီမံချက် ချပေးခဲ့တယ်။

မဟာအတုလစည်တော်ကြီးရဲ့ ဝန်းကျင်မှာလည်း လုံခြုံရေး ပို
တိုးမြှင့်လိုက်တယ်။

ဘုရင်မအမိန့်မရဘဲ မည်သူမျှ မဟာအတုလစည်တော် နန်း
ဆောင်ကို ဝင်မလာရ။ ရပ်မကြည့်ရ။

ချဉ်းကပ်လာသူ မှန်သမျှကို အစစ်အဆေးမရှိ ဖမ်းဆီးထောင်
သွင်း အကျဉ်းချ။

www.burmeseclassic.com

၁၅၀ * ဟော်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

“နောက်တစ်ချက် ပန်ထွာနယ်မြေအတွင်းရှိတဲ့ ဗိသုကာ အကျော်များကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်ပြီး ရဟန်းအုတ်ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း အတုအတူ ဂုဏ်အင်္ဂါနှင့်ညီစေမည် လက်ရား မည်သို့ စီရင်သင့်သည်ကို ကြိုတင်ညွှန်ကြားထား”

“မှန်ပါ ... အမိန့်တော်အတိုင်း စီရင်ပါမည် ... အရှင်မ”

“တပ်မှူးသျှိုဝ ...”

“အမိန့်ရှိပါ ... ဘုရင်မကြီးဘုရား”

“အောင်ပွဲသဘင်၊ ပျော်ပွဲသဘင်၊ ဒေဝါဗလိသဘင်ရဲ့ လုံခြုံရေးကိစ္စ အဝဝကို သက်တော်ရှည်ဘိုးဘိုး၊ သေနာပတိတို့နှင့် တိုင်ပင်၍ အပ်သလို စီရင်စေ”

“မှန်ပါ ... ဘုရင်မကြီးဘုရား”

“မြို့ဝန်မင်း ...”

“ဘုရား ... အရှင်မ”

“ဥပသံထွက်ပြီး (၁၀) ရက်မြောက်နေ့မှာ မြင်းမဏိတောင်ဆီမှာ တရားကျင့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေသည့် တကောင်းရဟန်းရှင်ပျိုကို ခြင်္သေ့ခြောက်ကောင်က ပန်းရထားနှင့် ရွှေနန်းတော်သို့ ကြိုရမယ်။ အဖ ရှင်မုနိတို့ကိုလည်း ကြိုရမယ်။ ကောင်းမွန်စားမြန်ဖွယ် ဆွမ်း၊ ဟင်း အမျိုးမျိုးကို ကြိုစီစဉ်ထား”

“မှန်ပါ ... အရှင်မ”

“ပညာရှင်ရဟန်း ကြွလာမည့် လမ်းတစ်လျှောက်ကို ကော်စောခင်းပြီး လမ်းဝဲယာမှာ ပန်းအိုးရောင်စုံတို့ကို တန်းစီရှိပစေ။ အဖရသေ့ရဟန်းပျိုကို ရွှေထီးနှစ်လက်စီ မိုး၍ နန်းမ တရားပလ္လင်ရှိရာကို များကြီးကြီး၊ သေနာပတိ ပုဏ္ဏားတော်ကြီးများ၊ မင်းညီမင်းသား၊ အပျိုတော်များပါမကျန် ကြိုဆိုရုံသေ ပျပ်ဝင်ခစားရန် အသင့်စီစဉ်”

“မှန်ပါ ... အရှင်မ၊ စီစဉ်ပါမည်ဘုရား”

လင်မုန်းဘုရင်မပန်ထွာ * ၁၅၁

“လျှောက်တင်စရာ ရှိသလား”

“မရှိပါဘုရား”

“ကျွန်ုပ် ဥပသံတော်ဝင်မည်။ (၉)ရက်အတွင်း မည်သူမျှ လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်း မပြုရ။ အရေးတော် အသေးအမွှားအထက် ရှိခဲ့ပါက သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီး၊ တရားရေးဝန်၊ သေနာပတိတို့နှင့် တိုင်ပင်၍ ယိုအပ်သလို စီစဉ်စေ”

“အမိန့်တော်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမည် ... သခင်မ”

သည့်နောက် ပန်ထွာဘုရင်မကြီးက မျက်နှာတော်ကို ဇာလွှာအုပ်ပြီး အထိန်းတော်ကြီးနှင့် ဥပသံတော်ဆောင်ရှိရာကို ကြွသွားတယ်။ ဆင်မယဉ်သာတို့ လှမ်းသည့်အတိုင်း ယဉ်ယဉ်လှလှလေး၊ ခြေသံဖွဖွလေး။

ကြွလိုက်တဲ့ ခြေဖနှောင့်သားလေးတွေကိုက ပုလဲလုံးကြီးများ နှယ် ပွေးအု နုလှလှသည်ရဲ့။

လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ တင်သားစိုင်တို့က ပိုးထတီအောက်မှာ မို့မောက် နှုတ် တင်းတင်းလွှားလွှား။

ထတီတော်အောက်နားကို ကိုင်းထားသည့် ဗယောင်းသွယ်သွယ် သက်ချောင်းလေးများရဲ့ ကော့ပျံပုံက လက်ရာမြောက် ပန်းပုဆရာပင် တုပ ဆုဆစ်နိုင်ဖွယ် မမြင်။

ခါးသေး၊ ရင်ချိုနှင့် အလှပေါင်းစုံစုဝေးရာ သခင်မက ရှေးရှုသွားရာမှ ဇာလွှာဖွင့်လို့ အသာခေါင်းငဲ့၍ လှည့်အကြည့် ...

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ အလှကို မေတ္တာနှင့် ရင်ဖွဲ့ရေးသီနေသည့် ဆင်မယဉ်သားရဲ့ အကြည့်အငေးနှင့် ဆုံသွားသောအခါ ...

သျှိုဝရင်ထဲ ဖိုခနဲ လှုပ်ခနဲ။

အပြစ်တော်များ သင့်လေမလား။

၁၅၂ ❀ ဖောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

ဘုရင်မရဲ့ ရွှေနှုတ်တော်မှာလည်းကောင်း၊ ရွှန်းလွဲကြည်စုံ မျက်ဝန်း
တော်မှာလည်းကောင်း အပြစ်ကိုဖွဲ့ရန် စကားလုံးများ မထွန်းပခဲ့ပါ။

နီတျာတျာ နှုတ်ခမ်းတော်နှစ်လွှာမူ ရုတ်တရက် ဖူးပွင့်သွားသည်
က အနောဓာတ်ရေစင်နှင့် နယ်ဖတ်ထားသည့် ပြုံးယောင်ယောင် အပြု
ကလေး တစ်စွန်းတစ်စ။

သည်အပြုံးကို တပ်မှူးလေးသျှိုဝ ဖွဲ့ဆိုကြည့်တယ်။

အမုန်းတော့ လုံးဝမဟုတ်။

အမုန်းမဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်နိုင်မတုံး သျှိုဝ။

န့လုံးအိမ်ကို စီးဝင်သွားသည့် သမုဒယမြစ်တစ်စင်း။ သေဆူ
လို့လား သျှိုဝရယ် ... ဟင်။

သေချာတာပေါ့ ... အရှင်နတ်မင်းကြီးတို့ရယ်။ ဘုရင်မကြီးရဲ့
မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ၊ နှုတ်ခမ်းတော်မှာ အချစ်ငွေ့မေတ္တာငွေ့ကို ကျွန်တော်
မျိုးသျှိုဝ မျက်ခနဲ တွေ့ရသလို ...

ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်က မျက်လုံးအိမ်ထဲက သံယောဇဉ်
မေတ္တာလှိုင်းငွေ့များ ဘုရင်မရင်ကို ဟပ်သွားတာ ဘုရင်မ သိပါတယ်။

အရှင်တို့ရယ် ... ဒီအုချစ်တွေ ပွင့်လင်း ပုံရိပ်ထင်ဖို့က ကျွန်
တို့ အချစ်တွေကို ပီပီပြင်ပြင် အသက်ဝင်အောင် ပုတ်ခတ်နှိုးထစေရဦးမှာ
ပေါ့။

အင်း ... ကျွန်ုပ်တပ်မှူးသျှိုဝရင်ထဲမှာ လွမ်းမောရတာ ရှိခဲ့
ပေါ့။

တရိပ်ရိပ် တလွင်လွင် တသွင်သွင် တရွေ့ရွေ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်
ရပါသော ဘုရင်မကြီးရဲ့ ရွှေမျက်နှာတော်ကို (၉) ရက်တိတိ မဖူးမြင်
တော့ပါကလား။

ဗိဿနိုးရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ အဓိကရ လမ်းမကြီးတွေကို အဆင့်
မြင့် ပြုပြင်နေကြပြီ။ ပွဲကြီး ကနားကြီးတွေကို ဘုရင်မ ဥပုသ်တော်ထွက်
ပြီးရင် စီရင်ကျင်းပမှာမို့ အမိုးပါတဲ့ ပွဲသဘင် မဏ္ဍပ်ကြီးတွေကို အမှုလုပ်
တွေက ဆောက်လုပ်နေကြတယ်။

ပျူပန်းချီဆေးရေး ပညာရှင် ကြီးငယ်တို့ကလည်း အလှပဆုံး
အတောက်ပဆုံး လက်ရာတွေကို ဆင်ဖို့ သူ့ထက်ငါ ကြိုးစားနေကြတယ်။
ဒါနှင့်အတူ ...

မြို့စား၊ ရွာစား၊ နယ်စား၊ ကလန်သံပျင်တို့ကလည်း ဘုရင်မကြီး
တို့ ကန်တော့ဖို့ အမိုးတန် ပို၊ ဝဲ၊ ကတ္တီပါ၊ ကျောက်သံရတနာတို့ကို ကြို
ဆင်စုဆောင်းနေကြလို့။

ဟုတ်တယ်လေ ...

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးကို ဖူးမြော်ခွင့်ရဖို့က လွယ်မှတ်လို့။

ဘုရင်မကြီးရဲ့ အလှဂုဏ်က ပန်ထွာတစ်နယ်လုံး ပြောစမှတ်

ဖြစ်နေတာကိုး။

၁၅၄ * မောင်ညိုမိုင်း(သန်းလွင်)

ကောင်းကင်က ချောလှလွန်းလို့ဆိုတဲ့ နတ်သမီးတွေပင် ဘုရင်ကြီးကို လာရောက်ခစား ငေးကြည့်ရဆိုကိုး။

ဘုရင်မရဲ့ အလှဘွဲ့ကို ပျူစာဆိုကျော်များဖြစ်ကြတဲ့ သျှိုကျွမ့်ကြာ၊ ဂုလိန္ဒ၊ မဒိက္က စသည့် စာဆိုတော်များ အပြိုင်ရေးဖွဲ့ကြတာများ

ဟိုးအဝေး အခြားတိုင်းပြည်တွေတိုင်အောင် ကျော်စောသတဲ့။

ဗိဿနိုးဘုရင်မအလှကို ဖွဲ့သီတဲ့လင်္ကာတွေ ရွတ်ပြီး ပျူယောက်ျားတိုင်း ဘုရင်မကို မူးမြင်တွေ့ချင်ပေါ့။

ပျူသဘင်သည်တွေဟာ နေ့ရောညပါ အဆိုအကတွေကို ပျူတူရိယာ အတီးအမှုတ်တွေနဲ့ လေ့ကျင့်ကြ။

ငေးကြည့်ရအောင်လှတဲ့ ပျူကချေသည်တွေဟာ ကကြီးကကွတ် အသစ်တွေကိုရော၊ တီးလုံးအသစ်တွေကိုပါ ဖန်တီးပြီး ဘုရင်မကြီး ရွှေဘောတော်ကျမည့် အကအလှ၊ အပြုံးအညိုတို့ကို ချွေးဒီးဒီးကျ လေ့ကျင့်ကြတယ်။

ဘုရင်မကြီးရဲ့ ရှေ့တော်မောက်မှာ အသုံးတော်ခံရတဲ့ အခွင့်အရေးဆိုတာ ရခဲဘိခြင်းလေ။

ဘုရင်မကြီး နှစ်ခြိုက်သဘောကျရင် ဆုတော်လာဘ်တော်တွေ ချီးမြှင့်ခံရမှာ၊ သူကောင်းပြုခံရမှာ၊ ဘွဲ့မည်တွေ ရဦးမှာ။

ကံကောင်းရင် မင်းညီမင်းသား၊ ဆွေတော်များနှင့် ငြိပြီး အင်းပေါ့ စိတ်ကူးယဉ်လို့ ကောင်းမှာပေါ့။

ပွဲတော်နေ့ကြီး မြန်မြန်ရောက်ပါစေ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဗိဿနိုးမြို့ရိုးအပြင် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မြင်းတစ်စီး ဒုန်းစိုင်းပြေးလာနေတယ်။ ဖုန်လုံးတွေဟာ မြင်းရဲ့နောက်မှာ အလိပ်လိုက်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

အတန်ကြာတော့ မြင်းစီးရှင်က ငြိရိုးတံခါးဝမှာ မြင်းကိုရပ်လိုက်တယ်။ သည်မှာ တံခါးမှူး အရာရှိက မြင်းစီးသမားကို ရပ်တန့်စစ်ဆေးတယ်။

လင်မုန်းဘုရင်မဝန်ထွာ * ၁၅၅

မြင်းစီးလူရွယ်ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးနဲ့ဖုန်တွေ ညှစ်ပေလိမ်းကျပြီး နော်နေတော့ တံခါးမှူးကြီး ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးရတာပေါ့။

သည်မှာ မြင်းစီးလူရွယ်က လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားတဲ့ လက်မခန့် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ပြလိုက်ရော တံခါးမှူးက မြင်းစီးလူရွယ်ကို အလှိုင်အမြန် အရိုအသေပြုပြီး တံခါးသုံးထပ်ကို တစ်ထပ်ချင်း ဖွင့်ပေးခဲ့တယ်။

မြင်းစီးလူရွယ်ပြလိုက်သည့် ပစ္စည်းက ဗိဿနိုးနန်းတော်ရဲ့ အရေးအမှုတော်ထမ်းတို့ရဲ့ ဘုရင်မသရဖူတံဆိပ်ပါ သက်သေခံ အမှတ်အသား

ဆေး

နန်းမြို့တွင်း ခြေချမိသည်နှင့် ချွေးစိုရွံ့နေသည့်မြင်းပေါ်ကို လွှားခနဲ ခုန်တက်ပြီး ရှည်လျားလှတဲ့ လမ်းကြောအတိုင်း မြင်းကို ကဆုန်ချ

နှင်းခဲလိုက်တယ်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

“ဟဲ့ ... ပြေးဟ ... သားရ”

“ဘယ်လိုလူလဲဟ ... တစ်လမ်းလုံး သူ့လမ်းကျနေတာပဲ တိုက်ခံတော့မလို့”

“တောက် ... ဘာကောင်လဲကွ ... ဟေ”

“အမယ်ကြီး ... ဘေးကိုကပ်နေ။ မြင်းစီးလူရမ်းကားလား မသိဘူး”

“ဟေ့လူ ... ဖြည်းဖြည်းစီးပါဗျ”

မြင်းစီးလူရွယ်က ဘယ်သူ့အပြောမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကျော်လို့ရတာကို ကျော်၊ ကွေ့လို့ရတာကို ကွေ့၊ မရရင် လွှားခနဲ မြင်းကိုခုန်စီးပြီး ကြာခင် ရွှေနန်းတော်ရှေ့ ဥပစာမှာ မြင်းကိုရပ်လိုက်တယ်။

“တပ်မှူးရှိလား ... သွေးသောက်ကြီး”

၁၅၆ ❀ ငမာင်ညိုပိုင်း(သန်းလှိုင်)

“ဟုတ်တယ် ... ဘယ်မှာရှိတုံး”

“ဟိုး ... နန်းတောင်က ပန်းပဲရုံမှာပါ”

မြင်းကို ပန်းပဲရုံဘက် ပြန်စီးခဲ့လိုက်တယ်။ ပန်းပဲရုံထဲက တွေ့သံတွေဟာ အပြင်ကို လျှံနေတယ်။

“တပ်မှူး ...”

“ဟာ ... ဗျာ ... ချွေးသံ စိုရွှဲပါလား ... လာ ... လာ ...

ဗျာဆိုသူ မြင်းစီးသမားကို တပ်မှူးသျှိုဝ လက်ဆွဲပြီး လူရှင်နေရာကို ခေါ်လာခဲ့လိုက်တယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ဖန်တွေနဲ့

“တပ်မှူး ... အရေးတော် ပေါ်လာပါပြီ”

“ဘာအရေးတော်တုံး ... ဗျာရဲ့ ပြောစမ်း”

“ရန်သူ သီရိခေတ္တရာတပ်ကြီး သီရိခေတ္တရာကနေ အလုံးအရင်း နဲ့ ချီတက်လာနေပါတယ် ... တပ်မှူး”

“ဟေ့ ... ရန်သူဘယ်ကို ဦးတည်လာတုံး ... ဗျာ ... ဟင် ...”

“ပန်ထွာကို တိုက်ပြီး ဗိဿနိုးကို သိမ်းယူဖို့ပါ”

“ဘာ ... သေချာရဲ့လား ... ဗျာ အဲဒါ သေချာလား ဟင်”

“ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါ ... တပ်မှူး။ သီရိခေတ္တရာမှာ ကျွန်တော်တို့ အတွင်းလူရှိနေလို့ သေချာသိရတာပါ”

“တောက် ... ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့်ကွယ်။ အင်အားကတော့ ဘယ်လောက်ရှိလဲ ... ဗျာ။ မြန်မြန်ပြောစမ်း”

“အင်အား ငါးသောင်းကျော်တယ်”

“ဟေ ...”

“တိုက်ဆင်ငါးရာ၊ မြင်းစီးတစ်သောင်းနဲ့ စစ်ရထား၊ လှံကိုင်း ... ကိုင်၊ ဓားကိုင်း၊ ရိက္ခာတပ်အင်အားက ပုရွက်အုံကြီးလိုပါပဲ ... တပ်မှူး သူတို့ နက်ဖြန်မိုးသောက်မှာ ရန်ပယ်ချောင်းကို ရောက်မှာ ကိန်းသေပဲ”

“ဒါဆို ငါတို့ ဘုရင်မကြီးကို အမြန်လျှောက်တင်မှ ဖြစ်မယ်။

...”

သည့်နောက် သူတို့နှစ်ဦး နန်းတော်ရှေ့ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ နန်းတော်စောင့်တွေက ပျာပျာသလဲဖြစ်နေတဲ့ သူတို့ကို မသကာလို့ထင်

...ရာ ...

“တပ်မှူး ... ဘာကိစ္စရှိလို့ပါပဲ”

“ငါ ဘုရင်မကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ် ... သွေးသောက်ကြီး”

“တွေ့လို့ မရသေးပါဘူး ... တပ်မှူး”

“ဘာလို့ မရမှာလဲ။ ငါ့မှာ အရေးတကြီး လျှောက်တင်စရာရှိတယ်။ ဖယ်ကြ ...”

“မဖြစ်ပါဘူး ... တပ်မှူး။ ဘုရင်မကြီး ဥပုသ်တော် ဝင်နေပါ

... နောက် လေးရက်ပြည့်မှ လာတွေ့ပါ။ ခုတော့ မည်သူမှ ဝင်လို့ တွေ့ရပါ့ဘူး။ ဒါ ဘုရင်မရဲ့ အမိန့်ပါ”

“တောက် ... မတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဖယ်ကြ”

သျှိုဝ ဓားရိုးပေါ်ကို ညာလက်တင်လိုက်ရော အစောင့်ရဲမက်များ ညည်း သူတို့လက်နက်တွေကို အသင့်ပြင်လိုက်ကြတယ်။

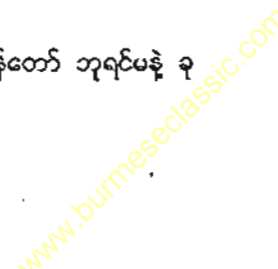
ဒီလို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် အသံများကိုကြားလို့ နန်းတွင်း ဘုရင်မ အထိန်းတော်ကြီး မယ်စိကြ အပြေးအလွှား ရောက်လာပါရော။

“အလို ... မောင်တို့၊ ဘာစာကြောင့် ဆူညံနေကြတာတုံး။ ဘုရင်မကြီး မင်းတို့ ပြစ်ဒဏ်ထိမှာ မသိကြဘူးလား ဟင်”

ဒီမှာ နန်းတော်စောင့် အကြီးအမှူးများက အထိန်းတော်ကြီးကို တပ်မှူးလာပုံအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရော ...

“တပ်မှူး သျှိုဝလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အထိန်းတော်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဘုရင်မနဲ့ ခုတော့ တွေ့မှဖြစ်မယ်။ ဝင်ပါရစေ”

၁၅၈ * မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

“မဖြစ်ဘူး၊ လုံးဝ မဖြစ်ဘူး။ ဘုရင်မ(၉)ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ..”

“တိုင်းရေးပြည်ရေး ကိစ္စပါပျ။ တွေ့ပါရစေ”

“မရဘူး နောက်လေးရက်ပြည့်မှ လာပါ ... တပ်မှူး။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘုရင်မကို မလျှောက် မပြောရဲဘူး။ တော်ကြာ သူ့ အဓိဋ္ဌာန်ဖူးအောင် လုပ်တယ်ဆိုပြီး အရေးယူရင် ကျွန်မလည်း ဒုက္ခရောက်မယ် ကြံကြပါ။ မဆူကြပါနဲ့”

“တောက် ... ကွာ ... ခက်ချေပေါ့ကွာ ... ဟင်”

သျှိုဝ ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ မြေကြီးကို ဖနှောင့်နဲ့ပေါက်ပြီး ချားလှည့်လို့ နန်းရင်းဝန်အိမ်တော်ရှိရာကို အပြေးဝင်လာခဲ့လိုက်တယ်။

“နန်းရင်းဝန်မင်း ... အရေးတော်ပေါ်ပြီ”

“ဘယ်လိုအရေးပေါ်တုံး ... တပ်မှူး”

“သိရိခေတ္တရာတပ်ကြီး ပန်ထွာကို ချီလာနေပြီ”

“ဟေ ...”

“ဘုရင်မကိုလည်း တွေ့ခွင့်မရဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဘယ်လို လုပ်ရမှာတုံး”

“နေဦး ... သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးအိမ်တော် သွားစို့”

သူတို့အားလုံး သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးအိမ်မှာ ဆုံကြတယ်။ တရားရေးဝန်လည်း ရောက်လာတယ်။

“စစ်တိုက်ဖို့က ဘုရင်မ အမိန့်ပေးမှရမှာ ... တပ်မှူး”

“ပြီး ... မဟာအတုလစည်တော်ကြီးကိုလည်း ဘုရင်မကိုယ်တိုင် တီးခတ်မှ ...”

“အဘိုး ... ရန်သူက မိုးလင်းရင် ရန်ပယ်ချောင်းကို ကျော်တော့မယ်။ ဘုရင်မကြီးက ဥပုသ်စောင့်တာ မထွက်သေးဘူး။ မဟာအတုလစည်တော်ကြီးကို ဘုရင်မကိုယ်တိုင် တီးခတ်မှ အရင်လို ရန်ပယ်ချောင်းအောင်စောင့်နေရင် သူတို့ ဗိဿနိုးမြေကို ရောက်လာမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့တို့ ခံစစ်နဲ့ တိုက်ရမလား။ ထိုးစစ်နဲ့ တိုက်ရမှာလား”

လင်ယုန်ဘုရင်မဖန်ထွာ * ၁၅၉

“စစ်တိုက်ဖို့က ဘုရင်မ အမိန့်တော်ချမှတ်မှ တိုက်လို့ရတာ ဆုံးစဲပဲ ... တပ်မှူး”

“ဒါဆို ဘုရင်မ စည်တော်ကို မတီးမချင်း ရန်သူပြုစုမှုကို ငြိမ်ခံရမှာလား”

“ဒီလိုတော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့”

“ဒါဆို ဘုရင်မကြီးထံ အမြန်ဝင်ပြီး ဘယ်သူလျှောက်တင်မှာပဲ”

“ဒီလိုလုပ်ပါ ... တပ်မှူး”

“ပြောပါ ... ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အချိန်သိပ်ရတော့ဘူး”

“ဘုရင်မကြီးအပေါ် ဩဇာသက်ရောက်တာက သူ့ဖခင် ရသေ့ကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး။ တကောင်းရှင်ပျိုပဲ။ သူက ဘုရင်မ ကိုးကွယ်ခဲ့ကြည့်တဲ့ ဆရာအရှင်ပဲ။ ဘုရင်မကြီးရဲ့ အတုလစည်ကြီးကို ဂန္တိရပညာအရင်နဲ့ ပြန်ပြုပြင် စီရင်တာလည်း အဲဒီရှင်ပျိုပဲ။ သူ အခု မြင်းမထိဘောင်ပေါ်မှာ ကိုးရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတယ်။ အဲဒီရှင်ပျိုကို မောင်မင်းသားရောက် နှစ်ကိုယ်ပြောပြီး ပင့်ခေါ်လို့ ဘုရင်မကို ဖြစ်နေတဲ့အခြေအနေအပြင်ပိုင်”

“ဟုတ်တယ် ... သက်တော်ရှည် ဘိုးဘိုးပြောတာ မှန်တယ်”

“ဘုရင်မကို ပြောဆိုနိုင်တာ အဲဒီဂန္တိရ ရဟန်းပဲရှိတယ်”

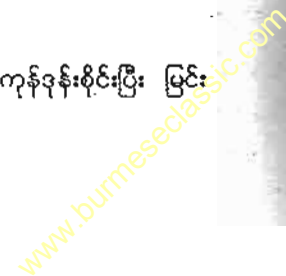
“တပ်မှူး ...”

“ဘိုးဘိုး ဘုရား”

“အမြန်သွားပင့်ချေ။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မြို့ဝန်များနဲ့ သေနာပတိကြီးနဲ့ စစ်သူကြီးတို့က တပ်တွေကို နေရာတိုင်းမှာ အသင့်ရှိနေဖို့ အမြန် စီစဉ်ကြတော့”

“ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပေါ့လေ”

သျှိုဝ မြင်းကြီးတိမ်ပျံအာကာကို အသားကုန်ဒုန်းစိုင်းပြီး မြင်းတော်တော်ရှိရာကို အပြင်းနှင်ခဲ့လိုက်တယ်။

ဖုန်လုံးတွေဟာ နောက်မှာ ရှည်လျားစွာ လုံးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူ တောင်တက်လမ်းအတိုင်း မြင်းကို နှင်ခဲ့ရင်း မြင်းတက်ဖို့ မလွယ်သည့် နေရာမှာ မြင်းကို ချည်ထားခဲ့ပြီး (ကောင်းရှင်ပျိုရှိရာကို စုံစမ်းလာခဲ့ လိုက်တယ်။

တောင်စွယ်တစ်နေရာမှာ ယောဂီခေါက်ဆိုးသင်္ကန်းဝတ် ရသေ့ တစ်ဦးကို မြင်လို့ မေးရတယ်။

“အရှင် ...”

“ဘာတုံး ... ချစ်သား၊ ချွေးသံရွဲရွဲနဲ့ပါလား။”

“တကောင်းအရှင်ရဟန်း ဘယ်မှာရှိပါသလဲ ... အရှင်”

“အရှင် ပုညလှို ကိုယ်တော်လား ... ချစ်သား”

“မှန်ပါ ... အရှင်ရသေ့”

“သူ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်ကပဲ ဗိဿနိုးနန်းတော်ကို သွားရမယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်”

“ဗျာ ... သူ ဒီတောင်ပေါ်မှာ (၉) ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေ မဟုတ် လား ... ရှင်ရသေ့”

“မဝင်ပါဘူး ... ချစ်သား၊ လူကပွဲယနစ်ဦးနဲ့ နှစ်ရက်မျှပဲ နေ တာပဲ တွေ့ရတယ်။ မိုးလင်းတော့ သူတို့ မရှိတော့ဘူး။ ချစ်သား တွေ့ ချင်ရင် ဗိဿနိုးနန်းတွင်းကို လိုက်သွားတွေ့ပါလား”

“အရှင်ရသေ့ ... သူ ရှင်ပုညနေသွားတာ ဘယ်ဂူပါလဲ ... အရှင်”

“ဟောဟို နွယ်ဒါနိုးကျနေတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးပဲ ... ချစ်သား”

သျှိုဝ နွယ်ပင်တွေ အုပ်နေ ကျနေတဲ့ ကျောက်ဂူထဲကို ခပ်သွယ် သွက် ဝင်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ဂူထဲမှာ လူမရှိဘူး။ ထောင့်မှာတွေ့ရတဲ့ ကျောက် ပြားအောက်ခြေကို ငုံ့ကြည့်တော့ အထုပ်တစ်ခုကိုတွေ့တာနဲ့ ဖြည့်ကြည့် လိုက်တော့ ...

သင်္ကန်းဟောင်းတစ်စုံ။

အစားအစာ အကြွင်းအကျန် ပို့တက်များ။

သီရိဝေဠာရာသုံး ရွှေဒဂါးတစ်ပြား။

ပြီး မီးလောင်ထားတဲ့ ပေရွက်တစ်ရွက်ကို ဂူအပြင် လမ်းနံဘေး ချွတ်မှာ တွေ့လိုက်ရပါရော။

ပေရွက်ကို ဖြန့်ဆန့်ပွတ်ပြီး ဖတ်လိုက်တော့ ...

“ကိစ္စပြီးရင် အမြန်ပြန်ခဲ့ကြ”

အောက်ခြေမှာ နာမည်မပါဘူး။ သို့သော် ပေရွက်ပေါ်မှာ တံဆိပ် ဆုံးတစ်ခု ရိုက်နှိပ်ထားတယ်။ ဒါ ... ပန်ထွာရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်မဟုတ်တာ ဆော့ရတယ်။

ဒါဆိုရင် ...

ဒီရဟန်းဟာ ရဟန်းအစစ် မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ရဟန်းတု ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ ဘာကြောင့် ဗိဿနိုးနန်းတွင်းမှာ ဝင်ဆုံးနေတာလဲ။ ဩဇာကြီးနေရတာလဲ။ သျှိုဝ တွေးရင်းက ...

“ဟုတ်ပြီ ...”

‘ကိစ္စပြီးရင် အမြန်ပြန်လာ’ လို့ ရေးထားတဲ့ မီးလောင်စ ပေရွက် တို့ ဖတ်ရခြင်းအားဖြင့် ...

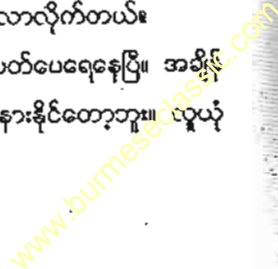
သင်းတို့အားလုံး သီရိဝေဠာရာသူလျှိုတွေ ဖြစ်ရမယ်။ မဟုတ်မှ ခြွေရာ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးနဲ့ နန်းဦးရှင်ရသေ့အိုကြီးကို အယုံသွင်း ပြား ဆောင်းပြီး ...

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် မဟာအတုလစည်တော်ကြီးကို ... သူတို့ ... တပ်မှူးသျှိုဝ တောင်ပေါ်က အပြေးပြန်ဆင်းလာပြီး တိမ်ယုံအာကာ

ကြီးပေါ်ခုန်တက်လို့ ဗိဿနိုးရှိရာကို အမြန်စိုင်းနှင်လာလိုက်တယ်။

မြင်းရော၊ လူရော ချွေးဒီးဒီးကျပြီး ညစ်ပတ်ပေရေနေပြီ။ အစိန်

ရောင်အမျှ အရေးကြီးနေတော့ မြင်းရော၊ လူရော မနားနိုင်တော့ဘူး။ လူယုံ

၁၆၂ ❁ ဟောင်ညိုပိုင်း(သန်ကျင်)
သွေးသောက်တို့ကိုလည်း ဗိဿနိုးရော၊ ပန်ထွာပါမကျန် ရဟန်းပျိုတို့လူ
ကို ရှာဖွေခေါ်ခဲ့ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်တယ်။

သည့်နောက် ... ရန်ပယ်ချောင်းရှိရာ ရေဆိပ်ကို အရင်ဝင်လိုက်
ပြီး ရေကင်းမှူးကို ခေါ်လို့ မေးရတော့တယ်။

“ရေဆိပ်မှူး ...”

“အမိန့်ရှိပါ ... တပ်မှူး”

“ဒီ ရန်ပယ်ချောင်းကနေ ရဟန်းတစ်ပါးနဲ့ လူနှစ်ယောက် ဖြစ်
သွားတာ မြင်လား”

“မမြင်ပါဘူး ... တပ်မှူး”

“သေချာရဲ့လား ... ဆိပ်မှူး”

“သေချာပါတယ် ... တပ်မှူး”

“ရဟန်းတစ်ပါးနဲ့ ကပ္ပိယနှစ်ဦးလာရင် တားထား”

“ဟုတ် ...”

သူ မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းပြီး ဗိဿနိုးနန်းတော်ရှိရာကို အပြင်
ခဲ့ပြန်ပါရော။ အရေးကြီးတာ သူတို့ကို အုပ်မိဖို့ အရေးကြီးတယ်။

သူတို့ ရန်ပယ်ကိုတော့ မဖြတ်သေးတာ သေချာနေပြီ။ ဒီ

သူတို့ ...။

မြို့တံခါးကနေ မြင်းစိုင်းပြီး ရွှေနန်းတော်ရှေ့ရောက်တော့ သ
တော်ရှည်ဘိုးဘိုးနှင့် မြို့ဝန်တို့က အလျင်စလို ဆီးကြိုမေးကြပါရော။

“တပ်မှူး ... ရှင်ပျိုကို တွေ့ခဲ့လား”

“မတွေ့ခဲ့ဘူး ... ဘိုးဘိုး၊ သူတို့ ဒီလို မလာကြဘူးလား”

“မလာဘူး”

“ဒါဆို သေချာသွားပြီ ... ဘိုးဘိုးရေ”

“ဘာကို သေချာတာတုံး ... တပ်မှူးရဲ့”

“သူတို့ဟာ ရဟန်းအစစ်မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ ...”

“သူ့လျှို”

“ဟေ ...”

“သူ့လျှို။ သီရိခေတ္တရာရဲ့ သူ့လျှိုတွေ။ ဟောဒီမှာ သက်သေခံ
အစည်းတွေ”

တပ်မှူးသျှိုဝက သက်နိုးဟောင်းနှစ်ထည်၊

သီရိခေတ္တရာသုံး ရွှေဒဂါးတစ်ပြား၊

မီးလောင်စ ပြုထားတဲ့ ပေရွက်တစ်ချပ်တို့ကို ပေးဖတ်ပြီး

အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်ရော ...

“သွားပြီ ... အားလုံး ဒုက္ခရောက်ပြီ”

“တောက် ... ခံလိုက်ရပြီပေါ့ကွယ်။ ဒါဆို ငတို့ အတုလစည်
သော်ကြီးရဲ့ အခြေအနေကရော ဟိုးအရင်ကလို ဘုန်းတန်ခိုးစွမ်းအင်၊ ဂန္ထီရ
ဇွန်အင်တွေမှ ရှိပါတော့မလားကွယ်ရဲ့”

“ဘိုးဘိုး ... ဘုရင်မကြီးကို ဝင်တွေ့မှဖြစ်မယ်”

“တပ်မှူး ... ဖြစ်ပါ့မလား။ ငတို့က နိုင်နိုင်လုံလုံ သက်သေပြ
သူတို့ကို တစ်ယောက်မှ မမိသေးဘူးလေ။ ဘုရင်မကြီးကို ဝင်ပြောပြီး
ငတို့ငါတို့ စွပ်စွဲသလို မဟုတ်ခဲ့ရင် အားလုံး သေဒဏ်”

“ဘိုးဘိုး ... သေဒဏ်ကို နောက်မှစဉ်းစားပါ။ ရန်သူ သီရိ

ခေတ္တရာတပ်ကြီး မိုးလင်းရင် ရန်ပယ်ချောင်းကို ရောက်တော့မယ်။ ကျွန်
သော်မှူးတို့ကတော့ ဘုရင်မ အဓိဋ္ဌာန်အထွက်ကို စောင့်ပြီး အမိန့်ရမှ တိုက်
ရင် အားလုံး ပန်ထွာနိုင်ငံသားတွေရဲ့ အလောင်းတွေ ထပ်နေပြီလေ”

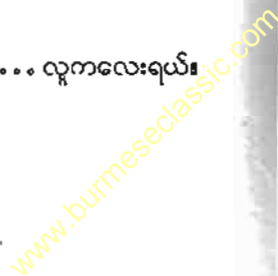
“အကြံရ ကျပ်ပါလားကွယ်”

“ကျွန်တော်မှူးတို့ ရန်သူကို ခံမတိုက်ရဘဲ လည်စင်းအသေခံပြီး

ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်ရမှာလား။ ဒီမှာ ဘိုးဘိုး ...”

“ပြောပါ ... သျှိုဝ၊ ဖြည်းဖြည်းပြောပါ ... လူကလေးရယ်။

အဲဒါနဲ့ခံစားချက်ကို ဘိုးဘိုးသိပါတယ်။ ပြောပါ”

၁၆၄ * ဟော်ညိုင်း(သန်လျင်)

ဒီမှာပဲ လူဖြန့်ရှာခိုင်း တာဝန်ပေးထားတဲ့ သွေးသောက်အချို့ သွေးသံရွဲခွဲနှင့် မြင်းပေါ်က ဆင်းလာတယ်။

“တွေ့ခဲ့ကြရဲ့ဇာ... သွေးသောက်တို့၊ မြန်မြန်ပြောကြစမ်း”

“ဗီဿနိုးမြို့တော်မှာ လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး ... တပ်မှူး၊ နန်ဦး ကျောင်းလည်း မလာပါဘူးတဲ့”

“သွေးသောက် ငလုံးပြတ် ... ပြော”

“ပန်ထွာဝန်းကျင်မှာ မေးမြန်းစုံစမ်း ရှာဖွေကြပေမည် ရှင်ပျိုတို့ ဘယ်ရောက်မှန်း မည်သူမျှ မပြောနိုင်ကြပါဘူး ... တပ်မှူး၊ မတွေ့ မမြင် ဘူးပဲ ပြောကြပါတယ်”

“သင်းတို့ သီရိခေတ္တရာသူလျှိုဆိုတာ သေချာနေပါပြီ ... ဘိုးဘိုး ရန်ပယ်ချောင်းကို နက်ဖြန်မွန်းမတည့်ခင် ရန်သူတွေ ဖြတ်မှာ ကျိန်းသေ တံတား၊ ကောင်းပြီ .. အရင်နှစ်ခါတုန်းကလို ရန်ပယ်ချောင်းကို ရန်သူဖြစ် တုန်းက မဟာအတုလရန်ပယ်စည်တော်ကြီး ဘုရင်မကိုယ်တော်တိုင် တီး ခတ်လို့ ရန်ပယ်ချောင်းမှာ မိုးကြီးလေကြီးကျပြီး လှိုင်းကြီး၊ မိုးကြီးပစ်လို့ ရန်သူတွေ စစ်ရှုံးသွားတယ်။ နက်ဖြန် ရန်သူတွေ ရန်ပယ်ကိုဖြတ်ရင် တန်ခိုး စွမ်းအင်ကြီးလှပါတယ်ဆိုတဲ့ အတုလစည်တော်ကြီးကို ဘိုးဘိုးလက်နဲ့ တီး ခတ်မှာလား၊ တီးတီး မတီးတီး ကျွန်တော်မျိုးတို့ကတော့ အသေခံတိုင်း ရမှာပဲ”

“ဘိုးဘိုးလည်း ရန်ပယ်စည်တော်ကြီးကို တီးခတ်ခွင့်မရှိဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူတီးခတ်ခွင့်ရှိပါသလဲ ... ဘိုးဘိုး”

“ပန်ထွာဘုရင်မကြီးပဲ တီးခတ်ခွင့်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... နက်ဖြန်မိုးလင်းရင် မဟာအတုလ ရန်ပယ်စည် တော်ကြီးကို ဂမ္ဘီရစွမ်းအင်ဖြစ်ပေါ်လာစေဖို့ ဘုရင်မကိုယ်တိုင် မဖြစ်မနေ တီးကိုတီးရမယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မိုးလင်းရန် ရန်သူတွေ ရောက်တော့မှာ မှာမို့ပဲ။ ကိုင်း ... သေဒဏ်ပေးချင်ပေးပစေ ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တိုင် စေ လျှောက်မယ်”

ဆင်မှန်းဘုရင်ပထိထွာ * ၁၆၅

“နေဦး ... တပ်မှူး”

“အချိန်က တန်ဘိုးကြီးနေပါပြီ ... ဘိုးဘိုး၊ ဖယ်ကြပါ”

“နေဦး ... ငါတို့ပါ ဝင်မယ်။ ဒါ တိုင်းပြည်ရဲ့အရေး၊ စစ်ရေး။

အဓိဋ္ဌာန်အရေးထက် ပိုအရေးကြီးတယ် ... ဝန်မင်းတို့”

“ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အပြစ်ဒဏ်ခံရမခံတော့ မြိုင်တူဝင်လျှောက် ကြခို့”

“အထိန်းတော်ကြီး”

“ဘုရား ... ဘိုးဘိုးကြီး”

“ဘုရင်မကြီးရဲ့ ဥပုသ်ဆောင်ကို ဘိုးဘိုးတို့ ဝင်မယ်။ ရှေ့ကနေ ထမ်းပြ”

အထိန်းတော်ကြီးလည်း ဘယ်လိုမှ ပြောဆိုရှင်းပြ တားလို့မရ တော့ဘူး။

ကြားရချက်စကားတွေက အံ့ဩစရာတွေ ဖြစ်နေတာကို။ အထိန်းတော်ကြီးက ဥပုသ်ဆောင်ကို ဦးဆောင်သွားပြီး အဝါ ဆောင် လိုက်ကာနှစ်စကို အသာအယာ ဖွင့်လိုက်တယ်။

ကြည့်စမ်း ...

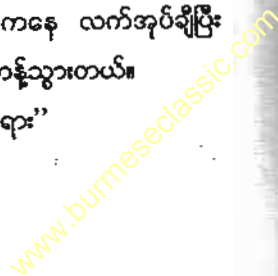
ရွှေသားရုပ်တုအလား ဘုရင်မကြီး ထိုင်လျက် တရားကိုမှတ်နေ ထယ်။ ဝင်သက်ထွက်သက် အရှိန်ကြောင့် ဘုရင်မမိန့်ကျောဟာ မသီမသာ ဆူညံနေတယ်။

ရှုပ်ပွားတော်ကြီးကလည်း ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်း၊ ဆီမီးတွေနဲ့ သပွယ်လိုက်ပါတိ။

“သခင်မကြီးဘုရား ...”

အထိန်းတော်ကြီးက ဘုရင်မနောက်နားကနေ လက်အုပ်ချီပြီး ဆီးညှင်းစွာ အသံပြုလိုက်လို့ ဘုရင်မ အသက်ရှူတာနဲ့သွားတယ်။

“ခေတ္တ ရပ်တော်မူပါ ... သခင်မကြီးဘုရား”

၁၆၆ * မောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

“မယ်စိတြာ ...”

“ဘုရား ... သခင်မ”

“ငါ့ရဲ့အဓိဋ္ဌာန်ကို သင် ဘာကြောင့် ဖျက်ဆီးရတာလဲ”

ဘုရင်မရဲ့အသံက တည်ငြိမ်ပါတယ်။ သို့သော် အသံရဲ့နောက်မှာ ဓားသွား ဖွေးခနဲလက်တာကို အထိန်းတော်ကြီး ခန့်မှန်းမိလို့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတယ်။ နောက်ကိုလည်း စိုးစိုးရွံ့ရွံ့ လှည့်ကြည့်ရင်းက ...

“သက်တော်ရှည်ဘိုးဘိုးတို့ ပုဗ္ဗသံဆောင်အတွင်းတော်ကို ဖော်ရောက်စားနေပါတယ် ... သခင်မကြီးဘုရား”

“သက်တော်ရှည်ဘိုးဘိုး ...”

“ဘုရား ... ဘုရင်မကြီး”

“သခင်မ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့မဟုတ်လား”

ဘုရင်မက လှည့်မကြည့်ဘဲ အသံတင်းတင်းနဲ့ မေးလိုက်တာ အားလုံး စိုးရွံ့စပြုနေပြီ။

“မှန်ပါ ... အရေးတော်ပေါ်လာပါ၍ မဖြစ်မနေ ဝင်ရောက်စားကြောင်းပါ ... ဘုရင်မကြီး”

“ဘာ ... အရေးတော် ... ဘာအရေးတော်မို့လို့လဲ ဘိုးဘိုး”

“ရန်သူ ... သီရိခေတ္တရာတပ်များ ပန်ထွာကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ဖို့ စစ်ကြီး ချီလာနေပါပြီ ... ဘုရင်မ”

“ဘာ ...”

“ဘာ ...”

“ဘာပြောတယ်”

ဘုရင်မရဲ့အသံဟာ ကျားဟိန်းသလို ဟိန်းပြီး ရွှေခနဲ လှည့်လိုက်တယ်။ အလို ... ရွှေတော်မောက်မှာ ဝန်မင်းကြီးတွေရော၊ တပ်မှူးသျှိုဝတို့ပါ ပျပ်ဝံ့စားနေပါကလား။

“ဘိုးဘိုး ... သီရိခေတ္တရာတပ်တွေ ... ဟုတ်လား”

လင်ပုန်းဘုရင်ပုန်ထာ * ၁၆၇

“မှန်ပါ ... တပ်မှူးသျှိုဝရဲ့ ထောက်လှမ်းချက်အရ နက်ဖြန်နီးလင်းလျှင် ရန်ပယ်ချောင်းကို သီရိခေတ္တရာ ရန်သူတပ်မကြီး ရောက်ပါ သိမ့်မယ်တဲ့ ... ဘုရင်မ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဖျါအကြောင်း ငါတို့အစွမ်းကို မသိသေးလို့ ခုတ္တဘောင်က တတိယအကြိမ်မြောက် လာတိုက်တာကိုး။ ဒါဆိုရင်လည်း ရန်ပယ်ချောင်းမှာ သင်းတို့အားလုံးရဲ့ အသက်တွေ စတေးရတော့မှာပေါ့။ ထာစမ်းပစေကွယ် ... တပ်မှူး ... သျှိုဝ”

“ခစားလျက်ပါ ... ဘုရင်မကြီးဘုရား”

“မြင်းမထိတောင်မှာ ငါ့အရှင် ဂန္တီရရှင်ပျို အဓိဋ္ဌာန်စခန်းဝင်နေတယ်။ ညတွင်း သွားပင့်ချေ”

အားလုံး အသံတိတ်သွားကြတယ်။ အပ်ကျရင်တောင် ကြားရလေရဲ့။ ဘုရင်မက ထပ်ပြောတယ်။

“သျှိုဝ ...”

“ဘုရား ...”

“ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား ... တပ်မှူး”

“မှန်ပါ ... ရွှေနားဆင်တော်မူပါ ... ဘုရင်မကြီး။ တကောင်းပြန်က ဂန္တီရပညာရှင် ရှင်ရဟန်း မြင်းမော်မှာရော၊ ဗိဿနိုးမှာပါ လုံးဝ ခန့်တော့ပါဘူး ... ဘုရင်မကြီး”

“ဘာ ... ရဟန်းရှင်ပျို အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတယ်လေ”

“မဟုတ်ပါ ... ဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး စေ့စေ့စုံစုံ စုံစမ်းရာမှာ ဆက်သေခံက ဒါ သီရိခေတ္တရာသုံး ရွှေဒဂါးနဲ့ သက်န်းဟောင်းပါ ... ဘုရင်မ။ ဟောဒါကတော့ မီးလောင်စပြုနေတဲ့ သီရိခေတ္တရာတပ်ဆိပ်ပါ ဆန္ဒက်ပါ။ ပေရွက်မှာ ရေးထားတာက ‘ကိစ္စပြီးရင် အမြန်ပြန်လာ’ ပါတဲ့ ဘုရား”

“ဆက်စမ်း ...”

၁၆၈ * မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

“ဘုရင်မက ပစ္စည်းအားလုံးကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာတစ်ချက် ညှိုးကျသွားတယ်။

“သူတို့ကို မြို့အနံ့ ရွှာအနံ့ ရှာဖွေပြီးပလား”

“ရှာလို့မတွေ့ပါဘူး ... ဘုရင်မကြီး”

“တောက် .. တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ငါ့အပေါ်မှာ ကောက်ကျစ်ကြတာကိုး။ အားလုံး စစ်ပြင်ကြ။ ငါ့ကိုယ်တော်တိုင် အတုလစည်တော်ကြီးကို တီးပြီး တိုက်ပွဲဝင်မယ်။ ပန်ထွာ ဘယ်တော့မှ ဒွတ္တဘောင်ရဲ့တို့ မဖြစ်ရဘူး။ အမိန့် ...”

အားလုံးရဲ့ မျက်နှာများဟာ ပြစ်ဒဏ်စကားမဟုတ်ဘဲ ...

တိုက်ပွဲခေါ်သံ အမိန့်စကားဖြစ်သွားလို့ ရဲစိတ်ရဲမာန်များ မျက်နှာပေါ်မှာ လျှမ်းလျှမ်းထပြီး ရန်သူကိုတိုက်ရန် တာဝန်တွေ အသီးသီး ခွဲကြတယ်။

မြို့စား၊ နယ်စား၊ ရွာစားများထံ အမိန့်စာချက်ချင်းစေပြီး ရန်သူကို တိုက်ဖို့ ဆင့်ဆိုလိုက်တယ်။

အားလုံးဟာ ဆောက်လက်စ မဏ္ဍပ်ကြီးတွေ ရပ်ဆိုင်းပြီး စစ်တိုက်ဖို့ ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြားတွေကို ချက်ချင်း ပြင်ဆင်ကြတယ်။

မြင်းသည်တော်များ၊ စစ်သည်များဟာ အရပ်လေးမျက်နှာ အသီးသီး နေရာယူဖို့ လက်နက်တွေနဲ့ ချက်ချင်း ထွက်ကြတယ်။

ကြည့်စမ်း ... ရန်သူ သိရှိစေဖို့ရာတင်ကြီးရယ် ...

မြောက်မြားလှစွာသော ရဲတံခွန်အလံတွေကို ကိုင်မြှောက်ပြီး စစ်ဘက်သံ စစ်ချီသံတွေ တီးခတ်ကြွေးကြော်လို့ ရန်ပယ်ရှိရာကို ဦးတည်လာကြတာ။

မြင်းထောင်ပေါင်းများစွာရဲ့ ဟိသံ။

တိုက်ဆင်တို့ရဲ့ ဟီးသံ၊ ကျည်ကျည်ကျာကျာ အော်သံတွေက တာရှိပ်တောင်ရိပ်နဲ့ ပဲ့တင်တုန်ခါပြီး ဖုန်လုံးကြီးတွေ အလုံးအလီမ့် ထနေတာကို ဗိဿနိုးမြို့ရိုးပေါ်ကနေ အတိုင်းသား မြင်နေရတယ်။

တပ်မှူးသ္မိဝက တောင်ကြားလမ်းပေါ်က ကျောက်မောင်းသမားတွေကို အသင့်ရှိဖို့ အော်လိုက်တယ်။

“ဒီ မရဏတောင်ကြားကို ဝင်ရဲဝင် လာစမ်းပစေ ... တစ်မှူး၊ ကျောက်တုံးဖို့ပြီး မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်ပါမယ် ... စိတ်ချ”

လေးဘက်လေးတန် ဝင်လာနိုင်တဲ့ လမ်းကြောင်းမှာ ဆင်ခလုတ်၊ ခလုတ်၊ သံချွန်၊ မယ်နများ၊ သစ်ခလုတ်၊ တားကြိုး၊ မြေကျင်း၊ ကျောက်များကိုလည်း လှည့်လည်စစ်ဆေးလိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

၁၇၀ ❀ မောင်ညိုပိုင်(သန်းလျင်)

တောင်ကမ်းပါးယံကြီးရဲ့ တောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ လေးသည်တော် အဖွဲ့ကလည်း လေးမြားကိုယ်စီနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အသင့်။

သျှိုဝ၊ ဗျာ၊ ဥတ္တရ စသည့် တပ်မိုလ်များ၊ သွေးသောက်ကြီးများ ဟာ ဓားကိုယ်စီလွယ်ပြီး မြင်းကိုယ်စီနှင့် တပ်တွေကို လိုက်လံစစ်ဆေးနေကြတယ်။

ရဲမက်တွေမှာ ဝတ်စုံပြည့် ရဲမက်တွေလည်း ပါသလို၊

ဝတ်စုံမပါတဲ့ ရင်အုပ်ကားကား၊ ကြွက်သားဖုထစ် လယ်သမား ယာသမား၊ တံငါ၊ နွားမွေး၊ ကျွဲမွေးသမားတွေလည်း လက်နက်ကိုယ်စီနဲ့ တိုက်ဖို့ သွေးကြွနေကြပြီ။

ကျူးကျော်စစ်ကို အရင်ဆုံး တားမည့် 'စစ်တား' နေရာက ရန်ပယ်ချောင်းပဲ။

ရန်ပယ်ချောင်းရဲ့ အလျားလိုက် မြေပြင်ကမ်းနားမှာ ရေ၊ ကမ်းကုန်းမြင့်များပေါ်မှာပါ လေးတပ်ဖွဲ့တွေက နေရာယူထားပြီးသား။

တောင်ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်မှာတော့ အချက်ပြ ရဲလံတင်ဖို့ စိုက်ထူထားတဲ့ အလံတိုင်တစ်ခု ရှိနေတယ်။

ဒီအလံတိုင်က ရန်ပယ်ချောင်းကို သီရိခေတ္တရာရန်သူ တစ်ဖြည်းကူးတာနဲ့ အလံတင်ပြီး ဗိဿနိုးနန်းမြင့်စည်တော်စင်ကို အချက်ပြရမည့်အလံ။

ဗိဿနိုးရွှေနန်းတော် နန်းမြင့် မဟာအတုလစည်တော်ဆောင်မှာ ဘုရင်မကြီးနဲ့ သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီး ပုဏ္ဏားတော်ကြီးများက အသံမျှော်ကြည့်နေကြတော့ ...

အံလံတိုင်ပေါ်ကနေ အချက်ပြအလံ တက်လာတာနှင့် ... ဟိုပန်ထွာဘုရင်မ အပျိုဖော်ဝင်စ အရွယ်ကတည်းက သိကြားမင်းက ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးကို ညွှန်ပေးခဲ့တဲ့ ရန်ပယ်မဟာအတုလစည်တော်။

ဗိဿနိုးတောနက်ကြီးထဲရှိ ဆင်ဝင်လို့ရသည့် ကျောက်ဂူထဲက တွေ့ရသည့် ထူးဆန်းသည့် စည်တော်ကြီး။

လင်ပုန်းဘုရင်မပန်ထွာ ❀ ၁၇၁

ကျောက်ဂူကြီးအဝမှာ သျှိုဝနတ်ရုပ်တုများ ရှေး ဗိဿနိုးနတ်မင်းရုပ်တု၊ ဗြဟ္မဏသူတော်စင်တို့ရဲ့ ကျောက်ရုပ်တုတွေကို သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ဖုံးနေတာ။

ဒီချုံနွယ်များကို ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်နဲ့ အဖ ရှင်ရသေ့က တောရှင်းပြီး ရယူခဲ့တာ။

အံ့ဖွယ်အတုလစည်တော်ကြီး။

စည်တော်ကြီးရှေ့က ကျောက်ပလ္လင်ပေါ်မှာ ကျောက်သေတ္တာငယ်နှင့် ထည့်ထားတဲ့ ကြေးပုရပိုဒ်တစ်ဆူ။

ကြေးပုရပိုဒ်ထဲမှာ အလွန်ရှေးကျလွန်းသည့် ပါဠိစာ၊ ပျူစာ၊ သက္ကရစာများနှင့် ရှေးထိုးထားသည်က ...

ဂန္ထီရစ္စမ်းအင်တို့နှင့် စီရင်ထားသည့် မဟာအတုလရန်ပယ်စည်တော် ဖြစ်သည်။

ဘုန်းကြီးတော်မူသည့် ပန်ထွာဘုရင်မအတွက်ဖြစ်သည်။

သူတော်ကောင်းတရား။ နီဝရကတရား။

ဂါရဝတရား။ လောကပါလတရားတို့ စောင့်သိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး

ဤမဟာအတုလစည်တော်သည် ရန်ဟူသမျှကို ဖယ်ရှားအံ့ ...

နောက် ကြေးပုရပိုဒ်မှာတော့ သုံးပုံသုံးနည်းတို့ကို အကျဉ်းဝါကျ ဝါဒီတို့နဲ့ ရေးထားတယ်။

ဒီ အတုလရန်ပယ်စည်တော်ကြီးကို ပန်ထွာမိန်းမပျို ဘုရင်မကြီး အဖြစ်နဲ့ ဗိဿနိုးမှာ စိုးစံတော့ နန်းမြင့်ဗဟိုစည် စင်ကြီးကို လှေကားများစွာ နဲ့ ကြောင်လိန်ဆင်ပြီး ဟိုးအမြင့်အပေါ်မှာ စည်တော်ကြီး အရတင်ထားတာ။

စည်တော်ကြီး၏အခန်းကို ဘုရင်မခွင့်ပြုသူမှ လွဲပြီး မည်သူမျှ မဝင်ရဘူး။ တပ်မှူးသျှိုဝတောင် စည်တော်ကြီးကို မမြင်ဖူးဘူး။

တစ်ခါ ဒီရန်ပယ်စည်ကြီးကို ဘုရင်မကိုယ်တော်တိုင် ဆုတောင်းပူဇော် ပသတီးမှ စည်ကြီးမြည်ပြီး ထူးဆန်းတဲ့ ဂန္ထီရစ္စမ်းအင်တွေ အံ့မနန်း ဖြစ်ပေါ်လာတာ။

၁၇၂ * မောင်ညိုပိုင်(ဆန်လှိုင်)

ဘုရင်မကြီးက စည်တော်နန်းမြင့်ဆောင်ကနေ ရပ်ပြီး ရန်ပယ်
ချောင်းတောင်ကုန်းပေါ်က ထိုးလွင့်တက်လာမည့် တိုက်ပွဲဝင်အချက်ပြအလံ
ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမှာ။

မှန်ရာပြောရရင် ...

သျှိုဝက တိုက်ခိုက်ရေးသမား သူရဲကောင်း စစ်သည်တော်ပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်တယ်။ နတ်တို့၊ သိကြားတို့၊ ဘီလူး
တို့ကို သိပ်အားမကိုးချင်ဘူး။ သို့သော် ဒီစကားမျိုး ဗိဿနိုးမှာ ပြောခွင့်
မရှိဘူး။ ပန်ထွာဘုရင်မ မကြိုက်ဘူးလေ။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးကိုယ်တိုင်က ဂန္တီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တွေကို
လေ့လာလိုက်စား အလေးအနက်ထားသူ။

နတ်၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာ၊ ယက္ခတို့ကို မယုံကြည်ဘူးလို့ ပြောရင်
သေဒဏ် အပေးခံရနိုင်တယ်။

ဘုရင်မရဲ့အလှက တုန့်ခိုင်းမဲ့အလှပါ။

သို့သော် ရက်စက်ပြီဟေ့ဆိုရင် ဘီလူးသရဲများပင် ကြောက်ရွံ့
သွားနိုင်အောင် ရက်စက်ခက်ထန်တာ။

“ရန်သူတွေ ရန်ပယ်ချောင်းကို ဖြတ်ပြီဟေ့”

ကင်းစောင့်က မျှော်စင်ပေါ်ကနေ အသံကုန်ဟစ်လိုက်လို့ တပ်မှူး
သျှိုဝ အတွေးကိုဖြတ်ပြီး ရန်ပယ်ချောင်းရှိရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရော။

ဟယ် ... ရန်သူတွေ ရင်ပေါင်တန်းပြီး ရန်ပယ်ချောင်းရှိရာကို
လာနေပါကလား။

အရေးထဲ ရန်ပယ်ချောင်းရေက ရေကျပြီး ရေစစ်စပြုနေတော့
ကမ်းစပ် သဲခင်းပြန့်ကြီးတွေက ချောင်းထဲမှာ အထင်းသား။

သူတို့က ရေကျချိန်ကို လေ့လာပြီးမှ အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်လာကြ
တာ။ ရှေ့ဆုံးက စစ်မြင်းကြီးတွေ စီးလာတဲ့ သီရိခေတ္တရာ စစ်သည်တွေ
ဟာ ဖွေးဖွေးလက်နေတဲ့ စား၊ လှံတွေ မြှောက်ပြီး နေရောင်အောက်မှာ
အော်ဟစ်ကြုံးဝါး မြင်းစိုင်းလာနေတာ။

“သီရိခေတ္တရာတဲ့ဟေ့”

“တက် ... တက် ... တက် ...”

“ကျား ... ကျား ... ကျား ...”

စစ်မြင်းတွေရဲ့ဟိသံဟာ ရန်ပယ်မှာ ပဲ့တင်ခုညှစ်နေတယ်။

ဟိုးနောက်မှာ တိုက်ဆင်တွေကလည်း တကျီကျီ၊ တကျာကျာ

ခွာသံပေး၊ နှာမောင်းကြီးတွေ မြှောက်ပြီး တဝှူးဝှူး အော်သံပေးနေတာက
လည်း မိုးလုံးလျှံလို့။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

“ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း ...”

“ဒိန်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း ...”

သားရေဒိုင်းကြီးတွေကို တုတ်တိုခွံရိုက်လို့ မြည်တဲ့ အသံတွေက
လည်း အသံကို ကြားရတာနဲ့တင် နားအူနားကန်း ရင်တုန်စရာပဲ။

“ဗိဿနိုးလေးသည်တော်တို့ ... အသင့်”

“တူ ... တူ ... တူ ... တူ ... ဟူ ... ဟူ ... ဟူ ...
ဟူ ...”

“ကျား ... ကျား ... ကျား ...”

“ပစ် ...”

“ရှိုး ... ရှိုး ... ရှိုး ... ရှိုး ...”

“ဖောက် ... ဖောက် ... ဖောက်”

“အား ... အား ...”

“အား ... ငါ့ကို ထိပဟေ့”

တောင်ကုန်းတွေပေါ်က ဗိဿနိုးလေးသည်တော်များ ပစ်လိုက်တဲ့
မြားတွေက ရန်ပယ်ချောင်း ရေစစ်စပ်သဲပြင်ကို ဖြတ်နေတဲ့ ရန်သူ့ရဲ့

ရင်ဘတ်ကို ထိမှန်၊ မြင်းတွေကို ထိမှန်ပြီး ရန်သူမြင်းစစ်သည်များ တုန်း
သုန်းကား ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

၁၇၄ ❀ ဖောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

ဒီမှာပဲ ရန်သူဘက်က မြောက်မြားလှစွာသော မြားတွေဟာ ရန်ပယ်ချောင်းကိုဖြတ်ပြီး ကျွင်းကောင်အုပ်ကြီးတွေလို ဗိဿနိုးတပ်ရှိရာကို ကျလာကြတယ်။

ကျလာတဲ့မြားတွေကို ဒိုင်းနဲ့ကာကြ။

တုံ့ပြန်မြားတွေ ပစ်ကြ။

မြင်းတွေ၊ စစ်သည်တွေ၊ ဖရိုဖရဲဖြစ်ပြီး နင်းကြ၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ။ ဒီမှာ ရန်သူ သီရိခေတ္တရာတပ်ကြီးက လူတစ်ရပ်မြင့် ဒိုင်းလွှားကြီးတွေကို ရှေ့မှာကာပြီး လှံရှည်တွေကိုင်လို့ ထောင်နဲ့ချီပြီး အရဲအဝံ့တက်လာကြ ...။

သူတို့နောက်က ဆင်စီးတပ်ကြီးကလည်း တပ်ဖြန့်ပြီး ရန်ပယ်ကို အဆင်း ...

“တူ ... တူ ... တူ ...”

“တူ ... တူ ... တူ ...”

“တူ ... တူ ... တူ ...”

တပ်မှူးသျှိုဝ ညာလက်က ဓားကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ဘယ်လက်နဲ့ ကွဲချိုကို ပါးစပ်တော့ပြီး (၉)ကြိမ်မှုတ်လို့ အချက်ပြလိုက်ရော ...

တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ ဗိဿနိုးရဲ့ အတုလစည်တော်ကြီးတီးရန် အချက်ပြအလံ အနီရောင်ဟာ အလံတိုင်ကနေ အလျင်နှုန်းနဲ့ တိုင်ထိပ်ပေါ်ကို ရောက်ရှိသွားပြီး အလံနီဟာ လေထဲမှာ တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေတယ်။

ဒါနှင့်အတူ သျှိုဝဦးဆောင်တဲ့ ဗိဿနိုးတပ်သား ရာပေါင်းများစွာကလည်း သံပြင်ထက်က ချောင်းရိုးသာသာရေကို ခုန်ကူး ကျော်ဝင်ပြီး ဒီမှာဘက်ကမ်းစပ်ကို ဝင်လာတဲ့ ရန်သူ မြင်းတပ်နဲ့ ခြေလျင်စစ်သားတွေကို ရင်ဆိုင်ထိုးခုတ် တိုက်ခိုက်ကြတော့တယ်။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးဟာ ဗိဿနိုးနတ်မင်းအပါအဝင် ဗြဟ္မာနတ်မင်းကြီးများ၊ မဟာအတုလစည်တော်ကြီးရဲ့ အင်းစောင့်များကို အမွှေးဓား(၉) မျိုး၊ ပန်း (၉) မျိုး၊ အသီးအနှံ (၉) မျိုး၊ နံ့သာရနံ့ (၉) မျိုး၊ နေတော့ပွဲအမျိုးမျိုးနဲ့ ပူဇော်သမှုပြုပြီး ...

အင်းနိုးမန္တန်တို့ကို ပီသအောင်မြင်တဲ့အသံ၊ ဌာန် အတုလစည်တော်ကြီးရှေ့မှာ ရွတ်ဖတ်နေတယ်။

နံ့သာမျိုးစုံတို့ မီးသင်းထားတဲ့ အခိုးအငွေ့တွေဟာ နဂါးငွေ့တန်းထဲ လူးလွန်လိမ်ယှက်ပြီး စည်တော်ကြီးရဲ့ မျက်နှာပြင်ကို ဦးတိုက်နေသလို ဖြစ်တယ်။ ဆီးမီးခွက်တွေထဲက မီးလျှံတွေကလည်း အင်းစောင့်တွေ မြူးမြူးတာခုန်နေသည့်အလား ယိုင်ထိုး လောင်မြိုက်လို့။

သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးနှင့် ပုဏ္ဏားတော်ကြီးတို့လည်း လက်ခံချီပြီး အင်းစောင့်တို့ကို မေတ္တာပို့သကြတယ်။

“ဥံ .....”

“ဥံ .....”

“ဥံ .....”

၁၇၆ ❀ မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်)

“ဟေဋ္ဌာပထဝီ နာဂေါ

သာဂရော မဏိ သာဂရော မဏိမေခလာ

ဒေဝတာ ဝဿဝရော။

ရာဇသက္ကော မာရော

မဟိဒ္ဓိကော ဒေဝတိဟာနိ

ရာဇသဗ္ဗ ကမ္မာနိ သိဒ္ဓိကာ ... ဥံ ... ဥံ ... ဥံ ...”

“မဟာအတုလစည်တော်ကြီး၌ စောင့်ရှောက်ကြကုန်သော စောင့်တို့ကို ပူဇော်ပါ၏။ မဟာဝိဿနိုးနတ်မင်း၊ သျှိုဝနတ်မင်းနှင့် ကမ္မာတို့အား ပူဇော်ပါ၏။ အင်းစောင့်တို့ သက်ဝင်နိုးထ၍ ရန်ပယ်အရပ်မှာ ကြီးမိုးကြီး လှိုင်းကြီး တော်လဲ၍ ရန်သူတို့ကို ဖျက်ဆီးကြပါကုန်လော့ဥံ ...”

“ဇြံ့ ဇြံ့ ဇြံ့နံ့ ဇြံ့ ဇြံ့နံ့ ဇြံ့ ဇြံ့နံ့

ဗျကွ ဗျကွ ရကွ ရကွ

အဟံဇာတိ ယက္ခောရာဇာ

ဇြံ့နံ့ဝါတ ဒေမုတ္တော ဆိန္ဒတိ အတိ ... ဇြံ့ ...”

ဘုရင်မကြီးက အလွန်ကို ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် နားလည်ရ နက်နဲသည့် မန္တန်ဂါထာတို့ကို လည်ချောင်းသံ၊ ရင်ခေါင်းသံ၊ လျှာထိ နှုတ်ခမ်းပိတ်သံတို့နှင့် ရွတ်ပြီး ...

တောက်ခတ်တယ်၊ ဖနောင့်ပေါက်တယ်၊ အပေါ်ကိုမော့ကြ လက်ယပ်ခေါ်တယ်။ အရပ်လေးပါးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သိမ်းယူသလို တယ်။ တကယ် မှော်ဝင်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။

ပြီး ... တစ်စုံတစ်ရာကို ဖမ်းယူဆုပ်သဏ္ဍာန် လုပ်ပြီး အလှူ လွှင့်ပစ်တယ်။ အချို့ကို နင်းချေပစ်သလို ပြုတယ်။

“ဘုရင်မကြီး ... အချက်ပြအလံ တိုင်ထိပ်ပေါ် ရောက်ပြီ ဖြစ် ... ဘုရင်မ”

“သင်းတို့ ရန်ပယ်ချောင်းကို ကူးကြပြီပေါ့”

လင်မုန်းဘုရင်မဝန်ထွာ ❀ ၁၇၇

“မုန်ပါတယ် ... ဘုရင်မ”

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ... ဒုတ္တဘောင်ရယ်။ သင်ကလည်း သိရိ ဣရာဘုရင်၊ ငါကလည်း ပန်ထွာဘုရင်မ။ ကိုင်း ...”

ဘုရင်မကြီးက မဟာအတုလစည်တော်ကြီးရှေ့မှာ ရပ်ပြီး မဟာ အတုလစည်တော်ကြီးရဲ့ စည်လုံးကို နဖူးနဲ့ သုံးကြိမ်ထိတိုက် အရိုအသေပြု သ်။

ပြီး လက်အုပ်ချီလို့ တိုက်အင်းမန္တန်ကို ရွတ်ဆိုပြီး မဟာအတုလ စည်တော်ကြီးရဲ့ မျက်နှာပြင်ကို နဖူးဖျတ်ဖျတ်ညှက်ညှက် လက်သီးဆုပ်နဲ့ အား ညှိပြီး စတင်တီးခတ်လိုက်တယ်။

“ဗတ် ...”

“ဟင် ...”

“ဗတ် ...”

“အလို ...”

“ဗတ် ...”

“အလိုလေး ... အရှင်တို့”

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးသာမက အနီးမှာရှိကြတဲ့ သက်တော်ရှည် သင်ကြီးရော၊ ပုဏ္ဏားတော်ကြီးများပါ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ် အံ့သြ ကြတယ်။

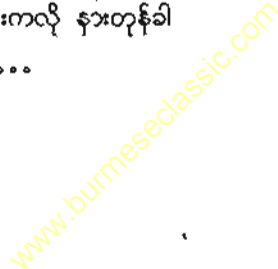
ဘုရင်မကြီးရဲ့လက်အစုံဟာ တုန်ခါပြီး နှင်းဆီရောင် နှုတ်ခမ်းနှစ် ခုနဲ့ လှိုင်းထနေတယ်။

မယုံကြည်နိုင်လို့ နောက်တစ်ကြိမ် အတွင်းအားထည့်ပြီး တီးခတ် ကြတယ်။

“ဗတ် ... ဗတ် ... ဗတ် ...”

အတုလစည်ကြီးရဲ့ တီးခတ်သံဟာ အရင်တုန်းကလို နားတုန်ခါ တီးခတ်သံသွားတဲ့အသံ လုံးဝ ထွက်ပေါ်မလာဘဲ ...

တဖတ်ဖတ်အသံပဲ မြည်တော့တယ်။

၁၇၈ ❀ ဟောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

လေတိုက်သံ တိုးတိုးညင်းညင်းမျှ မကြားရဘူး။

သစ်ရွက်ကြွေသံ မကြားရဘူး။

လျှပ်စီးလက်သံ မမြင်ရဘူး။

မိုးငြိမ်းသံ ဝေးလို့၊ အိမ်မြှောင်စုတ်တိုးသံမျှ မကြားရလို့ အံ့
နေကြစဉ်မှာပဲ ...

“တောက် ...”

“ရက်စက်ယုတ်မာလိုက်ပေ ... ရှင်ယောင်ရယ် ... ထို့ ...”

ဘုရင်မ တောက်တစ်ချက်ခတ်ပြီး နာကြည်းသံနဲ့ သို့တော
ကောက်ချက်ချကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး ချိုးပွဲချ ငိုကြွေးလို့
တယ်။

“သွားပြီ ... ငါတို့အားလုံးရဲ့ဘဝ၊ ပန်ထွာတိုင်းပြည်ရဲ့ဘဝ
ဒွတ္တဘောင်နဲ့ ရှင်ယောင်တို့ အလုံးစုံ ဖျက်ဆီးလိုက်ကြပြီ ကွယ်ရို့။
ဟီး ...”

ရင်နှင့်စရာ၊ သနားစရာကောင်းလိုက်ပါဘိ။

အားလုံးသောသူတို့ရဲ့ ဝါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေစီးကျပြီး နှိုး
သံတွေ ပေါ်လာကြတယ်။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီး နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

ရှင်ယောင် (ရှင်ပျို)။

မိမိနှင့် အဖေရသေ့ကြီးတို့က သူ့ကို ပညာရှင်စစ်စစ်လို့ ယုံကြည်
ပြီး နန်းဦးမှာ ထူးမြတ်တဲ့အခွင့်အရေးပေး လေးစားရုံကျိုးစွာ ကိုးကွယ်
အားထားခဲ့ကြတယ်။

ရှင်ပျိုမှတစ်ပါး အခြားမရှိလို့ သက်ဝင်ယုံကြည်ခဲ့တယ်။

ခုတော့ ... တပ်မှူးသျှိုဝပြောသလို ရှင်ပျိုဟာ ရဟန်းအ
မဟုတ်ဘူး၊ ရဟန်းအတု ရှင်ယောင်။

ပြီး ... သူလျှို။

သီရိခေတ္တရာမင်း ဒွတ္တဘောင်ရဲ့ အဆင့်မြင့်သူလျှို။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ရင်နာစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

ငါ ... ပန်ထွာကို ဖျက်စီးအောင်ပြုတဲ့ တရားခံ ဖြစ်သွားပြီ။

ငါ ... မှားသွားပြီ။ အတိုင်းအတာမရှိ ငါ မှားသွားပြီ။

အဆုံးမတော့ ရှင်ယောင်က သူ့ကို ယုံလောက်အောင် အယုံသွင်း
ပြီး မဟာအတုလစည်တော်ကြီးရဲ့ ဂန္ထိရအစွမ်းတွေကို သူ့ရဲ့ ယုတ်ညံ့တဲ့
ဗန္ဓိရအစီအရင်တွေနဲ့ ဖျက်ဆီးသွားတာကိုး။

ရက်စက်လိုက်ကြတာ။

ယုတ်မာလိုက်ကြတာ။

လုပ်ရက်လေခြင်း ဒွတ္တဘောင်ရယ်။

မုန်းတယ်။ ငါ ဒွတ္တဘောင်ကို မုန်းတယ်၊ ရွံတယ်။

နန္ဒင်းဆိုဝတ် ရှင်ယောင်ကို အရမ်းမုန်းတယ်။

“ဘုရင်မကြီး ...”

“ဘိုးဘိုး ... ကျွန်မ ... မှားသွားတယ်။ ကျွန်မ ပညာရှိတွေနဲ့
အတိုင်ပင်ဘဲ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်စိုင်းမိလို့ အားလုံး အကျိုးနည်းကုန်ပါပြီ
ဘိုးဘိုးတို့ရယ် ... ဟီး ...”

“မငိုပါနဲ့ ... စိတ်ဓာတ် မကျပါနဲ့ ... ဘုရင်မ။ တရားသဘော

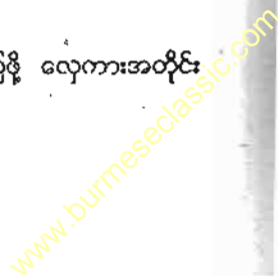
နဲ့ မြင်ပြီး စိတ်ကိုထိန်းပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့မှာ တိုက်ရည်၊ စွမ်းရည်ရှိတဲ့
ပေးသည်ရဲ့မက် ဗိုလ်မင်းတွေ ရှိပါသေးတယ်။ ဘုရင်မကြီး စိတ်သက်သာ
သလို နေပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့တပ် နန်းပြင်နန်းတွင်းကို ကွပ်ကဲပြီး အသေ
ခံတိုက်ပါ့မယ် ... အရှင်မ”

“ဘိုးဘိုး ... ဟိုလေ ... တပ်မှူး၊ သျှိုဝရော ... ဟင်”

“ရှေ့တန်း စစ်တားအရပ် ရန်ပယ်မှာ သျှိုဝဦးစီးပြီး တိုက်နေပါ
တယ် ... ဘုရင်မ။ စိုးလင့်တော် မပူပါနှင့်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ခွင့်ပြုပါ
အရှင်မ”

သူတို့အားလုံး နန်းမြို့ကြီးကို ကာကွယ်ကြဖို့ လှေကားအတိုင်း
ပြေးဆင်းသွားကြတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၈၀ ❀ မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

“မောင်ကြီး ... ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးရယ်၊ ညီမတော် မှားခဲ့မိတယ်။ နှမတော်ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား ... မောင်ကြီး ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးရဲ့”

“မယ်မယ် ... မယ်မယ် ... စန္ဒမုခိ မယ်မယ်ကြီးရယ် ... သမီးတော်ကြီးကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလားဟင် ... ဟီး ...”

ဘုရင်မ စည်တော်ကြီးရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး ချိုးပွဲချ ငိုကြွေးလိုက်တယ်။

“အေးပေါ့လေ ... ငါက အဖနတ်မင်းကြီးပေးခဲ့တဲ့ ကြေးပုရပိုက်ထဲက စည်းကမ်းအတိုင်း ဂါရဝတရား၊ နိဝါရတရား မှေးမှိန်ပြီး ပညာသက်ကြီးငါကြီး အသိရှိသူများနှင့် မတိုင်ပင်ဘဲ ငါ ... ငါ ... ဆိုတဲ့ အဏ္ဍဘုရင်မမာန်နဲ့ လုပ်ချင်သလို လုပ်ခဲ့မှတော့ ဒဏ်တွေထိပြီပေါ့။ ငါ့မိတ်ပြစ်ကို တရားစောင့်သူတို့ မကယ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ တောက် ... တွေ့ကြရောပေါ့ဟယ်”

ဘုရင်မ ယိုင်နေတဲ့စိတ်ကို ပြန်မတ်ထူလိုက်တယ်။

ကျနေတဲ့ ပျော့ညှစ်စိတ်ကို ပြန်ကောက်ပြီး အားတင်းလိုက်တယ်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ပန်ထွာရဲ့ ဇာတိသွေးတွေ လှိုက်ဆူပြီး အကြောတွေ တင်းမာလာခဲ့တယ်။

သူမ လှေကားထစ်တွေကို ခုန်ကျော်ဆင်းခဲ့ပြီး ဘုရင်မအခန်းထဲက ထန်းသားအနှစ်လေးကြီးကို လေးပလ္လင်ပေါ်ကနေ ကောက်ယူမ, လိုက်တယ်။

ပိုလ် (၁၀၀၀) တင်တဲ့ လေးပါ။

တော်ရုံလူ မပစ်နိုင်တဲ့ လေးပါ။

ပျိုရွယ်စဉ်က တပ်မှူးသျှိုဝနဲ့ ဗိဿနိုးလေးပစ်ကွင်းမှာ လေးထိကျင့်ခဲ့တဲ့လေးပါ။

အဲဒီမ လေးညှို့ကို ဆွဲကြည့်လိုက်တယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လင်မုန်းဘုရင်မ ပန်ထွာ ❀ ၁၈၁

လွန်းချီကျစ်ထားတဲ့ သစ်နက်သားရေကြိုးက တင်းပြီး လိုက်ပါသတယ်။

သူမ မြားကျည်တောက်ကို ကျောမှာလွယ်ပြီး လေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လို့ နန်းရှေ့ကို ခြေလှမ်းကျဲနဲ့ ရင်ကော့ ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။

ငါ အခု ဗိဿနိုးဘုရင်မ ပန်ထွာ ဘုရင်မပဲ။

နူးညံ့ပျော့ပြောင်း ဟေ့ဖယောင်းလို ကနွဲ့ကလျှ၊ မုမုနုနု၊ ဥဥဆွေးစွေး၊ ဖွေးဖွေးညက်ပန်ထွာ မဟုတ်တော့ဘူး။

တိုက်ပွဲဝင်မယ့် ဗိဿနိုးစစ်သည်တော် ဘုရင်မပန်ထွာ။

ဒွတ္တဘောင်ရေ ...

သင်နဲ့ကျွန်ုပ် စစ်မြေပြင်မှာ ရင်ဆိုင်ပြီး မြားရေးမြားစွမ်း ပြရအေးသေးသပေါ့။ ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့သွေးဟာ နီစွေးတယ်။

ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ အမုန်းကလည်း ကမ္ဘာပျက်သည်တိုင် သုဉ်းမှာမဟုတ်ဘူး။

သင်က ကျူးကျော်စော်ကား အနိုင်ကျင့်သူ။ ကျွန်ုပ်က အကျူးကျော်ခံရသူ။

သင့်ရဲ့မြားချက်နဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့မြားချက် ဘယ်သူ့ရင်ကို အရင်စူးဝင်အထဲဆိုတာ စစ်မြေပြင်မှာ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

သူ့ရဲ့ကောင်းဘုရင်ဆိုတာ ရာဇပလ္လင်ပေါ်ကနေ အမိန့်ပေးရတာထက် စစ်မြေပြင်မှာ ရင်ဆိုင်တိုက်ပြီး အရုံးအနိုင်ကို ဆုံးဖြတ်ရမှ သူ့ရဲ့ဘောင်း ပီသရမှာပေါ့။

လာခဲ့ ... မဟာဒွတ္တဘောင်။ ငါကား ပန်ထွာဘုရင်မ။

လျှပ်စီးမလက်၊ မိုးမငြိမ်း၊ မိုးကြိုးပစ်သံတစ်ချက် မကြားရ။
မုန်ညင်းစေ့ခန့်မျှသော မိုးပေါက်ဟို့ မရွာ၊ မကျ။
ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး။

ရန်သူရဲမြင်းတပ်၊ ဆင်တပ်တွေ တိုက်စည် တိုက်မောင်းတီးပြီး
ရန်ပယ်ချောင်းကို ကျော်ပြီး ကြွေးကြော်သံတွေနဲ့ ဝင်လာကုန်ပြီ။

“တိုက် ...”

သျှိုဝရဲ့ အမိန့်ပေးသံအဆုံးမှာ ထောင်နှင့်ချီသည့် ပန်ထွာရဲမက်
တွေဟာ ဓား၊ လှံ၊ ရဲတင်းများနဲ့ တရကြမ်း ဝင်တိုက်ကြတယ်။

သဲချောင်းပေါ်မှာ ဓားချင်းထိသံ၊ ဒိုင်းချင်းကာချင်း ရိုက်သံ၊ မြင်း
တွေ ပြုလဲကျသံ၊ နာကျင်စူးရှ အော်ဟစ်သံများ ကြားဝါးသံများနှင့် လူတွေ
ဧရာထွေးကုန်တယ်။

အင်အားချင်းက မမျှဘူး။

ပန်ထွာရဲမက်တွေ သွေးအလူးလူးနဲ့ သဲပြင်ပေါ်မှာ ကျဆုံးကုန်
ကြတယ်။ သဲပြင်ဟာ သွေးနီရဲရဲနဲ့ စေးထန်းနေပြီ။

တပ်မှူးသျှိုဝရဲ့ဓားဟာ သွေးစေးတွေနဲ့ စေးထန်းပြီး လူတစ်ကိုယ်
ထုံးလည်း ရန်သူ့သွေးတွေ ပေကျံလို့ လူရှုပ်မပေါ်တော့ဘူး။

“တပ်မှူး ... သတိထား”

“သိရီခေတ္တရာကွ ... သေဟ”

“ထန် ...”

“ခွင် ...”

“ကျား ... ပန်ထွာကွ။ ဒါ တို့မြေဟေ့”

မြင်းတွေရဲ့အော်သံ ညံ့နေတယ်။ ပန်ထွာက တိုက်ဆင်တွေ နည်း
ဆော့ ဆင်ချင်း စီးချင်းထိုးရာမှာ ပန်ထွာရဲ့ဆင်တွေ ရန်သူရဲလှံချက်ထိပြီး
ဆွေးရှူးသွေးတန်း ပြေးရရှာတယ်။

“ရဲမက်တို့ ... နောက်ဆုတ်ကြ၊ ဆုတ်ကြ”

[၄၈]

အားလုံးသော စစ်သည်တို့က ကောင်းကင်ယံ အလုံးကို ဟိန်
သွားမည် မဟာအတုလ ရန်ပယ်စည်တော်ကြီးရဲ့ မြည်သံကို နားစွင့်နေ
ကြတယ်။

အချက်ပြအလံ ကောင်းကင်ယံမှာ တလူလူ လွှင့်နေတာ ကြား
ပြီ။

အရင်တုန်းကလိုမျိုး အတုလစည်တော်သံ ဟိန်းဟိန်းကြီး မကြား
ရဘူး။

ပန်ထွာရဲမက်အားလုံး စိုးရိမ်သွားကြတယ်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခြံ
ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုလဲလို့ မေးကြတယ်။

ကောင်းကင်ဟာ မိုး လုံးဝမညှို့ဘူး။

လေပြင်းမုန်တိုင်း ဝေးလို့၊ လေပြည်လေညင်းတောင် မတိုက်

ဘူး။

၁၈၄ * ဆောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

အင်အားချင်း မမျှဘူး။ ရန်သူ ဆင်တပ်ကြီးက အလံတွေလွှင့်ပြီး အလုံးအရင်း တပ်ဖြည့်ဝင် လာနေတာ။

သျှိုတို့ နီးရာမှီရာရန်သူကို လျှပ်တစ်ပြက် ဓားနှဲဝင်ပိုင်း ခုတ်ပြီး နောက်ကို အမြန်ဆုတ်သွားကြတယ်။ ဓားချက်တွေ မြန်လွန်းလို့ ရန်သူတွေ လန့်ဖျတ်ကုန်ကြရော။

အရေးကြီးတာက အသူရာတောင်ကြားပဲ။ ဒီနေရာကို မြားမော်ရမယ်။

အသူရာတောင်ကြားဆိုတာ ဘယ်လိုရန်သူတွေကိုမဆို အဆုံးစီရင်နိုင်တဲ့ နေရာ။ ဝင်လမ်း ကျယ်တယ်။ တောင်ကြား နှစ်ခုကြားက လမ်းပေါ်မှာ မြင်းခလုတ်၊ ဆင်ခလုတ်တွေ ရှိတယ်။ ကျင်းနက်ကြီးတွေ ရှိတယ်။

ကျင်းနက်ကြီးတွေပေါ်မှာ ဝါးထရဲတွေ အုပ်ဖုံးပြီး အပေါ်မှာ ငြေသားတွေ ဖုံးထားတာ။ ကျင်းအောက်ထဲမှာ မီးသင့်ဝါးညောင့်၊ သံချွန်နဲ့ အဆိပ်ပြင်းမြွေဆိုးတွေ ထည့်ထားတယ်။

သျှိုဝ မြင်းပေါ်ကနေ သူ့ရဲမက်တွေကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းပြီး မြစ်ကမ်းပါးအဝင်လမ်းက ကောက်ရိုးပုံ အတားအဆီးတွေကို မီးရှို့လိုက်စေသစ်ခြောက်၊ ဝါးခြောက်၊ ဝါးစုံများနှင့် ကောက်ရိုးတန်း ရှိုးဖြတ်ပုံကြီးတွေကို မီးစွဲလောင်ပြီး ဝါးဆစ်ပိုင်းတွေရဲ့ တဖောင်းဖောင်း ပေါက်တဲ့ သံနှင့်အတူ မီးစွဲလောင်စာတွေဟာ ရန်သူမြင်းတပ်နဲ့ ခြေလျင်တပ်ကို မီးစွဲပြီး ရှေ့တိုးလို့မရ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

ဒီမှာ သျှိုတို့က လျှို့ဝှက်တောလမ်းကနေ အသူရာတောင်ကြားလမ်းကို အရောက်ဆုတ်ခဲ့ကြတယ်။

- “ဗျူ့ ... ကျောက်မောင်းတွေ အသင့်ပြင်ထား”
- “အသင့်ပဲ ... တပ်မှူး၊ ကျုပ်တို့ အဆင်သင့်ပဲ”
- “ရန်သူအင်အား များတယ်နော်”

“များပစေ ... ဒီတောင်ကြားကို ဝင်လာရင် အားလုံးအသေ

ဦး”

မကြာပါဘူး။ မီးညွန့်တွေငြိမ်းသွားလို့ ရန်သူရှေ့ပြေး မြင်းတပ်နှင့် အတူ ဆင်တပ်၊ ခြေလျင်တပ်တွေဟာ ဗိဿနိုးနန်းမြို့ရဲ့အဝင် လမ်းကျယ်အသူတရာတောင်ကြားကို ဒုန်းစိုင်းပြီး ဝင်လာကြတာ။

- “ကြိုးတင်း ...”
- “ဝှီး ... ဖြန်း ...”
- “ဝုန်း ... ဝရော ...”
- “အီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟစ် ... ဟစ်”
- “ဟီး ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ်”
- “မြားတပ် ... ပစ်”

သွေးသောက်ကြီး ရာဝနနှင့် ဗျူတို့ ဦးဆောင်တဲ့အဖွဲ့က မြေမြှုပ်ကြီးတွေကို ဖြုန်းခနဲဆွဲပြီး သစ်ပင်မှာ ကပ်ချည်လိုက်ရော ရန်သူမြင်းတပ်ကြီးများကို တိုက်တိုးပြီး မြင်းရော၊ လူပါ လဲအကျ မြားတပ်ဖွဲ့က မြားတွေ နှိုးစိုက်ကျလာပြီး ရန်သူတွေ မြားထိသေကြ။

- ရန်သူတပ်ကလည်း သေရဲသူတွေပါပဲ။
- ကျတဲလူတွေကို မြင်းတပ်နဲ့ကျော်ပြီး ရှေ့ကိုတိုးတက်ကြတယ်။
- မြင်းတပ်နောက်က ဆင်တပ်ကြီး။
- သူတို့ဟာ မြားပစ်ကာပြီး ရှေ့ကို တိုးတက်ကြတာ။
- ဒီလိုနဲ့ ရှည်လျားလှတဲ့ တောင်ကြားရဲ့ အလယ်အရောက်မှာ

ဗိဿနိုးရဲမက်များက တောင်ကြားအဝင် လမ်းနံဘေး ဝဲယာက ပြတ်လုတ်တဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေ တွန်းလှဲချလိုက်ကြတာ။

- “ဝေါ ...”
- “ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း ...”
- “အား .. မလေးဗျာ ...”

၁၀၆ * မောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

“ဟီး ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ...”

“ဟီး ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ...”

“ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ ...”

လူနှစ်ဖက်စာမျှ သစ်ပင်ကြီး (၁၀) ပင်ခန့်ဟာ တန်းစီဝင်လာတဲ့ ရန်သူ့ရဲမက် မြင်းတပ်ပေါ်ကို လဲပြိုပိကြလို့ လမ်းပိတ်ဆို့ကုန်ရော။

မြင်းတို့ရဲ့ နာကျင်စွာအော်သံနဲ့ သစ်ပင်ပိလို့ သေကျေ၊ ဒဏ်ရာ ရသူတွေ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်လို့မရဘဲ ပိတ်မိသွား ပြီ။

“ရှေ့ကိုတက် ... ရှေ့ကိုတက် ... နောက်မှာ သစ်ပင်တွေ လှဲရ လို့ ပိတ်မိနေပြီ ... ရှေ့ကိုဖောက်တက် ...”

“နောက်က ဆင်တပ်ကြီးကလည်း ရှေ့တိုးမရတော့ဘူး”

ဒီမှာ တောင်ကြားလမ်းရှည်အတိုင်း အရဲစွန့်တက်လာတဲ့ မြင်းတပ် တစ်ဖွဲ့ဟာ ထောင်ချောက်ကျင်းကို နင်းမိပြီး ထောင်ချောက်ထဲကိုကျတို ကျင်းနက်ထဲ ညွှာငိုစူးပြီး သေကြ။ ကြောက်မက်ဖွယ် အော်ဟစ်ကြ။

နောက် မြင်းတွေလည်း လန်ပြီး တိုး၊ တိုးရင်း ပြုတ်ကျသေး။

“ကျောက်မောင်းတွေ ... ဖြုတ်ချ၊ တွန်းချ”

“ကျား ... ပန်ထွာကွ ... တွန်း ... တွန်း ...”

“သွားရောကွာ”

“ဝရော ... ဝရော ... ဝုန်း ... အုန်း ... ဝုန်း ...”

“အား ... အား ... အာ ... အ ...”

“ကျောက်တုံးတွေ ကျလာကုန်ပြီဟေ့”

“ဝေါ ... ဝရော”

“ဝုန်း ... အုန်း ... ဝုန်း ...”

“ကျီ ... ကျီ ... ကျီ ... အစ် ... အစ် ... ဝုး ... ဝုး ...

ဝုး ...”

လင်ဝန်းဘုရင်မပန်ထွာ * ၁၀၇

“ဟီး ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ...”

“ဟီး ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ...”

တောင်ကမ်းပါးကြီးရဲ့ ဝဲယာ တစ်နံတစ်လျားပေါ်က စဉ်းအိုးကြီး၊

ချောင်အိုးကြီးမက ပုတ်တောင်း၊ ပုတ်လုံးမျှရှိတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတွေဟာ

ထောင်ချောက်ကျင်းထဲ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေတဲ့ ရန်သူ့မြင်းတပ်၊ ဆင်

တပ်၊ ခြေလျင်တပ်တွေအပေါ်ကို တဝုန်းဝုန်း တအုန်းအုန်း ပြုတ်ကျပြီး

ရန်သူတွေ ညက်ညက်ကျေ သေကြရော။

လူသေ၊ ဆင်သေ အလောင်းတွေ တောင်ကြားလမ်းပေါ်မှာ မနည်း

ဘူးပဲ။

ဒီမှာပဲ ကျောက်တောင်ရဲ့ နောက်ကျောကနေ ရန်သူတွေက

တောင်ကမ်းပါးယံကို အသေခံပြီး တက်လာကြတာ။ တက်လာသမျှပေါ်ကို

ကျောက်လုံးကြီးတွေ လှိုင့်ချ။ နောက်ဆုံးတော့ ရန်သူတွေဟာ တောင်ပေါ်

ဆို လူအင်အားနဲ့ အသေခံဖြန့်တက်ပြီး တောင်ကမ်းပါးပေါ်က ဗိဿနိုးတပ်

တွေကို ဓားနဲ့တက်ခတ်။

ဆင်ပေါ်ကနေ မြားတွေနဲ့ပစ်။

တိုက်ပွဲကြာလာတော့ ကျောက်မောင်းကျောက်တုံးတွေ ပစ်ချဖို့

မရှိတော့ဘူး။ တောင်ကမ်းပါးယံပေါ်မှာ ဓားချင်းခုတ်ကြရတဲ့ဘဝ။

သူ့လူရော၊ ကိုယ့်လူပါ တောင်ကမ်းပါးပေါ်ကနေ ဓားထိ၊ မြား

ထိ ပြုတ်ကျ။

ရန်သူတွေဟာ ဘီလူးသရဲ စီးနေသလိုပဲ။

လူသေ၊ မြင်းသေတွေပေါ်ကို ကျော်လွှား ထောင်ချောက်ကျင်း

တွေပေါ်မှာ ဝါးတံတား၊ ပျဉ်ချပ်တံတားတွေ ထိုးပြီး တောင်ကြားကို ဖောက်

သွက်ကြတယ်။

အင်အားချင်းမျှတော့ တောင်ကြားလမ်း ပေါက်သွားပြီ။

ရန်သူ့မြင်းတပ်ကြီး ဝါးလုံးထိုး ဝင်လာကုန်ပြီ။

ဒီမှာ ဗိဿနန်းမြို့ရွာအသီးသီးက မြို့စားတွေရဲ့တပ်တွေက ဗိဿနန်း
သွားတဲ့ တောလမ်းကနေ ဘွားခနဲ ဝင်ရောက်ထိုးခုတ်။

ဓားချင်းထိသံတွေဟာ မီးတွေပွင့်ပြီး တထန်ထန်မြည်နေတယ်။
အချို့ ရင်ဝမှာ လှံတန်းလန်းနဲ့။

အချို့ ဦးခေါင်းမရှိဘဲ ဓားကိုင်းပြီး ပြေးနေတယ်။

အချို့ လက်နှစ်ဖက်စလုံး မရှိကြတော့ဘူး။

အချို့ ဝမ်းဗိုက်က ဓားချက်ထိလို့ ပွင့်ကျလာတဲ့ အူတွေကို လှဲ
နှင့်ပွေ့ပြီး သွေးရှူးသွေးတန်း ပြေးရင်းလဲကျ။ အဖိုကိုတမ်းတသံ၊ အဖို
တမ်းတသံ၊ ဘုရားရှင်ကို တမ်းတသံတွေဟာ စစ်မြေပြင်မှာ ဆူညံနေ
တယ်။

စစ်မြင်းတွေဟာ ဝမ်းဗိုက်လှံတန်းလန်းနဲ့ ပြေးရင်း လူသေကောင်
တွေကို ခလုတ်တိုက်လဲကျသွားကြ။

လူသေတွေကို စစ်ဆင်တွေက တက်နင်းပြီး ဗိဿနန်းကို ရှေ့
ချီတက်ကြ။

ရန်သူ့တပ်တွေဟာ တောင်ကြားလမ်းပေါ်က ကျောက်တုံးတွေ
ကျင်းတွေထဲ လှိုင့်ချ အမြန်ဖို့ပြီး ဆင်တပ်ကို ခဲရာခဲဆစ်ကျော်ဖြတ်စေ
မြို့ရှိရာကိုဝင်ဖို့ အားသွန်ကြိုးစားနေကြတယ်။

ဗိဿနန်းရဲ့ မြားတပ်ကလည်း တိုက်ဆင်တွေနဲ့ ဆင်စီးရဲမက်
ရှေ့တိုးတက်လို့မရအောင် ဘေးဘယ်ညာ ဝိုင်းရံပစ်ကြ။

အချို့ တိုက်ဆင်ကြီးတွေဟာ မြေ မြက် ဟန်ဆောင်ဖုံးထား
ခလုတ်ကျင်းကို နင်းမိပြီး ဆင်ကျင်းထဲက ခလုတ်သံချွန်များ၊ ညောင်ဖွား
ချူးပြီး ကျာကျာမြည်အောင်အော်ကာ မည်းမည်းမြင်ရာကို အစွယ်နဲ့ ဝင်
တော့တာပဲ။

အသေခံ ရန်သူ့တပ်ကြီးဟာ တောင်ကြားလမ်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ဖောက်ထွက်ပြီး စစ်ကြောင်းသုံးကြောင်း ဖြန့်လို့ ဗိဿနန်းမြို့တော်ရှိရာ

ဦးတည်သွားဖို့ ကြိုးစားနေပေမယ့် ပန်ထွာနယ်အသီးသီးတပ်တွေက အသေ
အကျ ဆီးကြိုချခံကြသမို့ မြို့ရိုးတံခါးရှိရာဘက်ကို သွားလို့မရကြဘူး။

ဒီတော့ သီရိခေတ္တရာ တပ်သားတွေက တွေ့ရာရွာတွေကို ဝင်
ဦး အိမ်တွေ မီးနဲ့တိုက်၊

တွေ့သမျှလူတွေကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သီရိခေတ္တရာမိုလ်မင်းတစ်ဦးက ရွာ၊ ဇရပ်ကြီးပေါ်
တို့ မီးတုတ်ပစ်တင်ပြီး မြို့အဝင်လမ်းပေါ်ကို မြင်း စိုင်းနှင်သွားတယ်။ သူ့
ဆက်ထဲမှာ ထပ်မံပစ်ဖို့ မီးတုတ်တွေကိုင်ထားတာကို တပ်မှူးသျှိဝ မြင်
လိုက်တယ်။

“သွေးသောက်တို့ ... ခံတိုက်ထားကြ၊ မီးမြင်းသမားနောက်ကို
ခိုလိုက်မယ်”

“လိုက် ... လိုက် ... တပ်မှူး ... ကျုပ်တို့ကို မဝဲနဲ့။ မြို့ကို
မီးမလောင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ လိုက် ...”

မြင်းပေါ်ကနေ မီးတုတ်တွေနဲ့ အိမ်တွေ၊ တဲတွေပေါ် လိုက်ပစ်
ဆင်တဲ့ ရန်သူ့ မြင်းစီးသမားကလည်း မနည်းဘူး။

သျှိဝ မြင်းကြီးတိမ်ပျံ့အာကာကို ဒင်းတို့မြင်းတွေကြား အပြင်း
ခင်တိုးပြီး ဓားနှင့် ဘယ်ညာ မွှေယမ်းခုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ရန်သူငါးယောက်ရဲ့ မီးတုတ်ကို လက်တွေ့ပြတ်ပြီး မြေပြင်ပေါ်
ကျသွားတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့လက်ပြတ်ကြီးတွေကို ပြန်ကြည့်ပြီး နောက်
ပြန်လှည့်ပြေးကြတယ်။

ခေါင်းဆောင်မိုလ်ဖြစ်ဟန်တူသူဟာ မြေပြင်ပေါ်ပြတ်ကျသွားတဲ့
သူ့လူရဲမက် သီရိခေတ္တရာတပ်သား ငါးဦးရဲ့ လက်မောင်းပြတ်ငါးချောင်းကို
ကြည့်ပြီး ဓားခုတ်မြန်လွန်းလှတဲ့ ဓားသမား မြင်းစီးသူရဲကို မြင်းပေါ်ကနေ
ထည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟင် ...”

၁၉၀ * ဖောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

“ဟယ် ... သင်ဟာ အမတ်တမန် ပဉ္စင်းဖြူမဟုတ်လား”

“မင်းကလည်း ငါ့ကို မှတ်မိနေမှကိုး”

“ဘယ်မေ့မှာလဲလေ”

“မင်းကလည်း ဗိဿနိုးကိုယ်ရံတော်တပ်မှူး သျှိုဝနဲ့ တူရဲ့”

“ဟုတ်လိုက်လေ ... ပဉ္စင်းဖြူရယ်။ လက်စသတ်တော့ သီရိ
ခေတ္တရာရဲ့ ရာဇတမန်ဟောင်းကြီးကိုး။ ကြိုက်တယ်ဟေ့ ... မင်းကို စစ်
မြေပြင်မှာ ရင်ဆိုင်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသကဲ့သို့ ... ပဉ္စင်းဖြူ၊ ဒီနေ့ မင်း
ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ပန်ထွာဘုရင်မထံ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆက်သရမယ်။ ဒါနဲ့ ပဉ္စင်း
ညိုရောပါရဲ့လား ... တမန်ကြီးရေ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...
ဟား ... ဟား”

သျှိုဝ ရှေ့က မီးတုတ်မီးရှို့သမားက လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က ဗိဿနိုး
ရွှေနန်းတော်ကို ဒွတ္တဘောင်မင်းရဲ့ ရာဇသံ ယူလာဖတ်ပြတဲ့ တမန်ပဉ္စင်းဖြူ
ဖြစ်နေလို့ပဲ။

“တပ်မှူး ... သျှိုဝ၊ မင်းတို့ လေလုံးထွားဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ငါ
တို့ သီရိခေတ္တရာ သောင်းတပ်ကြီးတွေ မင်းတို့ဗိဿနိုးကို ဝိုင်းမိထား
လေ။ အတော်ပါပဲ ... တပ်မှူးရယ်။ ငါကလည်း ဗိဿနိုးတပ်မှူးရဲ့ ခေါင်း
ကိုဖြတ်ပြီး နောက်တော်က လိုက်ပါလာမဲ့ ငါတို့အရှင် မဟာဒွတ္တဘောင်ထံ
အရင်ဦးဆုံး ဆက်သချင်နေတာ။ ကိုင်းဟေ့ ...”

“ရွှမ်း ...”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ... ရန်သူတမန်ဗိုလ်မင်းရဲ့ခေါင်း
ကို ဖြတ်ရမှာ စိတ်မကောင်းလိုက်လေ ... ပဉ္စင်းဖြူရေ ... လာမဟေ့”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...”

“သားရေ ... တိုက်မယ်ဟေ့”

“ထန် ... ထန် ...”

“ရွှီး ... ဝိုး ...”

“ကျား ... ဟောဒါ ဗိဿနိုးဓားကွ”

“သီရိခေတ္တရာဓားဟေ့ ... ကျား”

“ရွှမ်း ...”

“ထန် ... ထန် ... ထန် ... ထန် ... ထန်”

သွေးလူးနေတဲ့ ဓားနှစ်လက်ဟာ မီးတပွင့်ပွင့် တထန်ထန်နဲ့ အား
ကောင်းမောင်းသန် နှစ်ဦးရဲ့ ဓားခုတ်အားတွေမို့ မြင်းချင်းဆိုင်တာနဲ့ ဓား
ပြေးသံက ဝိုးခနဲပဲ။ ရွှမ်းခနဲ လေကိုတိုးပြီး ကျယ်လွန်းလှရဲ့။

“ကိုင်းဟာ ...”

“ဝိုး ...”

“ဟီး ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ...”

ပဉ္စင်းဖြူ သျှိုဝရဲ့ ဓားရော၊ အားရော မခံနိုင်လို့ မြင်းပေါ်ကနေ၊
မြေပြင်ပေါ်ကို ပြုတ်ကျသွားရင်းက ဖျတ်ခနဲ ကောက်ထပ်ပြီး သျှိုဝရဲ့မြင်း
ရှေ့လက်ကို ဓားနှင့် လှမ်းတွက်လိုက်တယ်။

“ဟီး ... ဟီး ...”

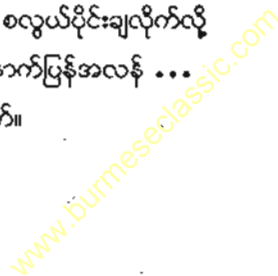
သျှိုဝက မြင်းဇက်ကို လှန်ဆွဲလိုက်တော့ မြင်းက ပတပ်ရပ်ပြီး
အလှည့် သင်းက ခုန်ထပြီး ပြေးဝင်လာလိုက်တယ်။

သျှိုဝ မြင်းပေါ်က လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းပြီး ဓားချင်း ရင်ဆိုင်တိုက်
စစ်လိုက်တယ်။ ပဉ္စင်းဖြူက ဓားရေး မညံ့ဘူးပဲ။

မိုးဓား၊ စိုက်ဓား၊ ပက်ဓား၊ ပတ်ဓား၊ စလွယ်ဓား၊ ရင်ခွဲရင်လှန်
ဓား၊ ဆက်ရက်ခုန်၊ ကြောင်လိမ် ဓားရေးဓားချက် စုံလင်ပြီး အနတ်အသိမ်း
လည်း ကျွမ်းသကိုး။

တစ်ချက်မှာ သူ့ဓားချက်ကြောင့် သျှိုဝ ယိုင်အသွား ...

သင်းက လွှားခနဲခုန်ဝင်ပြီး သျှိုဝရဲ့ဇက်ကို စလွယ်ပိုင်းချလိုက်လို့
သျှိုဝအတွင်းခုတ်ဓားနဲ့ ပြန်လှန်လိုက်ရော သူ ဓားနောက်ပြန်အလန် ...
ညာပြန်ပက်၊ တွက်လိုက်တဲ့ သျှိုဝရဲ့ဓားချက်။

၁၂၂ * မောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

“စိုး ...”

“ဒုတ် ...”

“အ ...”

“ဘုတ် ...”

ပဉ္စင်းဖြူရဲ့ ဦးခေါင်းဟာ မြေပြင်ကို ပြတ်ကျသွားပြီး သွေးရဲ့ရဲ့ နှင့် မျက်လုံးပြူးကြည့်နေတယ်။ ပဉ္စင်းဖြူရဲ့ ခေါင်းပြတ်ကိုယ်လုံးကြီးဟာ မြေပြင်မှာ လဲကျမသွားဘဲ ဓားကို ဝှေ့ယမ်းခုတ်ပြီး တစ္ဆေသရဲပူးနေသလို လေကို လိုက်ခုတ်နေတယ်။

“ဟီး ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ...”

“ဟီး ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ...”

ဒီမြင်ကွင်းကို သျှိုဝရဲမြင်း တိမ်ယုံအာကာမြင်ပြီး ထခုန်လို့ ဖီတော့တာပဲ။

တိမ်ယုံတောင်လန့်သွားပြီ။ ကြာပါတယ်။

သျှိုဝ သင်းရဲ့ခြေထောက်ကို ခုတ်ချလိုက်မှ ဗုန်းခနဲ အရပ်ကြီး ပြတ် လဲကျသွားခဲ့တယ်။

သည့်နောက် သင်းဦးခေါင်းကို အဝတ်နှင့် ထုပ်ပြီး မြင်းကုန်းမှာ ချိတ်လို့ မြို့ရိုးရှိရာကို မြင်း အပြေးရိုင်းနှင်လိုက်တယ်။

မြို့ရိုးတံခါးရှိရာကို ရန်သူ သိရိခေတ္တတပ်ကြီးဟာ ကြွေးကြော် ဟစ်အော် ညာသံပေးပြီး ချီတက်လာနေကြတာ။ ဒီအချိန်မှာ မြို့တံခါးထဲ ပည့်သူ့မှ မဖွင့်ပေးကြတော့ဘူး။

မြို့ရိုးပေါ်က ဗိဿနီးလေးသည်တော်တွေရဲ့ မြားတွေက ရန်သူ ရှိရာအရပ်ကို အသင့်ချိန်လို့ ...

“ဟိုမှာ ... တပ်မှူး ... တပ်မှူး ...”

“တံခါးဖွင့်ကြ”

“ဖွင့်လို့မဖြစ်ဘူး။ ရန်သူတွေ မြို့ရိုးရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရောက်နေပြီ”

“တပ်မှူး ... တပ်မှူး ...”

သျှိုဝက မြင်းပေါ်ကနေ ဓားကိုဝှေ့ယမ်းရင်း နောက်ပြန်လှည့်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ရန်သူရဲ့ ခင်တပ်ကြီးတွေ၊ အလံတလူလူ ဖုန်အထောင်းထောင်းနဲ့ အသုတ်ချီတက်လာနေကြပြီ။

“မြန်မြန်တံခါးဖွင့်”

တံခါးမှူးက တုန်ယင်စွာနဲ့ တံခါးကို ဟပေးလိုက်တုန်းမှာပဲ တိမ်ယုံ အာကာကို အပြင်းနှင်ပြီး မြို့တွင်းကို ဝင်လိုက်တယ်။ သူတို့က မြို့တံခါးကို အမြန်ပိတ်ချလိုက်တယ်။

မီးခိုးတွေ၊ မီးတောက်တွေဟာ အရပ်လေးမျက်နှာမှာ တောက်လောင်နေတယ်။

ရန်သူရဲ့ ဆင်တပ်ကြီးတွေဟာ မြို့တံခါးကို စီးဖို့ တရကြမ်းဝင်ကြတော့ မြို့ရိုးပေါ်က လေးသည်တော်တွေကလည်း မြားမိုး ရွာချလိုက်ကြတယ်။

ရန်သူတွေ ဆင်ပေါ်၊ မြင်းပေါ်က ပြုတ်ကျသေကြ။

ဒီမှာပဲ ရန်သူရဲ့ ထောင်ချီများလှတဲ့ မီးမြားတွေဟာ မြို့ရိုးကို ကျော်ပြီး မြို့တွင်းရှိ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများရဲ့ အမိုးပေါ် ကျရောက်ပြီး ဇလောင်ကုန်ပါရော။

“ဘုရင်မ ... ဘုရင်မကြီးရော”

“ငါ ... ဒီမှာ သျှိုဝ ... ငါ ဒီမှာ ...”

ကြည့်လိုက်တော့ ဘုရင်မကြီးဟာ လေးနဲ့မြားကို တင်းတင်းဆုပ်တိုင်းပြီး တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အမိန့်ပေးနေတယ်။ အမိန့်ပေးရင်း အသံပြုလိုက်တာ။

“ဘုရင်မကြီး ... ဟောဒီမှာ သိရိခေတ္တရာတမန် ပဉ္စင်းဖြူရဲ့ ဦးခေါင်းပါ ... ဘုရင်မကြီး”

သျှိုဝက သွေးပေးနေတဲ့အထုပ်ကို ဖွင့်ပြလိုက်တော့ ပဉ္စင်းဖြူရဲ့ မျက်လုံးပြူးနေတဲ့ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီး။

“အေး ... ကောင်းတယ်။ မင်းက သူ့ရဲ့ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ယူခဲ့တော့ ငါက ဒွတ္တဘောင်ရဲ့ခေါင်းကို ရအောင်ယူမယ်”

“ဘုရင်မ ... တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေပါတယ်။ မဝင်ပါနဲ့။ မြားလွယ်ရာ မီးလွတ်ရာမှာ နေပါ”

“ငါ လုံးဝ မပြေးဘူး။ မရှောင်ဘူး။ နောက်မဆုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင် တိုက်မယ်။ ရထားထိန်း ဖြို့တံခါးရှိရာကို မောင်း”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ...”

စစ်ရထားမှူးဟာ ပန်ထွာဘုရင်မကြီး ရထားပေါ် ခြေချမိသည်နှင့် ဖြို့တံခါးရှိရာကို တစ်ဟုန်ထိုး စိုင်းနှင်သွားလို့ သျှိုဝ တိမ်ပျံအာကာနှင့် အပြေးလိုက်ခဲ့ရပါရော။ ဖြို့တံခါးကို ရန်သူတိုက်ဆင်တွေက ဆင်ဦးကင်ခဲ့တိုက်ပြီး ဖွင့်ကြသလို ဖြို့ရိုးပတ်ချာကနေ မီးမြားတွေနဲ့ ဖြို့ထဲကို ပစ်သွင်းကြတာ။

ဗိဿနိုးမြို့ကြီး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေပြီ။ သားသည် ဗိဿတွေရဲ့ ငိုသံ၊ အော်သံ ...

ကလေးငယ်တွေရဲ့ ကြောက်လန့်တကြား ငိုသံ ...

မီးလောင်ပြီး တဝုန်းဝုန်း ပြိုကျနေတဲ့အသံ၊ အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ကြုံးဝါးသံ၊ မြင်းခွာသံ၊ ဓားခုတ်သံတွေဟာ ငရဲပွက်သလို ကျွက်ကျွက်ညီနေတယ်။

“ဝုန်း ... ဝေါ ...”

“ဖြို့တံခါး ပွင့်သွားပြီဟေ့”

“တက် ... တက် ...”

“နန်းတော်ကို အရ စီးနှင်းကြ။ တက်”

ဘုရင်မကြီးက ရှေ့ဆုံးကဝင်လာတဲ့ တိုက်ဆင်ပေါ်က အဲဖောင်ကို မင်းသားတစ်ပါးရဲ့ ရင်ညွန့်ကိုချိန်ပြီး လေးနှင့် ပစ်လိုက်တယ်။

“ရွှီး ...”

“ဖောက် ...”

“အား ... အ ... အ ...”

“မြို့စားမင်းကို ထိသွားပြီ”

“တက်ကြ ...”

“အိ ... ကျစ် ... ကျစ် ... အစ် ... အစ် ...”

“အူ ... ဝူး ... အူး ... ဝူး ...”

“ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ ... ဝေါ”

“ဘုရင်မကြီး ... အမြန် ရှောင်တော်မူပါ”

“ငါ့ကို အမိန့်မပေးနဲ့၊ သွားရော့ဟယ်”

“ရွှီ ...”

“ဖောက် ...”

ဘုရင်မကြီးရဲ့ မြားချက်တွေက တိုက်ဆင်ပေါ်က ရန်သူ မြို့စားမင်းစား၊ အမတ်ကြီးငယ်တွေရဲ့ ရင်ညွန့်ကို ဖောက်ဝင်ပြီး ဆင်ပေါ်ကနေ ဖြတ်ကျကုန်တယ်။

သျှိုဝကလည်း ဓားနှစ်လက်ကို ကိုင်ပြီး မြင်သမျှ ရန်သူတွေကို နှလူးစီးနေသလို ဝင်ခုတ်ပစ်တော့ ...

ရန်သူဦးခေါင်းတွေဟာ မြေပြင်မှာ တစ်ခေါင်းပြီးတစ်ခေါင်း ဖြုတ်နေတယ်။ ခေါင်းမပါတဲ့ ကိုယ်လုံးတွေပေါ် တက်နှင်း ခုတ်။

နောက်ဆုံး သွေးပြင်ပေါ်မှာ ရပ်ပြီး ဘီလူးစီး သရဲစီး ခုတ်နေကြတာ။

“တပ်မှူး ... ရန်သူတွေ အများကြီး ဝင်လာနေပြီ။ ဘုရင်မကြီး ခေါ်ပြီး အမြန်ရှောင်ပါတော့”

“တပ်မှူး ...”

သူ နောက်ဆုံး နီးရာရန်သူ ဦးခေါင်းတစ်ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ဘုရင်မရဲ့ စစ်ရထားအနီးကို ပြေးလာလို့ ...

“ရထားထိန်း ... အနောက်အရပ်ကို ရထားမောင်း”

၁၉၆ ❀ မောင်ညိုစိုင်း(သန်းလှိုင်)

“မမောင်နဲ့။ ငါတိုက်မယ် ... ရပ်”

“မောင် ... မောင် ...”

ရထားထိန်းကလည်း အကင်းပါးတယ်။ မြင်းတွေကို ကြိုးလှူပေး
ဟိုးအနောက် လျှို့ဝှက်တံခါးရှိရာကို အပြင်းမောင်းလိုက်တယ်။

မြင်းရထားက မြန်လွန်းလို့ ဘုရင်မကြီးရဲ့ နက်မှောင်ရှည်ထူထူ
ဆံပင်တွေဟာ လေထဲမှာ နောက်ပြန် လူးလွန်းနေတယ်။

ဗိဿနိုးနန်းတော်ကြီးကတော့ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ပြီး တဝုန်းတုန်း
ပြိုကျနေပြီ။

“ဟိုမှာ ... ပန်ထွာဘုရင်မဟေ့ ... လိုက်ကြ”

ရန်သူရဲ့ မြင်းစီးသူရဲကောင်းတွေက ဘုရင်မမျက်နှာ မြင်သွားကြ
ပြီး ...

“ရပ် ... ရပ် ... ဘုရင်မကြီး ... ရပ်ပါ”

“ရပ်ပါ”

“ရထားထိန်း မရပ်နဲ့ ... မောင် ... ငါ ခံတိုက်ပေးမယ်”

သျှိုဝ ရထားနောက်က ယဉ်လိုက်နေရာက မြင်းစက်ကိုလှည့်
ရန်သူမြင်းစီးသူရဲကောင်း (၁၀) ယောက်ခန့်ကို ဓားဝင့်လို့ ရင်ဆိုင်ရ
တယ်။

“သျှိုဝ ... မတိုက်နဲ့၊ ပြန်လှည့်ခွဲ”

ဘုရင်မရဲ့ စိုးရိမ်ကြီးစွာ အော်ဟစ်သံဟာ လေထဲမှာ လွှင့်
တယ်။ သျှိုဝ ဓားကိုဆန့်တန်းပြီး ရန်သူမြင်းအုပ်ထဲကို တိုးဝင်ရင်း
ဘယ်ညာယမ်းမွေ့ခုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ရန်သူခေါင်းသုံးလုံး ပြုတ်ကျသွားတယ်။

ရန်သူ သီရိခေတ္တရာ သူရဲကောင်းတွေရဲ့ ဓားချက်တွေလည်း
လက်မောင်းနဲ့ ကျောပြင်မှာ ထိပြီး နီရဲရဲသွေးတွေ စီးကျနေတယ်။

ဒါပေမယ့် ဓားကို မရပ်ဘူး။

လင်ပုန်းဘုရင်မဝန်ထွာ ❀ ၁၉၇

ရန်သူတွေဟာ သူ့ကို လူစင်စစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ အံ့ဩနေ
တယ်။ ဒီမှာ တိုက်ဆင်ပေါ်ကနေ အမတ်တစ်ဦးက သျှိုဝရှိရာကို လှံတို
ဆစ်စင်းနဲ့ ပစ်မလို့ လက်မြောက်လိုက်တုန်းမှာပဲ ...

ဘုရင်မကြီးက မြင်းရထားပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး ရပ်လျက်က မြား
ဆစ်စင်း လွှတ်လိုက်တယ်။ မြားဟာ လေထုကိုခွဲရင်း ဆင်ပေါ်က အဲမောင်း
ဆွဲတိုက်င်မြောက်နေတဲ့ အမတ်ရဲ့လည်မျိုကို ဖောက်ဝင်သွားပြီး ဆင်ပေါ်
ကနေ ပြုတ်ကျသွားခဲ့တယ်။

“သျှိုဝ ... ပြန်လာခဲ့၊ သျှိုဝ ... ပြန်လာခဲ့ ...”

“ဘုရင်မ ... သွားတော့”

“မင်းမပါဘဲ ငါမသွားဘူး။ သျှိုဝ ... အမြန်ပြန်လာခဲ့ ... လာ

သျှိုဝ တယ်ပြန်ညာပြန် ခုတ်ရင်း၊ ခုခံရင်း ပန်းဟိုက်နေပါပြီ။ သူ
အချင်သေပါစေ၊ သူချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ဘုရင်မကြီးကို ရန်သူ့လက် လုံးဝ
မငါမခံနိုင်ဘူး။

သို့သော် ဘုရင်မကြီးက သူမပါဘဲ သွားမှာမဟုတ်ဘူး။

ခုချိန်မှာ ဘုရင်မနဲ့သူပဲ ရှိတော့တယ်။

တိုက်ပွဲမှာ သူ့ရဲ့ သွေးသောက်ရဲဘော်တွေ၊ သူရဲကောင်းပီသစွာ
အရေးခွဲရပြီ။ သူ့ကိုယ်မှာလည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့ သွေးခြင်းခြင်းရဲလို့။

အချို့ ရန်သူရဲ့သံပန်း ဖြစ်သွားကြပြီ။

မိမိက ဘုရင်မရဲ့ ကိုယ်ရံတော်။

ပြီး ... တပ်ရဲ့ ကပ်မှူး။

အခု ဘုရင်မကို ထက်ကြပ်မကွာ အသက်နဲ့ရင်း စောင့်ရှောက်ရ
တာပဲ။ သျှိုဝသွေးသံရဲရဲနဲ့ မြင်းပေါ်ကို အားယူတက်လိုက်ပြီး မြင်းကို
နှိပ် ဝှိုဆတ်လိုက်တယ်။

သျှိုဝ မြင်းနဲ့လိုက်လာတာ မြင်တော့မှ စစ်ရထားမှူးကို မောင်း
ပို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

၁၉၀ * ဟော်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

ဘုရင်မကို တင်ဆောင်လာတဲ့ စစ်ရထားဟာ မြေသားလင်းကြမ်းပေါ်မှာ ကျင်း၊ ချိုင့်တွေကို ခုန်ပေါက်ကျော်လွှားပြီး ယိမ်းယိမ်းထိုးထိုး ပြေးနေတယ်။

ဘုရင်မက သျှိုဝကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ လှမ်းလှမ်းကြည့်တယ်။

သျှိုဝရဲ့ ကိုယ်ပေါ်အနံ့ ဒဏ်ရာတွေက သွေးတွေဟာ မြင်းပေါ်ကနေ စီးကျနေတာကို မြင်နေရတယ်။ ဒီလိုနှင့် ပြေးရင်း သွားရင်း မြင်းပေါ်ကနေ သျှိုဝ ပြုတ်ကျသွားခဲ့ပါရော။

“သျှိုဝ ... သျှိုဝ ... သျှိုဝ ...”

“ရထားထိန်း ... ရပ် ... ရပ် ... အမြန်ရပ်”

“ဟီး ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ... ဟစ် ...”

စစ်မြင်းရထားရပ်သွားတော့ ဘုရင်မ မြင်းပေါ်က ခုန်ချပြီး မြေကြီးမှာ လူးလွန်နေတဲ့သျှိုဝကို ပွေ့ထူလိုက်တော့ ဘုရင်မရဲ့လက်နှင့် ရင်ညှိုးကို သျှိုဝဒဏ်ရာ နီနီရဲ့ရဲသွေးတွေ စွန်းထင်းပေကျံကုန်တယ်။

“သျှိုဝ ... သျှိုဝ ... သတိရရဲ့လားဟင်”

“သျှိုဝ ... သျှိုဝ ... အသံပြုပါဦး ... သျှိုဝရဲ့”

ဘုရင်မရဲ့အသံမှာ စိုးရိမ်ကြီးသံနှင့်အတူ ဝိုသံပါနေတယ်။ ပြီး မျက်ရည်တွေ ခိုးယိုစီးလိမ့်ကျလာခဲ့တယ်။

“သျှိုဝ ...”

“သ ... သ ... ခင် ... မ”

“အားတင်းစမ်းပါ ... သျှိုဝရယ်၊ သခင်မ မင်းအနားမှာရှိနေတယ် ... နော် ... နော်”

“အကျွန်ကို ... ထား ... ထား ... ထားခဲ့”

“မထားခဲ့ဘူး။ လုံးဝ မထားခဲ့ဘူး။ မင်းနဲ့ငါ သေအတူ ရှင်အတူပဲ”

“ရှောင် ... ပါ ... တော့ ... သ ... ခင် ... မ ...”

ဘုရင်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို နှလုံးသားနဲ့ ရစ်နှောင်ထားတဲ့ အားတွေ စီးလိမ့်တိုးဝင်လာခဲ့တယ်။

လင်ပုန်ဘုရင်မပန်ထွာ * ၁၉၉

သျှိုဝရဲ့ သွေးလူးခန္ဓာကိုယ်ကို စိုးရိမ်စောနဲ့ ပွေ့ထူလိုက်တာ မြင်တော့ ရထားထိန်းက ပြေးလာတဲ့ကူပြီး ရထားပေါ် တင်လိုက်ကြတယ်။

ဘုရင်မက သျှိုဝရဲ့ဦးခေါင်းကို ဘယ်လက်ပေါ်မှာ ပွေ့တင်ပြီး သုယစွာ ညှာလက်နှင့် ပိုက်ထားလိုက်တယ်။

မိန်းမောနေတဲ့ သျှိုဝရဲ့ သွေးပေကျံနေတဲ့ ဦးခေါင်းဟာ ဘုရင်မရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝှက်ထားသလိုရယ်။

မြင်းရထားက နောင်အခါ မင်းပုန်းတောင်လို့ အမည်တွင်မည့် တောင်တန်းရှိရာကို အပြင်း နှင်နေလျက်ပဲ။

ဘုရင်မကြီးက စိုးရိမ်ကြီးစွာနဲ့ သျှိုဝရဲ့မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနုနုနဲ့ ဖွတ်သပ်ပြီး တစာစာ ခေါ်နှိုးနေတယ်။

“သျှိုဝ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့”

“ကရစ်သူ့န ... ကယ်မတော်မူပါ”

“ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီး ... ကယ်မတော်မူပါ”

“တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တို့ ... ကယ်မတော်မူပါ ... အရှင်တို့”

“ကျွန်တော်မျိုးမ ပန်ထွာဘုရင်မကြီး မှန်သောသစ္စာကို ပြုပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤသူရဲကောင်းတပ်မှူးကို မောင်လေးလိုလည်း ချစ်မြတ်နိုးပါ၏။ ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ရပါသော ချစ်သူအဖြစ်လည်း မြတ်နိုးရပါ၏။ သူသည် ကျွန်တော်မျိုးမကို အသက်နှင့်အမျှ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါ၏။ ဤစေတနာ သစ္စာကို ကျွန်တော်မျိုးမ အမှန်တကယ် ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် တပ်မှူးသျှိုဝ ... မောင်လေး သျှိုဝ ...

ဘုရင်မ ချစ်ရသူ တပ်မှူးသျှိုဝ ... အသက်ချမ်းသာ ရပါစေ သတည်း။

မြို့ထဲက နေရောင်အောက်မှာ ဗိဿနိုးပန်ထွာ သုံးပန်းတွေ ခေါင်းငုံ့ပြီး ငုတ်တုတ်။

သားသည်အမေတွေဟာ စစ်မြေပြင်မှာ ကျဆုံးသွားတဲ့ လင်သား၊ စစ်သည်တို့ရဲ့အလောင်းကို တွေ့ခွင့်မရှိကြဘူး။

မှဆိုးမတွေရဲ့ ငိုရှိုက်သံဟာ မီးလောင်ပြင်မှာ ပဲ့တင်နေတယ်။

သူတို့ရဲ့ မျက်ရည်တွေကတော့ ငိုရလွန်းလို့ ကုန်ခန်းသယောင် ရှိနေပါပြီ။ မိဘမဲ့ကလေးတွေရဲ့ ရှိုက်ငိုသံတွေ မတိတ်နိုင်ခတော့ဘူး။

စစ်နိုင်သူတို့ရဲ့ မာရေကျောရေ ဆဲရေးသံ၊ ကန်ကျောက်ရိုက်နှက်သံ၊ ဆွဲငင်လှယက်သံ၊ ဓားကြိမ်း၊ လှံကြိမ်း၊ ကြိမ်းသံတွေကလည်း မိုးခြိမ်းနေသလို တုန်လှုပ်ဖွယ်ရှိနေလျက်။

“ဗိုလ်မင်းကြီးဘုရား ...”

“သွေးသောက်ကြီး ... ပြော”

“ပန်ထွာဘုရင်မကြီးကို ခြေရာခံမိပါပြီ ... ဗိုလ်မင်း”

“ဟုတ်လား ... သူ ဘယ်မှာရှိနေလဲ”

“ဟိုးအရှေ့က မင်းမျှော်တောင်မှာ ပုန်းအောင်း ခိုအောင်းနေပါတယ်။ ဟောဒါ ဘုရင်မ စစ်ရထားနဲ့ပြေးရင်း ကျကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရွှေနားတောင်း တစ်ဖက်ပါ ... ဗိုလ်မင်း”

“ဟုတ်ပေပေါ့ကွယ် ... ငါတို့လက်က ပြေးလို့ လွတ်ရိုးလားတဲ့။ ငါတို့ ဒွတ္တဘောင်အရှင်ကို လျှောက်ထားပြီး အမိန့်တော် ခံကြရမှာပေါ့”

သည့်နောက် ဗိုလ်မင်း ဗျဒ္ဓက ယာယီတဲနန်းမှာ စံတော်မူနေတဲ့ သီရိခေတ္တရာပြည့်ရှင် မဟာဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးကို ပျူနန်းသုံး နားတောင်း တစ်ဖက်ကို ဆက်သပြီး အကြောင်းစုံ လျှောက်ကြတော့ ...

“ဗိုလ်မင်းတို့ ... ငါ့ကိုယ်တော်တိုင် ဘုရင်မကို ကောက်ယူသိမ်း ဖိုက်တော်မူမယ်။ သီရိပစ္စယဆင်တော်ကို ရွှေကကြီးတင်။ ဘုရင်မအတွက် ဆင်တော်မ သီရိဝဏ္ဏကို မြပုခက်တင်၍ ထွက်တော်မူမည်”

သည့်နောက် မြင်းတပ်ကို ရွှေကတင်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အခန်းခန်း အဆောင်ဆောင် စုလစ်မွန်းချွန် ပန်းကနုတ်တွေနဲ့ တင့်တယ်လှပတဲ့ ဗိဿနိုးရွှေနန်းတော်ကြီးရော ဗိဿနိုးမြို့တော်ကြီးပါ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ပြီး ပြာပုံဘဝကို တစ်ခဏအတွင်း ရောက်သွားခဲ့ပါပြီ။

မဟာအတုလ ရန်ပယ်စည်တော်ကြီးလည်း မီးသင့်လောင်ပြီး မြာဖြစ်သွားပြီ။

ဗိဿနိုးတပ်သားတို့ရဲ့ သွေးသံရဲ့ရဲ့ အလောင်းတွေလည်း မြို့ထဲ မြို့ပြင်အနှံ့မှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသလို။

သီရိခေတ္တရာ ရဲမက်၊ ဗိုလ်မိတ်တို့ရဲ့ သွေးသံရဲ့ရဲ့ ခြေပြတ်လက်ပြတ်၊ ခေါင်းပြတ်အူထွက် အလောင်းတွေဟာလည်း နေရာတိုင်းမှာ မြင်နေရတယ်။

နှစ်ဖက်တပ်က စစ်မြင်း၊ စစ်ဆင် သေတွေကလည်း ဥဒဟိုပြန်လို့။ ပြိုလဲပျက်စီးနေတဲ့ စစ်ရထားတွေကလည်း နေရာတိုင်းမှာ အနှံ့။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ခြေစုချင်စားလုံကိုင်တပ်က နောက်ကလိုက်၊

အလယ်မှာ ရွှေကကြိုးတင် သီရိပစ္စယဆင်တော်ရဲ့ ရွှေပုခက် မင်းထိုင်ပလ္လင်ပေါ်မှာ သီရိခေတ္တရာပြည့်ရှင် မဟာခွတ္တဘောင်မင်းကြီးသင်္ဃာတန်းကြီးသောမင်းတို့၏ ဘုန်းကျက်သရေနှင့် စံတော်မူပြီး လိုက်ပါလာတယ်။

နောက်မှာတော့ ...

ပန်ထွာဘုရင်မကို ကောက်တော်မူဖို့ မြပုခက်တင် သီရိဝတ္ထုဆင်မတော်။

နောက်ဘက်မှာ လေးသည်တော်တပ်ဖွဲ့၊

ဆင်တော်ရှေ့မှာ ရဲတံခွန် ရောင်စုံတွေက တလူလူလွင့်ပြီး မင်းမျှော်တောင်ခေါ် (နောင်အခါ မင်းပုန်းတောင်ခေါ်မည်) အရပ်ကို ချီတက်ခဲ့ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးကတော့ ချစ်လှစွာသော ချစ်သူ သူရဲကောင်းတပ်မှူးသျှိုဝရဲ့ မျက်နှာပေါ်ကို ခေါင်းဆောင်းမဝါအုပ်ပြီး မြေကျင်းထဲမှာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်နေချိန်ပါ။

ချစ်သူတပ်မှူး ကိုယ်ရံတော်သျှိုဝဟာ မြေကျင်းထဲမှာ သူရဲကောင်းတို့ မာန်မျက်နှာနဲ့ အသက်မဲ့လို့။

ဘုရင်မရဲ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်လုံးတွေ တလိမ့်လိမ့် စီးဆင်းလိမ့်ကျနေတယ်။ မျက်ရည်လုံးတို့ဟာ သူရဲကောင်းရဲ့မျက်နှာပေါ်ကို တစ်ပေါက်ချင်း စီးကျလို့။

သူမ ကျန်ရှိနေတဲ့ ရွှေနားတောင်းတစ်ဖက်ကို ချစ်သူရဲ့ရင်အုံနဲ့ ရာမှာ တင်ပြီး ပဝါအုပ်လို့ ရှိုက်ငိုလိုက်တယ်။

“ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ... သျှိုဝရယ်”

“မင်းရဲ့ သတိပေးစကားကိုသာ ငါ နားထောင်လိုက်နာခဲ့ရင် ပန်ထွာတိုင်းပြည် မီးလောင်တိုက် သွင်းခံရတဲ့ဘဝ လုံးဝမရောက်ပါဘူး ... သျှိုဝရယ်”

“ငါ မင်းတို့တွေရဲ့စကားကို ရာဇသံနဲ့ ဖယ်ရှားခဲ့ပြီး ရှင်ယောင် သူလျှိုတွေကို သူတော်စင်၊ ပညာရှင်လို့ ယုံစားမိလို့ ငါတို့အားလုံး ပျက်စီးရတဲ့ကိန်းပါပဲ”

“ငါက တိုင်းပြည်ဖျက်သူ ဖြစ်ခဲ့ရပြီး မင်းတို့ သူရဲကောင်းစစ်သည်ကြီးတွေ တိုင်းပြည်ရဲ့ အာဇာနည်အဖြစ် အသက်စွန့်ခဲ့ရတာကို ငါ မျက်ရည်နဲ့တောင်းပန်ပါတယ် ... သျှိုဝရယ်”

“သျှိုဝ ... ငါ သစ္စာပြုခဲ့တယ်။ ငါ တိုင်းပြည်အတွက်၊ ငါတို့ ဗျူဟာမျိုးတွေအတွက်၊ ပြီး ငါချစ်ခဲ့ရသူ မင်းအတွက် ငါ ကလဲ့စားပြန်ချေပါ့မယ်။

ပြီးရင် မင်းဝိညာဉ်ရှိရာကို ငါ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် ... သျှိုဝ။ ငါ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်။ မင်း တမလွန်ကနေ စောင့်ကြိုနေပါကွယ်”

ပန်ထွာဘုရင်မဟာ မျက်ရည်စိမ့်စွဲနှင့် ချစ်သူ သူရဲကောင်း သျှိုဝ မျက်နှာပေါ်ကို အဝါရောင်ပန်းပွင့်တွေ တစ်ပွင့်စီခြေချပြီး နှုတ်ဆက်ငိုကြွေးနေမိလိုက်တယ်။ ပြီး ... ပန်းနှစ်ပွင့်ကို ယူလို့ နားနှစ်ဖက်မှာ တစ်ဖက်တစ်ချက် မှတ်မှတ်ရရ ထိုးပန်ထားလိုက်တယ်။

“အရှင်မ ...”

“အရှင်မဘုရား ...”

“ဘာတုံး ... ရထားထိန်းကြီး၊ ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့”

“ရန်သူတွေ ... ရန် ... သူ ... တွေ ... ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ဦးခံထားပါပြီ ... အရှင်မ”

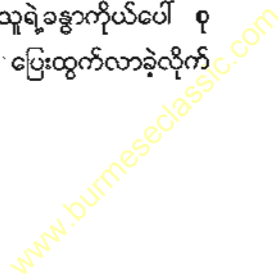
“ဘာ ...”

“ဘာပြောလိုက်တယ်။ ရန်သူတွေ ဝိုင်းထားတယ်”

“မှန်ပါ ... အရှင်”

“တောက် ... တွေ့ကြရောပေါ့”

ဘုရင်မလက်ထဲက ပန်းပွင့်တွေကို ချစ်ရသူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ပုခုံးပစ်ချလိုက်ပြီး လေးနှင့်မြားကျည်တောက်ကို ဆွဲလို့ ပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

၂၀၄ ❀ မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

အလို ...

ငါ့ကို မြင်းတပ်၊ ဆင်တပ်၊ ခြေလျင်တပ်တွေနဲ့ လေးဘက်
လေးတန် ဝိုင်းထားကြလို့ပါလား။

တိုက်ဆင်တွေက နှာမောင်းတွေ တယမ်းယမ်း။

စစ်မြင်းတွေက ခွာသံ တရှုပ်ရှုပ်။

ကြည့်စမ်း ... သီရိခေတ္တရာရဲ့ လေးသည်ကျော်တွေက ငါ့ကို
လေးမြားပေါင်း ရာထောင်နဲ့ ချိန်ထားကြလို့။

ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...

ပန်ထွာဘုရင်မက ဣတ္ထိယ မိန်းမသားပါ။

နားနှစ်ဖက်မှာ ရွှေဝါရောင် ပန်းနှစ်ပွင့်ပန်ထားတဲ့ မိန်းမရွယ်ပါ။

ငါ့နောက်မှာ ဓားကိုင်ရဲမက်၊ လှံကိုင်ရဲမက် လုံးဝမရှိပါဘူး။

တစ်ယောက်တည်းသော မိန်းမကိုမှ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ခြေ
လျင်တပ် လေးသည်ကျော်တွေနဲ့ ဝိုင်းထားရသတဲ့လား ... ဒွတ္တဘောင်

ပန်ထွာဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့ အညံ့ခံတဲ့ ဘုရင်မ မဟုတ်ဘူး။

မျက်ရည်ထိုးခံ မိန်းမမဟုတ်ဘူး။

ပန်ထွာ မြားကျည်တောက်ထဲက မြားသုံးချောင်းကိုကိုင်ပြီး ထောင့်
ကို အသင့်ပြင်လိုက်တယ်။

ရှေ့ဆုံးက သီရိခေတ္တရာ လေးသည်ကျော်တွေကလည်း သူတို့
လေးပေါ်ကို မြားတင်ပြီး ခူးထောက်အသင့်ပြင်လိုက်ကြတယ်။

ပန်ထွာက ဘယ်သူ့ရဲ့ရင်ဝကို မြားလွှတ်ရမည်လဲဆိုတာ လူတွေ
လိုက်တော့ မြင်းတပ်တွေ၊ ခြေလျင်တပ်တွေကြားက ရတနာရွှေကကြီးနဲ့

ဆင်ထားပြီး ဆင်ကျောကုန်းပေါ် ရာဇစစ်ထိုင်ပလ္လင်ပေါ်က လူတစ်
ယောက်။

အလို ... ဆင်ပေါ်မှာ အဟန့်ကောင်းလိုက်ပါဘိသနဲ့။ ဟုတ်ပြန်
ဒါ သီရိခေတ္တရာရဲ့ အရေးပါဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်နေမှာပဲ။

ပန်ထွာက လေးမြားနှင့် ဆင်ပေါ်ကလူကို ချိန်ရွယ်ထားလို့
တယ်။ ဒီမှာ ဆင်ပေါ်က ခန့်ခန့်ညားညားပုဂ္ဂိုလ်က ...

“ပန်ထွာဘုရင်မ ... လက်နက်ချလိုက်ပါ”

“ငါ့ကို အမိန့်ပေးရအောင် သင်က ဘယ်သူလဲ။ ငါ့ကို ဘယ်လို
လူမှ အမိန့်ပေးလို့ မရဘူး”

“ဘုရင်မ ... ကျွန်ုပ်က သီရိခေတ္တရာရဲ့ မင်းကြီး မဟာသီရိ
ဒွတ္တဘောင်ပါ။ သင့်ကို လာရောက်ကြိုဆိုတာပါ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... သီရိဒွတ္တ
ဘောင် ... ငါ့တိုင်းပြည်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျူးကျော်စော်ကားပြီး
အလုံးစုံ ဖျက်ဆီးပစ်တာ သင်ပဲ ... ဒွတ္တဘောင်။ ငါကလည်း သင်နဲ့
စစ်မြေပြင်မှာ စီးချင်းထိုးချင်နေတာ။ ဒီနေ့ သင့်ရဲ့လည်ချောင်းသွေး ပန်ထွာ
ရဲ့မြေပေါ်မှာ စီးပျောရတော့မှာပဲ”

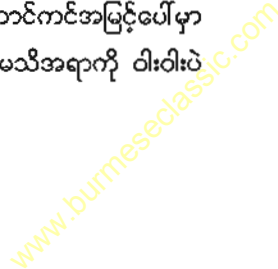
“ဘုရင်မ ... ကျွန်ုပ် သင့်အသက်ကို ရန်မမူပါဘူး။ သင့်ကို ထိုက်
ထန်မြင့်မြတ်သော ဂုဏ်ဒြပ်နှင့်လျော်ညီစွာ သူကောင်းပြုမှာပါ။ သင် လက်
နက်ကိုချပြီး ဟောဟိုက မြပုခက်ဆင်ထားတဲ့ သီရိဝဏ္ဏဆင်တော်ပေါ်ကို
ကြွတော်မူပါ ... ပန်ထွာဘုရင်မ”

“ဒွတ္တပေါင် ... သင်လည်း ဘုရင်၊ ငါလည်း ဘုရင်မပါ။ ဘုရင်
စစ်ရိုးမှန်ရင် စစ်မြေပြင်မှာ စီးချင်းထိုးပြီးမှ ဓားရေး၊ မြားရေးပြပြီးမှ အရှုံး
အနိုင်ကို ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့ ... ဒွတ္တပေါင်”

“ပန်ထွာ ... ဗိဿနိုးနန်းတော် ပြာကျနေသည့်တိုင် သင် မာန်
ချသေးပါကလား။ သင်က ကျွန်ုပ်နှင့် မြားရေး၊ ဓားရေး ဆိုင်ချင်ရအောင်
သင်ဘုရင်မရဲ့ မြားရေး ဘယ်ကလောက်စွမ်းလို့တုံး”

“ကြည့်ချင်တယ်ပေါ့။ ကြည့်ကြဟေ့”
ဘုရင်မက လေးကို မိုးပေါ်ထောင်လိုက်တယ်။

ဒွတ္တပေါင်မင်းအပါအဝင် သီရိခေတ္တရာ ရဲမက်တို့က မိုးကောင်း
အင်ကို ရုတ်ခြည်း မော့ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ဟိုးကောင်ကင်အမြင့်ပေါ်မှာ
မြီးနူးရေးရေး သစ်ရွက်ငယ်မျှ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဘာမှန်းမသိအရာကို ငါးငါးပဲ
မြင်ရတယ်။

၂၀၆ * ဖောင်ညိုပိုင်(သန့်လျင်)

ဘုရင်မက မိုးပေါ်အရပ်ကို ပိုလဲခြေတစ်ထောင်တင် လေးနှင့်မြား တစ်စင်း လွှတ်လိုက်တယ်။

“ဒေါင် ...”

“ရှိုး ...”

လေးညိုကြီးသံဟာ သံထည်သံထည်ချင်း ထိရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ကျယ်လောင်သည့်အသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြားတစ်စင်းဟာ မြွေဟောက် တွန်သံလို မြည်ပြီး ကောင်းကင်ပေါ် ထိုးဖောက်တက်သွားခဲ့တယ်။

အချိန်အတန်ကြာသွားခဲ့သည့်တိုင် မြား ပြန်ကျမလာဘူး။ သီရိခေတ္တရာရဲမက်တို့က ဘုရင်မရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး လှောင်ပြောင်ရယ်ဖော် နေကြတုန်းမှာပဲ ...

“စိုး ...”

“ဘုတ် ...”

“ဟယ် ...”

“ဟယ် ...”

“ဟာ ... ဟာ ...”

အားလုံး အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်ကုန်ပါရောလား။ ကြည့်စမ်း ... စွန်းကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ရင်အုံကို မြားစူးဖောက် တန်းလန်းနဲ့ ဘုရင်ခွတ္တဘောင်ရဲ့ စီးတော်ဆင်ရှေ့ ကျလာတာ။

မဟာခွတ္တဘောင်ပင် အံ့ဩဘနန်းဖြစ်ပြီး ဘုရင်မပန်ထွာကို ကြည့်လျက်သား ဖြစ်သွားတယ်။

မင်းကြီးရဲ့ စီးတော်ဆင်ကလည်း ခွာတရှုပ်ရှုပ်၊ နှာမောင်းတစ်ခုရမ်း ဖြစ်နေပြီ။

ဒီမှာ ပန်ထွာဘုရင်မက ဒုတိယမြောက်မြားတစ်စင်းကို ဘုရင်ခွတ္တဘောင်ရဲ့ ရင်ညွှန်ရှိရာသို့ ပစ်ရန် အသင့်ချိန်ရွယ်ပြီးပြီ။

လေးသည်ကျော်တွေ ပျာပျာသလဲဖြစ်ပြီး ဘုရင်မရှိရာကို မြားပေါင်းများစွာ ထိုးချိန်လိုက်ကြပါရော။

လင်ပန်းဘုရင်မပန်ထွာ * ၂၀၇

“ဘုရင်မ ... သင့်ရဲ့ မြားရေးကလည်း အံ့မခန်းပါပဲကိုး။ သင် ကျွန်ုပ်ကို ပစ်ဦးမလို့လား”

“အရှုံးအနိုင်ပဲ ... ဒွတ္တဘောင်”

ပန်ထွာက မခိုးမခန့်အပြားနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ရဲမက်တို့ ... သင်တို့ လေးမြားတွေကို ချထားလိုက်။ ဘုရင်မ သင်က သင့်ကိုယ်သင် ဘုန်းကြီးသောဘုရင်မလို့ ယူဆနေတုန်းပဲကိုး။ ကောင်းပြီ မင်းကော့ဖ်ဆိုတာ မြားရေး၊ ဓားရေး၊ အဲမောင်းရေး ပြိုင်ကြ ခြေပဲ။ သင်နှင့် ကျွန်ုပ် မြားရေးပြိုင်ကြတာပေါ့။ ကျွန်ုပ် ရှုံးခဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့ အသံဆုတ်ပြီး သီရိခေတ္တရာကို ချက်ချင်းပြန်မယ်။ သင် ရှုံးခဲ့သော် ကျွန်ုပ် ခေါ်ရာကို အသာတကြည် လိုက်ခဲ့။ ဘယ်နှယ် ...”

“ကြိုက်တယ်”

“ကိုင်း ... သင်က မိန်းမသား စစ်ရှုံးဘုရင်မပါ။ ငါ့ဘုန်းကံကို သင် တုလို့ရရိုးမရှိ။ သင်ကံစ၍ ပစ်လော့”

“အရှင်မင်းကြီးဘုရား ...”

“တိတ်စေ”

အနီးရှိ စစ်သူကြီးတို့က စိုးရိမ်ပြီး ဘုရင်ကို တားရန်လုပ်သော် လည်း ဒွတ္တဘောင်က လက်မခံဘူး။ ဆင်တော်ထက်က ထိုင်ပလ္လင်မှာ ရင် တို မတ်ပေးထားတယ်။

သီရိခေတ္တရာ စစ်သူကြီးများက ဘုရင်မရဲ့မြားရေးကို ကြားဖူးရုံ မှာက ယခုလက်တွေ့မြင်ရတော့ သူတို့အရှင်သခင်အတွက် အလွန်စိုးရိမ် သွားကြတာကိုး။ ဒါကြောင့် ...

အကယ်၍များ သူတို့ဘုရင်မင်းမြတ်ကို မြားထိမှန်သွားရင် ဘုရင်မ နို့ရာကို မြားအစင်းမြားစွာ ပစ်လွှတ်ဖို့ သတိပေးလိုက်ကြတယ်။

အားလုံး ရင်တဖိုဖိုနှင့် စောင့်ရင်း အသံတွေ တိတ်လို့။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးအတွက် ဒါ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပဲ။

ချစ်သူသျှိဝအတွက်၊ ဗိဿနိုးရွှေနန်းတော်အတွက် ...

၂၀၀ * ဟင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

မဟာပန်ထွာ နိုင်ငံတော်ကြီးအတွက် ...

မဟာအတုလ စည်တော်ကြီးအတွက် ...

ကျူးကျော်စစ်အတွက် ...

ရှင်တုရှင်ယောင်တို့အတွက် ...

ပြီး ... ကျူးကျော်လူကြမ်း ဒုက္ခဘောင်ဘုရင်အပေါ် မုန်းတီးထဲ့
အမုန်းအငြိုး အားလုံးတို့အတွက် ...

ပန်ထွာဘုရင်မ နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ပြီး ပြုံးလိုက်တယ်။

ပိုလ်ခြေတစ်ထောင်တင် လေးပေါ်ကို သံခေါင်းစွပ်မြားတစ်ချောင်း
တပ်ပြီး ဒုက္ခဘောင်ရဲ့ လည်မျို၊ လည်စလုတ်အထက် လက်နှစ်သစ်ကို
ချိန်ရွယ်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ နေရောင်တစ်စက မဟာဒုက္ခဘောင်မင်းရဲ့ မျက်နှာ
ကို ထိုးလိုက်တော့ ဒုက္ခဘောင်မင်းရဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားကနေ လင်းခနဲ
ပြုံးပြက်ခနဲ အရောင်တစ်ခု ထွက်ပေါ်သွားတာကို ဘုရင်မ မြင်လိုက်ရ
တယ်။

ရွှေရောင်လိုလို ...

ငွေရောင်လိုလို ...

လင်းလင်းစူးစူး ရောင်တန်းတွေ။

ဘာတွေလဲ၊ ဘာရောင်စဉ်တွေလဲ ...

သူ့ရဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားက လင်းလင်းလက်လက် ရောင်စဉ်တွေ
က ဘုရင်မရှိရာကို တန်းထိုးပြေးလာနေသလို။

အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဆင်တော်ပေါ်မှာပဲ အသက်ဆုံးရှုံးရမယ်။
ဘုရင်မ ဝိဿနိုးနတ်မင်းကြီးကို တိုင်တည်အာရုံပြုပြီး လေးညှို့ကို လက်
တစ်ဆန့်ဆွဲလို့ ညှို့ကြိုးကို လွှတ်လိုက်တယ်။

“ဒေါင် ...”

“ရှီး ...”

ထောင်သောင်းချီသည့် သီရိခေတ္တရာရဲမက်တို့ အသက်မျှမရှင်
ရင်တမမ။

လင်ပုန်းဘုရင်မပန်ထွာ * ၂၀၃

မြားဟာ လေထုကိုခွဲပြီး စီးတော် သီရိပစ္စယဆင်ပေါ်မှာ ရာမင်း
တို့ရဲ့ တူခြေနှင့် မကြောက်မရွံ့ တည်ငြိမ်စွာထိုင်နေသည့် မဟာဒုက္ခဘောင်
မင်းရဲ့ လည်ပင်းရှိရာကို အရှိန်နှင့် ပြေးဝင်သွားတယ်။

အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်ပေစွ။

“ဟင် ...”

“ဟာ ...”

“ဟယ် ...”

“အလို ... လေး ... လေး ...”

“ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ...”

“အို ...”

ကြည့်ကြစမ်းဟရီ ... ဘုရင်မပစ်လိုက်တဲ့ မြားဟာ ဒုက္ခဘောင်
မင်းရဲ့မျက်နှာရှေ့ တစ်တောင်အကွာအရောက်မှာ မြားဟာ လည်ချောင်း
ဒီရာကို ဝင်မလာဘဲ မျက်နှာရှေ့ကနေ ဖိုးပေါ်ကို အလိုလို ကော့ထောင်
ဆက်သွားပြီး လေထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

ရဲမက်ဗိုလ်ပါအားလုံး အံ့အံ့ဩဩ အသံတွေထွက်ပြီး အုတ်
ဆောင်သောင်းတင်း ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

ဘုရင်မလည်း အလွန် အံ့အားသင့်နေတယ်။

မကြုံစဖူး အဖြစ်ဆန်းပါကလား။

ပစ်လိုက်တဲ့မြား ကော့ပြီး မိုးပေါ်ထောင်လို့ လေထဲမှာ ပျောက်
အွယ်သွားတယ်။ ဒုက္ခဘောင် ... သင် ဘယ်လိုလူလဲ။

မဖြစ်ဘူး။ ဆိုင်းငံ့လို့ မဖြစ်ဘူး။

လက်ထဲမှာ မြားနှစ်ချောင်း ကျန်သေးတယ်။

ဘုရင်မ မြန်လိုက်ပါဘိ။ မြားနှစ်စင်းကို တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ဒုက္ခ
ဆောင်ရဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြား လင်းလင်းလက်လက်ဖြစ်နေတဲ့နေရာကို အသေ
ချာချိန်ပြီး ပစ်လွှတ်လိုက်တယ်။

“ဒေါင် ...”

၂၁၀ ❀ ဟောင်ပိုင်(သန်လှင်)

“ရွှီး...”

“ဒေါင်...”

“ရွှီး...”

လေထုကိုခွဲပြီး ပြေးနေတဲ့ သံချွန်စွပ်မြားနှစ်စင်းဟာ အပြိုင်ပြိုင်
ပြီး ရွှီးရွှီးနဲ့ ပြေးဝင်သွားကြတယ်။

ဒင်း ခံနိုင်ရိုးလား... ဒွတ္တဘောင်ရယ်။

သင့်နဖူးနှင့် လည်ချောင်းက နီရဲစွေးစွေး သွေးတွေကို ငါ မြင်
နေရဥစ္စာ။

ရဲရဲသာ ကျဆုံးလိုက်... ဒွတ္တဘောင်။

မဟာဒွတ္တဘောင်ဟာ အရှိန်နှင့်ပြေးဝင်လာတဲ့ မြားနှစ်စင်းကို
အထင်းသား မြင်နေတယ်။

ရာဇက္ခန္ဓာကို လုံးဝ အပျက်မခံဘူး။

မျက်တောင်တစ်ချက် မခတ်ဘူး။

မြားနှစ်စင်းကို မတုန်မလှုပ် စိုက်ကြည့်နေတယ်။

မြားနှစ်စင်းဟာ မင်းကြီးရဲ့မျက်နှာနှင့် တစ်တောင်အကွာအရောက်
မှာ ငှက်နှစ်ကောင် မိုးပေါ်ကို အရှိန်နှင့် ထိုးပျံတက်သွားသလို ထိုးပျံပြီး
လေထဲမှာ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားပါရော။

စစ်သည်ဗိုလ်ပါ။ ရဲမက်ဗိုလ်ပါ။ မှူးမတ်အပေါင်းတို့ဟာ ထူးဆန်း
အံ့ဩလွန်းလို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရှိရာကို ဦးညွှတ်အရိုအသေ ပြုလိုက်ကြ
တယ်။ တိုက်ဆင်တွေကလည်း ထူးထူးကဲကဲ သံပြိုင်အော်လိုက်ကြလေရဲ့။

အလို... အံ့ဖွယ်ပါကလား။

ဘုန်းကံကြီးလှချေကလား။

ငါပစ်လိုက်တဲ့မြားတွေ ဘယ်ကိုရောက်သွားပြီလဲ။

အသူရာနတ်တွေ ယူသွားကြရောလား။

ဘုရင်မ အံ့ဩလွန်းလို့ ဆင်တော်ပလ္လင်ထက်က ဘုရင်ဒွတ္တဘောင်
ကို ငေးကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ...

လင်မှန်းဘုရင်မပန်ထွာ ❀ ၂၁၁

“ပန်ထွာ... သင်ပစ်တာ မြားတွေလား၊ ငှက်တွေလား။ သင်
ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘုန်းရှိန်ကို မြင်ပြီလား... ပန်ထွာ”

“ကိုင်း... သင့်အလှည့်ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အလှည့်ပေါ့!”

သည့်နေောက် မဟာဒွတ္တဘောင်က ဂဠုန်မင်းဆက်သဒ္ဓဲတဲ့ အလွန်
ကြီးမား လေးလံလှသည့် သံလေးနှင့် သံမြားတို့ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး
ဘုရင်မရှိရာကို ဆင်တော်ပေါ်ကနေ ချိန်ရွယ်လိုက်တယ်။

ဒီသံလေးတော်ကြီးကို ဘယ်လိုမင်းညီမင်းသား ဗိုလ်မင်းများမှ
မပစ်နိုင်ဘူး၊ မ မနိုင်ဘူး။

ပန်ထွာဘုရင်မလက်ထဲမှာ မြားကုန်နေပြီ။

ဘုရင်မ မြားမဲ့လေးကို ကိုင်ပြီး တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်နေမိတယ်။
ဘုရင်မရဲ့ ဆံပင်ဆံနွယ်တွေဟာ လေထဲမှာ လူးလွန်နေပြီး နေရောင်
အောက်မှာ ဖုထစ်နုရဲ့ဘဲ ဘုရင်မရဲ့ အလှတည်ဟန်ဟာ ကျောက်ဆစ်ရုပ်
လို တောင့်တောင့်ရပ်လို့။

ငါ သေရဲရမှာပေါ့။

ပစ်လိုက်ပေါ့... ဒွတ္တပေါင်ရယ်။

ငါက ချစ်သူသျှိုဝရဲ့ ဝိညာဉ်ရှိရာကို သွားချင်နေတာလေ။ ငါ့ရဲ့
သူရဲကောင်းဝိညာဉ်တို့ ကွန်းမိုရာကို သွားချင်နေတာပါ။ ငါတို့သူရဲကောင်း
များရဲ့ ဝိညာဉ်တွေစုဝေးရာကို သွားချင်နေတာပါ။

မဟာဒွတ္တဘောင်က သံလေးတော်ကြီးရဲ့ လေးညှို့ကို ဆွဲတင်
ပြီး သံမြားတစ်စင်းကို လွှတ်လိုက်တယ်။

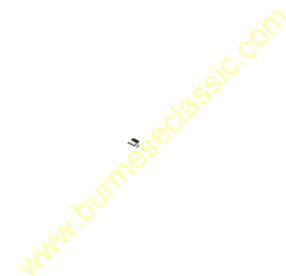
စူးရှကျယ်လောင်လွန်းလှတဲ့ ကြိုးခတ်သံဟာ တောရိပ်တောင်ရိပ်
ကို ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားတာ တလှိုင်းလှိုင်း တရိပ်ရိပ်။

ပြီး... မြားပြေးသံက စူးစူးဝါးဝါး။

“ရွှီး...”

“ဟယ်...”

“အို... အဖဘုရား”

၂၁၂ * သာဓိညိုပိုင်(သန်လျင်)

ကြည့်စမ်းကွယ်ရဲ့ ... သံမြားဟာ ဘုရင်မရဲ့ ညာဘက်နားပေါ်မှာ ထိုးပန်ထားတဲ့ အဝါရောင်ပန်းပွင့်ကို မြားဦးနဲ့ ထိုးသုတ်ခြေချပြီး မင်းမျှော်တောင်မှာ သွားစိုက်နေလေရဲ့။

ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ကြက်သီးမွှေးညင်းတွေ အဟုန်ကြီးစွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီး မြားဖြတ်သွားသံကြောင့် နားပါ အူမတတ် ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။

အဝါရောင် ပန်းပွင့်ချုပ်တွေဟာ ဘုရင်မရဲ့ ခြေဖဝါးတော်နုနုပေါ်မှာလည်းကောင်း၊

မို့မို့ပြေပြေ ပခုံးသားပေါ်မှာလည်းကောင်း၊

ကြွေကျကုန်တာကို များစွာသောရဲမက်တို့ အထင်းသား အရှင်းသား မြင်ပြီး အံ့ဩခဲ့ရပါပကော။

ဒီမှာ မဟာဒွတ္တဘောင်မင်းက ဒုတိယမြောက် မြားတစ်စင်းကို ထပ်မံပစ်လွှတ်လိုက်ပြန်တယ်။

ဘုရင်မ မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်မိရဲ့။

သံမြားပြေးသံဟာ လေနှင့်ထိခတ်ပြီး မြေဟောက်တွန်သံလို မြည်ပြီး ဘုရင်မရဲ့ ဘယ်နားမှာထိုးပန်ထားတဲ့ အဝါရောင်ပန်းပွင့်ကို ထပ်မံထိုးသုတ် ဖောက်ဝင်ပြီး မင်းမျှော်တောင်မှာ သွားစိုက်နေပြန်တယ်။

ဒုတိယမြောက် အဝါရောင်ပန်းပွင့်ချုပ်တွေဟာ ဘုရင်မရဲ့ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်မှာ တချို့က ကပ်နေသလို၊

အချို့သော ပွင့်ချုပ်၊ ပွင့်ဖတ်တွေက ဘုရင်မရဲ့ နက်မှောင်နေတဲ့ ပိတုန်းရောင်ဆံပင်ပေါ်မှာ သွားတင်နေတယ်။

နားနှစ်ဖက်စလုံးဟာ မြားခတ်သံကြောင့် အူနေပြီ။

လေးကိုင်ထားတဲ့ လက်လည်း တုန်ခါနေပြီ။

ဒီမင်းက ဘုန်းကြီးသော မင်းပါကလား ...

မြားပစ်ရာမှာ အလွန်တော်သည့် ပြိုင်ဘက်ကင်းသည့် လေးတော်ရှင်ပါကလား ...

တတိယမြောက် မြားဆိုရင်တော့ ငါ့ရင်ကို ရူးဝင်ပြီး ငါ့အသည်းနုလုံးတွေ ပေါက်ကွဲလို့ တစ်စစီ တောင်နံရံမှာ သွားကပ်နေမှာလေလား။

ငါ အာဇာနည်ပီသစွာ ရင်ကော့အသေခံလိုက်ရမှာလား ...

ဒါမှမဟုတ် ... ခူးထောက်အညံ့ခံပြီး သူပြုသမျှ နုရမည့်ဘဝကို မျက်စိရုံမှိတ် အရှက်မဲ့စွာ လက်ခံလိုက်ရမှာလား ...

ခေါင်းထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ရမည့်အရေးတွေ အားပြိုင်နေတယ်။

ဒွတ္တဘောင်မင်းကလည်း တတိယမြောက်မြားကို ပစ်ဖို့ လေးကို ခြင်နေပြီ။ လေးတော်ရှင်ရဲ့ မျက်နှာကလည်း ပြုံးပြုံးစေ့စေ့နဲ့။

ပန်ထွာ ... ညည်း အခုနေသေသွားရင် ဘဝတစ်ခုလုံး ဆုံးသွားပြီ။

အသက်ရှည်နေသေးရင် ညည်းအတွက် တုံ့ပြန်ဖို့ အခွင့်အရေးပေါ်ပေါက်လာနိုင်တယ်။

ဒွတ္တဘောင်ကို ရက်ရက်စက်စက် ကလဲ့စားချေဖို့ ...

ရှင်ယောင်ကို သုတ်သင်ရှင်းပစ်ဖို့ ...

အမုန်းတွေကို ကမ္ဘာတစ်သက်ဆုံး နိုင်နိုင်မာမာစိုက်ထူဖို့လို့ ညည်းအသက်ရှင်ရမယ်။

ပန်ထွာရဲ့ တုံ့ပြန်အငြိုးကို သီရိခေတ္တရာ သိသွားရမယ်။

ဗိဿနိုးနန်းတော်ကြီး အလုံးစုံ ပျက်စီးခဲ့သလို သီရိခေတ္တရာ ဆစ်ဖန် ဝဋ်ကြွေးဆပ်ရအောင် ညည်း လုပ်ရမယ်။

ညည်းရဲ့ ဘုန်းသမ္ဘာနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းရသလို၊ ဒွတ္တဘောင်ရဲ့ ဘုန်းသမ္ဘာကို ညည်းရဲ့ အလှမာယာ၊ ပရိယာယ်မာယာနဲ့ ပြန်ဖျက်ဆီး

ဆစ်ရမယ်။ ညည်းရဲ့ရပိုင်ခွင့် ရာဇဝင်ကြွေး ဒွတ္တဘောင်ပြန်ပေးဆပ်ဖို့ ညည်းဆင်နွှဲရင်းရမယ်လေ။

နင့်လက်ထဲမှာ ဂန္ဓဝင်လေးရှိတယ်။

ပစ်ဖို့ မြားတစ်ချောင်းမှ မရှိဘူးလေ။

နင့်မှာရှိနေတာ တုန့်ခိုင်းမဲ့အလှ၊ ပြိုင်ဘက်မရှိအလှ။

၂၁၄ ❀ မောင်ညိုပိုင်း(သန်ကျင်)

ဒီအလှက မီးပေါက်လက်နက်ပဲ။

ဝရဒိန်လက်နက်ပဲ။

နောက်ထပ် မဟာအတုလ ရန်ပြိုစည်တော်အသစ်ပဲ။

ပန်ထွာ လက်ထဲက ပိုလ်ခြေတစ်ထောင်တင်လေးကို မြေပြင်မှာ ပစ်ချလိုက်တယ်။

ပြီး မြေပြင်မှာ ဒူးထောက် ခေါင်းစိုက်လိုက်တယ်။

ရဲမက်ပေါင်းများစွာတို့ဟာ ကျက်သရေရှိလွန်းလှတဲ့ နာမည်ကျော် ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ အညံ့ခံချက်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသလို ဝမ်းသာအားရလည်း ဖြစ်သွားကြလေရဲ့။

ဒုတ္တဘောင်မင်းကြီးခမျာလည်း ခုမှ သက်ပြင်းကိုချပြီး ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်သွားခဲ့ရပြီ။

ဟုတ်တယ်လေ ...

သိရိခေတ္တရာတစ်နိုင်ငံလုံး ...

ဟန်လင်းတစ်နယ်လုံး ...

အယုဒ္ဓယတစ်နယ်လုံး ပိုက်စိပ်တိုက် လိုက်ရှာလို့မှ မတွေ့နိုင်တဲ့ အလှဘုရင်မ။

ရွှေအဆင်း ကြွေယမင်းကဲ့သို့သော အလှဘုရင်မ။

ဒီလို အလှရှင်၊ အလှဘုရင်မရဲ့ ရင်ညွန့်၊ အသည်းနှလုံးရှိရာ ကို ဘယ့်ကလို သံစူးမြားတစ်ချောင်း ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ရက်မှာထဲ လေ။

ကိုင်း ... သဟာဆို ပန်ထွာဘုရင်မ ဒူးမထောက်ဘူး၊ အညံ့ခံဘူးဆိုရင် ကျောကနေဖောက်ထွက်မည့် မြားတစ်စင်းပစ်မှာလား ...

ကရစ်ရှုနဖခင် သင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါ၏။

သျှိုဝနတ်ဘုရား သင့်ကျေးဇူး ကြီးပါတီ။

ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီး သင်တို့၏ စိတ်တန်ခိုးနှင့် ဟန်တားတော်မူသော ကျွန်ုပ်၏ လက်အတွက် ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နတ်မင်းကြီးတို့အား ကျွန်ုပ် ပူဇော်ပါ၏။

အရှင်တို့ ...

တောစိုးတောင်စိုး၊ ရုက္ခစိုးတို့ ...

ကျွန်ုပ်၏ လေးမြားချက်ကြောင့် အလှဘုရင်မပန်ထွာ နှလုံးပွင့်၍ ဆလွန်သည့်တိုင် ကျွန်ုပ်သည် ဤ ပန်ထွာဘုရင်မ၏ အလောင်းတော်ကို သီရိဝဏ္ဏဆင်တော်မ၏ ကျောထက်၌ရှိသော မြပုခက်သလွန်ပေါ်မှာ ယုယုစွာ ပွေ့တင်ပြီး ရွှေပိန်းချ မြကျောက်စီ ခေါင်းတလားဖြင့် နုံ့သာထင်းမီးတို့ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ မီးသပြိုဟ်မှာပါ။

သူမရဲ့ အရိုးပြာအိုးကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ အိပ်ရာသလွန်နံဘေးမှာ စွဲလမ်းမြတ်နိုးစွာ ထားရှိမှာပါ။

ကျွန်ုပ် ဗိဿနိုး အောင်နိုင်ခြင်းတို့အနက် ...

ဤ ပန်ထွာဘုရင်မကို လက်ရသိမ်းပိုက် ရရှိခြင်းကား ပြည်တန်ဖတ္တမြား တင်းပြည့်တောင်းပြည့် ရခြင်းထက် ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူး ဇီပေသည်ကို နတ်မင်းအပေါင်းတို့ ယုံကြည်တော်မူ။

ကျွန်ုပ်သည် ဤပန်ထွာဘုရင်မအား ငြိငြင်ခြင်းကင်းမဲ့သော အသည်းနှလုံးဖြင့် ယုယုကြင်နာ ထွေးပိုက်သွားမည်ကို ဤမဟာပထဝီ မြေကြီးမြေမှုန့်ကို ကိုင်ဆုပ်၍ ကျွန်ုပ် မဟာဒုတ္တဘောင် သစ္စာပြုပါ၏။

ပြီး... ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ မျက်နှာတော်ကို ထောက်ညှာပြီး ပန်ထွာက ပါလာတဲ့ များမတ်ပညာရှိတို့ကိုလည်း အပြစ်မယူဘဲ သင့်လျော်ရာရာထူးတွေကိုယ်စီနဲ့ နန်းတွင်းမှာ ချီးမြှင့်နေရာပေးခဲ့တယ်။

ဗိဿနိုးကပါလာတဲ့ ပန်းတိမ်၊ ပန်းပဲ၊ ပန်းချီ၊ ရက်ကန်းသည်၊ စာချေသည်၊ သဘင်သည်များ၊ ဒိုင်းလွှားကာ လုပ်တတ်သူတို့ကိုလည်း သင့်ရာသင့်ရာ နေရာပေး ချီးမြှောက်ခဲ့တယ်။

ပြောရရင် ...

ဗိဿနိုးဘုရင်မ ပန်ထွာဘုရင်မကိုပဲ မင်းကြီးက အရေးပေးလွန်း၊ မျက်နှာသာပေးလွန်းလို့ ရှေ့က မိဖုရားသုံးပါးက သိပ် အလိုတော် မကျကြဘူး။

သို့သော် ...

ဘုရင်ခွတ္တဘောင်ကိုလည်း အထွန့်မတက်ရဲဘူး။ ခွတ္တဘောင်မင်းကြီးကလည်း ပန်ထွာမင်းသမီးကို ဟိုဘဝတုန်းက မယားတော်စပ်ဖူးတယ်လို့ တဖွဖွ ဆိုလေရဲ့။

တစ်ခုသောဘဝတုန်းက မင်းကြီးက ပွေးဖိုး

ဘုရင်မပန်ထွာက ပွေးမဆိုပဲ။

ပွေးဖိုးကြီးက မယားပွေးမကို မကြင်နာဘဲ အခြားပွေးမတို့နှင့် ဆက်ပါးစားသောက်နေလို့ ပွေးမက ပွေးလင်ကို စိတ်နာလို့ 'ဘုရားရှင်ကို မြေကြီးနဲ့ပူဇော်ပြီး ပွေးမက ဆုတောင်းသတဲ့။ ဖြစ်လေရာဘဝ ဤပွေးဖိုးနှင့် မပေါင်းဖက်ရပါစေနှင့်' လို့။

ပွေးဖိုးကလည်း ပြန်ဆုတောင်းသတဲ့။

'ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း ပွေးမ ချစ်မယားရဲ့ အမုန်းကို ခံယူနိုင်သကဲ့သို့ အနစ်မွန်းခံ၍ ချစ်နိုင်သူလည်း ဖြစ်ရပါလိမ့်' လို့ ဆုတောင်းခဲ့လိုက်တာ။ ဘုရားရှင်က ဖိုးဦးတောင်ထိပ်က ဗျာဒိတ်ပေးသတဲ့။

'ငါ၏သာသနာတော် တစ်ရာကျော်လျှင် ဤပွေးလင်မယားတို့သည် တိုင်းခြား၊ ပြည်သစ် တစ်ထီးတစ်နန်းစီ စံ၍ မင်းဖြစ်ကြမည် ကေန်သည်' လို့ ဘုရားရှင်က မြွက်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ဆိုတယ်။

[၅၀]

ခုတော့ သူမက သီရိခေတ္တရာပြည့်ရှင် မဟာခွတ္တဘောင်မင်းရဲ့ မိဖုရားတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့။

မိဖုရားမှာတောင် ပြိုင်စံရှား ချောမောလှပပါသော်လည်း အခါနှောင်းခဲ့လို့ အလယ်နန်းမိဖုရားနေရာမှာပဲ စံခဲ့ရတယ်။

မဟာခွတ္တဘောင်မှာ ပန်ထွာဘုရင်မနဲ့ဆိုရင် မိဖုရားလေးပါ။

သီရိစန္ဒာမိဖုရားက တောင်နန်းမိဖုရား။

ဥမ္မာရဒေဝီက မြောက်နန်းမိဖုရား။

ရောပထနဂါးမင်းရဲ့ သမီးတော် ဘေစန္ဒီက အနောက်နန်းမိဖုရား။

သို့သော် မဟာခွတ္တဘောင်ဘုရင်က ပန်ထွာဘုရင်မ အလယ်နန်းမိဖုရားကို အချစ်မြတ်နိုးဆုံးလေ။

အဖိုးတန် စိန်တိုင်းလာ ပိုးဖဲကတ္တီပါ အဖိုးတန် အဝတ်အထည်တို့ကို ဦးစားပေး ဆင်တယ်။ တန်ဖိုးကြီးပေ၊ အရည်ကောင်းပေဆိုသည့်လည်ဆွဲရတနာတို့ကို ပန်ထွာမိဖုရားအား ဆင်တော်မူတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၁၀ ❀ ဟောင်ညိုဖိုင်း(သန်းလျှင်)

အခု တစ်ဦးက သီရိခေတ္တရာဘုရင်။

တစ်ဦးက ပန်ထွာဘုရင်မ။ ယခု အမုန်းတွေနှင့် ပြန်ဆုံကြပြီ။ သို့

သော် ဒွတ္တဘောင်က ပန်ထွာကို အကြွင်းမဲ့ ချစ်တယ်လေ။

သို့သော် ပန်ထွာဘုရင်မက ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး လုပ်ရေးကြံရေး အခွင့်ကို စောင့်နေတာ။

ခုတော့ သိရပြီ။

သီရိခေတ္တရာမင်း မဟာဒွတ္တဘောင် ဘုန်းကံကြီးနေတာ မျက်နှာ နှစ်ခုကြားက မှဲ့ရှင်တော်ကြောင့်။

ဒီမှဲ့ရှင်တော်ကြောင့် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမား၊ ဩဇာကြီးခဲ့တာကို မည်သည့်မြို့စား၊ ရွာစား၊ နယ်စား၊ ဘုရင်ခံမှ သူ့မျက်နှာတော်နှင့် ယှဉ် မကြည့်ရဲကြဘူး။

ဒီမှဲ့ရှင်တော်က ထူးဆန်းတဲ့အရောင်တွေ ထွက်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီ အရောင်တွေကို မြင်မိရင် ဟုန်လှုပ်ချောက်ချား ကြောက်ရွံ့ကုန်ကြတယ်။

ဒီ မှဲ့ရှင်တော် ဘုန်းအစွမ်းကြောင့် ဂဠုန်မင်းက သံလေးနှင့် နှစ် မြား ဆက်သရသလို၊ အရိန္ဒမာလုံယုံနှင့် သီလဝန်စားတို့ကို သိကြားမင်းက ပေးအပ်ထားရသတဲ့။

နဂါးပြည်က ဧရာပထနဂါးမင်းက ကြောက်ရွံ့လို့ သမီးတော် ဘေစန္ဒီကို မင်းကြီးထံ ဆက်သရတယ်။

ခက်တာက ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးပဲ။

အစွမ်းထက်လက်နက်တွေ ပိုင်ထားတော့ ဘုရင်မာန် တက်တယ်။

မှဲ့ရှင်တော်တန်ခိုးကြောင့် အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်က ရွံ့ကြီး အခစားရောက် အခွန်တော်ဆက်သကြ၊ သမီးကညာဆက်ကြ၊

ဒီလို ဘုရင်မာန်၊ ဘုန်းမာန်နဲ့ ပန်ထွာကို နောက်ဆုံး လက်ရသိမ်းဖို့ ပဉ္စင်းဖြူ၊ ပဉ္စင်းညို၊ ရှင်ယောင်၊ လူလိမ်သူခိုးတွေ စေလွှတ်ပြီး ...

ဘုန်းရှင်ကံရှင် ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ ဂမ္ဘီရအစွမ်းကြီးလှတဲ့ မဟာ အတုလရန်ပယ်စည်တော်ကြီးကို ကြမန်လှည့်ဖျား ဖျက်ဆီးခဲ့တာကိုး။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သီရိခေတ္တရာကို ရောက်တော့မှ ပန်ထွာဘုရင်မကြီး အကြောင်း စုံသိရပြီး ရင်ပိုနှင့် ခံစားခဲ့ရပေပေါ့။

အဓိကက ဒွတ္တဘောင် ဘုန်းကံကြီးမားနေတာ မျက်နှာနှစ်ခုကြားက မှဲ့ရှင်တော်ပဲ။

ဒီမှဲ့ရှင်တော် ကွယ်ပျောက်ရင် သူ ဘုန်းကံနိမ့်ပြီ။

ငါ ဘုန်းကံနိမ့်တုန်းက ငါဟာ သူ့ကျွန်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

အကယ်၍များ သူ ဘုန်းကံနိမ့်ခဲ့ရင် သူလည်း အခြားသူရဲ့ကျွန် ဖြစ်ရင်ဖြစ်။

ဒါမှမဟုတ် ငါ့ရဲ့ကျွန် ပြန်ဖြစ်ရမယ်။

ငါနိုင်တယ်၊ ငါနိုင်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုနိုင်တဲ့သူ မပေါ်သေးလို့ ငါ နိုင်နေတာပါ။

ငါ့ကို နိုင်တဲ့သူ ပေါ်လာရင် ငါဆိုတာ ပြားပြားဝပ်သွားရတာပဲ။ ကြုံရမှာပေါ့လေ။

ငါက သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့ လင်အဖြစ်၊ အရှင်သခင်အဖြစ် ပေါင်းသင်းနေတာမှ မဟုတ်တာ။

ဟင်း ... သူကတော့ ငါ့ရဲ့ ဟန်ဆောင်အချစ်ကို ယုံစားပြီး အချစ် စည်းစိမ်ခံစားလို့။

ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ ပြန်ဆုံရဦးမှာပါ ... ဒွတ္တဘောင်ရယ်။

ဟောဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ ငါအမုန်းဆုံးလူစာရင်းမှာ ...

သင်က နံပါတ် (၁)။

ပြီး ရှင်ယောင်။

မြား သူ့ကိုမထိဘူး။ မျက်နှာမြင်ရင် ကြောက်ရွံ့ရုံသေကြာရပါတယ် ... ဘုရင်မ”

“ဘိုးဘိုးကို လျှို့ဝှက်တိုင်ပင်ချင်တယ်”

“အမိန့်ရှိပါ ... အရှင်မ”

“ပန်ထွာစစ်ရှုံးရတာ တစ်သက်မကျေဘူး”

“မှန်ပေပေါ့ ... အရှင်မ”

“ဒုတ္တဘောင် ဘုန်းကံကြီးနေတာလဲ အဲဒီမဲ့ရှင်တော်ကြောင့်ပဲ။

မဲ့ရှင်တော်မရှိရင် သူလည်း ဘုန်းကံမကြီးနိုင်ဘူး”

“မှန်တာပေါ့ ... အရှင်မ”

“မဲ့ရှင်တော် ပျောက်ကွယ်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ရနိုင် သည်လဲ ... ပုဏ္ဏားတော်ကြီး”

“မှန်ပါ ... မသန်သောအဝတ်၊ ယုတ်ညံ့သောအဝတ်စ၊ ကြိုးစ ချည်စတို့ကို ဖွတ်လျှော်သန့်စင် ကြိုးကျစ်၊ အမွှေးနံ့သာစိမ်ပြီး မျက်နှာ သုတ်ပဝါ ရက်လုပ်၍ ဘုရင်ကြီးထံ အရှင်မ ဆက်ပါလျှင် အရှင်မကို ချစ် နှစ်ခြိုက်စွာ လက်ခံသုံးစွဲမှာ အမှန်ပါ။ အဲဒီ မျက်နှာသုတ်ပဝါမျိုးနှင့် မျက်နှာ သစ်ပြီး မျက်နှာကို သုတ်မိပါက မဲ့ရှင်တော်ပျောက်ကွယ်ပြီး ဘုန်းကံများ ဆျာကျကာ သူ့ရဲ့ ဩဇာအာဏာများ ကျဆုံးပါလိမ့်မည် ... အရှင်မ”

“ဟုတ်ပြီ ... ပုဏ္ဏားတော်ကြီး၊ သခင်မ သူ့ကို ကလဲ့စားပြန် သွားပြီး ရာဇဝင်ကြေး ဆပ်ရတော့မယ်။ သခင်မ သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ ပေါင်း သင်းဆက်ဆံနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“သိကြောင်းပါ ... အရှင်မ”

“ပုဏ္ဏားတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ... ဗိဿနိုးလူယုံများကို တိုးတိုး နှိပ်စက်ပြီး သခင်မတို့ ဗိဿနိုးကပါလာတဲ့ ရက္ကန်းစင်မှာ တို့ရက္ကန်းပညာရှင် ဆွဲနဲ့ အညံ့ပဝါကို အမြန်ဆုံး ရက်လုပ်။ မည်သူ သူစိမ်းမျှ မရိပ်မိစေနဲ့”

“မှန်ပါ ... အမြန်ဆုံး စီရင်ပါမည် ... သခင်မ”

ပုဏ္ဏားတော် စိန္တမယက ဗိဿနိုးသား ရက္ကန်းသည်အချို့ကို လျှို့ဝှက်ခေါ်တွေ့ပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းက လူသေကောင် အင်္ကျီ၊ ပုဆိုး၊ ထဘီ၊ အပုတ်များ ...

[၅၁]

တစ်နေ့ မိမိရဲ့ အလယ်နန်းမိဖုရားဆောင်မှာ ဗိဿနိုးကပါလာ တဲ့ မှူးမတ်လူရင်းအချို့နဲ့ လျှို့ဝှက်တိုင်ပင်ကြတယ်။

သူမရဲ့ဘဝမှာ အားကိုးစရာ၊ အဖရှင်ရသေ့အိုကြီးလည်း မရှိတော့ ဘူး။

စစ်ပွဲကြီးအပြီးမှာ အဖရှင်ရသေ့ ပျံလွန်တော်မူသွားပြီလို့ ကြား ရတယ်။

ချစ်ရသူ လူရင်း တစ်မှူးသျှိုဝလည်း အသက်စွန့်သွားခဲ့ပြီ။

ဒါကြောင့် ဗိဿနိုးကပါလာတဲ့ ပုဏ္ဏားတော်ဘိုးဘိုး စိန္တာမယကို ပဲ တိုးတိုးခေါ် တိုင်ပင်ရတယ်။

“ပုဏ္ဏားတော်ကြီး ...”

“ဘုရား ... အရှင်မ”

“ဒုတ္တဘောင်ဘုရင်ရဲ့ မျက်ခုံးကြားမှာ မဲ့ရှင်တော် ရှိနေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုစွမ်းပါသလဲ ... ပုဏ္ဏားတော်ကြီး”

“မှန်ပါ ... မဲ့ရှင်တော်ရှိရင် စကြာဝတေးမင်းနီးပါး ဘုန်းကြီးမိ တယ် ... အရှင်မ။ စီးချင်းထိုးရင် သူ့ကိုနိုင်သူ မရှိဘူး။ ဓား၊ လှံ၊ လေး

www.burmeseclassic.com

၂၂၂ ❀ ဖောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

အစိမ်းသေ လူသေကောင်ရဲ့ အဝတ်အစားများ ...

မိန်းမညံ့တို့ရဲ့ အသုံးအဆောင် မသန့်သောအဝတ်စတို့ကို ရှာဖွေ စုဆောင်းစေတယ်။

ရသမျှ မသန့်သော အဝတ်အထည်စတို့ကို ဖြူစင်အောင် ပွတ် လျှော်ပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် အံ့စအမျှင်များလုပ်ပြီး သီရိခေတ္တရာမှ အနှော နဲ့သာရည်များ၊ ဗိဿနိုးက အမွှေးနဲ့သာရည်များ စိနတိုင်းထွက် အနှော နဲ့သာရည်၊ ပန်းစည်ရည်များ အထပ်ထပ် ဆွတ်လိမ်းပြီး ချားစင်၊ ရက္ကန်းစင် မှာ လှလှပပ ပုံဖော်ပြီး ရက်လုပ်ကြတယ်။

များမကြာခင်မှာ ...

အလျားသုံးတောင်ခန့်ရှည်ပြီး အလွန်အံ့ဖွယ် အကွက်ဆန်းနှင့် လှပမွှေးကြိုင်လှတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးတစ်ထည် ရလာပါရော။

ပန်းပွင့် အနီ၊ အဝါ၊ အပြာ ရောင်စုံပွင့်တွေက အသားထည် အတွင်းမှာ မြှုပ်ပြီး ရက်လုပ်ထားတော့ မြင်ရသူတိုင်း ငေးကြည့်ရတာပေါ့။ အဲဒီ မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုမှ အညံ့အင်းတွေနဲ့ အုပ်တယ်။

ပြီး ... ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီး အနစ်သက်ဆုံး စိနတိုင်းထွက် နှင်း ရည်အနစ်ကို ထပ်ဆင့်ဖုန်းပြီး ...

ရွှေဝေရိုက် ယွန်းသေတ္တာမှာ ထည့်လို့ ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးနဲ့ အဆောင်တော်ကို ဘုရင်မကလည်း နုရွလှကြံ့နေအောင် ပြင်ဆင်ပြီး ကနွဲ့ကလျ အခစားဝင်တော်မူဖို့ ရောက်လာတယ်။

“အရှင်မင်းမြတ် ...”

“တံခါးမှူး ... အကြောင်းရှိလို့လား”

“မှန်ပါ ... မင်းမြတ်၊ ပန်ထွာမိဖုရားကြီး အခစားရောက်ရှိကြောင်း ပါ”

“အို ... ပန်ထွာမိဖုရားလား၊ ဝင်ပါစေ ... တံခါးမှူး”

ပန်ထွာမိဖုရားက လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဟန်ဖြင့် ဝင်လာတာကို မြင်ရ ရော မင်းကြီးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ပြုံးရိပ်တွေ လျှံလို့။

“မိဖုရား ... ပသို့အကြောင်းရှိပါလဲ”

“အရှင်မင်းမြတ်ကို ဘုရားကျွန်တော်မျိုးမကိုယ်တော်တိုင် စီရင် ပြုလုပ်သည့် မေတ္တာလက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်မျိုး ဆက်သရန် ခစားရောက် ရပါသည် ... မင်းမြတ်”

“မေတ္တာလက်ဆောင် ... ဟုတ်လား ... မိဖုရား”

“မှန်ပါ ... အရှင်မင်းမြတ်”

“ဆက်သတော်မူပါဦး ... မိဖုရားရဲ့၊ ပစာများပါလိမ့်ကွယ်” ပန်ထွာဘုရင်က ယွန်းသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး ဒွတ္တဘောင်မင်းရဲ့ လက် တော်ကို ဆက်သလိုက်ရော ...

မွှေးကြိုင်သင်းယုံလိုက်တဲ့ရနံ့၊

စံပယ်ရနံ့လား ... ဟုတ်ပါဘူး ... ခရေရနံ့ ...

ဟုတ်သေးပါဘူး ... နှင်းဆီရနံ့ ... နှင်းရည်ရနံ့ ... နံ့သာ ရနံ့ ... အို ... စိနတိုင်းက ငါကိုယ်တော်နှစ်သက်တဲ့ စိနနှင့်ရည်နံ့လည်း ပါသကဲ့။

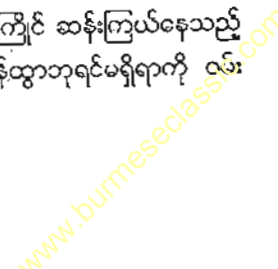
ယွန်းသေတ္တာငယ်ထဲကနေ ထုတ်ယူဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“အို ... လှလိုက်၊ မွှေးလှချည်ကလား မိဖုရားရယ် ဒါ ... ဒါ ကို မိဖုရားကိုယ်တော်တိုင် စီမံပြုလုပ်တော်မူတာလား”

“မှန်ပါ မင်းမြတ်၊ အသင်မင်းမြတ် စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးတော် မူသည့် ကျေးဇူး၊ အရှင်မင်းမြတ် ဘုရားကျွန်မတို့အပေါ် ကြင်နာမြတ်နိုး တော်မူသည့် မေတ္တာတရားတို့ကို ပြန်လည်ကျေးဇူးဆပ်သောအားဖြင့် ဘုရား ကျွန်မ၏ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ကြိုးစားစီမံရက်လုပ်ထားတဲ့ ဗိဿနိုးမိဖုရားရဲ့ မေတ္တာလက်ဆောင်မွန်ပါ မင်းမြတ်။ အရှင်ကို ဘုရားကျွန်မ မျက်နှာသစ် တော်ရေ ဆက်သသည့်နေ့မြတ်မှာ ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ မေတ္တာဓာတ်စုနေသည့် ဤမျက်နှာသုတ်ပဝါကို အကျွန်မကို မြတ်နိုးတော်မူသောစိတ်နှင့် မေတ္တာ ပို့သပြီး သုံးဆောင်တော်မူပါ ... အရှင်မင်းမြတ်ကြီးဘုရား”

“အို ... မိဖုရားရယ် ...”

ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးဟာ လွန်စွာလှပမွှေးကြိုင် ဆန်းကြယ်နေသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုပိုက်ပြီး သလွန်ပေါ်ကနေ ပန်ထွာဘုရင်မရှိရာကို ဝမ်း သာအားရ လှမ်းကြွလာခဲ့တယ်။

၂၂၄ ❀ ဟင်ညိုမိုင်း(သန်လျင်)

ပြီး ... ရွှေသားရုပ်တုလို ပုံပုံလေးထိုင်ပြီး လက်အုပ်ချီနေတဲ့ ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ ရွှေလက်တော်ကို အသာဆွဲယူမလိုက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲကိုဖွဲ့ ဖက်ထားလိုက်တယ်။

ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ ရှက်စနိုးအပြုံးကိုကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစွာ ဖက် ထားလိုက်တာရယ်။

ဘုရင်မရဲ့ ရင်သားနှစ်မြွှာ ပူနွေးအိညက်အတွေ့ကို တမိန့်မိန့်ခံစား ပြီး သလွန်တော်ပေါ်ကို အသာတွဲခေါ်လာခဲ့လိုက်လို့ ညင်သာစွာပဲ ဘုရင်မ ရဲ့ ကိုယ်လုံးအိအိလေးကို ဆွဲချလိုက်တယ်။ ဘုရင်မက ပြုံးစေခနဲ့ မျက်စိ အစုံကို ခိုတ်ပြီး ဦးခေါင်းကို မော့ထားရှာတယ်။ မင်းကြီးက သူ့ရဲ့ရင်ဘတ် ကျယ်ကြီးနဲ့ ဘုရင်မရဲ့ ရွှေရင်ပို့ပို့ပေါ်ကို ဖိကပ်လိုက်ရော ဘုရင်မရဲ့ ဖူးလျလျ စုတုတု နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက တိုးညင်းနွဲ့လျတဲ့ ညည်းသံသာသာလေးကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ပန်ထွာလေးရယ် ...

အချစ်ဆုံး နမတော်လေးရယ်။

မဟာဒွတ္တဘောင်ရဲ့ ရင်အုံထဲကို မင်းရဲ့အချစ်တွေ စီးမျောလိုက် စမ်းပါ ... အချစ်ရယ်။

ဒွတ္တဘောင်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်ကကြိုးတွေ ယိမ်းထိုးနေ တယ်။

သူဟာ တကယ်မွတ်သိပ်စွာနဲ့ ဘုရင်မရဲ့နှုတ်ခမ်းပေါ်ကို အနမ်း မိုးတွေ ရွာချလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ တိုက်ပွဲတွေ မရှိတော့ဘူး။

စစ်ခရာသံ မကြားရတော့ဘူး။

မြင်းခွာသံတွေ မလိုအပ်တော့ဘူး။

ဒီအချိန်မှာ တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်လူးလွန်းနေတဲ့ အချစ်ရာဂလှိုင်း တံပိုးတွေ မြူးကြွနေဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်။

[၁၁]

ဒွတ္တဘောင်က ပန်ထွာမိဖုရားဆက်သသည့် မျက်နှာသစ်တော် ရေနင့် အာလုတ်ကျင်းပြီး သွားတွေကို မွှေးကြိုင်တဲ့ သွားတိုက်ဆေးမှုန့်နဲ့ တိုက်တော်မူတယ်။

ပြီး ... ရေကြည်သန့်သန့်နှင့် မျက်နှာတော်ကို သန့်စင်လိုက် တယ်။

ဒီမှာ ဘုရင်မက သူမကိုယ်တိုင် ဂမ္ဘီရနည်းပညာတွေနဲ့ စီရင်ထား ဆဲ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို တယုတယကမ်းလိုက်တော့ ...

မင်းကြီးက ပြုံးရွှင်စွာ လှမ်းယူပြီး မျက်နှာကို သုတ်တော်မူလိုက် တယ်။ သည့်နောက် ပန်ထွာမိဖုရားကို မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပြန်အပ်လိုက် တယ်။

မိဖုရားက ပြန်လည်သန့်စင်ဖို့ ယွန်းသေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်လိုက် တယ်။ ဒီမှာ ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီး ဦးခေါင်းထဲကနေ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားလို့ ပန်ထွာဘုရင်မက လှမ်းကိုင်ထိန်းလိုက်ရသေးရဲ့။

“မင်းမြတ် ... မင်းမြတ် ... ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဟင်”

၂၂၆ * မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

“ညက အတွေးများပြီး အိပ်ရာဝင်နေောက်ကျလို့ ထင်ပါရဲ့ ... မိဖုရားရယ်”

သည့်နောက် ဝတ်လဲတော်ခန်းကိုဝင်လာပြီး ဝတ်လဲတော်အသစ်ကို လဲဝတ်ကာ နံနက်စာသုံးဆောင်ဖို့ ပွဲတော်ရှိရာကို ကြွလာခဲ့လိုက်တယ်။

အဲဒီနေ့က မင်းမြတ်စားတော်ပွဲကို စားရပေမည် ခံတွင်းမမြိန်ခဲ့ဘူး။

နံနက်ညီလာခံဝင်ဖို့ တောင်ခန်းမိဖုရားကြီးက ညီလာခံတက် ဝတ်လဲတော်ကို ပြင်ဆင်ရင်းက ဘုရင်ရဲ့မျက်နှာတော်ကို ကြည့်လိုက်ရော ..

“ဟင် ...”

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

“မိဖုရားခေါင်ကြီး ... ပဇာတွေ အံ့ဩနေတုံးဗျာ”

“အရှင် ... အ ... ရှင် ... ဟို ... ဟို ...”

“ခေါင်ကြီး ... မယ်မင်း ဘာဖြစ်နေတုံးကွယ် ဟင်”

“အရှင် ... အရှင် ... အ ... အ ... ရှင်ရဲ့ မဲ့ရှင်တော် ... မ ... မ ... ရှိ”

“ဘာ ... ဘာ ပြောတယ် မိဖုရားခေါင်ကြီး”

“မျက်ခုံးတော်နှစ်သွယ်ကြားက အရှင်ရဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးလှသည် မဲ့ရှင်တော် မရှိတော့ပါလား အရှင်”

“ဟင် ... ဟုတ်ရဲ့လား မိဖုရားခေါင်ကြီးရယ်၊ နံနက် စားတော်ခေါ်တုန်းက ရှိသေးဥစ္စာကွယ်။ ကြေးပုံပြင် ယူပေးစမ်းကွယ်”

မိဖုရားခေါင်ကြီး သီရိစန္ဒာက ကြေးပုံမှန်တစ်ချပ် အမြန်ယူပြီး မင်းကြီးရှေ့မှာ ထောင်ပြလို ကြည့်လိုက်ရော ...

“ဟင် ...”

“အရှင်မင်းကြီး ... ဘယ်လိုကြောင့် မှည့်ရှင်တော် ကွယ်ပျောက်သွားရတာပါလဲဘုရား”

မင်းကြီး လွန်စွာ အံ့ဩနေရပြီ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လင်ဖုန်းဘုရင်မပန်ထွာ * ၂၂၇

အရောင်တော် တလက်လက်ထွက်လေ့ရှိသည့် ဇီးကင်းလုံးခန့် မဲ့ရှင်တော် မရှိတော့ဘူး။ လက်နှင့် ပွတ်သပ်ကြည့်လည်း မရှိတော့ဘူး။

“အရှင် ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလဲ ဟင်”

“ကျုပ် ... မနက် မျက်နှာတော်သစ်တုန်းက ...”

“ဘာဖြစ်လဲ ... ဘာဖြစ်လဲ ပြောပါဦး အရှင်ရဲ့”

“ပန်ထွာမိဖုရား ဆက်သတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါအသစ်နှင့် မျက်နှာသုတ်တာပဲရှိတယ် မိဖုရားကြီး”

“အိုး ... ဗုဒ္ဓ၊ ကယ်ပါ”

“သွားပြီ ... သွားပါပြီရယ် ... သွားပြီအရှင်ရဲ့ ဟီး ...”

မိဖုရားခေါင်ကြီးဟာ မင်းကြီးကိုဖက်ပြီး ယူကျုံးမရ ငိုရှာတော်မူမိလေရော။

“အရှင်မင်းကြီးရယ် ... ပန်ထွာမိဖုရားကို အရှင် ဘာလို့ ယုံကြည်မြတ်နိုးနေတာလဲ ဟင်။ သူဟာ စုန်းမ၊ မှော်ကဝေမဆိုတာ အရှင်

သိတယ်မဟုတ်လား”

“အရမ်းလည်း မစွပ်စွဲပါနဲ့ ... မိဖုရားကြီးရယ်။ ကျုပ် စဉ်းစား ဝါရစေဦး။ ကျွန်ုပ် နတ်ဒေဝတာတို့မကြိုက်တာ လုပ်ခဲ့တာများရှိလို့ မဲ့ရှင်

တော် ကွယ်ရတာများ ရှိလေမလား၊ ကျွန်ုပ် နတ်မင်းတွေရော ဘိုးတော်၊ ခမည်းတော်တို့ရဲ့ ဝိညာဉ်တော်တွေကိုရော အခမ်းအနားနဲ့ တောင်းပန်ကြည့်

မိမယ် ... မိဖုရားရယ်။ မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ပါတော့ကွယ် နော်”

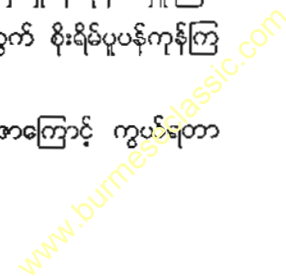
မင်းကြီးရဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားက မဲ့ရှင်တော် ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့သတင်းဟာ တောမီးပျံ့သလို နန်းတော်တွင်းမှာရော၊ မြို့တော်အတွင်းမှာရော ချက်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားခဲ့တယ်။

မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့လည်း ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာရှိနေတုန်း မှူးကြီး၊ မော်ကြီး မင်းညီမင်းသားတို့ မြင်ရပြီး မင်းကြီးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ကုန်ကြ

မိရောလား။

“ငါတို့ အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ မဲ့ရှင်တော် ပဇာကြောင့် ကွယ်ရတာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂၈ * မောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်) တုံး”

“ပန်ထွာဘုရင်မ ဆက်သတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ မျက်နှာသုတ် ပြီးနောက်ပိုင်း မှည့်ရှင်ကွယ်တယ်လို့ ကြားရတာပဲ”

“ဟုတ်ပါ့မလားကွယ် အမတ်ကြီးတို့ရယ်”

“ပန်ထွာဘုရင်မက စစ်ရှုံးပြီး အသိမ်းပိုက်ခံရတာကို မကျေနပ် လို့ သူ့ရဲ့ ဂမ္ဘီရအစီအရင်နဲ့ လုပ်တာနေမှာပေါ့ဗျာ”

“ပန်ထွာက ဗိဿနိုးမှာ မှော်ပညာရှင်ဆိုပဲ ဝန်မင်းရဲ့”

“မသေချာဘဲ မစွပ်စွဲကြပါနဲ့ကွယ်။ ပန်ထွာမိဖုရားက ငါတို့မင်းကြီး ရဲ့ အချစ်ဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံး မိဖုရားနော်။ တော်ကြာ မောင်တို့ သေဒဏ်ထိ နေမယ်။ ပန်ထွာမိဖုရားကြားရင် မလွယ်ဘူး။ ကြမ်းကြား၊ လေကြား ရှိုး ... ရှိုး ... တော်ကြ တန်ကြ”

“ကျုပ်တို့ကတော့ ပန်ထွာမိဖုရား လုပ်ကြံတဲ့လက်ချက်လို့ပဲ ထင် တယ်ဗျာ ဝန်မင်းရံ”

“ရှိုး ... တိုးတိုးပြောကြပါ ဆိုနေကွယ်။ ဟိုမှာ ဗိဿနိုးသား အမှုထမ်းတွေ လာနေတယ်”

“ဒင်းတို့ကို သူကောင်းပြုတာ မှားတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်ဟာ ကျွန်နေ ရာ ...”

“ငတို့တော့ လစ်ပြီဟေ့”

နေရာတိုင်းမှာ ဝေဖန်နေကြတာလေ။

မင်းကြီးရဲ့မျက်နှာတော်ညှိုးနေတာ နေ့တိုင်းဥစ္စာ။ အိမ်ရှေ့ပူတော့ အိမ်နောက်လည်း မချမ်းသာကြဘူးပေါ့။

သို့သော် ဒုတ္တဘောင်အရှင်က ဗိဿနိုးမိဖုရားကို အပြစ်မပြောတာ ဘူး။ ချစ်နေတာကိုး။ ချစ်တော့ အပြစ်မမြင်ဘူးပေါ့။

မိဖုရားကလည်း ဣန္ဒြေမပျက်ပါဘူး။

မင်းကြီးကို ရိုသေစွာခစားပြီး မင်းကြီးကို နဂိုထက် ပိုတောင်ယုယ ပြသေးဥစ္စာ။ ဘာပြောလို့ ရမှာတုံး။

ကွယ်ရာရောက်တော့မှ ဗိဿနိုးကပါတဲ့ လူရင်းတွေပြီး ...

“ဟင်း ... ဟင်း ... ငါ့အကြောင်း သိပြီမဟုတ်လား ... ဒုတ္တဘောင်။ ငါ့ရဲ့ဘုန်းကံကို သင်ဖျက်ဆီးခဲ့သလို သင့်ရဲ့ဘုန်းကံကိုလည်း ငါ ပြန်ဖျက်ဆီးခဲ့တာပဲ”

ဗိဿနိုးမြို့သူမြို့သား၊ ပန်ထွာမြို့သူမြို့သားတွေ မျက်ရည်ပေါက် ပေါက်ကျ၊ ကြေကွဲ၊ သွေးချောင်းစီးမျှ အသက်တွေ ဆုံးရှုံးရတာ သင့် ကြောင့်ပဲ။

သင်သာ မကျူးကျော်ခဲ့ရင် ငါတို့ဗိဿနိုးဟာ ခုဆို ရွှေရောင်နေ ချက်တွေနဲ့ ကြေးစည်သံ၊ ဓမ္မတေးနဲ့ သာယာဝေစည်နေမှာ။ ခုတော့ ဗိဿနိုး ရွှေနန်းတော်ကြီးဟာ မီးလောင်ငုတ်တိုနဲ့ ပြာပုံဖြစ်သွားပြီလေ။ အဲဒီဘဝမျိုး ချောက်အောင် သင် ရက်ရက်စက်စက် ပြုခဲ့တာ။ သင့်ကို ငါ မုန်းတီးနေ တာ စစ်ရှုံးရတဲ့နေ့က စလို့ပေါ့။

ငါ့ရဲ့ပါးပြင်ကို ငါ့ချစ်သူ သျှိုဝက အနမ်းတစ်ပွင့် မမြွေခဲ့ဖူးပေမယ့် ဆင်က ငါ့ရဲ့အသွေးအသားကို အလိုရှိတိုင်း ပွဲတော်တည်ခဲ့တယ်။

“သျှိုဝရေ ... နင့်ရဲ့ နာကြည်းချက်နဲ့ ငါ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အမှန်းကြီးစွာနဲ့ ဒုတ္တဘောင်ကို ငါ အနိုင်ယူ ကလဲ့စားချေလိုက်ပါပြီ။ မကြာ ဆင် သီရိခေတ္တရာ ဘုန်းဘုန်းလဲ ကျဆုံးရတော့မယ်။ မင်း တမလွန်ကနေ ဆာနပ်ပါတော့”

ဘုရင်မပန်ထွာရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်အားရမှုတွေ လှိုင်းတံပိုးတွေ ဆလို။

ကြည့်လေ ...

ဘုရင်ဒုတ္တဘောင်ရဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်က မွဲရှင်တော်လည်း ကွယ် ချောက်သွားရော ...

ဂဠုန်မင်းကဆက်တဲ့ ဂမ္ဘီရသံလေး၊ သံမြားကြီး အလိုလိုကျိုးသွား သလို သိကြားမင်းပေးတယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ သီလဝန်စားနဲ့ အရိန္ဒမာလုံ တာ အလိုလို သံချေးတက်ပြီး တစ်စစ် အံ့ဖွယ်ကောင်းအောင် ပဲ့ကြွေသွား တယ်။

အံ့စရာ မကောင်းဘူးလားဟင်။

၂၃၀ ❀ မောင်ညိုပိုင်(သန်လှိုင်)

ပြီး... မင်းကြီးရဲ့ ခြေတော်ရင်းမှာ လုပ်ကျွေးသမ္မုပြုနေတဲ့ နဂါးမင်းရဲ့သမီး ဘေစန္ဒီလည်း နဂါးပြည်ကို ခဏဆိုပြီးပြန်သွားခဲ့တာ လုံးဝမရှိမလာတော့ဘူး။

လက်အောက်ခံနယ်ပယ်တွေကလည်း ဒွတ္တဘောင်မင်းကို မလေးမခန့်ပုန်စားပြုကြပြီး နှစ်စဉ်ဆက်သနေကျ အခွန်တော်တွေကို လုံးဝမဆက်သကြဘဲ ခြားနားကုန်ကြတယ်။

အခွန်တောင်းအမတ် ပဉ္စင်းညိုကိုလည်း လက်အောက်ခံနယ်တစ်ခုနယ်စားတွေက လုပ်ကြံလိုက်လို့ သေသွားခဲ့ရတယ်။

ထူးဆန်းတာက မဟာအတုလစည်တော်ကြီးကို လျှို့ဝှက်ကြံစည်ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ တကောင်းရှင်ဖျိုအမည်ခံ သီရိခေတ္တရာ သူလျှို့ရှင်ယောင်ကို မြို့စားအဖြစ် ခန့်အပ်ထားခဲ့ရာမှာ ...

မြို့စားရှင်ယောင်လူထွက်ကို မည်သူသတ်သွားမှန်း မသိရဘူး။ မြို့စား ရှင်ယောင်လူထွက်ရဲ့ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးကိုတော့ မြို့လယ်လမ်းမှာ သွေးသံရဲ့ရဲ့ မျက်လုံးပြူးလျက် တွေ့ရပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားကုန်ကြလေရဲ့။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးကတော့ ဒီသတင်းတွေကြားရတော့ သူမရဲ့ လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံရေးသမားတွေကို ကျိတ်ပြီး ချိုးကျူးနေလေရဲ့။

မင်းကြီးကတော့ ဒီကြံစည်လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို လုံးဝမသိ။

ဘုရင်မပန်ထွာကိုမူ ခွင့်လွှတ်ချစ်မြတ်နိုးနေဆဲ။

တစ်နေ့ သီရိခေတ္တရာ မိဖုရားတစ်ပါးနှင့် လူယုံအချို့ဟာ လျှို့ဝှက်တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးကြတယ်။ မှူးမတ်အချို့ကလည်း မကျေနပ်မှုတွေ ရှိနေကြတာကိုး။

“မိဖုရား... သီရိခေတ္တရာနိုင်ငံတော်ကြီး တစ်စတစ်စ ကျဆုံးလာတာသည် ပန်ထွာမိဖုရားကြောင့်ပါ မိဖုရား”

“အေးပေါလေ... ပျက်ချိန်တန်ပြီကိုး မင်းကြီးတို့”

“ပန်ထွာဘုရင်မကို လုပ်ကြံအဆုံးစီရင်မှဖြစ်မယ် မိဖုရား”

“မလုပ်ကြပါနဲ့ကွယ်။ ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်းလို့ တရားဟောရတာပဲ။ ကံစဉ်ကြွေးကို ဆပ်ရတာလို့ ဖြေကြတာပေါ့”

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ကတော့ ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်ဘူး မိဖုရား”

“မင်းကြီးမျက်နှာကို မထောက်ကြံဘူးလား... မောင်မင်းတို့ရယ်”

“မိဖုရား မပါပါနဲ့။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ သင့်သလို စီစဉ်ပါမယ်။ မင်းကြီးကိုသာ ထိန်းကျောင်းတော်မူပါ မိဖုရား”

သို့ကလိုပြောပြီး သူတို့ ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၂၂ * ဟောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

ပြီး ... လျှို့ဝှက်အစီအစဉ်တစ်ခုကို တိုးတိုးကြိတ် တိုင်ပင်ကြပြန်
တယ်။

အားလုံးက သဘောတူကြလို့ အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဆုံးဖြတ်
တာဝန်ခွဲဝေယူလိုက်ကြတယ်။

ပြောရရင်တော့ ...

ကံ၊ကံ၏အကျိုးတွေကို အပြန်အလှန် ခံစားကြရတာပါပဲလေ။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးက ပွဲတော်တည်ပြီး ညဦးပိုင်းမှာ သစ်သီးဝလံ
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေကို မြိန်ရှက်စွာ စားသုံးလေ့ရှိတာ ဟိုးအရင်
မိသားစုမှာ ဘုရင်မဖြစ်စဉ်ကတည်းကပါပဲ။

သီရိခေတ္တရာကိုရောက်တော့ အသီးအနှံစားဖွယ်က ပေါများတာ
ကိုး။ ဒါကြောင့် ညစဉ် စားသုံးလေ့ရှိတယ်။

ညစာပွဲတော်တည်ပြီးရင် ပွဲတော်ဆက်တို့က သစ်သီးဝလံတို့ကို
လှပစွာ စီရင်ပြီး ရွှေပန်းကန်နှင့် ဆက်သရတယ်။ အဲဒါ သီရိခေတ္တရာဘုရင်
ရဲ့ မိဖုရား ဖြစ်ကတည်းကပဲ။

အချိန်တန်တော့ စားတော်က အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သစ်သီးပန်းကန်
ကို ကိုင်ပြီး ဘုရင်မကြီးကို ဆက်သတော်မူတယ်။

“ဒီနေ့ ဘာသစ်သီးစားဖွယ်များရတုံး ... စားတော်က”

“ဟောဒါက သစ်ကြားသီးပါ ... မိဖုရား”

“ရှားရှားပါးပါးပဲကွယ် နော်”

“မှန်ပါ ... မိဖုရား။ ဟောဒါက ဝက်မြေစာဥပါဘုရား။ အသား
အရေကို နှုတ်စေတယ်လို့ သမားတော်ကြီးက ဆိုပါတယ် ... မိဖုရား”

“ဆေးဘက်ဝင် အာဟာရပေါ့ကွယ်”

“ဒါက စွန်ပလွံယိုပါ ... မိဖုရား”

“ဒါကတော့ စိန်တိုင်းကလာတဲ့ ကျွဲကောသီးပါတဲ့ဘုရား”

“အေး ... အေး ... ထားခဲ့ ... ထားခဲ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လင်ရှင်ဘုရင်မအိမ် * ၂၂၂

စားတော်ကဲက သစ်သီးပန်းကန်များကို နဂါးရွှင်ခံ လေးဆူဝင်း
ထောက် စားပွဲပေါ်မှာ သောက်တော်ရေ၊ အဖန်ရည်အိုးနှင့်အတူ ထားခဲ့ပြီး

မိုးသေစွာ ဂါရဝပြုပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။

“အထိန်းတော်ကြီး ...”

“ဘုရား ... သခင်မ”

“သခင်မတစ်ပါးတည်း အေးဆေးစွာ သုံးဆောင်လိုတယ်။ အထိန်း
တော်ကြီး လွတ်လပ်စွာနေပါ”

“မှန်ပါ ... သခင်မ”

အထိန်းတော်ကြီးလည်း ပန်ထွာမိဖုရားအပါးက ထွက်ခွာသွား
တယ်။ ပန်ထွာက ဦးစွာ သစ်ကြားသီးကို မြိန်ရှက်စွာ စားလိုက်တယ်။

ပြီး ... အသားအရေလှတယ်လို့ ညွှန်းတဲ့ ဝက်မြေစာဥကို လို
ချင်မက်မောစွာ စားလိုက်တယ်။ ပြီး အဖန်ရည်တစ်ခွက် သောက်လိုက်
တယ်။

ခု ဒွတ္တဘောင် ခံနိုင်သေးလား ဟင်။

များမကြာခင်မှာ သီရိခေတ္တရာတိုင်းပြည် ပျက်စီးပဲ့ ကျန်တော့
တယ်။

အနယ်နယ်မှာ ပုန်စားပုန်ကန် ပြုကုန်ပြီ။

တစ်တိုင်းပြည်လုံး ဗရတ်ဗရက် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

စိတ်ထဲမှာတော့ သူတစ်ထူးပျက်စီးတာကို မြင်ရမှာ မနှစ်သက်
ဘူးပေါ့။

ဒွတ္တဘောင်မင်းဟာ ဘုန်းကံကြီးစဉ်က ဟောဒီသီရိခေတ္တရာမှာ
ဘုရား။ ပုထိုး၊ ဓေတီတွေ အမြောက်အမြား တည်ခဲ့သူပါ။

သူဟာ ဘုရားကိုးဆူ။

သိမ်တော်ကြီး ကိုးသိမ်။

ကန်ကြီး ကိုးကန်။

ဥမင်ကိုးခု။

တောင်ယံကိုးလုံး ဘုရားကိုးဆူ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၃၄ * ငဟင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

ကုန်းကြီး ကိုးကုန်း ...

ပြုလုပ်စီရင်ခဲ့တဲ့ သာသနာပြုမင်းပါ။ အနယ်နယ် လေးစား
လောက်အောင်ကို ဘုန်းကြီးတဲ့ မင်းပါ။ သို့သော် အပြစ်မရှိတဲ့ သူမပိုင်
ပန်ထွာကို အကျိုးမဲ့ အနိုင်ကျင့် ကျူးကျော်တိုက်ခိုက် ဖျက်စီးခဲ့တာကို
အမှန်းဆုံးပါ။

ဗိဿနိုးနန်းတော်ကြီး ပီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေတဲ့မြင်ကွင်း တစ်
နေ့မှမေ့လို့မရဘူး။ အဲဒီအိပ်မက်ဆိုးတွေကို ညတိုင်း မြင်မက်ပြီး မျက်ရည်
ကျခဲ့ရတယ်။

ဗိဿနိုးသူရဲကောင်းတွေရဲ့ နီစွေးရဲမောင်းသွေးတွေကို ပန်ထွာ
ပြန်မြင်နေရတယ်။ သူတို့ရဲ့ သူ့ကျန်မခံ အံ့ကြိတ်သံတွေကို နေ့နေ့ညည
ကြားနေရတယ်လေ။

သားသည်အမေတွေရဲ့ ငိုသံ။

ဥမယ်အရွယ်ကလေးတွေရဲ့ ရှိုက်သံ။

ဒုက္ခိတသူရဲကောင်းတွေရဲ့ နာနာကြည်းကြည်း တောက်ခတ်သံ။

မြို့ရိုးကြီးတွေ တပုန်းပုန်း ပြိုကျသွားတဲ့အသံ။

ပျူမိန်းမပျိုတို့ရဲ့ ထိတ်လန့်တကြားအော်ဟစ်သံများ။

ကျွဲသေ၊ နွားသေ၊ မြင်းသေ၊ ဆင်သေ ...

အို ... လူသေကောင်တွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ဗိဿနိုးလမ်းမတွေ။

စစ်ကို မုန်းတယ်။

စစ်ဖန်တီးသူကို ပိုမုန်းတယ်။

စစ်ကြောင့်ကျတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ဘယ်သူ အစားထိုးပြန်လျှော်
ပေးနိုင်ကြမှာလဲ။

ရန်ပယ်ချောင်းက လူသေအလောင်းတွေနဲ့ ပုပ်ပွပြီး ပေါလော
မျောနေတယ်။

ဒီအနိဋ္ဌာရုံ အိပ်မက်ဆိုး စစ်တလင်းကို ငါ စတင်ဖန်တီးခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး ... ဒုတ္တဘောင်။

သင် မိုက်မဲစွာ စတင်ဖန်တီးခဲ့တာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သင်ဟာ ဘုရင်ရူး။

ဧကရာဇ်ရူး၊ အာဇာနည်ရူးပဲ။

သင့်ရဲ့ သွေးဆာနေတဲ့ အမိန့်အောက်မှာ ငါတို့ ပန်ထွာပြည်သူ
ပြည်သားအားလုံး ပျက်သုဉ်းခဲ့ရတယ်။

ငါတို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းခဲ့ရတယ်။

ဒီနေ့ သင့်ကိုငါ ကလွဲစားပြန်ချေနိုင်ဖို့ ဘဝသစ်ကို စနိုင်ပြီ။

ငါ စစ်ပွဲကို မုန်းတယ်၊ ရွံတယ်။

စစ်ပွဲကို အသက်သွင်းတဲ့ သင့်ကို ဒဏ်ခတ်ရတော့မယ်။

“သျှိုဝ ... မင်းရဲ့ပိညာဉ် မြင်ရဲ့လားဟင်။ ငါ မင်းတို့အတွက်
သွေးကြေးမျက်ရည်ကို မလွဲမသွေ ဆပ်မှာပါ ... သျှိုဝ။

သီရိခေတ္တရာရဲ့ ကျဆုံးခန်း။

ဒုတ္တဘောင်မင်းရဲ့ ငိုကြွေးခန်းကို ငါက အားရပါးရ လက်ခုပ်သံ
တွေနဲ့ ဂုဏ်ပြုတော့မှာပါ။

မင်း ကျေနပ်လိုက်စမ်း၊ ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်း။

မင်းရဲ့သင်မ ပန်ထွာဆိုတာ ...

မင်းကလွဲရင် ငါ့ရင်ထဲကအချစ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြည်ဖြူချစ်ကြည်
စွာ ပေးအပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ငါ့တိုင်းပြည်အတွက် ငါ စတေးလိုက်ရတာ။ မင်း
နားလည်မှာပါ သျှိုဝ။

ငါ ပန်ထွာကို ပြန်တည်ထောင်မယ်။

ဗိဿနိုးနန်းမြို့ကြီးကို အသစ် ပြန်တည်မယ်။

နောက်ပြီး ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးကို ငိုရှိုက်ပြီး တောင်းပန်မယ်။
ပြီးရင် မင်းရဲ့အလောင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး ပန်ထွာသူရဲကောင်းတို့ ထုံးစံနဲ့အညီ

ခမ်းနားစွာ မင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပေးပါမယ်။ ပြီးရင် မင်းရဲ့ရုပ်တုကို ဗိဿနိုး
မြို့တော်သစ်ရှေ့မှာ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး လေးစားစွာ ကြည့်ရှုအားကျရ

အောင် ပြထားမယ်။ မင်းယုံရဲ့လား ... သျှိုဝ ဟင်။

အို ... မူးလိုက်တာ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၂၃၆ * ထောင်ညှိမိုင်း(သန်လှိုင်)

“အော့ ... ဝေါ့ ... ဝေါ့ ... အား ... အား ...”

ပန်ထွာ သစ်သီးတွေစားရင်း ရင်နာသံကို အရောင်တင်နေတုန်း ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး ယိုင်သွားတယ်။

ပြီး ရင်ခေါင်းထဲက စူးအောင့်လာပြီး ထိုးအန်လိုက်တာ ... အို သွေး ... သွေးတွေပါလား။

“ဝေါ့ ... အော့ ... ဝေါ့ ...”

“အထိန်း ... တော်ကြီး ... အား ... အ ... မယ်လေး ... အား ... အထိန်း ... တော် ... ကြီး ...”

“သ ... ခင် ... မ ... သ ... ခင် ... မ ...”

“အား ...”

“ဝုန်း ...”

“ဝရော ...”

“ဝွမ်း ... ဂလုံး ... ဒုန်း ...”

“သခင်မ ... သခင်မ ... လာကြပါဦး၊ အပျိုတော်ကြီးတို့ ... လာကြပါဦး”

“သျှို ... ဝ ... သျှိုဝ ...”

“အဖ ... အဖ ... အဖ ...”

အပျိုတော်တွေနဲ့ အထိန်းတော်ကြီးပါ အပြေးအလွှားရောက်လာ ကာ သွေးနဲ့အစာတွေ အန်ထွက်ပေကျနေတဲ့ ပန်ထွာမိဖုရားကို မြင်ပြီး ထိတ်လန့်အော်ဟစ်လိုက်ကြတာ။

“သခင်မ ... သတိထားပါ ... သခင်မ”

“သခင်မ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး”

“ငါ ... ငါ ... အစာ ... အဆိပ် ... မိ ... မိ ...”

“ဟင် ... အပျိုတော်တို့ ... သမားတော်ကြီးကို အမြန်ခေါ်ကြ ပါဟဲ့။ မင်းတရားကြီးထံ သံတော်ဦးတင်ပါလှည့် ... ဟဲ့”

“သျှို ... ဝ ... သျှို ... ဝ ... ငါ ... ငါ ... မင်းထံကို ... လာခဲ့ ... မယ်”

လင်မုန်းဘုရင်ပန်ထွာ * ၂၃၇

“ငါ ... ငါ ... သူ့ကို မုန်းတယ် ... သူတို့ ... ရက် ... ကော် ... တယ် ... ငါ ... ငါ ... ဘုရင်ကို ... မုန်း ... အား ...”

“သခင်မ ... သခင်မ ... အမယ်လေး ... အကျိုးနည်းပါပြီ တော်”

ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီး အလျင်အမြန် ရောက်လာချိန်မှာတော့ ပန်ထွာ မိဖုရားခမျာ ပါးစပ်ကနေ အမြှုပ်နဲ့သွေးတွေ စီးကျပြီး ကံတော်ကုန်သွား ခဲ့ပါပြီ။

မင်းကြီးက ပန်ထွာမိဖုရားရဲ့အလောင်းကို ယူကျုံးမရ ပွေ့ဖက်ပြီး တစာစာ ခေါ်လိုနေတယ်။ မင်းကြီးရဲ့ မျက်ရည်ပေါက်တွေ ဘုရင်မရဲ့ ပါးပြင် ပေါ်ကို တလိမ့်လိမ့် စီးကျနေလို့။ ဝိသနန်းမှူးမတ်တို့ကတော့ တောက် တခတ်ခတ် ဖြစ်နေကြ။

မင်းကြီး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေပြီ။

ဒါ မင်းကြီးရဲ့ အချစ်ဆုံးမိဖုရား။

ဒီမိဖုရားအတွက် အသက်ပေါင်းများစွာ ရင်းခွဲရ။

ဒီမိဖုရားကို အမုန်းခံပြီး ချစ်ခဲ့ရ။

“မိဖုရား ဘယ်လိုဖြစ်ရလဲ ... အထိန်းတော်ကြီးရယ်”

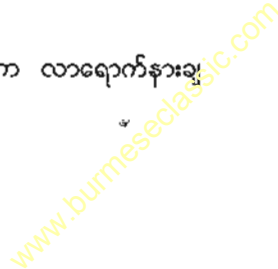
“သစ်သီးတွေကို စားပြီး အော့အန်အသက်ပျောက်ရတာပါ ... မင်းကြီးဘုရား”

“စားတော်ကဲအားလုံးကို ခုချက်ချင်း ထောင်သွင်းအကျဉ်းချ။ ငါ ကိုယ်တော်တိုင် စစ်ဆေးပြီးရင် သင်းတို့အားလုံး ... သင်း ... တို့ ... အား ... လုံး ... ပန်ထွာ ... ဖြစ်ရလေ ... မိဖုရားရယ်”

ကိုယ်တော်တိုင် အလောင်းတော်ကို ပွေ့ပိုက်ပြီး သလွန်ပေါ်ကို ချယ်စွာတင်လို့ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေတယ်။

“မိဖုရား ... မင်းကို ငါ မစောင့်ရှောက်နိုင်တာ ... ငါ ... ငါ ... ညီလို့။ ငါက လူညံ။ အညံ့စားဘုရင်ပါ ... ပန်ထွာ”

နောက်ဆုံးမှာ ကျန်ရစ်တဲ့ မိဖုရားသုံးပါးက လာရောက်နားချ ချော့မော့ကြတယ်။

၂၃၀ * မောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

သည့်နေ့က မင်းကြီးဟာ ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော ပန်ထွာမိဖုရားကို သစ်ကနက်သားခေါင်းထဲမှာ လှပစွာ ပြင်ဆင်ပြီး မိဖုရားကို အခမ်းအနားနဲ့ မီးသဂြိုဟ်မယ်။ ပြီးရင် အရိုးအိုးကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ အုတ်တိုက်ဂူထဲမှာ ထည့်သွင်းပြီး ဂူပိတ်မယ်။

သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နံ့ဘေးနှင့် ရင်ဘတ်ပေါ်မှာတော့ သူမချစ်မြတ်နိုးလှတဲ့ အင်ကြင်းပန်းပွင့်တွေရယ်၊ အဝါရောင် ပန်းပွင့်ကြီးတွေရယ်ကို နေရာမလပ် အစီအရီ တင်ထားလိုက်တာလေ။

ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာတော့ နာကြည်းရိပ်တွေ သန်းလို့။

မိဖုရားရဲ့အလောင်းကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ သဂြိုဟ်ဖို့ အစီအမံအားလုံးကို မင်းကြီးကိုယ်တိုင် အကျအန စီရင်တော်မူတယ်။

ဘုရင်မအလောင်းတော်ကို အုတ်ဂူသွင်းမှာမို့ နယားရုပ်စောင့်အုတ်ဂူကြီးကို သလင်းကျောက်သားဖြူဖြူတွေနဲ့ ပန်းရံဆရာတို့ကို နိုင်ခဲ့လှပစွာ စီရင်ခိုင်းထားတယ်။ အုတ်ဂူတော်ရဲ့ရှေ့မှာ ရောင်စုံပန်းပင်တွေကို အိုးကြီးတွေနဲ့ စိုက်မယ်။ အင်ကြင်းပင်တွေကို ရအောင်ရှာပြီး မိဖုရားရဲ့အုတ်ဂူ မလှမ်းမကမ်းမှာ တန်းစီစိုက်မယ်။

မိဖုရားရဲ့ပိညာဉ်ဟာ သူမ နှစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့ အင်ကြင်းပန်းရံတွေကို ရှူရှိုက်ရင်း မိမိရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးမှုတွေကို ပန်ထွာမိဖုရား နားလည်မှာပဲလို့ ယုံကြည်နေမိတယ်။

ဗိဿနိုးဘုရင်မခေါ် ပန်ထွာမိဖုရား ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည် သတင်းကို သိရိခေတ္တရာနေပြည်တော်အနံ့ သိသွားကြတော့ အချို့က နှမြောလွန်းလို့ စုတ်သစ်မြည်တမ်းကြတယ်။

ပန်ထွာမိဖုရားကို မနှစ်သက်တဲ့ ကျန်ရစ်သူ မိဖုရားများနှင့် မှူးကြီးမတ်ကြီး အချို့ကတော့ ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေကြပေါ့။

တိုင်းသူပြည်သားတို့ကတော့ မင်းကြီး ရွှေဆံတော်ဘုရားကို အဖူးမြော်ရောက်တုန်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ မြင်လိုက်ရတဲ့ ပန်ထွာမိဖုရားရဲ့ အလှကို တစ်သက်လုံး ချီးမွမ်းမဆုံးပေါ့။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ မဟာအတုလစည်တော်ကြီး ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားဆန်းကြယ်ပုံကို ပိုမိုချဲ့ထွင် ပြောဆိုကြသလို ...

ပန်ထွာဘုရင်မကြီး နန်းစံခဲ့တဲ့ ဗိဿနိုးနန်းတော်ကြီးအကြောင်းကိုလည်း တိုက်ပွဲပြန်ရဲမက်တွေ ပြန်ပြောကြလို့ အံ့အံ့ဩဩ ဖြစ်ကြ။

ဗိဿနိုးဘုရင်မကြီးရဲ့ အလှကို သိရိခေတ္တရာစာဆိုတို့က အငြိမ်းရေးဖွဲ့ကြ။

www.burmeseclassic.com

မဟာဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးက ပန်ထွာဘုရင်မအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးခြင်း အကြောင်းတွေကို သာယာနာပျော်ဖွယ် ရေးဖွဲ့ကြ။

အခု ပန်ထွာမိဖုရားကြီး အဆိပ်သင့်အစာစားမိပြီး ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်တယ်လို့ ကြားရတော့ ...

မသမာသူ လူယုတ်တွေကို ကျိန်ဆဲကြ။

အချို့ မိန်းမသားများက နှမြောတသ ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးကြပေါ့။

သီရိခေတ္တရာမှာ သို့ပန်းဘဝနဲ့ ရောက်နေကြတဲ့ ဗိဿနိုးသူ၊ ဗိဿနိုးသားတို့လည်း ရှိုက်ငင်မြည်တမ်း ငိုကြွေးကြလို့မဆုံး။

သူတို့ လေးစားအားကိုး ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးကို သီရိခေတ္တရာမြေမှာ မမြှုပ်နှံချင်ကြဘူး။

ဘုရင်မကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်တဲ့သတင်းဟာ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်ကို ပျံ့နှံ့သွားခဲ့တယ်။ သည်မှာပဲ မီးလောင်ပြင် ဗိဿနိုးမှာ ကျန်ရစ် ခဲ့ရာတဲ့ ပန်ထွာရဲ့အမေအရင်း၊ စန္ဒမုခိ (ရွှေနံကိုင်) ဘီလူးမကြီး ကြားသိ သွားပြီး ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်ခဲ့ရပါရော။

ငါ့သမီးကို ငါ ဗိဿနိုးမြေမှာ မွေးခဲ့တာ။

ခု ငါ့သမီးဘုရင်မကြီး စစ်ရှုံးဘုရင်မဘဝနဲ့ မချစ်မနှစ်သက်သူ ဘုရင်ကို လင်လုပ်ပြီး ပေါင်းသင်းနေရာက လုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီ။

ငါ့သမီးအလောင်းကို ငါပြန်ရိုးယူပြီး သူမရဲ့မွေးရာ ဗိဿနိုးမြေ မှာ သင်္ဂြိုဟ်ရမယ်။

သည့်နောက် စန္ဒမုခိ ဘီလူးမကြီးသည် တစ်ခုသော ညဉ့်ယံမှာ သီရိခေတ္တရာနေပြည်တော်ကို တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ခဲ့လိုက်တယ်။

သီရိခေတ္တရာဝင်ရတာ လွယ်လိုက်ဘိခြင်း။

ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီး မဲ့ရှင်တော် ကွယ်ပြီးကတည်းက နန်းစောင့် နတ်တွေ၊ မြို့ရိုးစောင့်နတ်တွေလည်း ကွယ်ပျောက်ကုန်ကြပြီလေ။

စန္ဒမုခိ သမီးအလောင်း စီရင်ထားရာ သလွန်အနီးကို ရောက်ခဲ့ တယ်။ အစောင့်တွေက ပင်ပန်းပြီး အိပ်မောကျနေတော့ ဝင်ရတာ အခက် အခဲ မရှိလှဘူး။

ကြည့်စမ်း ...

ပန်ထွာ ... သမီးလေး ... ငါ့သမီး အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား ... သမီးရယ်။ ငါ့သမီးနဲ့ ဒွတ္တဘောင်ရဲ့စစ်ပွဲမှာ အမေ ဝင်ပါဝင်ကယ်လို့ မရ ခဲ့ဘူးသမီး။

အမေတို့ ဝေမာန်ကပြိတ္တာဆိုတာ ရှင်ဘုရင် ဘုန်းကြီးနေရင် အနား ကို ကပ်လို့မရဘူး ... သမီးရဲ့။

အမေ သမီးကို စိမ်းကားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။

... သမီးရယ် ... ဖြစ်ချိန်တန်တုန်းက ငါ့သမီး ဘုန်းကံကြီးခဲ့တာပဲ။ ပျက်ချိန်တန်တော့ ငါ့သမီးရော၊ ဒွတ္တဘောင်မင်းကိုရော ဘယ်သိကြား နတ် မင်းများမှ ကယ်လို့မရဘူးလေ ... သမီးရယ်။

ဖြစ်ပျက်တရားမှာ သမီးရဲ့မောင်ကြီး ဗိဿနိုးနတ်မင်းလည်း ကယ် လို့မရဘူးလေ။

အခု ဘုန်းမရှိတဲ့မင်းရဲ့ နေပြည်တော်ထဲ အမေဝင်လို့ရပြီ ... သမီးရယ်။ အမေလည်း ရက်စက်ခဲ့တဲ့ ဒွတ္တဘောင်ကို မုန်းပါတယ်။ သမီး နဲ့အပြိုင် အမေမုန်းပါတယ်။

သမီးပန်ထွာ ...

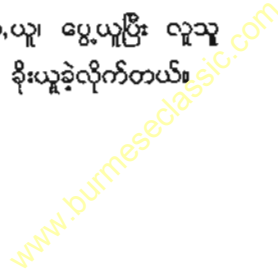
အမေတို့ ဘီလူးမျိုးဆိုတာ ရှင်ဘုရင်ကို သတ်ခွင့်မရှိဘူး။ ရဟန်း သံဃာကို အပြိုးမထားရဘူး။

အပြစ်ကြီးတယ်။ သူလည်း သူ့တရားသူ စီရင်ဒဏ်ခတ်ခံရတော့ နာပါ။

ကိုင်း ... အမေသမီးကို အမေ ညည်းမုန်းတဲ့ လင်ရှိရာအရပ်မှာ ထားဘူး။ အမေ ဗိဿနိုးကို သယ်ရတော့မှာပေါ့။

သည့်နောက် စန္ဒမုခိ ဘီလူးမကြီးက သူ့သမီး ပန်ထွာဘုရင်မရဲ့ အလောင်းကို ဝေမာန်က နတ်ပြိတ္တာတို့အစွမ်းနဲ့ မ၊ယူ၊ ဝေ၊ယူပြီး လူသူ အစောင့်တို့ နည်းပါးအိပ်မောကျနေတဲ့ နေရာကနေ ခိုးယူခဲ့လိုက်တယ်။

သည့်နောက် ...

၂၄၂ * ဖောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

ဗိဿနိုးမီးလောင်ပြင် နန်းတော်ရာကုန်းရှိရာကို ဘီလူးတို့တန်ခိုး နဲ့ သယ်ယူလာပြီး ကျောက်ပလ္လင်တစ်ခုပေါ်မှာ အသာချလိုက်တယ်။

ပြီး ... သစ်သားထင်းခြောက်တွေကို လေးထောင့်အပုံကြီး ပုံ လိုက်ပြီး အဲဒီထင်းပုံပေါ်မှာ သမီးပန်ထွာရဲ့အလောင်းကို ပွေ့တင်လိုက် တယ်။

“ဗိဿနိုးသားတို့၊ ဗိဿနိုးသူတို့...”

“သင်တို့ ချစ်မြတ်နိုးလှတဲ့ သင်တို့ဘုရင်မကြီး ပန်ထွာရဲ့ အလောင်းတော် ရောက်လာပြီ။ သူ့အမေ ငါ စန္ဒမုခိ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပေးတော့ မယ်”

“ဗိဿနိုးသားတို့၊ ဗိဿနိုးသူတို့...”

“သင်တို့ဘုရင်မကို လာရောက်ဦးခိုက် ပူဇော်ကြလော့၊ ကန် တော့ ကြလော့၊ ဂါရဝ ပြုကြလော့”

စန္ဒမုခိ ဘီလူးမကြီးက အသံကုန်ဟစ်လိုက်ရော မိုးသောက် အရုဏ်ကျင်းစမှာ ဗိဿနိုးသား သူဆင်းရဲများ၊ လယ်သမား၊ ယာသမား များတို့ဟာ ရင်ဘတ်စည်တီး ဟစ်အော်ပြီး အလောင်းစင် ထင်းပုံကြီးရှိရာ ကို ပြေးလာကြတယ်။

“ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ အလောင်းတော်ကို သူ့အမေ စန္ဒမုခိ ဘီလူးမကြီး ပြန်သယ်လာပြီတဲ့ဟေ့”

“အမယ်လေး ... ဘုရင်မကြီးရဲ့ ... ဟီး”

“အရှင်မ ... သခင်မကြီးဘုရား ... ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ပစ် ထားခဲ့ပြီလား ဘုရား”

“မယ်မယ် ... ဘုရင်မကြီးဘုရား”

အရှေ့က ရောင်နီပေါ်လာနေပါပြီ။

ဘုရင်မရဲ့ အလောင်းတော်တင် ထင်းပုံပတ်လည်မှာတော့ စစ်ဦး ကြီးကြောင့် မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတဲ့ ...

ဆင်းရဲသားများ ...

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဒုက္ခိတများ ...

ကလေးသူငယ်များ၊ စစ်ပြန်များ ...

မုဆိုးမများ၊ လူကြီးလူငယ် အဘိုးဘို့တို့ဟာ သူတို့ချစ်ခင်လေး စားရတဲ့ ပန်ထွာဘုရင်မကြီး အလောင်းတော်ကို မျက်ရည်ပိုးပိုးပေါက် ပေါက်တို့နှင့် ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးလို့ ကန်တော့ကြတယ်။

စန္ဒမုခိ ဘီလူးမကြီးကတော့ ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေ စိုစိုရွဲရွဲကျ ရင်း ရှိုက်ရင်းက မီးတုတ်နဲ့ ထင်းပုံကို ရှို့လိုက်တယ်။

မီးတောက်တွေက ထင်းပုံကြီးကို စွဲလောင်ပြီး မီးတောက်မီးလျှံ တွေ မိုးကောင်းကင်ကို လူးလွန်လို့ ထိုးတက်သွားတယ်။ မကြာခင် ဘုရင်မ ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အရှိန်ကြီးစွာ လောင်ကျွမ်းခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အံ့ဖို့ကောင်းတာက ...

အင်ကြင်းပန်းပွင့်တွေဟာ ဟိုးကောင်းကင်ကနေ ဘုရင်မရဲ့ မီးစွဲ အလောင်းပေါ်ကို ကြဲချလိုက်သကဲ့သို့ ကျလာခဲ့တာပဲ။

မျက်ရည်ရှင်တို့ဟာ မြေပြင်မှာ လွင့်ကျလာတဲ့ အင်ကြင်းပန်း တွေကို ဘုရင်မရဲ့အလောင်းရှိရာကို ဝမ်းနည်းကြီးစွာနဲ့ ပစ်တင်ကြတယ်။

မီးရှိုက်မီးတောက် မီးခိုးလုံးများကို တစ်မြို့လုံး တစ်နယ်လုံး မြင် နေရပါပြီ။

အချို့သားသည်အမေတွေက ကလေးကို ခါးတစ်ခွင်ချီပြီး အော် ဟစ်ငိုကြွေးလို့ ပြေးလာနေကြတုန်း။

မီးတောက်ကြားကနေ မီးခိုးလုံးတွေ တလိပ်လိပ်တက်ပြီး ဗိဿနိုး နန်းတော်ကုန်း မီးလောင်ပြင်ကောင်းကင်မှာ အလိပ်လိုက် မည်းနေတယ်။

“ဟာ ...”

“ဟိုမှာ ... မီးတောက်မီးခိုးကြားမှာ ငါတို့ဘုရင်မကြီး ... ဘုရင်မကြီး”

“ဘုရင်မကြီး မိုးပေါ်ကို တက်သွားပြီဟေ့”

“သမီး ... သမီး ... ပန်ထွာ ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဘုရင်မရဲ့ ပုံရိပ်တွေက မီးခိုးတွေကြားမှာ လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး
စိုးကောင်းကင်ပေါ် တက်သွားတယ်လို့ အားလုံးက စွဲထင်ပြီး ဝမ်းသာအားရ
အော်ဟစ်နေကြ၊ လက်အုပ်ချီမြောက်ကြ ပြုတုန်းမှာပဲ ...

“သမီး ... ပန်ထွာ”

“သ ... မီး ... ရဲ့ ... သ ... မီး ...”

“ဟယ် ...”

“ဟာ ... ဟာ ... လုပ်ကြပါဦး ... မယ်တော် ... ဘီလူးမ
ကြီး လဲကျသွားပြီ။ ပွေ့ကြ ထူကြပါဦးဟဲ့”

“မယ်မယ် ... မယ်မယ် ...”

“မယ်မယ်ကြီး ... အို ... မယ်မယ်ကြီးရဲ့ ... ဟီး”

မယ်တော် စန္ဒမုခိ ဘီလူးမကြီးမှာတော့ ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ရတဲ့
သမီးပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ မီးတောက်မီးခိုးကြားက ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်တွေကို
ကြည့်ရင်းက ‘သမီး’ လို့ ရင်ကွဲသံနှင့် အော်ဟစ်ရင်း မီးပုံရှေ့မှာ ရင်ကွဲ
နာကျလို့ သေဆုံးသွားခဲ့တော့တယ်။

အရှေ့အရပ်မှာ နေလုံး ပြူထွက်စ ပြုနေပါပြီလေ။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ မြင့်မြတ်သော မဟာဝိညာဉ်တော်သည်
ပန်ထွာတိုင်းပြည်မှာပဲ တိုင်းခန်းလှည့်လည်နေလေမလား ...

ဒါမှမဟုတ် ...

မိခင် စန္ဒမုခိဘီလူးမကြီးရဲ့ဝိညာဉ်ကို ပွေ့ဖက်ပြီး ချစ်သူ တပ်ဖူး
သျှိုဝရဲ့ ဝိညာဉ်ရှိရာ မင်းပုန်းတောင်ကိုများ သျှိုဝရဲ့ အမည်နာမလေးကို
တကြော်ကြော်အော်ခေါ်ရင်း ပြေးသွားလေမလား ...

ဒါမှမဟုတ် ...

စစ်ကျူးကျော်ရေးသမား မဟာဒွတ္တဘောင်ရဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို
အားရပါးရ လက်ခုပ်တီးပြီး ကောင်းချီးပေးဖို့ ချစ်သူသျှိုဝရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး
သီရိခေတ္တရာမြို့ရိုးပေါ်မှာ ရပ်နေရောလား။

စစ်ပွဲကြီးတွေသာ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ...
ကျူးကျော်စစ်ပွဲရိုင်းတွေ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ...
ရန်ပယ်ဟာ ရေကြည်အေးမြတို့ စီးဆင်းပြီး ဗိဿနိုးမြို့ကြီးကို
ပေတ္တာရေပျန်းနေဦးမှာပါ။

ရွှေဘုံရွှေနန်း အံ့မခန်း စည်ကားခဲ့တဲ့ ဗိဿနိုးမြို့တော်ကြီးရဲ့ ကြီး
မြတ်သော ဂုဏ်သတင်းဟာလည်း ...

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးရဲ့ အလှစွဲတွေနဲ့ ကမ္ဘာတည်အောင် မွှေးပျံ့
ကျိုင်လှိုင်နေမှာပါ။

ဒါနဲ့အတူ ချစ်သူသျှိုဝရဲ့ ကြွက်သားဖုထစ် ညာလက်ရုံးကို သွဲ့
ပြောင်းနွဲ့လျှ လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရွှေရောင်တော်ဘုရား
ပေါ်မှာ သစ္စာတိုင်ကမ္မည်းကို ရေးထိုးခဲ့မှာပါ။

ခုတော့ လူ့ရာဇဝင်သမိုင်းဟာ စစ်ရဲ့ အနိဋ္ဌာရုံတွေနဲ့ အရိုင်း
အရုပ်တွေနဲ့ အကျည်းတန်ခဲ့ပါပြီ။

စစ်လက်နက် အလုပ်ရုံတွေနေရာမှာ ...

ဘုရားစေတီတွေ တည်လိုက်ကြစမ်းပါ။
သွေးမြေကျခဲ့တဲ့ နေရာတွေမှာ အင်ကြင်းပင်တွေ၊ ပေပင်တွေ၊
ဆောင်စုံပန်းတွေ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စိုက်ပျိုးကြစမ်းပါ။

ဗိဿနိုး မီးလောင်မြေပေါ်က လေးလေးတွဲ့တွဲ့ ဝမ်းနည်းပက်
ထက် ကူနေတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးချိုးငှက်ကို အစာကျွေးပြီး ရေကြည်အေးအေး
ဆိုက်ကြစမ်းပါ။

အတိတ်ဘဝတုန်းက သွေးညှို့နဲ့ ချောင်းရေညစ်ကျူးခဲ့သည့်
နယ်ချောင်းရေကို လှေတော်သံသီချင်းတွေနဲ့ ကြည့်လင်အောင် မွမ်းမံ
ကြစမ်းပါ။

ဟောဒီကမ္ဘာလောကကြီးဟာ သေနတ်သံ၊ ယမ်းငွေ့၊ မျက်ရည်၊
နံ့ပြေး၊ အမုန်း၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း၊ ကတိပျက်ခြင်းတွေ လုံးဝ မရှိ
နိုင် ...

၂၄၆ ❀ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ချစ်ရနံ့တွေ ...

ဈေးစည်သံတွေ ...

ဓမ္မတေးတွေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးချိုးငှက်ရဲ့ တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ် ခိုက်
ခတ်တွန်ကျူးသံကို ကျွန်တော်တို့ နားဆင်ခံစားရမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့ ...

အမုန်းပျက်သွင်းကြွေကျ

မြေခပြီးရင်

အချစ်ရဲ့

အပြစ်ကင်းစင်ရယ်သံ

မနက်ဖြန်တိုင်းပဲ့တင်လျှံပြီး

တစ်ကမ္ဘာလုံးကိုဝန်းရံပွေ့ကပ်ပါစေတော့။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

